

Marc Levy

Prima noapte

„Fiecare dintre noi are în el ceva dintr-un Robinson așteptat de o lume nouă, pe care s-o descopere, și de un Vineri, pe care să-l întâlnească.”

Eléonore WOOLFELD

„Povestea asta este adevărată, de vreme ce am inventat-o.”

Boris VIAN

Numele meu este Walter Glencorse și sunt directorul administrativ al Academiei Regale de Științe din Londra. L-am întâlnit pe Adrian acum vreun an, când a fost repatriat de urgență de pe situl astronomic Atacama, din Chile, unde explora cerul, în căutarea stelei originare.

Adrian este un astrofizician de mare talent și, în răstimp de câteva luni, am devenit prieteni în adevăratul sens al cuvântului.

Deoarece el nu visa decât un singur lucru – să-și continue lucrările privind originea Universului – iar eu mă aflam într-o situație profesională cum nu se poate mai dificilă, bugetul pe care îl gestionam fiind la pământ, l-am convins să se prezinte în fața unei fundații științifice care organiza, la Londra, un concurs încununat cu un premiu generos.

Așa se face că, săptămâni de-a rândul, am repetat împreună discursul de prezentare a proiectului său. În această perioadă, între noi s-a legat o frumoasă prietenie; dar v-am spus deja că suntem prieteni, nu-i așa?

Câștigătorii concursului n-am fost noi: premiul i-a fost atribuit unei tinere arheologă, pe cât de impetuoasă, pe atât de hotărâtă. Ea conducea lucrările de săpături în Valea Omo, din Etiopia, când o furtună de nisip i-a distrus șantierul și a silit-o să se întoarcă în Franța.

În seara când a început totul, ea se afla la Londra, ca și noi, în speranța că va câștiga premiul, pentru a se întoarce în Africa și a-și continua cercetările cu privire la originea omului.

Neprevăzutul vieții este straniu: Adrian o întâlnise pe Keira, tânăra arheologă, în trecut. Trăiseră o dragoste de-o vară, dar, de atunci, nu se mai văzuseră.

Ea își serba victoria; el, eșecul. Și-au petrecut noaptea împreună, iar a doua zi, de dimineață, Keira a plecat, lăsându-i lui Adrian un pandantiv ciudat,

adus din Africa. Acesta era un fel de piatră găsită în craterul unui vulcan de către un băiețel etiopian, Harry, luat sub aripa Keirei, care se atașase profund de el.

După plecarea ei, Adrian a descoperit într-o noapte, pe furtună, că pandantivul avea niște proprietăți uluitoare. Când o lumină puternică – așa cum este, de exemplu, fulgerul – îl traversa, acesta proiecta milioane de puncte luminoase.

Adrian a înțeles destul de iute despre ce era vorba. Oricât ar părea de uimitor, aceste puncte înfățișau o hartă a bolții cerești, dar nu una obișnuită, ci un fragment de cer, o reprezentare a poziției stelelor așa cum se găseau ele deasupra Pământului, cu patru sute de milioane de ani în urmă.

Însuflețit de această extraordinară descoperire, Adrian a plecat s-o caute pe Keira în Valea Omo.

Din păcate, Adrian și Keira nu erau singurii care se interesau de straniul obiect. Când Keira fusese la Paris ca să-și viziteze sora, îl cunoscuse pe un bătrân profesor de etnologie, un anume Ivory. Acesta a intrat în legătură cu mine și, până la urmă, m-a convins – în cel mai urât mod, trebuie să recunosc – să-l încurajez pe Adrian să-și continue cercetările.

În schimbul serviciilor mele, mi-a înmănat o mică sumă de bani și mi-a promis că va face o generoasă donație către Academie, dacă cercetările lui Adrian și ale Keirei vor fi încununuate cu succes. Am acceptat târgul. Pe atunci, nu știam că Adrian și Keira aveau pe urme o organizație secretă care, spre deosebire de Ivory, nu voia cu nici un preț ca ei să-și atingă scopul, descoperind celelalte fragmente ale pietrei.

Adrian și Keira aflaseră de la bătrânul profesor că obiectul găsit în vulcanul stins nu era singurul de acest fel. Undeva, pe fața Pământului, se mai găseau încă patru-cinci fragmente asemănătoare. Ca urmare, hotărâseră să le găsească.

Această căutare i-a purtat din Africa în Germania, din Germania în Anglia, din Anglia la frontiera Tibetului, apoi, survolând clandestin Birmania, până în arhipelagul Andaman; acolo, în insula Narcondam, Keira a dezgropat o a doua piatră asemănătoare cu a ei.

De îndată ce fragmentele au fost reunite, s-a produs un fenomen ieșit din comun: s-au atras ca doi magneți, au căpătat o culoare de un albastru nemaivăzut și au început să sclipească în mii de focuri. Motivați și mai mult de noua lor descoperire, Adrian și Keira s-au întors în China, fără să țină cont de avertismentele și amenințările primite din partea organizației secrete.

Printre membrii acesteia – care poartă, fiecare, numele unui mare oraș – un lord englez, Sir Ashton, acționează pe cont propriu, hotărât să pună capăt călătoriei lui Adrian și a Keirei.

Doamne, ce am făcut când i-am îndemnat să continue? De ce n-am înțeles mesajul, atunci când un preot a fost asasinat sub ochii noștri? De ce nu mi-am dat seama de gravitatea situației, de ce nu i-am spus, pe loc, profesorului Ivory să se descurce fără mine? Cum de nu l-am prevenit pe

Adrian că era manipulat de bătrânul ăla... și de mine, care îi sunt, chipurile, prieten?

Pe când se pregăteau să plece din China, Adrian și Keira au fost victimele unui groaznic atentat. Pe un drum de munte, o mașină le-a împins vehiculul 4x4 într-o prăpastie. Apoi, acesta a dispărut în apele Fluviului Galben. Adrian a fost salvat de la înec de niște călugări aflați pe mal în momentul accidentului, dar corpul Keirei nu a mai apărut.

Revenit la Londra, după convalescență, Adrian a refuzat să-și reia ocupația. Îndurerat de pierderea Keirei, și-a căutat refugiul în casa părintească din insulița grecească Hydra. Adrian era născut din tată englez și mamă grecoaică.

Au trecut trei luni. În timp ce el suferea din cauză că-și pierduse iubita, eu mă perpeleam, înnebunit din pricina sentimentului de vină, când am primit, la Academie, un colet expediat anonim, din China, pe numele lui.

În el se găseau lucrurile pe care le abandonase, împreună cu Keira, într-o mănăstire, și o serie de fotografii unde am recunoscut-o imediat pe tânăra lui prietenă. Avea pe frunte o cicatrice ciudată. O cicatrice pe care nu o mai văzusem niciodată până atunci. L-am informat pe Ivory, care m-a convins, în cele din urmă, că asta putea fi dovada că ea supraviețuise.

De sute de ori am vrut să păstrez tăcerea, să-l las pe Adrian în pace; dar cum să-i ascund așa ceva?

Atunci, m-am dus la Hydra și, din nou – tot din cauza mea – Adrian a luat, plin de speranță, avionul de Pekin.

Dacă scriu aceste rânduri, o fac cu intenția de a i le arăta, într-o zi, lui Adrian, mărturisindu-mi, astfel, vinovăția. În fiecare seară, mă rog să le poată citi și să mă poată ierta pentru răul pe care i l-am făcut.

Atena, 25 decembrie a.c.

Walter Glencorse, Director Administrativ al Academiei Regale de Științe.
CAIETUL LUI ADRIAN.

Camera 307. Prima oară când am dormit aici, n-am fost deloc atent la priveliște; pe vremea aia, eram fericit, iar fericirea te face distrat. M-am așezat la micul birou din dreptul ferestrei. Pekinul se întinde în fața mea, și niciodată, de când mă știu, nu m-am mai simțit atât de pierdut. Până și ideea de a întoarce capul spre pat mi se pare insuportabilă. Absența ta a intrat în mine ca o mică moarte care își croiește neîncetat drumul. Ca o cârțiță, în pântecul meu. Am încercat cu tot dinadinsul s-o anesteziez, stropindu-mi din belșug, cu baijiu, micul dejun, dar nici măcar alcoolul de orez n-a izbutit.

Zece ore cu avionul, fără să închid ochii. Trebuie să dorm înainte de-a porni la drum. Câteva clipe de inconștiență, atâta cer, un moment de abandon, în care să nu mai văd defilând în mintea mea ceea ce am trăit aici.

Ești acolo?

Așa m-ai întrebat prin ușa băii, cu câteva luni în urmă. Acum, nu mai aud decât clipocitul picăturilor de apă care se preling din robinetele uzate și se lovesc de faianța chiuvetei vechi.

Dau scaunul deoparte, îmi pun pardesiul și ies din hotel. Un taxi mă lasă în parcul Jingshan. Traversez grădina de trandafiri și pășesc pe podul de piatră ce se arcuiește peste un bazin.

Sunt fericită că mă aflu aici.

Și eu eram. Dacă aș fi știut măcar spre ce destin alergam, inconștienți, îndrăgostiți de descoperiri. Dacă aș putea opri timpul în loc, l-aș opri exact în clipa asta. Dacă m-aș putea întoarce în urmă, aici m-aș întoarce...

M-am întors în fața trandafirului alb de pe o alee a parcului Jingshan, locul unde îmi exprimasem această dorință. Dar timpul nu se oprise în loc.

Intru în Orașul Interzis prin poarta de nord și rătăcesc pe alei. Singurele mele călăuze sunt câteva amintiri despre tine.

Caut o bancă de piatră, o stâncă neobișnuită, de lângă un copac înalt, unde, nu prea de mult, stătuse o pereche de chinezi foarte bătrâni. Poate că, dacă i-aș regăsi, aș afla puțină alinare; în zâmbetul lor mi se păruse că citesc făgăduința unui viitor pentru noi doi. Dar poate că râdeau, pur și simplu, de soarta care ne aștepta.

În cele din urmă, am găsit banca, neocupată. M-am lungit pe ea. Ramurile unei sălcii se mișcă, bătute de vânt, legănându-mă cu dansul lor leneș. Sub pleoapele închise, chipul tău îmi apare neatins. Adorm.

Sunt trezit de un polițist, care mă roagă să părăsesc locul. Se lasă noaptea, vizitatorii nu mai sunt bine-veniți.

La hotel, îmi regăsesc camera. Luminile orașului gonesc întunericul. Am smuls cuvertura de pe pat, am întins-o pe jos și m-am ghemuit sub ea. Farurile mașinilor desenează pe tavan arabescuri ciudate. La ce bun să mai pierd timpul? Oricum, n-am să mai adorm.

Mi-am luat bagajul, am achitat nota la recepție și mi-am recuperat mașina din parcare.

GPS-ul de bord îmi indică direcția Xian. În apropierea orașelor industriale, noaptea se face nevăzută, ca să reapară în bezna câmpiilor.

M-am oprit la Shijiazhuang, ca să fac plinul, dar nu cumpăr nimic de mâncare. Tu mi-ai fi spus că sunt laș și poate că n-ai fi greșit, dar nu mi-e foame. Și, atunci, de ce să-l ispitesc pe diavol?

După o sută de kilometri, zăresc sătucul părăsit din vârful unui deal. O iau pe drumul plin de hârtoape, hotărât să privesc de aici soarele ce răsare peste vale. Se spune că locurile păstrează amintirea clipelor trăite acolo de cei ce s-au iubit; poate că o fi vreo toană de-a mea, dar, în dimineața asta, am nevoie să cred că e adevărat.

Străbat ulicioarele-fantomă și las în urmă adăpătoarea din piața principală. Cupa găsită de tine în ruinele templului confucian a dispărut. Așa cum ai prezis tu, cineva a luat-o și trebuie să fi făcut cu ea ceea ce a crezut de cuviință.

Mă așez pe o piatră de la marginea falezei și pândesc lumina: este orbitoare. Apoi, îmi continui drumul.

Când trec prin Linfen, simt aceeași îngrețoșare ca în prima călătorie; un nor poluant înțepător îmi arde gâtul. Scot din buzunar bucata de material din care improvizezi niște măști. Am regăsit-o printre lucrurile care mi-au fost expediate în Grecia. În ea n-a mai rămas nici o urmă din parfumul tău, dar, punând-o la gură, îți revăd fiecare gest.

Traversând Linfenul, te-ai plâns:

Mirosul ăsta e infernal...

Dar, pentru tine, totul era un pretext ca să bombăni. Cât aș vrea să-ți mai aud și acum reproșurile.

Și, tot atunci, te-ai înțepat la deget, în timp ce îți scotoceai prin bagaj, și ai descoperit microfonul ascuns în geanta ta de voiaj. Ar fi trebuit să iau, chiar în seara aia, hotărârea de-a face cale-ntoarsă; nu eram pregătiți pentru ceea ce ne aștepta, nu eram niște aventurieri, ci numai doi oameni de știință, care se purtau ca doi puști fără minte.

Vizibilitatea este la fel de proastă și trebuie să-mi gonesc gândurile astea negre, ca să mă concentrez asupra drumului.

Îmi amintesc că, la ieșirea din Linfen, oprisem pe marginea șoselei și mă mulțumisem să mă descotorosesc de microfon, fără să-mi fac griji în privința pericolului pe care îl reprezenta, preocupat fiind doar de această intruziune în intimitatea noastră. Atunci îți mărturisisem că te doresc și tot atunci refuzasem să-ți spun, mai mult din pudoare decât din joacă, tot ce iubeam la tine.

Mă apropii de locul unde s-a produs accidentul, locul unde asasinii ne-au împins în prăpastie, și mâinile îmi tremură.

Ar trebui să-i dai voie să ne depășească.

Fruntea mi se umple de broboane de sudoare.

Încetinește, Adrian, te implor!

Ochii mă înțeapă.

Nu e posibil, au ce au cu noi.

Ți-ai pus centura?

Mi-ai răspuns „da” la această întrebare pusă pe tonul unui ordin. Prima izbitură ne proiectase înainte. Îți revăd degetele strângând atât de tare mânerul de sprijin, încât falangele ți se albiseră. Câte izbituri primiserăm în bara de protecție până să ni se lovească roțile de parapet, până să alunecăm în hău?

Te-am sărutat, în timp ce apele Fluviului Galben ne înghițeau, mi-am adâncit privirile în ochii tăi, în timp ce ne înecam, am rămas cu tine până în ultima clipă, iubirea mea.

Serpentinele se țin lanț, la fiecare viraj mă forțez să-mi controlez gesturile din cale-afară de nervoase, să aduc mașina pe drumul drept. Să fi trecut oare de potecuța ce ducea la mănăstire? De când am luat avionul spre China, toate gândurile mi se îndreaptă către acel loc. Bătrânul lama care ne-a oferit găzduire este singura mea cunoștință de pe aceste meleaguri străine. Cine altul decât el mi-ar putea indica o pistă pentru a te regăsi, cine mi-ar putea da o informație care să-mi întărească speranța firavă că ești în viață? O fotografie a ta, în care ai o cicatrice pe frunte, o bucățică de hârtie, pe care o scot din buzunar de o

sută de ori pe zi, nu e mare lucru. Recunosc, în dreapta, intrarea pe acel drumeag. Am frânat prea târziu, mașina derapează; dau înapoi.

Roțile vehiculului 4x4 se înfundă în noroaiele toamnei. A plouat toată noaptea. Opresc la liziera pădurii și o iau pe jos. Dacă mai țin bine minte, am de trecut printr-un vad și de urcat pe coasta unei a doua coline; din vârf, voi vedea acoperișul mănăstirii.

Mi-a luat cam o oră de mers pe jos până să ajung. În acest anotimp, râulețul e mai umflat și nu mi-a fost deloc ușor să-l trec. Din apele tumultuoase, abia dacă ies puțin la suprafață bolovani rotunzi și alunecoși. Dacă m-ai fi văzut făcând echilibristică într-o poziție atât de puțin elegantă, îmi închipui că m-ai fi luat peste picior.

Gândul ăsta îmi dă curaj să continui.

Pământul mustind de apă mi se lipește de tălpi și am senzația că, în loc să înaintez, dau înapoi. Până să ajung în vârf, m-am căznit, nu glumă. Ud, plin de noroi, trebuie că arăt ca un vagabond și mă întreb cum mă vor primi cei trei călugări care îmi ies în întâmpinare.

Fără o vorbă, îmi fac un semn poruncitor să-i urmez. Ajungem la poarta mănăstirii, iar cel care, pe drum, verifica mereu ca nu cumva s-o șterg, mă conduce într-o săliță. Seamănă cu aceea în care am dormit noi. Mă pofteste să mă așez, umple cu apă limpede o strachină, îngenunchează în fața mea, mă spală pe mâini, pe picioare și pe față. Apoi, îmi oferă niște pantaloni de în și o cămașă curată, după care iese din încăpere; tot restul după-amiezii, n-aveam să-l mai revăd.

Ceva mai târziu, un alt călugăr vine și-mi aduce de-ale gurii; întinde pe jos o rogojină și atunci înțeleg că, la noapte, voi dormi aici.

Soarele era la scăpătat și, când ultima rază de lumină a dispărut dincolo de linia orizontului, s-a înfățișat, în sfârșit, cel pe care venisem să-l întâlnesc.

— Nu știu ce vă aduce din nou aici, dar, cu excepția cazului în care mi-ați anunța intenția dumneavoastră de a vă retrage aici, pentru meditație, v-aș fi foarte recunoscător dacă ați pleca de cum se face ziuă. Ne-ați pricinuit, și așa, destule necazuri.

— Aveți vreo veste despre Keira, tânăra care mă însoțea? Ați mai văzut-o? L-am întrebat, neliniștit.

— Îmi pare nespus de rău pentru ceea ce ați pățit amândoi, dar, dacă v-a dat cineva de înțeles că prietena dumneavoastră ar fi supraviețuit acestui accident îngrozitor, este o minciună. Nu am pretenția că aș fi informat în legătură cu tot ceea ce se întâmplă în regiune, însă așa ceva, credeți-mă, aș ști.

— Dar nu a fost un accident! Ne-ați explicat că religia dumneavoastră vă interzice minciuna, așa că vă întreb din nou: sunteți sigur de moartea Keirei?

— În acest loc, e inutil să ridicați tonul, n-ar avea nici un efect asupra mea și, de altfel, nici asupra discipolilor mei. Nu sunt sigur, cum aș putea fi? Fluviul nu a înapoiat corpul prietenei dumneavoastră, asta e tot ce știu. Ținând cont de viteza curenților și de adâncimea apei, nu-i de mirare. Iertați-mă că

trebuie să insist asupra acestui gen de detalii, îmi închipui că vă e greu să le auziți, însă dumneavoastră m-ați întrebant.

— Dar mașina a fost găsită?

— Dacă răspunsul vă interesează cu adevărat, va trebui să le puneți autorităților această întrebare, deși nu v-aș sfătui deloc s-o faceți.

— De ce?

— V-am spus că am avut neazuri, dar se pare că asta nu vă interesează cine știe ce.

— Ce fel de neazuri?

— Credeți că accidentul dumneavoastră n-a avut urmări? Poliția specială a deschis o anchetă. Dispariția unei cetățene străine pe teritoriul chinez nu este un fapt oarecare. Și, cum autorităților nu le plac deloc mănăstirile noastre, am avut parte de niște vizite destul de dezagreabile. Călugării noștri au fost supuși unor interogatorii dure; și, pentru că ne este interzis să mințim, am recunoscut că v-am găzduit. Prin urmare, înțelegeți de ce discipolii noștri nu văd cu ochi buni întoarcerea dumneavoastră printre noi.

— Keira este în viață, trebuie să mă credeți și să mă ajutați.

— Cea care vorbește acum e inima dumneavoastră; eu vă înțeleg nevoia de a vă agăța de această speranță, dar, refuzând să acceptați realitatea, nu faceți decât să întrețineți o suferință care vă va măcina pe dinăuntru. Dacă prietena dumneavoastră ar fi supraviețuit, ar fi apărut pe undeva și am fi fost înștiințați. În munții ăștia, totul se află. Din păcate, mi-e tare teamă că a rămas prizoniera fluviului; îmi pare sincer rău și vă sunt alături în durerea dumneavoastră. Acum înțeleg de ce ați făcut călătoria asta și sunt mâhnit că tocmai eu sunt cel care trebuie să vă facă să ascultați de glasul rațiunii. E greu să purtați acest doliu fără un corp pe care să-l îngropați și fără un mormânt la care să vă reculegeți, dar sufletul prietenei pierdute este tot lângă dumneavoastră și așa va rămâne atât timp cât o veți iubi.

— Ah, vă rog, scutiți-mă de balivernele astea! Eu nu cred nici în Dumnezeu, nici într-un altundeva mai bun decât aici.

— Este dreptul dumneavoastră cel mai legitim; dar, pentru un om care nu a primit lumina credinței, vă văd cam des în incinta unei mănăstiri.

— Dacă Dumnezeu dumneavoastră ar fi existat, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— Dacă m-ați fi ascultat atunci când v-am sfătuit să nu întreprindeți acel periplu pe muntele Hua Shan, ați fi evitat toată drama din pricina căreia suferiți astăzi. Și, din moment ce n-ați venit aici pentru o retragere spirituală, este inutil să vă prelungiți șederea. Odihniți-vă în noaptea asta și plecați. Nu vă gonesc, căci nu-mi stă în putere, dar v-aș fi foarte recunoscător dacă n-ați abuza de ospitalitatea noastră.

— Dacă a supraviețuit, unde ar putea fi?

— Întoarceți-vă acasă!

Călugărul s-a retras.

Am stat aproape toată noaptea cu ochii larg deschiși, căutând o soluție. Fotografia nu putea minți. Vreme de zece ore, cât a durat zborul de la Atena la Pekin, am privit-o neîncetat și continui s-o privesc și acum, la lumina lumânării. Cicatricea de pe fruntea ta este o dovadă pe care aș dori-o de necombătut. Fiindu-mi cu neputință să dorm, mă ridic fără zgomot, apoi dau deoparte panoul din hârtie de orez, care folosește ca ușă. Călăuzit de o licărire slabă, înaintez pe un culoar ce duce spre o sală unde dorm șase călugări. Unul dintre ei trebuie să mă fi simțit, fiindcă se răsuțește în așternut și inspiră adânc; din fericire, nu se trezește. Îmi continui drumul, pășesc tiptil peste corpurile culcate direct pe podea și ies în curtea mănăstirii. Luna este la al treilea pătrar. În mijlocul curții, este un puț; mă așez pe marginea lui.

Un zgomot mă face să tresar și o mână îmi astupă gura, înăbușindu-mi orice încercare de a scoate vreo vorbă, îl recunosc pe lama, care îmi face semn să-l urmez. Ieșim din mănăstire și ne îndreptăm, peste câmp, spre salcia cea înaltă, unde se întoarce, în sfârșit, cu fața la mine.

Îi întind fotografia Keirei.

— Când o să înțelegeți că ne puneți pe toți în primejdie, și, în primul rând, pe dumneavoastră? Trebuie să plecați; ați pricinuit și așa destule necazuri.

— Ce necazuri?

— Nu mi-ați spus că accidentul dumneavoastră n-a fost deloc așa ceva? De ce credeți că v-am adus aici, departe de mănăstire? Nu mai pot avea încredere în nimeni. Cei care v-au pus gând rău n-au să mai dea greș și a doua oară, dacă le oferiți prilejul. Nu sunteți prea discret, și mi-e teamă că prezența dumneavoastră în zonă a fost deja reperată; în caz contrar, ar fi un miracol. Măcar de-ar dura până vă întoarceți la Pekin și luați avionul.

— N-am să plec nicăieri până ce nu o găsesc pe Keira.

— Trebuia s-o fi protejat înainte; acum, e prea târziu. Nu știu ce ați descoperit împreună cu prietena dumneavoastră, și nici nu vreau să știu, dar, încă o dată, vă implor să plecați!

— Dați-mi un indiciu cât de mic, o pistă pe care s-o urmez și vă promit că în zori n-o să mai fiu aici.

Călugărul mă privește ținând și tace; se întoarce și pleacă înapoi spre templu. Îl urmez. Când ajungem în curte, mă conduce, tăcut, în camera mea.

Soarele e deja sus, pe cer; decalajul orar și oboseala călătoriei m-au doborât. Trebuie să fi fost aproape de prânz când lama a intrat în încăperea, aducând un bol de orez și altul de supă, așezate pe o planșetă de lemn.

— Dacă aș fi surprins în timp ce vă servesc micul dejun la pat, aș fi acuzat că vreau să transform acest locaș de rugăciune într-o casă de oaspeți, îmi spune el, zâmbind. Iată ceva cu care să vă hrăniți înainte de-a porni din nou la drum. Fiindcă o să porniți, cu adevărat, din nou la drum, nu-i așa?

Aprob din cap. Inutil să mă încăpățânez; de la el, n-am să mai obțin nimic.

— Atunci, drum bun, spune lama, înainte de-a se retrage.

Când ridic bolul, descopăr o hârtie pliată în patru. O strâng, instinctiv, în pumn și mi-o strecur, cu discreție, în buzunar. După ce dau gata micul dejun, mă îmbrac. Mor de nerăbdare să citesc ce mi-a scris lama, dar doi discipoli mă așteaptă în fața ușii și mă conduc până la marginea pădurii.

La despărțire, îmi dau un colet împachetat în hârtie kraft și legat cu o sfoară de cânepă. Mă urc în mașină și aștept până se îndepărtează călugării. Apoi, desfac biletul și citesc textul care îmi este adresat.

Dacă nu aveți de gând să-mi urmați sfaturile, trebuie să știți că am auzit vorbindu-se despre un tânăr călugăr intrat în mănăstirea Garther, la câteva săptămâni după accidentul pe care l-ați suferit. Probabil că n-are nici o legătură cu căutările dumneavoastră, dar acest locaș primește foarte rar discipoli noi. Mi-a ajuns la urechi, de asemenea, că tânărul nu pare preafericit că s-a retras aici. Nimeni nu mi-a putut spune cine este. Dacă vă încapățânați să continuați această anchetă nesăbuită, îndreptați-vă spre Chengdu. Odată ajuns acolo, vă recomand să vă abandonați mașina. Regiunea spre care vă veți îndrepta, după aceea, este foarte săracă, iar un vehicul 4x4 ar atrage atenția, lucru de care v-ați lipsi bucuros. La Chengdu, puneți-vă hainele pe care vi le-am trimis; ele vă vor ajuta să vă pierdeți mai ușor printre locuitorii văii. Luați un autobuz în direcția muntelui Yala. În continuare, nu știu ce sfat să vă mai dau; unui străin îi este imposibil să pătrundă în mănăstirea Garther, dar, cine știe, poate că vă va surâde norocul.

Fiți prudent, nu sunteți singur. Și, mai ales, ardeți hârtia asta.

De Chengdu mă despart opt sute de kilometri; ca să ajung acolo, îmi vor trebui nouă ore.

Mesajul preotului budist nu-mi lasă prea multe speranțe. Oare să fi scris rândurile astea numai și numai ca să mă îndepărteze? Dar nu-l cred în stare de o asemenea cruzime. În drum spre Chengdu, aveam să-mi pun această întrebare de atâtea și atâtea ori...

În stânga mea, lanțul muntos își întindea umbrele înspăimântătoare peste valea cenușie și prăfuită. Drumul traversează câmpia de la est la vest. În față, două furnale se impun în mijlocul peisajului.

Linzhizhen – exploatare minieră la zi, cer întunecat deasupra unor parcele de câmpie, peisaje de o infinită tristețe, vestigiile ale unor vechi uzine abandonate.

Plouă. A plouat întruna, iar ștergătoarele de parbriz se căznesc să îndepărteze șiroaiele de apă. Drumul este alunecos. Când depășesc câte un camion, șoferii mă privesc ciudat. Pesemne că, în regiunea asta, nu sunt prea mulți turiști.

Două sute de kilometri rămași în urma mea, încă șase ore de drum. Aș vrea să-l sun pe Walter, să-i spun să vină; singurătatea mă copleșește, n-o mai suport. Mi-am pierdut egoismul tineresc în apele tulburi ale Fluviului Galben. O privire în retrovizor: fața mi s-a schimbat. Walter mi-ar spune că de vină e oboseala, dar eu știu că am depășit o etapă dificilă și că o reîntoarcere nu va mai fi posibilă. Aș fi vrut s-o fi cunoscut pe Keira mai înainte, să nu fi pierdut

toți anii ăștia nutrind credința că fericirea consta în ceea ce realizăm. Fericirea este mai umilă, ea este în celălalt.

La marginea câmpiei, în fața mea se ridică bariera munților. Un panou indică – în caractere latine – că, până la Chengdu, mai sunt încă șase sute șazeci de kilometri. Un tunel, autostrada pătrunde în stâncă; acum, mi-e imposibil să mai ascult radioul. Atâta pagubă, melodiile astea de pop asiatic sunt insuportabile. Pe o distanță de două sute cincizeci de kilometri, se înșiră poduri aruncate peste canioane adânci. O să mă opresc la o benzinărie din Guangyuan.

Cafeaua de aici nu-i chiar așa de rea.

Pornesc iar la drum, cu o cutie de biscuiți pusă lângă mine.

De fiecare dată când mă afund în câte o văioagă îngustă, descopăr cătune minuscule. După ora opt seara, ajung la Mianyang. În această cetate a științelor și a tehnologiilor de vârf, modernitatea este surprinzătoare. Pe malul unui râu, se ridică turnuri înalte, de sticlă și oțel.

Se lasă noaptea și sunt frânt de oboseală. Ar trebui să mă opresc, ca să dorm și să-mi refac forțele. Cercetez harta: după ce sosesc la Chengdu, iau autobuzul până la mănăstirea Garther. Drumul durează câteva ore, așa că, oricâtă osteneală mi-aș da, călătoria nu se va termina în seara asta.

Am găsit un hotel. Mi-am lăsat mașina acolo și am pornit-o pe jos, pe promenada betonată de pe malul râului. Ploaia s-a oprit. Câteva restaurante servesc cina pe terase umede, încălzite cu lămpi de gaz.

Mâncarea are cam multă grăsime pentru gustul meu. În depărtare, un avion decolează cu un zgomot asurzitor, se ridică deasupra orașului și virează spre sud. Probabil că e ultimul zbor din seara asta. Oare unde se duc pasagerii așezați în spatele acelor hublouri luminate? Londra și Hydra sunt atât de departe... Brusc, mă cuprinde tristețea. Dacă ea, Keira, trăiește, atunci de ce păstrează tăcerea? De ce nu mi-a dat nici un semn de viață? Ce motiv ar avea ca să se dea la fund în felul ăsta? Călugărul poate că are dreptate, trebuie să fiu nebun ca să mă complac în iluzia asta. Lipsa de somn îmi exacerbează gândurile negre. Bezna nopții se cuibărește în mine. Mâinile îmi sunt jilave; această umezeală mi se strecoară în tot corpul. Tremur, mi-e ba cald, ba frig; chelnerul se apropie de mine și ghicesc că mă întreabă dacă totul e în ordine. Aș vrea să-i răspund, însă nu izbutesc să articulez nici un cuvânt. Continui să-mi șterg ceafa cu șervetul de masă, iar spinarea îmi e learcă de transpirație. Vocea chelnerului mi se pare tot mai îndepărtată; lumina de pe terasă devine diafană, în jurul meu totul se învârtește. Apoi, neantul.

Întunericul se risipește, lumina renaște încetul cu încetul. Aud niște glasuri, două, trei? Mi se vorbește într-o limbă pe care n-o înțeleg. Ceva răcoros mi se așază pe față, trebuie să deschid ochii.

Trăsăturile unei bătrâne. Mă mângâie pe obraz, îmi dă de înțeles că tot ce era mai rău a trecut. Îmi umezește buzele și îmi murmură – după cum presupun – cuvinte de alinare.

Simt niște furnicături: sângele îmi circulă din nou prin vene. Am avut un fel de leșin. Oboseală, vreo boală care mocnește sau vreo mâncare pe care n-ar fi trebuit s-o mănânc, sunt prea slăbit ca să pot gândi. Stau culcat pe o canapea de scai, în încăperea din spatele restaurantului. Lângă bătrâna doamnă care se ocupă de mine vine un bărbat, soțul ei. Și el îmi zâmbeste; chipul îi e și mai boțit decât al ei.

Încerc să vorbesc, aș vrea să le mulțumesc.

Bătrânul îmi apropie de buze o ceașcă și mă silește să beau. Lichidul este amar, dar medicina chineză are virtuți nebănuite, așa că mă las în voia bărbatului.

Perechea asta de chinezi seamănă atât de mult cu aceea pe care Keira și cu mine am întâlnit-o, într-o zi, în parcul Jingshan! Aș putea jura că sunt gemenii lor, iar gândul acesta mă liniștește.

Pleoapele mi se închid, simt că mă fură somnul.

Cel mai bun lucru pe care îl am de făcut este să dorm, așteptând să-mi recapăt puterile. Așa că aștept.

Paris.

Ivory se învârtea, de colo-colo, prin salon. Partida de șah nu evolua în favoarea sa, iar Vackeers tocmai își mutase calul, amenințându-i regina. Se apropie de fereastră, dădu perdeaua deoparte și urmări vaporeșul-muscă de pe Sena.

— Vrei să vorbim? Întrebă Vackeers.

— Despre ce? Răspunse Ivory.

— Despre ceea ce te preocupă atât de intens.

— Am un aer preocupat?

— Felul în care joci mă face să presupun că ai o problemă. Doar dacă nu cumva dorești să mă faci să câștig, în acest caz, ostentația cu care îmi oferi victoria pe tavă este aproape jignitoare; de aceea, aș prefera să-mi spui ce te muncește.

— Nimic; numai că am dormit foarte puțin noaptea trecută. Și când te gândești că, înainte, puteam să stau nedormit două zile. Cu ce i-om fi greșit noi lui Dumnezeu, încât să merităm o pedeapsă atât de crudă cum e bătrânețea?

— Nu vreau să-mi consideri vorbele o încercare de autoflatare, însă, în ceea ce ne privește, consider că Dumnezeu a fost destul de milostiv.

— Nu te supăra pe mine. Poate că ar fi mai nimerit să încheiem această întâlnire. Oricum, m-ai fi făcut mat în patru mișcări.

— Trei! Prin urmare, ești și mai îngrijorat decât îmi închipuisem eu, dar nu vreau să te trag de limbă. Suntem prieteni, îmi vei vorbi despre ceea ce te preocupă atunci când vei crede de cuviință.

Vackeers se ridică și se îndreaptă spre vestibul. Își puse impermeabilul și se întoarse. Ivory continua să privească pe fereastră.

— Măine mă întorc la Amsterdam. Vino să stai acolo câteva zile; răcoarea canalelor te va ajuta să-ți găsești somnul. Ești invitatul meu.

— Credeam că ar fi de preferat să nu fim văzuți împreună.

— Dosarul a fost închis, nu mai avem nici un motiv să jucăm jocuri de-astea complicate. Și, pe urmă, nu te mai culpabiliza atâta, n-ai nici o vină. Nu puteam ghici că Sir Ashton o să ne-o ia înainte. Și eu sunt îndurerat că povestea s-a terminat în felul ăsta, dar nu mai poți face nimic.

— Toată lumea bănuia că, mai devreme sau mai târziu, Sir Ashton avea să se amestece, și această ipocrizie le convenea tuturor. Știi la fel de bine ca mine.

— Ivory, îți jur că, dacă mi-ar fi dat prin minte că va folosi metode atât de expeditiv, aș fi făcut tot ce-mi stătea în putere ca să-l împiedic.

— Și ce-ți stătea în putere?

Vackeers îl privi țintă pe Ivory, apoi își lăsă ochii în jos.

— Invitația la Amsterdam rămâne valabilă, vino când dorești. Un ultim lucru: prefer ca partida din seara asta să nu fie înscrisă în tabelul scorurilor noastre. La revedere, Ivory.

Ivory nu-i răspunse. Vackeers închise ușa apartamentului, intră în lift și apăsă pe butonul parterului. În hol, pașii îi răsunară pe pardoseală. Trase spre el ușa grea de la intrare și ieși în stradă.

Noaptea era blândă. Vackeers merse de-a lungul cheiului Orléans și se întoarse spre fațada imobilului; la etajul cinci, luminile din salonul lui Ivory tocmai se stinseseră. Dădu din umeri și își continuă plimbarea. Când dădu colțul străzii Le Regrattier, două semnale rapide cu farurile îl îndrumară spre un Citroën oprit lângă trotuar. Vackeers deschise portiera de pe partea pasagerului și se instala în mașină. Șoferul puse mâna pe cheia de contact, dar Vackeers îi întrerupse gestul.

— Să așteptăm câteva clipe, dacă ești amabil.

Cei doi bărbați rămaseră tăcuți. Omul aflat la volan își scoase un pachet de țigări din buzunar, duse una la gură și aprinse un chibrit.

— Ce te interesează atât de tare, de vrei să stăm aici?

— Cabina aia, chiar din fața noastră.

— Ce tot spui? Pe cheiuri nu-i nici o cabină.

— Fii drăguț și stinge țigara aia.

Un bărbat care mergea de-a lungul cheiului se propti, în coate, de parapet.

— Ți-ai spus Ivory? Întrebă șoferul.

— Nu, e Papa de la Roma.

— Vorbește de unul singur?

— Vorbește la telefon.

— Cu cine?

— Tu chiar ești tâmpit sau te prefaci? Dacă pleacă de acasă în puterea nopții ca să dea un telefon de pe chei, probabil că nu vrea să se știe cu cine stă de vorbă.

— Și atunci, la ce ne folosește să-l filăm, dacă nu-i putem asculta convorbirea?

— Îmi verific intuiția.

— Și, acum, că ți-ai verificat intuiția, putem pleca?
— Nu. Ceea ce va urma după asta mă interesează la fel de mult.
— Fiindcă ai tu o idee despre ceea ce va urma după asta, nu?
— Palavragiu mai ești, Lorenzo. După ce o să închidă, o să-și arunce
cipul în Sena.

— Și ai de gând să plonjezi în apă ca să-l recuperezi?
— Sărmane prieten, chiar că ești idiot.
— Ce-ar fi dacă, în loc să mă insulti, mi-ai explica, mai bine, ce
așteptăm?

— O să descoperi în câteva clipe.

Londra.

În micul apartament de pe Old Brompton Road suna telefonul. Walter se
dădu jos din pat, își puse un halat și se duse în salon.

— Acum, acum, strigă, în timp ce se apropia de gheridonul pe care stătea
aparatură.

Recunosc imediat vocea interlocutorului.

— Tot nimic?

— Nu, domnule; m-am întors de la Atena acum, pe seară. Au trecut doar
patru zile de când e acolo; sper că, în curând, o să avem vești bune.

— Asta sper și eu, dar nu pot să nu fiu îngrijorat. N-am închis ochii toată
noaptea. Mă simt neputincios și am oroare de chestia asta.

— Sincer să fiu, domnule, nici eu n-am prea dormit în ultima vreme.

— Crezi că e în primejdie?

— Mi s-a spus că dimpotrivă; trebuie să avem răbdare, dar e cumplit să-l
vezi așa. Diagnosticul este rezervat, a fost cât pe aci...

— Vreau să știu dacă lovitura a fost pusă la cale de cineva anume. O să
mă înham eu la treaba asta. Când te întorci la Atena?

— Măine-seară, cel târziu poimăine, dacă nu reușesc să termin ce am de
făcut la Academie.

— Sună-mă cum ajungi acolo și, între timp, încearcă să te odihnești.

— Și dumneavoastră, domnule. Pe mâine, sper.

Paris.

Ivory se descotorosi de cipul mobilului și se întoarse. Vackeers și șoferul
lui se făcură mici, pe scaunele lor, dar, de la o asemenea distanță, era puțin
probabil să fie zăriți de cel pe care îl urmăreau. Silueta lui Ivory dispăru la
colțul străzii.

— Bun. Acum, putem pleca? Întrebă Lorenzo. Am clocit aici toată seara și
mi-e foame.

— Nu, nu încă.

Vackeers ascultă zumzăitul unui motor care tocmai demarase. Două
faruri măturară, cu lumina lor, cheiul. O mașină se opri în locul unde stătuse
Ivory cu câteva clipe în urmă. Din ea ieși un bărbat care se duse până la
parapet. Se aplecă, pentru a cerceta malul de sub el, ridică din umeri și se urcă
la loc, în mașină. Pneurile scrâșniră și vehiculul se îndepărtă.

— Cum de-ai știut? Întrebă Lorenzo.

— Un presentiment urât. Și, acum, după ce am văzut numărul de înmatriculare, e și mai rău.

— Da' ce-i cu numărul ăsta?

— Tu faci dinadins, ori te căznești să-mi înveselești seara? Vehiculul ăsta aparține Corpului Diplomatic englez. Ai nevoie să-ți fac vreun desen?

— Sir Ashton l-a pus pe Ivory sub urmărire?

— Pentru seara asta, cred că am văzut și am auzit destul. Ești drăguț să mergi cu mine la hotel?

— Zău, Vackeers, nu sunt șoferul tău. Mi-ai cerut să stau la pândă în mașina asta, explicându-mi că e vorba despre o misiune importantă, am înghețat două ore, în timp ce tu sorbeai un coniac la căldurică, și tot ce am putut constata e că amicul tău a aruncat, nu știu de ce, un cip de mobil în Sena și că o mașină de la serviciul consular al Majestății Sale l-a spionat când a făcut gestul ăsta, a cărui importanță încă îmi scapă. Așa că, ori te întorci pe jos, ori îmi explici care-i treaba.

— Ținând cont de întunericul în care se pare că te afli, dragă ROMA, o să încerc să te luminez! Dacă Ivory își dă osteneala să iasă la miezul nopții ca să telefoneze din afara casei, înseamnă că-și ia anumite măsuri de siguranță. Dacă englezii stau la pândă lângă imobilul lui, înseamnă că dosarul de care ne-am ocupat în ultimele luni nu este chiar atât de închis pe cât am vrea noi să presupunem. Până aici, m-ai urmărit?

— Nu mă lua de dobitoc mai mult decât sunt, spuse Lorenzo, demarând. Mașina o luă pe chei și trecu pe podul Marie.

— Dacă Ivory dă dovadă de atâta prudență, înseamnă că este cu un tur de pistă înaintea noastră, continuă Vackeers. Și eu care credeam că, în seara asta, am câștigat partida! Hotărât lucru, Ivory o să mă surprindă întotdeauna!

— Ce ai de gând să faci?

— Pentru moment, nimic. Și nici o vorbă despre ceea ce ai aflat în seara asta. E prea devreme. Dacă îi prevenim pe ceilalți, fiecare o să înceapă să uneltească din colțul lui; ca și în trecut, nimeni nu va mai avea încredere în nimeni. Știu că mă pot bizui pe MADRID. Dar tu, ROMA, de care parte vei fi?

— În momentul de față, mi se pare că sunt chiar în stânga ta; asta ți-ar putea răspunde, în parte, la întrebare, nu?

— Trebuie să-l localizăm cât mai repede pe astrofizicianul ăsta. Aș pune pariu că nu mai e în Grecia.

— Urcă din nou la amicul tău și ia-l la întrebări. Dacă îl lucrezi bine, poate că ciripește tot.

— Bănuiesc că nu știe mai multe decât noi; trebuie să-i fi pierdut urma. Era cu mintea în altă parte. Îl cunosc de prea multă vreme ca să mă înșel, a pus el la cale ceva. Mai ai acces la contactele tale din China? Le poți solicita?

— Totul depinde de ceea ce așteptăm de la ei și de ceea ce suntem gata să le dăm în schimb.

— Încearcă să afli dacă Adrian al nostru a aterizat de curând la Pekin, dacă a închiriat vreo mașină și dacă, printr-un noroc, și-a folosit cartea de credit ca să scoată bani cu care să plătească nota de la hotel sau mai știu eu ce.

N-au mai schimbat nici un cuvânt. Parisul era pustiu. Zece minute mai târziu, Lorenzo l-a lăsat pe Vackeers în fața hotelului Montalembert.

— O să fac tot ce pot în privința chinezilor, dar cu condiția să-mi întorci amabilitatea, spuse, în timp ce parca.

— Înainte de a-mi prezenta nota de plată, stai să vedem mai întâi rezultatele, dragă ROMA. Pe curând și mulțumesc pentru plimbare.

Vackeers coborî din Citroën și intră în hotel. La recepție, ceru cheia de la funcționarul care se aplecă în spatele pupitrului său și i-o dădu, împreună cu un plic.

— Plicul acesta a fost lăsat pentru dumneavoastră, domnule.

— Cu cât timp în urmă? Întrebă Vackeers mirat.

— Mi l-a dat un șofer de taxi. Abia dacă au trecut câteva minute de atunci.

Intrigat, Vackeers se îndreptă spre lift. Așteptă până în apartamentul lui, de la etajul patru, și deschise plicul.

Dragul meu prieten, Tare mi-e teamă că, din păcate, n-am să pot răspunde încântătoarei tale invitații de a te vizita la Amsterdam. Nu că n-aș vrea, mai ales că țin să-mi răscumpăr purtarea din timpul partidei de șah din seara asta, dar, după cum bănuiești, sunt reținut de unele probleme la Paris.

Sper totuși să te revăd foarte curând. Ba chiar sunt convins că va fi așa.

Devotatul tău prieten, Ivory.

P. S. Apropo de mica mea plimbare nocturnă, eram obișnuit cu mai multă discreție din partea ta. Cine fuma lângă tine în Citroenul ăla atât de frumos și negru? Ori poate că era bleumarin? Vederea mă lasă tot mai mult, pe zi ce trece...

Vackeers îndoii scrisoarea și nu-și putu stăpâni un zâmbet. Monotonia zilelor îl apăsa. Era conștient că această operațiune avea să fie, probabil, ultima din cariera lui, iar ideea că Ivory găsisse un mijloc, oricare ar fi fost acela, de a pune din nou mașinăria în funcțiune, nu-i dispăcea; dimpotrivă. Vackeers se așeză la micul birou din camera lui, ridică receptorul și formă un număr de telefon din Spania. Îi ceru iertare lui Isabel pentru că o deranja atât de târziu, dar avea toate motivele să creadă că lucrurile luaseră o nouă întorsătură, iar ceea ce voia să-i spună nu putea aștepta până a doua zi.

Mianyang, China.

M-am trezit la primele ore ale dimineții. Bătrâna doamnă care m-a vegheat toată noaptea moțâie într-un fotoliu mare. Dau deoparte pledul cu care sunt acoperit și mă ridic. Ea deschide ochii, îmi aruncă o privire binevoitoare și își duce un deget la buze, cerându-mi, astfel, să nu fac zgomot. Apoi se ridică și se duce să ia un ceainic pus pe o sobă de fontă. Încăperea în care ne aflăm este despărțită de restaurant printr-un perete pliant.

În jurul meu, îi descopăr pe ceilalți membri ai familiei, dormind pe saltele puse pe jos. Doi bărbați de vreo treizeci de ani sunt culcați lângă singura fereastră. Îl recunosc pe cel care mi-a servit cina aseară și pe fratele lui, care trebăluia prin bucătărie. Sora lor mezină, care trebuie să fi avut vreo douăzeci de ani, mai doarme încă într-un culcuș, lângă soba cu cărbuni; soțul gazdei mele este lungit pe o masă, cu o pernuță sub cap și cu o cuvertură care îl acoperă până la umeri. Poartă un pulover și o vestă din lână groasă. Eu ocup canapeaua extensibilă pe care perechea o desface în fiecare seară, ca să doarmă pe ea. Seară de seară, această familie dă deoparte câteva mese din restaurant, pentru a transforma fundul sălii în dormitor. Mă simt îngrozitor de stingherit, pentru că mă impusesem astfel în intimitatea lor, dacă poate fi vorba, aici, de vreo intimitate. În cartierul meu din Londra, cine oare s-ar fi lipsit de patul lui, ca să i-l dea unui străin?

Bătrâna doamnă îmi servește un ceai fierbinte. Nu putem comunica decât prin semne.

Îmi iau ceașca și mă strecor spre sală. În urma mea, ea trage paravanul la loc.

Promenada este pustie; mă duc până la parapetul de pe malul fluviului scâldat în ceața dimineții și mă uit la apa care curge spre vest. O mică ambarcațiune ce aduce a joncă plutește încet. De pe puntea ei, luntrașul îmi adresează un semn de salut, la care răspund pe dată.

Mi-e frig; îmi bag mâinile în buzunar și dau cu degetele de fotografia Keirei.

De ce îmi vine în gând, tocmai în acest moment, prima noastră seară de la Nebra? Îmi amintesc de noaptea petrecută cu tine, agitată, desigur, dar care ne-a apropiat atât de mult.

Am să plec imediat la mănăstirea Garther, nu știu cât o să mai dureze până ajung acolo și nici cum o să intru, dar nu contează, asta este singura cale pe care te pot găsi... dacă mai ești în viață.

De ce oare mă simt atât de vlăguit?

Pe promenadă, la câțiva pași de mine, o cabină telefonică. Mi-e dor să aud glasul lui Walter. Cabina are look-ul kitsch al anilor șaizeci. Aparatul acceptă cărțile de credit. De îndată ce formez numărul pe tastatură, aud un semnal de linie ocupată; probabil că, din acest loc, nu se poate suna într-o țară străină. După alte două încercări, renunț.

E timpul să le mulțumesc gazdelor mele, să plătesc nota pentru cina din ajun și s-o pornesc din nou la drum. Ei nu vor să primească banii. Le mulțumesc iar și iar, după care îi părăsesc.

Sfârșitul dimineții; sosesc, în sfârșit, la Chengdu. Metropola este poluată, agitată, agresivă. Totuși, printre turnuri și mari ansambluri imobiliare, au supraviețuit și unele căscioare părăginite. Caut drumul spre autogară. Jinli Street, atracția turiștilor. Poate că aici voi avea noroc să dau peste vreun compatriot care să mă îndrume.

Parcul Ninjiao. Flora este frumoasă, bărci ivite parcă dintr-o altă epocă plutesc liniștite pe lac, la umbra unor sălcii melancolice.

Zăresc o pereche de tineri a căror înfățișare mă face să cred că sunt americani. Acești doi studenți îmi spun că au venit la Chengdu pentru un stagiu de perfecționare, în cadrul unui schimb universitar.

Încântați să audă că li se vorbește în limba lor, ei mă lămuresc că autogara e în celălalt capăt al orașului. Fata scoate din rucsac un carnet și caligrafiază la perfecție un cuvânt chinezesc, apoi îmi întinde nota. Profit de ocazie și o rog să-mi scrie și numele mănăstirii Garther.

Mă întorc la parcare în aer liber, unde-mi lăsasem mașina, și mă schimb, în interiorul acesteia, cu hainele date de lama. Într-un sac, îmi pun un pulover și alte câteva lucruri. Hotărâsc să las mașina în același loc și să iau un taxi.

Șoferul citește nota pe care i-o arăt și, o jumătate de oră mai târziu, mă lasă la autogara Wuguqiao. Mă prezint la un ghișeu cu prețiosul biletel redactat în chineză, funcționarul îmi înmânează un tichet, pentru care plătesc douăzeci de yuani, și îmi indică peronul 12, apoi începe să dea din mână, îndemnându-mă să mă grăbesc, dacă vreau să mai prind autobuzul.

Autocarul nu-i chiar nou-nouț; sunt ultimul care urcă în el, astfel că nu mai găsesc loc decât în spate, strivit între o femeie foarte corpulentă și o cușcă de bambus, ocupată de trei rațe în mare formă. Bietele de ele, probabil că, la destinație, vor fi unse cu sos și băgate la cuptor, dar cum să le dau de veste ce soartă tristă le așteaptă?

Traversăm un pod peste râul Funan și pornim în viteză, însoțiți de scrâșnetele puternice ale roților.

Autobuzul se oprește la Yaan, un pasager coboară. N-am nici o idee cât va dura călătoria, care mi se pare interminabilă. Îi arăt vecinei mica notă caligrafiată și-i fac un semn spre ceasul meu de mână. Ea ciocănește cadranul, indicându-mi ora șase. Vasăzică, o să ajung pe la sfârșitul zilei. Unde am să dorm la noapte? Habar n-am.

Drumul șerpuieste spre niște masive muntoase. Dacă Garther se află la mare altitudine, peste noapte o să se lase gerul, trebuie să-mi găsesc cât mai repede un loc în care să fiu găzduit.

Cu cât devine peisajul mai arid, cu atât mă simt mai cuprins de îndoieli. Ce-o fi împins-o pe Keira să se piardă pe coclaurii ăștia? Doar căutarea vreunei fosile ar fi putut-o aduce până aici, la capătul lumii. Altă explicație nu văd.

După douăzeci de kilometri, autocarul încremenește în fața unui pod de lemn suspendat pe două odgoane de oțel în stare foarte proastă. Șoferul le ordonă tuturor pasagerilor să coboare: trebuie să ușureze mașina, pentru a reduce riscurile. Privesc pe geam la prăpastia care trebuie traversată și laud înțelepciunea șoferului nostru.

Cum stau pe bancheta din spate, voi fi ultimul care coboară. Mă ridic; autobuzul este aproape gol. Împing cu piciorul tija de bambus care închide ușa cuștii unde se agită păsările, lăsate în voia sorții. Libertatea lor se află în

dreapta, la capătul culoarului dintre banchete. O pot lua și pe scurtătură, trecând pe sub scaune, hotărârea le aparține. Cele trei rațe pornesc, vesele, după mine. Fiecare își alege drumul, una pe culoar, alta pe sub rândul de scaune din dreapta, a treia taie drumul prin stânga. Măcar de m-ar lăsa să ies înaintea lor, altfel, am să fiu acuzat de complicitate la evadare! La urma urmei, nu contează, proprietara lor pășește deja pe pod, agățându-se de balustradă, și înaintează cu ochii pe jumătate închiși, ca să n-o ia amețeala.

Când îmi vine rândul să traversez, nici eu nu-s mai breaz. Ajunși pe marginea cealaltă, pasagerii își iau misiunea de a-l ghida, ajutându-se vârtos cu țipete și gesturi, pe curajosul șofer, care înaintează, în ralanti, pe scândurile mișcătoare. Se aud trosnete îngrijorătoare, căblăria scrâșnește, tablierul se balansează periculos, dar se ține bine, și, după cincisprezece minute, fiecare se așază din nou pe locul lui. În afară de mine. Am profitat de ocazie și am ocupat scaunul liber din rândul al doilea. Autobuzul demarează iar. Două rațe lipsesc la apel, a treia reapare, din păcate, la mijlocul culoarului, și se repede ca proasta între picioarele țărăncii.

În timp ce trecem de Dashencun, nu-mi pot stăpâni un zâmbet când îmi văd fosta vecină umblând în patru labe pe culoar și căutându-și zadarnic cele două zburătoare care își luaseră zborul. Ea avea să coboare la Duogong, foarte îmbufnată, lucru pentru care ar fi fost greu s-o blamezi.

Shabacun, Tianquan, orașele și satele se succed cât ține drumul; autobuzul urmează cursul unui râu și continuă să urce spre înălțimi amețitoare. Mă scutură frisoanele, probabil că nu sunt pe deplin restabilit. Legănat de sforăitul motorului, reușesc să ațipesc la răstimpuri, până când o zgâlțâială mă deșteaptă din moțăit.

În stânga noastră, ghețarul Hailuogou atinge norii. Ne apropiem de faimoasa trecătoare Zheduo, punctul culminant al itinerarului. La aproape patru mii de metri, simt că inima îmi bate în tâmples și mă apucă din nou migrena. Mă gândesc la Atacama. Ce-o mai fi făcând prietenul meu Erwan? A trecut atâta vreme de când nu mai știu nimic de el... Dacă nu mi s-ar fi făcut rău, acum câteva luni, în Chile, dacă n-aș fi încălcat regulile de securitate prescrise, dacă l-aș fi ascultat pe Erwan, acum n-aș fi aici, iar Keira n-ar fi dispărut în apele tulburi ale Fluviului Galben.

Îmi amintesc că, la Hydra, pentru a-mi alina durerea, mama îmi spusese: „E îngrozitor să pierzi un om pe care l-ai iubit; însă ar fi și mai cumplit dacă nu l-ai fi întâlnit niciodată”. Vorbea gândindu-se la tata; dar lucrurile capătă cu totul alt sens când te simți răspunzător de moartea celei pe care o iubești.

Lacul Moguecuo oglindește în apele sale liniștite piscurile acoperite de zăpadă. Coborând spre valea Xinduqiao, autobuzul și-a mai recâștigat puțin din viteză. Aici, spre deosebire de deșertul Atacama, ai în jur numai vegetație luxuriantă. Cirezi de iaci pasc în mijlocul ierburilor grase. Ulmi și mesteceni albi trăiesc frățește pe această câmpie vastă, înconjurată de munți. Am coborât sub patru mii de metri, așa că migrena m-a mai lăsat în pace. Deodată, autobuzul se oprește. Șoferul se întoarce spre mine: a sosit timpul să cobor. În

afara șoselei, nu văd decât un drum bolovănos, care duce spre muntele Gongga Shan. Șoferul dă din mâini și mormăie câteva cuvinte; deduc că mă roagă să cuget de partea cealaltă a ușii- acordeon, pe care mi-a deschis-o, lăsând să pătrundă aerul glacial.

Cu sacul la picioare, cu obraji ciupiți de ger, privesc, dârdâind, după autobuzul care se îndepărtează și dispare, curând după aceea, la o cotitură.

Sunt singur pe câmpia întinsă, unde șuieră vântul ce urcă spre înălțimi. Peisaj situat în afara timpului, cu pământuri care au împrumutat culoarea orzului decorticat și a nisipului... dar nu văd nici urmă de mănăstire. Este cu neputință să dorm sub cerul liber fără să mor înghețat. Trebuie s-o iau din loc. Încotro? Habar n-am, dar, ca să pot rezista amorțelii care mă cuprinde din cauza gerului, n-am altă soluție decât să merg înainte.

În speranța absurdă de a fugi din fața nopții, alerg cu pași mici spre soare-apune, lăsând în urmă colină după colină.

În depărtare, zăresc pânza neagră a unui cort de nomazi, pus în calea mea parcă de mâna Providenței.

În mijlocul acestei imense câmpii, o copilă tibetană vine spre mine. Mogâldeța asta de-o șchioapă, cu obraji roșii ca două mere și cu ochii strălucitori, trebuie să aibă trei ani, poate patru. Necunoscutul care sunt nu o sperie, nimeni nu pare că s-ar teme de ceva pentru ea, este liberă să umble pe unde-i place. Ea pufnește în râs, amuzată de înfățișarea mea atât de diferită, iar râsul acesta umple valea. Își deschide larg brațele și începe să alerge spre mine, se oprește la câțiva metri și o ia înapoi, spre ai săi. De sub cort, se ivește un bărbat care îmi iese în întâmpinare. Îi întind mâna, el și le unește pe ale lui, se înclină și mă pofteste să-l urmez.

Pânza mare și neagră a cortului este susținută de stâlpi din lemn. Înăuntru, spațiul de locuit este generos. Pe vatra de piatră, unde trosnesc niște vreascuri uscate, o femeie pregătește un fel de tocană, iar mireasma acesteia umple locul. Bărbatul îmi face semn să mă așez, îmi toarnă niște alcool de orez într-o căniță și ciocnește cu mine.

Familia nomadă își împarte cina cu mine. Tăcerea nu este întreruptă decât de râsetele fetiței cu obraji roșii ca merele. În cele din urmă, adoarme cuibărită la pieptul mamei sale.

Când se lasă întunericul, bărbatul mă ia cu el afară din cort. Se așază pe o piatră și îmi întinde o țigară pe care a răsucit-o între degete. Privim amândoi cerul. E multă vreme de când nu l-am mai contemplat așa. Observ, la est de Andromeda, una dintre cele mai frumoase constelații pe care ni le dăruiește toamna. I-o arăt gazdei mele cu degetul, printre stele, și-i spun cum se numește. „Perseu”, rostesc cu voce tare. Omul îmi urmărește privirea și repetă „Perseu”. Hohotește de râs, ca și fetița lui, un râs a cărui strălucire este aidoma celor care luminează bolta cerească de deasupra capetelor noastre.

Am dormit în cortul lor, apărat de frig și de vânt. În zori, îi întind gazdei hârtia mea; omul nu știe să citească și nu-i dă nici o atenție. Se face ziuă, iar el are o sumedenie de treburi.

În timp ce îl ajut să adune vreascuri, mă aventurez să rostesc cuvântul „Garther”, schimbând de fiecare dată pronunția, cu speranța că o voi găsi pe aceea care îl va face să reacționeze, dar e inutil: omul rămâne imperturbabil.

După ce adunăm lemnele, suntem de corvoadă la căratul apei. Nomadul îmi întinde un burduf gol, își trece altul pe după umăr și îmi arată cum să mi-l potrivesc pe al meu, apoi o luăm pe un drum ce duce spre sud.

Am mers două ore, în cap. Din vârful colinei, zăresc un râu care curge printre ierburi înalte. Nomadul ajunge acolo înaintea mea. Când sosesc și eu, bărbatul se scaldă deja. Îmi scot cămașa și intru, la rândul meu, în apă. Răceala acesteia îți pătrunde până-n oase; pesemne că râul izvorăște din vreunul dintre ghețarii care se zăresc în depărtare.

Nomadul își cufundă burduful în apă. Îi imit gesturile; cei doi desagi de piele se umplu. Mă căznesc să-l duc pe al meu până la mal.

După ce iese din râu, bărbatul smulge o tufă de ierburi înalte și își freacă trupul cu putere, până se usucă. Apoi, se îmbracă și se așază să-și tragă puțin sufletul. „Perseu”, spune nomadul, ridicând un deget spre cer. Mâna lui îmi arată, după aceea, un cot al râului, la câteva sute de metri mai în aval, unde se scaldă vreo douăzeci de oameni, alți vreo patruzeci ară pământul, împingând un plug care trasează brazde lungi, perfect rectilinii. Toți poartă niște veșminte pe care le recunosc de îndată.

— Garther! Șoptește tovarășul meu de drum.

Îi mulțumesc și sunt gata să mă avânt spre călugări, dar nomadul se ridică și mă apucă de braț. Chipul i se întunecase. Din cap, îmi face un semn poruncitor să-l urmez. Mă trage de mânecă și-mi arată drumul de întoarcere. Pe față, îi pot citi frica. De aceea, mă supun și urc dealul în urma lui. În vârf, mă întorc să-i privesc pe călugări. Cei care se spălau mai devreme în râu își puseseră tunicile și se reîntorseseră la muncă, trasând niște brazde ciudate, ca liniile oscilante ale unei uriașe electrocardiogramă. Când am coborât pe celălalt versant al colinei, călugării au dispărut din câmpul meu vizual. De îndată ce voi putea, îmi voi lua tălpășița de la gazda mea și mă voi întoarce în această văioagă.

Dacă sunt bine-venit în familia nomadă, trebuie, conform tradiției lor, să-mi merit rația zilnică de hrană.

Femeia iese din cort și mă conduce până la cireada de iaci care paște pe un câmp. N-am dat nici o atenție recipientului pe care ea îl ducea fredonând, până când nu a îngenuncheat în fața uneia dintre aceste stranii vietăți patrupede, pe care a început s-o mulgă. După câteva clipe, îmi cedează locul, socotind că lecția durase destul. Mă lasă acolo, iar privirea pe care o aruncă spre găleată îmi dă de înțeles că nu trebuie să mă întorc decât după ce vasul se umple cum se cuvine.

Dar nimic nu se desfășoară atât de simplu pe cât socotise ea. Ori eu sunt șovăielnic, ori afurisita aia de vacă asiatică este năbădăioasă și – după toate semnele – nu are de gând să-l lase pe primul venit să-i frământa țâțele. Cert este că, de fiecare dată când întind mâna spre ugerul ei, face un pas ba înainte,

ba înapoi... Mă folosesc de toate stratagemele: tentativă de seducție, dăscăleală autoritară, rugăminți, supărare, țafnă, însă de-aia nu mai poate ea.

Cea care îmi sare în ajutor este o făptură de numai patru ani. Nu am nici un merit, dimpotrivă, însă așa a fost.

Fetița cu obraji rotunzi și roșii ca două mere apare deodată în mijlocul câmpiei; cred că stătea acolo de multă vreme, savurând spectacolul și stăpânindu-și totodată râsul, până când i-a scăpat un hohot răsunător, care i-a trădat prezența. Parcă pentru a se scuza că răsese de mine, se apropie, mă „muștră” cu o ușoară lovitură de umăr, pune mâna, cu un gest vioi, pe ugerul vacii și râde iar, din toată inima, când laptele începe să țâșnească în găleată. Prin urmare, era chiar așa de simplu! Trebuie să primesc provocarea pe care mi-a lansat-o împingându-mă spre vacă. Îngenunchez; ea îmi urmărește mișcările și bate din palme când reușesc, în sfârșit, să fac să curgă câteva picături de lapte. Se tolănește pe iarbă, cu brațele încrucișate, și rămâne așa, supraveghindu-mă. În ciuda vârstei sale fragede, prezența ei îmi insuflă un sentiment de pace. După-amiaza asta e un moment plin de liniște și voieșie. Puțin mai târziu, coborâm împreună în tabără.

Alături de cortul în care dormisem noaptea trecută, au apărut alte două; de acum, în jurul focului sunt adunate trei familii. În timp ce mă apropii de tabără, însoțit de mica mea vizitatoare, bărbații ne ies în cale; gazda îmi face semn să-mi continui drumul. Sunt așteptat de femei; ei se duc să adune vitele. Mă simt ofensat că sunt îndepărtat de la o îndeletnicire mult mai bărbătească decât aceea care îmi fusese încredințată.

Ziua e pe sfârșite; mă uit la soare, întunericul se va lăsa în cel mult o oră. În minte, n-am decât o idee: să-mi părăsesc prietenii nomazi și să mă duc să pândesc ceea ce se petrece în vale. Vreau să mă țin după călugării care se vor întoarce la mănăstirea lor. Dar bărbatul care mă găzduiește se întoarce chiar în clipa când îmi treceau prin minte gândurile astea. Își sărută nevasta, își ridică în brațe fetița și intră în cort. După câteva momente, iese cu toaleta făcută și vine brusc spre mine, care stăteam mai retras, fixând linia orizontului. Îmi oferă o țigară. Îl refuz, mulțumindu-i. El își aprinde propria țigară, privind, la rândul-i, în tăcere, vârful dealului. Nu știu de ce îmi vine deodată ideea să-i arăt chipul tău. Probabil pentru că îmi lipsești atât de mult, încât simt că mă sfârșesc; pentru că asta e încă un pretext ca să-ți privesc fotografia. Este cel mai prețios lucru pe care îl pot împărtăși cu el.

Scot poza din buzunar și i-o arăt. Zâmbește și mi-o dă înapoi. Apoi suflă îndelung fumul, își strivește chiștocul între degete și pleacă.

La lăsarea serii, împărțim tocana cu celelalte două familii care ni s-au alăturat. Fetița se așază lângă mine; nici taică-său, nici maică-sa nu par să fie supărați din pricina complicității noastre. Dimpotrivă, mama mângâie părul copilului și îmi spune cum o cheamă. Numele ei este Rhitar. Mai târziu, aveam să aflu că așa este numit un copil, când îi moare un frate mai mare, pentru a îndepărta piaza rea. Oare de aceea este râsul lui Rhitar atât de sonor? Pentru a șterge suferința pricinuită de o dramă jucată înaintea nașterii sale? Pentru a le

aminti părinților că le-a readus bucuria în casă? Rhitar a adormit pe genunchii mamei sale și zâmbește chiar și prin somnul care pare atât de profund.

După terminarea mesei, bărbații își pun niște pantaloni largi, iar femeile își scot mâneca dreaptă a tunicii, lăsând-o să se legene în aer. Se iau de mână, formând un cerc, bărbații într-o parte, femeile în alta. Toți cântă, femeile își flutură mâneca și, când cântecul se oprește, dansatorii strigă cu putere, în cor. Atunci, hora se pornește în sens opus, cu un ritm tot mai accelerat. Toți se învârtesc, sar, strigă și cântă până la epuizare.

Sunt invitat în acest dans vesel. Mă las purtat de beția alcoolului de orez și a horei tibetane.

O mână mă scutură de umăr. Deschid ochii și recunosc, în penumbră, chipul nomadului meu. În tăcere, îmi cere să-l urmez afară din cort. Câmpia imensă se scaldă în lumina cenușie a nopții ce se apropie de sfârșit. Gazda mea îmi poartă bagajul pe umăr. N-am idee ce intenții are, dar ghicesc că mă conduce într-un loc de unde drumurile noastre se despart. Am luat-o în aceeași direcție din ajun. În timp ce mergem, nu scoate nici o vorbă. O ținem așa o oră în cap, iar când ajungem în vârf, o ia la dreapta. Traversăm o pădurice de ulmi și de aluni, în care el se pare să știe fiecare cărăruie și fiecare răpă. Când ieșim din ea, încă nu s-a arătat lumina palidă a zorilor. Călăuza mea se culcă la pământ și îmi face semn să-l imit; mă acoperă cu frunze moarte și cu humus, arătându-mi cum să mă camuflez. Rămânem tăcuți, ca niște pândari, dar habar n-am ce pândim. Îmi închipui că m-a luat cu el la braconaj și mă întreb ce animal om urmări, fiindcă n-avem nici o armă. Poate că el o fi venit să-și controleze capcanele.

Sunt foarte departe de adevăr, însă va trebui să mai aștept încă o oră până să înțeleg de ce fusesem adus până aici.

În sfârșit, se luminează de ziuă. Zorii abia iviți ne dezvăluie zidul de incintă al unei uriașe mănăstiri, aproape un oraș fortificat, ce se înalță în fața noastră.

— Garther, murmură complicele meu, rostind pentru a doua oară acest cuvânt.

Într-o noapte, îi dăruisem numele unei stele aninate pe cerul de deasupra câmpiei lui; în această dimineață, nomadul tibetan îmi răspundea în același fel, rostind numele locului pe care speram să-l găsesc așa cum nu visasem niciodată să descopăr vreun astru din imensitatea Universului.

Tovarășul meu de drum îmi face semn să nu cumva să mă mișc, pare terorizat la gândul că am putea fi descoperiți. Eu nu văd nici un motiv de îngrijorare, templul se află la mai mult de o sută de metri. Dar acum, când ochii mi se acomodează cu semiîntinericul, pot ghici niște siluete bărbătești care fac de pază, plimbându-se pe meterezele mănăstirii.

Oare presimt vreo primejdie? Încearcă să se apere de vreun grup de soldați chinezi care ar veni să-i persecute până și în locurile astea pierdute de lume? Eu nu le sunt dușman. Dacă ar fi după mintea mea, m-aș ridica imediat și aș alerga spre ei. Dar ghidul meu mă apucă de braț și mă reține cu putere.

Porțile mănăstirii tocmai s-au deschis. O coloană de călugări o ia pe drumul ce coboară spre livezile de la est. În urma lor, porțile grele se închid din nou.

Nomadul se ridică brusc și se retrage către pădurice. La adăpostul ulmilor înalți, îmi dă înapoi pachetul și înțeleg că își ia rămas-bun. Îi apuc mâinile și i le strâng într-ale mele. Gestul meu de afecțiune îl face să zâmbească; mă privește țintă o clipă, se întoarce și pleacă.

N-am cunoscut niciodată o singurătate mai deplină ca pe aceste câmpii înalte, când, coborât din autobuzul de la Chengdu, fugeam de întunericul nopții și de frig. Uneori, e de-ajuns o privire, o prezență, un gest, pentru ca prietenia să se nască dincolo de diferențele care ne rețin și ne sperie; e de-ajuns o mână întinsă, pentru ca în memorie să ți se întipărească un chip pe care timpul nu-l va putea șterge nicicând. În ultimul ceas al vieții mele, îmi doresc să revăd chipul neschimbat al acestui nomad tibetan și pe cel al fetiței lui cu obraji roșii ca două merișoare.

Înaintând pe lângă liziera pădurii, urmez, de la distanță, cortegiul călugărilor lucrători, care se îndreaptă spre fundul vâlceleii. De aici, de pe locul meu, pot să-i pândesc cu ușurință. Îi număr: sunt vreo șaiszeci. Ca și în ajun, încep prin a se dezbrăca și a se scălda în apa limpede, după care se apucă de treabă. Corpul îmi este zgâlțâit de fiori. Scotocesc prin pachet și descopăr o pungă cu carne uscată, darul nomadului. Rod jumătate din ea și păstrez restul, ca să am ce mânca diseară. După plecarea călugărilor, am să dau o fugă la râu, ca să beau apă. Până atunci, va trebui să rabd setea pe care sarea din carne mă face s-o simt și mai tare.

De ce oare călătoria îmi ascute senzațiile – foamea, frigul, căldura, oboseala extremă? Cred că responsabilă pentru aceste neazuri este altitudinea. Restul după-amiezii mi-l petrec căutând un mijloc de a intra în incinta mănăstirii. Mă simt bântuit de idei cum nu se poate mai nebunești. Oare sunt pe cale să-mi pierd mințile?

La ora șase, călugării își încetează lucrul și o pornesc înapoi, spre mănăstire. Cum dispar după vârful unui deal, ies din ascunzătoarea mea și o iau la fugă peste câmpuri. Mă arunc în râu și beau apă pe săturate.

Întors pe mal, mă gândesc unde m-aș putea adăposti peste noapte. Să dorm în pădurice nu mă tentează câtuși de puțin. Să mă întorc în câmpie, la prietenii mei nomazi, ar însemna să-mi recunosc eșecul și, chiar mai rău, să abuzez de generozitatea lor. Și așa, gestul de a mă hrăni două seri la rând trebuie să fi fost un mare efort pentru ei.

În cele din urmă, descopăr o scobitură pe versantul colinei. O să-mi sap acolo o vizuină; ghemuit sub pământ și acoperit cu hainele din pachet, trec eu peste noaptea asta. Așteptând ca întunericul să cuprindă cerul, termin restul de carne uscată și pândesc ivirea primei stele, așa cum aștepți sosirea unei prietene care te ajută să-ți gonești gândurile rele.

Se face noapte. Scuturat de al nu știu câtelea frison, adorm.

Cât timp să se fi scurs până când am fost trezit de niște foșnete? Ceva se apropie de mine. Trebuie să-mi stăpânesc frica; dacă, prin locurile astea, vânează vreun animal sălbatic, nu e cazul să devin prada lui. Ascuns în groapa mea, aș avea mai multe șanse să scap de el decât dacă aș orbecăi prin beznă. Gânduri înțelepte, dar greu de pus în practică atunci când inima îți bate să se rupă. Ce fel de prădător o fi ăsta? Și ce naiba învârtesc eu aici, ghemuit în gaura asta săpată în pământ, la mii de kilometri de casa mea? Ce naiba învârtesc aici, cu mutra plină de țărână, cu degetele înghețate, cu nasul curgând? Ce naiba învârtesc aici, rătăcind pe meleaguri străine, alergând după năluca unei femei pe care o iubesc ca un nebun și care, cu numai șase luni în urmă, nici nu conta în viața mea? Vreau să-l regăsesc pe Erwan, vreau să-mi regăsesc platoul din Atacama. Vreau atmosfera plăcută din casa mea și străzile din Londra; vreau să fiu în altă parte, nu să-mi înfulece măruntaiele, pe aici, o scârbă de lup. Trebuie să stau nemișcat, fără să tremur, trebuie să-mi țin răsuflarea, să-mi cobor pleoapele, ca să nu mi se reflecte lumina vie a Lunii în albul ochilor. Gânduri înțelepte, dar imposibil de pus în practică atunci când frica te înșfacă de guler și te zgâlțâie cu violență. Parcă aș avea doisprezece ani, parcă mi-am pierdut toată capacitatea de apărare, toată siguranța. Zăresc o torță; atunci, poate că nu e decât un borfaș care vrea să mă ușureze de puținele mele lucruri. Dar cine mă oprește să mă apăr?

Trebuie să ies din gaura asta și din întuneric, trebuie să înfrunt primejdia. N-am bătut atâta drum doar ca să mă las dibuit de un hoț sau sfâșiat asemenea unui vânat de rând.

Am deschis ochii.

Torța înaintează în direcția râului. Cel care o ține cu brațul întins știe perfect încotro merge; pașii lui siguri nu se tem de nici o piedică, de nici un hârtop. Facla este înfiptă în pământul gras al unui taluz. În lumina flăcării, apar două umbre. Una are silueta ceva mai subțire decât cealaltă; ambele trupuri te trimit cu gândul la doi adolescenți. Unul se oprește pe loc, celălalt se duce pe mal, își scoate tunică și intră în apa rece. Teamă urmată de speranță. Poate că acești doi călugări au înfruntat interdicțiile pentru a veni să se scalde, protejați de întuneric; poate că acești doi hoți de timp mă vor ajuta să pătrund în incinta orașului fortificat. Mă târăsc prin ierburi, apropiindu-mă de râu și, brusc, mi se taie răsuflarea.

Acel corp delicat n-are nici un amănunt care să-mi fie străin. Desenul picioarelor, rotunjimea feselor, linia spatelui, pântecul, umerii, ceafa, capul înălțat cu atâta mândrie.

Tu ești acolo, scâldându-te goală într-un râu aidoma celui în care te-am văzut murind. Trupul tău în lumina Lunii este ca o fantasmă, dar te-aș fi recunoscut dintr-o mie. Ești acolo, doar la câteva sute de metri; dar cum să mă apropii de tine? Cum să mă înfățișez înaintea ta în asemenea hal, fără să te sperii, fără să îți dai alarma? Apa râului te acoperă până la coapse, mâinile tale iau apa și o lasă să-ți șiroiască pe față. Înaintez la rândul meu spre râu, și îmi clătesc obrajii cu apa limpede, ca să-mi îndepărtez țărâna de pe ei.

Călugărul care te însoțește îmi lasă tot timpul s-o fac, pentru că stă cu spatele la tine. A rămas la o distanță mare, parcă de teamă să nu-ți atingă cu privirea goliciunea. Cu inima bubuind, cu privirea tulbure, mă apropii încă puțin. Tu te întorci pe mal, venind drept spre mine. Când ochii tăi se întâlnesc cu ai mei, pașii ți se opresc, capul ți se înclină într-o parte, privirea ta mă scrutează, apoi treci prin fața mea și îți vezi de drum, ca și cum nici n-aș fi existat.

Privirea îți era absentă, ba chiar mai rău, privirea pe care ți-am văzut-o în ochi nu era a ta. Ți-ai pus tunica, în tăcere, ca și cum din gâtlee nu-ți putea ieși nici un sunet, și te-ai întors spre cel care te escortase până aici. Tovarășul tău de drum a luat torța și ați urcat înapoi cărăruia. M-am ținut după voi, fără să-mi fac bănuită prezența. Poate doar o singură dată, auzind rostogolirea unei pietricele pe care călcasem, călugărul a privit în urmă, apoi ați continuat să mergeți. Ajunși în fața mânăstirii, ați luat-o pe lângă zid, ați trecut de porțile cele mari și v-am văzut siluetele dispărând într-un șanț, flacăra a pâlpâit, apoi s-a stins. Am așteptat cât am putut, pătruns de frig. În cele din urmă, am luat-o la fugă spre zidul unde văzusem că ați dispărut, sperând să găsec un loc de trecere, dar n-am dat decât de o ușiță de lemn, bine zăvorâtă. M-am ghemuit la pământ până când mi-am mai venit în fire și m-am întors, aidoma unui animal, în ascunzătoarea mea de la marginea pădurii.

Mai târziu, în timpul nopții, o senzație de sufocare mă scoate din toropeala care mă cuprinsese. Membrele mi-au înțepenit. Temperatura a scăzut brutal. Mi-e cu neputință să-mi mișc degetele ca să desfac nodul sacului și să scot ceva cu care să mă învelesc. Epuizarea îmi încetinește gesturile. Îmi vin în minte poveștile cu alpiniștii pe care muntele îi leagă ușor, înainte de-ai adormi pe vecie. Suntem la patru mii de metri, cum am putut fi atât de nesocotit, încât să cred că-i voi putea supraviețui acestei nopți? O să crap într-o pădurice de aluni și de ulmi, de partea cealaltă a zidului, la câțiva metri de tine. Se spune că, în momentul când îți dai duhul, în fața ta se deschide un tunel întunecat, la capătul căruia strălucește o lumină. Eu nu văd nimic de felul acesta, singura imagine strălucitoare pe care o voi fi văzut-o este a ta, scaldându-te în râu.

Într-o ultimă tresărire de luciditate, simt niște mâini care mă apucă și mă ridică din groapa mea. Sunt luat pe sus, mi-e imposibil să mă îndrept, mi-e imposibil să-mi ridic capul și să-i văd pe cei ce mă cară. Sunt susținut de niște brațe; înaintăm pe o potecă și simt cât se poate de bine că îmi pierd deseori cunoștința. Ultima imagine pe care mi-o amintesc este a zidului de incintă și a porții mari, deschizându-se în fața mea. Poate că ești moartă, iar eu vin, în sfârșit, lângă tine.

Atena

— Dacă n-ați fi fost atât de îngrijorat, n-ați fi riscat să veniți până aici. Și să nu-mi spuneți că m-ați invitat la cină doar pentru că vă era teamă să petreceți seara de unul singur. Sunt sigur că room-service-ul de la King George

este mult mai bun decât acest restaurant chinezesc. De altfel, alegerea mi se pare destul de nepotrivită, ținând cont de împrejurări.

Ivory se uită lung la Walter și luă o rondelă de ghimbir zaharisit; îi oferi o bucată și invitatului său.

— Sunt la fel ca dumneata, timpul începe să mi se pară lung. Cel mai rău e că nu putem face nimic.

— Știți cumva dacă, în spatele chestiei ăsteia, este Ashton?

— N-am nici o certitudine. Nu-mi vine să cred că a putut ajunge până aici. Disparația Keirei ar fi trebuit să-i fie de-ajuns. Doar dacă nu cumva o fi aflat de călătoria lui Adrian și a încercat să i-o ia înainte. Este un miracol că nu și-a atins scopul.

— A fost cât pe-aci, mormăi Walter. Credeți că informațiile despre Keira i le-a dat acel lama? Dar de ce să fi făcut asta? Dacă n-avea intenția să-l ajute pe Adrian s-o găsească, atunci de ce i-a trimis lucrurile ei?

— N-avem nici o dovadă certă că preotul însuși este expeditorul acestui mic cadou. S-ar fi putut întâmpla foarte bine ca o persoană din anturajul lui să subtilizeze aparatul, s-o fotografieze pe prietena noastră, arheologa, în timp ce se scălda în râu, după care să-l pună înapoi la locul său, fără să bage de seamă cineva.

— Cine să fie mesagerul și de ce să-și fi asumat asemenea riscuri?

— E de-ajuns că unul dintre călugării acelei comunități a fost de față atunci când s-a scăldat ea și că a refuzat să trădeze principiile pe care a jurat să le respecte.

— Ce principii?

— Unul dintre ele este să nu mintă niciodată; dar s-ar putea ca acel lama, silit să păstreze secretul, să-l fi îndemnat pe unul dintre discipolii lui să facă pe mesagerul.

— De data asta, m-ați pierdut pe drum, domnule.

— Walter, ar trebui să înveți să joci șah. Ca să câștigi, nu e de ajuns să ai un avans de o mișcare, ci de trei-patru. A anticipa este condiția necesară victoriei. Să ne întoarcem la călugărul nostru. Cine știe, o fi fost silit să aleagă între două precepte care, în unele situații speciale, nu se mai pot concilia. Să nu mintă și să nu facă nimic prin care ar putea dăuna unei vieți. Să ne imaginăm că supraviețuirea Keirei depinde de faptul că este considerată moartă. Chestia asta l-ar vâri pe înțeleptul nostru într-o mare încurcătură. Dacă spune adevărul, îi pune viața în pericol, contrazicând astfel tot ceea ce este mai sacru în credința lui. Pe de altă parte, dacă minte, lăsând să se creadă că este moartă, când, de fapt, este vie, încalcă alt principiu. Supărător, nu-i așa? În șah, chestia asta se numește „pat”1. Prietenul meu, Vackeers, îl detestă.

— Oare cum au reușit părinții dumneavoastră să vă înzestreze cu un spirit așa de alambicat? Întrebă Walter, luând, la rândul lui, o rondelă de ghimbir din cupă.

— Cred că părinții mei n-au nici un amestec, mi-ar fi plăcut să le atribui acest merit, dar nu i-am cunoscut. Dacă nu te deranjează, am să-ți povestesc copilăria mea în altă zi; în clipa asta, subiectul discuției nu sunt eu.

— Dumneavoastră presupuneți că lama, confruntat cu o asemenea dilemă, l-a îndemnat pe unul dintre discipolii lui să dezvăluie adevărul, în timp ce el însuși proteja viața Keirei păstrând tăcerea?

— Ceea ce ne interesează pe noi, în acest raționament, nu este călugărul. Sper că n-ai pierdut asta din vedere.

Walter făcu o mutră care nu lăsa să planeze nici o îndoială asupra răspunsului la întrebarea lui Ivory. Raționamentul acestuia îi scăpa cu desăvârșire.

— Ești un dezastru, amice, spuse bătrânul profesor.

— Oi fi eu un dezastru, dar tot eu sunt ăla care a descoperit particularitatea fotografiei puse în evidență deasupra teancului; eu sunt ăla care a comparat-o cu celelalte și care a tras concluzia pe care o cunoașteți.

— Admit, dar, cum ai spus chiar adineauri, fotografia era deasupra celorlalte!

— Mai bine mi-aș fi ținut gura, ca preotul ăla al dumneavoastră. Așa, n-am mai fi fost aici, așteptând vești de la Adrian și rugându-ne să ni le mai poată da.

— Cu riscul de a mă repeta, poza aia era deasupra teancului! E greu de crezut într-o simplă coincidență. Era, cu siguranță, un mesaj. Rămâne de aflat dacă Ashton a reușit să dea de ea în același timp cu noi.

— Sau poate că noi înșine am ținut morțiș să vedem, aici, un mesaj. Și am fi crezut lucrul ăsta, chiar dacă ni l-ar fi ghicit cineva în cafea! Ați reînviat-o pe Keira ca să-l împingeți pe Adrian să vă continue lucrările...

— Ei, te rog să nu fii grosolan! Ai prefera să-l vezi în halul în care l-ai găsit, plictisindu-se pe insula lui și irosindu-și talentul? Continuă Ivory, ridicând și el tonul. Crezi că aș fi atât de crud, încât să-l trimit să-și caute prietena dacă n-aș crede, cu toată sinceritatea, că este în viață? Mă iei drept un monstru?

— N-am vrut să spun asta, i-o întoarse Walter, cu aceeași vehemență.

Scurta lor altercație atrăsese atenția unor clienți care își luau cina la masa învecinată. Walter a continuat, vorbind mai încet.

— Ați spus că nu lama e cel care ne interesează. Dacă nu el, atunci, cine?

— Cel care i-a pus lui Adrian viața în pericol, cel care se teme ca el să n-o găsească pe Keira, cel care, într-un asemenea caz, nu s-ar da înapoi de la nimic. Asta te face să te gândești la cineva?

— Nu este nevoie să mă luați de sus, nu sunt subalternul dumneavoastră.

— Refacerea acoperișului de pe clădirea Academiei costă o întreagă avere, iar eu consider că generosul binefăcător care îți echilibrează în mod miraculos

bugetul, evitând să le arate șefilor dumitale cât de mediocru ești ca administrator, merită puțin respect, nu?

— Bun, am înțeles aluzia. Prin urmare, îl acuzați pe Sir Ashton?

— Să fi aflat despre Keira că a scăpat cu viață? Posibil. Să fi vrut neapărat să evite orice risc în această privință? Probabil. Trebuie să recunosc că, dacă mi-ar fi dat prin minte, mai devreme, chestia asta, nu l-aș mai fi trimis pe Adrian, așa, în gura lupului. Acum, nu-mi mai fac griji doar pentru Keira, ci, în primul rând, pentru el.

Ivory plăti nota și plecă de la masă. Walter luă pardesiele din cuier și îl ajunse în stradă.

— Luați-vă impermeabilul, era să-l uitați.

— O să trec mâine, spuse Ivory, făcându-i semn unui taxi.

— Oare este prudent?

— Am venit deja până aici și, apoi, mă simt răspunzător, trebuie să-l văd. Când vom avea următoarele rezultate ale analizelor?

— Ne vin în fiecare dimineață și sunt tot mai bune; se pare că mai răul a trecut, dar oricând este posibilă o recădere.

— Sună-mă la hotel când va fi momentul, dar în nici un caz de pe mobil, ci dintr-o cabină.

— Chiar credeți că îmi este ascultat telefonul?

— N-am idee, dragul meu Walter. Noapte bună!

Ivory urcă în taxi. Walter hotărî să se întoarcă pe jos.

Aerul Atenei era încă destul de plăcut la acest sfârșit de toamnă; puțină răcoare avea să-l ajute să-și pună gândurile în ordine.

Ajuns la hotel, Ivory îi ceru funcționarului de la recepție să-i trimită în cameră șahul care se găsea la bar; se îndoia că, la această oră din noapte, ar mai fi jucat vreun client.

O oră mai târziu, în salonașul apartamentului pe care îl ocupa, Ivory abandonă partida pe care o juca împotriva sa și se duse la culcare. Întins în pat, cu brațele sub ceafă, trecea în revistă toate contactele pe care le stabilise în China, de-a lungul carierei sale. Lista era impozantă, dar ceea ce îl contraria mai mult, la acest inventar atât de deosebit, era faptul că niciunul dintre cei de care își amintea nu se mai afla în viață. Bătrânul profesor aprinse din nou lumina și dădu deoparte cuvertura, care îi ținea prea cald. Se așeză pe marginea patului, își încălță papucii și se contemplă în oglinda șifonierului.

„Ah, Vackeers, de ce nu mă pot bizui pe tine, când am atâta nevoie de asta? Fiindcă tu nu poți conta pe nimeni, nătâng bătrân, pentru că ești incapabil să ai încredere în cineva! Uite unde te-a dus aroganța asta. Ești singur, dar încă te crezi conducătorul horei.”

Se ridică și începu să umble înapoi și încolo prin cameră.

„Dacă se dovedește că e vorba de otrăvă, ai să plătești foarte scump, Ashton.”

Dădu de pământ cu tabla de șah.

Faptul că se înfură pentru a doua oară în acea seară îl făcu să cadă îndelung pe gânduri. Ivory se uită la piesele risipite pe mocheta: nebunul negru și nebunul alb zăceau unul lângă celălalt. La ora unu noaptea, hotărî să încalce o regulă pe care și-o impusese el însuși, ridică receptorul telefonului și formă un număr din Amsterdam. Când Vackeers răspunse, își auzi prietenul care îi punea o întrebare cel puțin ciudată: otrava putea provoca simptomele unei pneumonii acute?

Vackeers n-avea nici cea mai mică idee, dar îi făgădui că se va informa în cel mai scurt timp. Fie din eleganță, fie din prietenie, nu-i ceru lui Ivory nici o explicație.

Mănăstirea Garther.

Doi bărbați mă susțin, în timp ce al treilea îmi fricționează cu putere pieptul. Așezat pe un scaun, cu picioarele într-un lighean cu apă caldă, mi-am mai recăpătat puțin din puteri și am reușit să stau în capul oaselor. Hainele ude și jechoase mi-au fost scoase și am fost îmbrăcat cu un fel de sarong2. Temperatura corpului mi-a revenit la o valoare aproape normală, chiar dacă se mai întâmplă să tremur. În încăperea intră un călugăr, care pune pe podea un bol cu supă și altul cu orez. În timp ce duc lichidul la buze, îmi dau seama cât sunt de sfârșit. Nici nu termin bine de mâncat, că mă lungesc pe o rogojină și mă cufund în somn.

În zori, vine un alt călugăr și mă roagă să-l urmez. O luăm pe un culoar străjuit de o arcadă. Din zece în zece metri, o ușă duce într-o sală mare, unde discipolii primesc învățătura maestrilor. Parcă aș fi într-un colegiu religios din bătrâna mea Anglie. Urmează o nouă aripă a giganticului patralter, cu o galerie imensă; la capătul acesteia, sunt introdus într-o încăperea lipsită de mobilier.

Aici, rămân singur cuc, o bună parte a dimineții. Pe fereastra care dă spre o esplanadă din incinta mănăstirii, văd un spectacol ciudat. Un gong tocmai a bătut de prânz. Vreo sută de călugări apar în coloane, se așază la distanță egală unii de alții și se reculeg. Nu mă pot împiedica să mi-o imaginez pe Keira, disimulată sub una dintre aceste tunici. Dacă amintirea scenei trăite noaptea trecută este într-adevăr reală, atunci ea trebuie să se afle în templu, ascunsă pe undeva, poate chiar în această curte, printre călugării tibetani cufundați în rugăciune. Oare din ce motiv este reținută în mănăstire? Nu mă gândesc decât s-o iau și s-o duc departe de aici.

O rază de lumină mătură podeaua. Mă întorc: în pragul ușii stă un călugăr. Un discipol trece în fața lui și vine până în dreptul meu, cu capul acoperit de o glugă. Când și-o ridică, nu-mi pot crede ochilor.

Tu porți o cicatrice lungă pe frunte, dar ea nu-ți știrbește cu nimic farmecul. Aș vrea să te iau în brațe, dar te tragi înapoi cu un pas. Ai părul scurt și fața mai palidă ca de obicei. Faptul că te privesc fără să te pot atinge, că te simt atât de aproape fără să te pot strânge la piept este cea mai crudă pedeapsă, cea mai violentă și mai insuportabilă frustrare. Tu mă privești țintă, fără să-mi dai voie să mă apropiu, ca și cum timpul îmbrățișărilor a trecut, ca și

cum viața ta a luat-o pe un drum pe care eu nu mai sunt bine-venit. Și, în caz că aș mai fi avut cumva vreo îndoială în această privință, vorbele tale mă rănesc și mai mult decât distanța pe care mi-o impui.

— Trebuie să pleci, murmuri cu o voce lipsită de orice inflexiune.

— Am venit să te iau.

— Eu nu ți-am cerut nimic, trebuie să pleci și să mă lași în pace.

— Și săpăturile tale, fragmentele de... poți renunța la povestea noastră, dar nu și la asta!

— Nu mai este nevoie. Pandantivul este cel care m-a adus aici, unde am găsit mult mai mult decât ceea ce căutam aiurea.

— Nu cred; viața ta nu este în mănăstirea asta pierdută la capătul pământului.

— Chestiune de perspectivă; pământul e rotund, știi asta mai bine decât oricine. Cât despre viața mea, am fost pe punctul de-a o pierde din vina ta. Am fost niște inconștienți, iar a doua oară n-o să mai avem șansa asta. Pleacă, Adrian!

— Nu, până nu-mi îndeplinesc promisiunea pe care ți-am făcut-o. Am jurat că o să te duc din nou în Valea Omo.

— Nu mă mai întorc acolo! Pleacă la Londra sau unde vrei tu, dar pleacă departe de aici.

Ți-ai pus din nou gluga, ți-ai lăsat capul în jos și ai plecat pășind încet. În ultima clipă, te-ai întors spre mine, cu chipul întunecat.

— Lucrurile îți sunt curate, îmi spui, uitându-te la sacul pe care călugărul l-a pus jos. La noapte, poți rămâne aici, însă mâine-dimineață pleci.

— Dar Harry? Renunți și la Harry?

Am văzut lacrima care îți strălucea pe obraz și ți-am înțeles chemarea tăcută. Te-am întrebat:

— Ușița aia care dă în șanț, aia pe unde ieși ca să te duci noaptea la râu, unde se află?

— La subsol, chiar sub noi, dar te rog să nu te duci acolo.

— La ce oră se deschide?

— La ora 23, îmi spui tu, înainte de-a pleca.

Tot restul zilei mi l-am petrecut aici, în cameră, unde te-am revăzut, ca să te pierd imediat după aceea. Tot restul zilei mi l-am petrecut învărtindu-mă în jurul cozii, ca un smintit.

La căderea serii, vine un călugăr care mă conduce în curte: am voie să fac câțiva pași la aer, după ultima rugăciune a discipolilor. S-a lăsat frigul încă de pe acum și înțeleg că adevăratul gardian al acestei mănăstiri este noaptea. E cu neputință să traversezi câmpia fără să mori de frig, am simțit-o pe pielea mea. Dar trebuie să găsesc, cu orice risc, o soluție.

Profit de plimbarea care mi-a fost permisă, pentru a-mi fixa niște repere. Mănăstirea are două etaje sau trei, dacă pun la socoteală subsolul despre care mi-a vorbit Keira. Douăzeci și cinci de ferestre dau în curtea interioară.

Galeriile de la parter sunt mărginite de arcade înalte, în fiecare capăt, se află o

scară de piatră, în spirală. Îmi număr pașii. Pentru a ajunge, din celula mea, la una din scări, mi-ar trebui cinci-șase minute sau mai mult, cu condiția să nu mă întâlnesc cu nimeni pe drum.

După ce îmi termin cina, mă culc pe rogojina mea și mă prefac că dorm. Călugărul care mă supraveghează se pune imediat pe sforăit. Ușa nu este încuiată cu cheia, nu i-ar da nimănui prin cap să plece de aici în puterea nopții.

Galeria este pustie. Din pricina întunericului ce domnește sub arcade, călugării care fac de strajă, plimbându-se pe acoperiș, nu mă pot vedea. Mă strecor pe lângă ziduri.

Ceasul meu arată ora 22:50. Dacă am interpretat cum se cuvine mesajul Keirei, dacă ea mi-a fixat cu adevărat o întâlnire, mai am zece minute ca să descopăr cum să cobor la subsol și să găsesc ușița zărită din păduricea în care mă ascunsesem ieri.

Ora 22:55. În sfârșit, am ajuns la scară. Dar nu pot coborî: în fața ei, stă o ușă închisă zdravăn, cu un zăvor de fier. Trebuie să-l dau deoparte fără zgomot; într-o încăpere din imediata apropiere dorm vreo douăzeci de călugări. Ușa scrâșnește din țâțâni, o întredeschid și mă fofilez afară.

Limbile fosforescente ale ceasului îmi arată că este aproape ora 23:00. În sfârșit, simt sub tălpi moliciunea pământului; la câțiva metri, o torță înfiptă într-un suport fixat pe perete luminează slab o trecere. Ceva mai departe, zăresc încă una. Îmi continui drumul. Deodată, aud niște foșnete în spatele meu. Nici nu mă întorc bine, și un stol de lilieci începe să-mi dea ocol. Mă ating cu aripile de câteva ori, în timp ce umbrele lor tremură în haloul luminos al torței. Trebuie să merg înainte; este deja ora 23:05, am întârziat, și ușița tot nu se vede. Oare am luat-o pe un drum greșit?

A doua oară, n-o să mai avem șansa asta, a spus Keira; nu se poate să mă fi înșelat, nu acum.

O mână îmi înșfacă umărul și mă trage deoparte, în dosul unui meterez. Ascunsă într-o nișă, tu mă iei în brațe și mă strângi la piept.

— Doamne, cât mi-ai lipsit, șoptești.

Eu nu-ți răspund, îți cuprind obrajii în mâini și ne sărutăm îndelung. Acest sărut are gust de țărână și de praf, miroase a sare și a nădușeală. Tu îți pui capul pe pieptul meu și plângi. Eu îți mângâi părul.

— Trebuie să pleci, Adrian, trebuie să te duci, ne pui pe amândoi în primejdie. Ai putut scăpa cu viață doar cu condiția ca toată lumea să mă creadă moartă; dacă se află că ești aici, că ne-am revăzut, te vor omorî.

— Călugării?

— Nu, spui tu, sughițând de plâns, ei ne sunt aliați. Ei m-au salvat din Fluviul Galben, m-au îngrijit și m-au ascuns aici. Adrian, eu îți vorbesc despre cei care au vrut să ne asasineze și care nu vor renunța. Nu știu ce am făcut și nici de ce ne fugăresc, dar, ca să ne împiedice să ne continuăm cercetările, nu se vor da înapoi de la nimic. Dacă află că ne-am reîntâlnit, ne vor găsi. Cel care

ne-a scăpat de tot necazul este călugărul întâlnit pe drum, cel care râdea de noi când căutam piramida albă... iar eu i-am făgăduit ceva.

Atena.

Ivory tresări. La ușa lui suna cineva. Chelnerul de la room-service îi înmână un fax urgent. Cineva sunase la recepție și ceruse să-i fie transmis imediat. Ivory a luat plicul, i-a mulțumit tânărului, a așteptat până când acesta s-a îndepărtat și a dezlipit plicul.

ROMA îi cerea să-l sune de urgență, pe o linie securizată.

Ivory s-a îmbrăcat în grabă și a coborât în stradă. A cumpărat o cartelă de la chioșcul din fața hotelului, pentru a-l suna pe Lorenzo, dintr-o cabină din vecinătate.

— Am niște noutăți ieșite din comun.

Ivory își ținu respirația și își ascultă cu atenție interlocutorul.

— Amicii mei din China au dat de urma arheologiei tale.

— Vie?

— Da, dar asta nu înseamnă că se întoarce prea curând în Europa.

— De ce?

— O să-ți vină cam greu să înghiți gălușca asta, însă a fost arestată și încarcerată.

— E absurd! Pentru care motiv?

Lorenzo, alias ROMA, completa un puzzle din care, lui Ivory, îi mai lipseau încă multe piese. Călugării de pe muntele Hua Shan tocmai se aflau lângă malul Fluviului Galben atunci când mașina 4x4 a lui Adrian și a Keirei căzuse în valuri. Trei dintre ei se aruncaseră în apele involburate, ca să-i salveze. Adrian a fost scos la suprafață cel dintâi și dus, de urgență, la spital, de niște muncitori care treceau într-un camion. Ivory cunoștea urmarea: se dusese chiar el în China, după Adrian și făcuse toate demersurile necesare înapoierii sale în țară. În privința Keirei, lucrurile au stat altfel. Călugării trebuiseră să-și reinnoiască eforturile în trei rânduri pentru a o elibera, în cele din urmă, din carcasa mașinii luate de curent. Când au scos-o pe mal, camionul plecase deja. Au dus-o, inconștientă, la mănăstire. Lama a aflat la iuțală că tentativa de asasinat fusese opera unei triade care acționa în acea regiune și ale cărei ramificații se întindeau până la Pekin. Așa că a ascuns-o pe Keira printre călugări. Câteva zile mai târziu, mănăstirea a avut de îndurat vizita violentă a unor indivizi. Preotul a jurat că discipolii lui se aruncaseră, într-adevăr, în apă, încercând să-i scape pe occidentali de la înec, însă nu putuseră face nimic pentru fată, care a pierit. Cei trei călugări care o ajutaseră au fost supuși aceluiași interogatoriu, dar nu a vorbit niciunul. Keira a zăcut zece zile în comă; o infecție i-a întârziat vindecarea, dar călugării au izbutit să o pună pe picioare.

Când s-a înzdrăvenit îndeajuns pentru a suporta o călătorie, lama a trimis-o departe de mănăstirea lui, unde risca să fie din nou căutată. Avusese grijă s-o deghizeze în călugăr până când se linișteau lucrurile.

— Și ce s-a întâmplat după aceea? A întrebat Ivory.

— Păi, n-o să mă crezi, dar, din păcate, planul preotului nu s-a desfășurat deloc așa cum prevăzuse el.

Conversația a mai durat încă zece minute. Când Ivory a închis, cartela telefonică i se epuizase. El a plecat în goana mare spre hotel, și-a făcut bagajul și a sărit într-un taxi. În drum, l-a sunat pe Walter, de pe mobil, și l-a anunțat că pornise spre el.

După o jumătate de oră, taxiul a oprit în fața unei clădiri impunătoare, cocoțată pe colina Atenei. Ivory a luat liftul până la etajul trei, pe culoarul căruia a început să caute, grăbit, camera 307. A bătut la ușă și a intrat. Walter a ascultat, cu gura căscată, ceea ce i-a povestit Ivory.

— Iată, dragul meu Walter, acum știi tot sau aproape tot.

— Optsprezece luni? E îngrozitor! Aveți vreo idee cum o putem elibera?

— Nu, câtuși de puțin. Dar să privim latura pozitivă a lucrurilor: acum avem certitudinea că este în viață.

— Mă întreb cum o să primească vestea Adrian. Mi-e teamă că o să-l afecteze și mai mult.

— Măcar de-ar afla-o. Mi s-ar lua o mare greutate de pe inimă, răspunse Ivory, cu un oftat. Ce noutăți ai despre el?

— Din păcate, niciuna, cu excepția faptului că toată lumea pare optimistă, mi se spune că vom putea sta de vorbă cu el peste cel mult o zi, poate chiar peste câteva ore.

— Să sperăm că optimismul ăsta are o bază reală. Astăzi, mă întorc la Paris; trebuie să găsesc o modalitate ca s-o scot pe Keira din situația în care se află. Ocupă-te de Adrian; dacă șansa îți îngăduie să stai de vorbă cu el, să nu-i spui încă nimic.

— N-am să pot păstra secretul în privința Keirei; mi-e imposibil, cred că Adrian m-ar strânge de gât.

— Nu mă gândeam la așa ceva. Dar nu-i împărtăși bănuielile noastre, e încă prea devreme. Știu eu de ce îți cer asta. Pe curând, Walter, am să te țin la curent.

Garther

— Ce i-ai făgăduit acestui lama?

Mă privești mâhnită și ridici din umeri. Îmi spui că, dacă aceia care au atentat la viața noastră ar afla că ai supraviețuit, și-ar reîncepe hăituiala chiar și dincolo de frontiere. Și, dacă nu ar putea pune mâna pe tine, eu aș fi primul de care ar avea grijă. În schimbul tuturor serviciilor pe care ni le-a făcut, lama ți-a cerut să-i dai doi ani din viața ta. Doi ani pe care să-i petreci retrasă în mănăstire, unde să meditezi și să hotărăști ce curs vei da existenței tale. „A doua oară n-o să mai aveți șansa asta. Doi ani ca să reflectezi asupra unei vieți pe care ai fost în pericol s-o pierzi nu e un târg chiar atât de prost”, ți-a spus el. Când lucrurile s-ar liniști, lama ar găsi un mijloc prin care să te scoată din țară.

— Doi ani, ca să salvez viețile amândurora, asta-i tot ce mi-a cerut, iar eu am acceptat pactul. Am rezistat, fiindcă erai în afara pericolului. Dacă ai ști de

câte ori mi-am imaginat, din mănăstirea asta, cum îți petreci zilele... Dacă ai ști cum am revăzut în minte locurile pe unde ne-am plimbat... Dacă ai ști câte clipe am trăit în căsuța ta din Londra... Mi-am umplut zilele cu toate momentele astea, trăite în închipuire.

— Îți promit că...

— Mai târziu, Adrian, îmi spui și îmi atingi buzele cu mâna. Măine, ai să pleci. Mai am de îndurat optsprezece luni. Nu-ți face griji pentru mine, viața de aici nu este chiar atât de grea, stau în aer liber, am timp să mă gândesc, mult timp. Nu te uita la mine ca la o sfântă sau ca la o iluminată. Nu te consider mai important decât ești; nu fac asta pentru tine, ci pentru mine.

— Pentru tine? Ce ai de câștigat?

— Înlătur posibilitatea de a te pierde pentru a doua oară. Dacă noaptea trecută nu le-aș fi semnalat călugărilor prezența ta, ai fi pierit în pădure.

— Tu i-ai anunțat?

— Doar nu era să te las să mori de frig!

— Indiferent ce i-ai promis preotului, o ștergem de aici. Ai să vii cu mine vrând-nevrând, chiar dacă trebuie să-ți trag o bătaie soră cu moartea și să te fac pachet.

Pentru prima oară, după atâta vreme, îți revăd zâmbetul, un zâmbet adevărat. Îți pui mâna pe obrazul meu și mă mângâi.

— De acord, s-o ștergem. Oricum, n-aș rezista să te văd plecând. Și te-aș urî pentru că m-ai lăsat aici.

— Cât mai avem până când temnicerii tăi își vor da seama că nu mai ești în celulă?

— Dar nu sunt temnicerii mei; sunt liberă să circul pe unde cred de cuviință.

— Și călugărul ăla, care te însoțea la râu, nu era acolo ca să te supravegheze?

— Mă escorta, ca să nu mi se întâmple ceva pe drum. Sunt singura femeie din mănăstire, așa că, pentru a-mi face toaleta, mă duc în fiecare noapte la râu. Mă rog, am făcut asta pe toată durata verii și la începutul toamnei, dar ieri a fost ultima mea ieșire.

Mi-am desfăcut sacul, am scos din el un pulover și niște pantaloni. Ți-am întins hainele.

— Ce faci?

— Îmbracă-te, plecăm imediat.

— Vasăzică, nu ți-a ajuns experiența de ieri. Afară trebuie să fie zero grade; peste o oră, vor fi minus zece. N-avem nici o șansă să traversăm câmpia în timpul nopții.

— După cum n-o putem traversa nici ziua, în amiaza mare, fără să fim reperați! E o oră de mers, crezi că putem supraviețui?

— Primul sat este la o oră de mers cu mașina! Iar noi nu avem așa ceva.

— Eu nu-ți vorbesc despre un sat, ci despre o tabără de nomazi.

— Dacă e o tabără de nomazi, se prea poate să-și fi mutat locul.

— O să fie acolo, iar oamenii aceia ne vor ajuta.

— Doar n-o să stăm acum să ne certăm. Fie, mergem în tabăra ta de nomazi! Ai spus, în timp ce-ți puneai puloverul și pantalonii.

— Unde e afurisita aia de poartă, ca să ieșim de aici? Te-am întrebat.

— Chiar în fața ta... Mai că am ajuns!

Cum ieșim afară, te trag spre pădure, dar tu mă apuci de braț și mă îndrumi spre cărarea ce duce la râu.

— Nu e cazul să rătăcim printre copaci, mai avem prea puțin timp până când ne va cuprinde frigul.

Cunoști regiunea mai bine decât mine, așa că te ascult și te las să-mi fii călăuză. La râu, recunosc cărarea ce urcă pe deal. Ne trebuie zece minute ca să ajungem acolo și încă trei sferturi de oră ca să trecem de culme și să găsim valea aceea largă, unde se află tabăra. Cincizeci și cinci de minute, și scăpăm de necaz.

Noaptea e mai geroasă decât mi-am închipuit. Am început deja să dârdâi, iar râul încă nu se zărește. Tu nu vorbești deloc, toată atenția îți este îndreptată asupra drumului pe care mergem. Nu-ți pot reproșa tăcerea, probabil că ai toate motivele să-ți cruți puterile, în timp ce ale mele scad cu fiecare pas.

Când ajungem la capătul câmpului lucrat de călugări în fiecare zi, încep să fiu îngrijorat că te-am atras în situația asta. De câteva minute, mă lupt cu amorțeala care mă cuprinde.

— N-am să reușesc niciodată, îmi spui, gâfâind. Din gură îți iese, la fiecare cuvânt pe care îl rostești, un abur alburiu. Te strâng lângă mine și îți fricționez spatele. Aș vrea să te sărut, dar buzele îmi sunt înghețate... și, apoi, mă chemi la ordine.

— N-avem nici o clipă de pierdut, nu trebuie să stăm nemișcați. Să mergem cât mai repede la tabăra ta, altfel, o să murim înghețați.

Mi-e atât de frig, încât tremur din tot corpul.

Coasta dealului pare să se lungească pe măsură ce urcăm. Trebuie să ne ținem bine, mai avem cel mult zece minute și ajungem în vârf; de acolo, pe noaptea asta luminoasă, o să vedem, cu siguranță, corturile din depărtare. Chiar și numai gândul la căldura care domnește în ele ne va reda curajul și puterea. Știi că, ajunși în vârf, coborâșul până în vale ne va lua cel mult un sfert de oră; și, chiar dacă o să fim la capătul puterilor, am să strig după ajutor, și gata. Cu puțin noroc, prietenii mei, nomazii, or să mă audă strigând în toiul nopții.

Tu cazi de trei ori; de trei ori te ajut să te ridici. A patra oară, fața ta are o paloare înspăimântătoare. Buzele îți sunt albastre, ca atunci când te-ai înecat sub ochii mei, în apele Fluviului Galben. Te ridic, te iau de subsuoară și te duc pe sus.

Pe drum, urlu la tine să rezisti și îți interzic să închizi ochii.

— Nu mai țipa la mine, gemi tu. Mi-e destul de greu și așa. Ți-am spus eu că nu trebuia, dar n-ai vrut să mă ascuți.

O sută de metri, mai avem o sută de metri până în vârf. Îmi zoresc pașii; te simt mai ușoară, ai mai prins puțină putere.

— Ultima suflare, îmi spui tu, o ultimă tresărire înainte de moarte. Hai, grăbește-te, în loc să te uiți la mine cu fața asta răvășită. Nu-ți mai vine să râzi?

Faci pe grozava. Buzele tale înțepenite se chinuie să articuleze cuvintele, totuși, te îndrepti, mă dai deoparte și începi să mergi din nou, de una singură, luând-o înainte.

— Mai cu viață, Adrian, mai cu viață!

Cincizeci de metri! Te îndepărtezi de mine; degeaba îmi chinui picioarele, nu pot ține pasul cu tine. Ai să fii sus înaintea mea.

— Hei, vii odată? Hai, dă-i zor!

Treizeci de metri. Culmea nu mai e departe, aproape că ai ajuns. Trebuie să ți-o iau înainte, vreau să fiu primul care vede tabăra salvatoare.

— N-ai să ajungi dacă te lași pe tânjală; eu nu mă mai pot întoarce ca să te caut. Grăbește-te, Adrian, dă-i zor!

Zece metri! Ai atins vârful dealului și stai dreaptă ca un stâlp, cu mâinile în șolduri. Te văd din spate: privești valea fără să scoți o vorbă.

Cinci metri! Or să-mi crape plămâni. Patru metri! Astea care mă zgâlțâie din cap până în picioare nu mai sunt dârdâieli, ci spasme. Nu mai am putere, mă clatin, cad. Tu nu-mi dai nici o atenție. Trebuie să mă ridic, nu mai am decât vreo doi-trei metri, însă pământul e atât de moale, iar cerul luminat de Luna plină e atât de frumos. Simt o adiere de vânt care mă mângâie pe obraji și mă leagănă.

Te apleci asupra mea. Un cumplit acces de tuse îmi sfâșie pieptul. Noaptea este albă, atât de albă, încât vezi ca în timpul zilei. Asta trebuie să fie efectul frigului. Luminozitatea e aproape insuportabilă, mă orbește.

— Uite, îmi arăți tu valea, ți-am spus eu, prietenii tăi au plecat. Nu trebuie să le porți pică, sunt nomazi, Adrian. Prieteni sau nu, ei nu rămân niciodată prea mult în același loc.

Deschid cu greu ochii; în mijlocul câmpiei, în locul taberei atât de dorite, zăresc, în depărtare, meterezele mânăstirii. Am mers în cerc, ne-am întors pe urmele propriilor pași. Totuși, e cu neputință, nu suntem în aceeași vâlcea, nu văd păduricea.

— Îmi pare nespus de rău, nu fi supărat pe mine, murmuri tu. Am făgăduit ceva și făgăduielile nu pot fi încălcate. Mi-ai jurat că mă vei duce înapoi, la Addis-Abeba. Dacă te-ai putea ține de cuvânt, ai face-o, nu-i așa? Uite cum suferi din pricina propriei neputințe, așa că înțelege-mă. Mă înțelegi, nu?

Mă săruți pe frunte. Buzele îți sunt înghețate. Zâmbești și te îndepărtezi. Pașii tăi par siguri, ca și cum, deodată, frigul n-ar mai avea nici o putere asupra ta. Înaintezi liniștită, în noapte, îndreptându-te spre mânăstire. Nu mai am putere să te rețin, nici să te ajung. Sunt prizonierul propriului trup, care

îmi refuză orice mișcare, de parcă brațele și picioarele mi-ar fi legate fedeleș. Neputincios, așa cum mi-ai spus înainte de a mă abandona.

Când ajungi în fața zidului de incintă, cele două porți uriașe ale mănăstirii se deschid, tu te întorci spre mine pentru ultima oară și intri.

Ești prea departe ca să te aud și totuși vocea ta limpede ajunge până la mine.

— Ai răbdare, Adrian. Poate că ne vom regăsi. Optsprezece luni nu sunt chiar atât de îngrozitoare atunci când iubești. Nu-ți fie teamă de nimic, vei scăpa, ai în tine această forță și apoi, vine cineva, aproape că a sosit. Te iubesc, Adrian, te iubesc.

Porțile grele ale templului Garther se închid în urma siluetei tale fragile.

Îți urlu numele în noapte, urlu ca un lup prins în capcană, care vede cum vine moartea spre el. Mă zbat, trag din rășputeri de legături, în ciuda membrelor înțepenite. Strig iar și iar, când, deodată, în mijlocul câmpiei pustii, aud o voce care îmi spune: „Liniștește-te, Adrian”. Vocea îmi e cunoscută, e a unui prieten. Walter repetă o frază fără nici o noimă.

— Ei drăcie, da' potolește-te odată, Adrian. Până la urmă, ai să te rănești! Atena, Spitalul Universitar, serviciul infecții pulmonare

— Ei drăcie, da' potolește-te odată, Adrian. Până la urmă, ai să te rănești! Deschid ochii, vreau să mă ridic, dar sunt legat. Chipul lui Walter stă plecat asupra mea, cu o expresie total derutată.

— Te-ai întors cu adevărat printre noi, ori te afli într-un nou episod de delir?

Murmur:

— Unde suntem?

— Mai întâi, răspunde-mi la o mică întrebare: cu cine vorbești, cine sunt eu?

— Ce ai, Walter, te-ai prostit de tot sau ce naiba?

Walter bate din palme. Nu-i înțeleg deloc însuflețirea.

El se repede la ușă și strigă pe culoar că m-am trezit, iar vestea pare să-l înveselească. Rămâne în ușă, cu capul scos afară, apoi se întoarce, foarte necăjit.

— Eu nu știu cum reușești să trăiești în țara asta: la ora prânzului, parcă se oprește viața în loc. Nu-i nici picior de infirmieră; parcă aș fi într-un vis, zău așa. Aha, da, am promis că-ți spun unde suntem. Suntem la etajul trei, în Spitalul Universitar din Atena, la serviciul de infecții pulmonare, camera 307. Când ai să poți, trebuie să vii la fereastră, ca să admiri priveliștea, e destul de frumoasă. De aici, vezi rada. E cam rar să ai parte de o asemenea panoramă într-un spital. Mama ta și delicioasa ta mătușă Elena au mutat munții din loc ca să fii pus într-o cameră cu un singur pat. Departamentul administrativ n-a avut nici o clipă de răgaz. Delicioasa ta mătușă Elena și mama ta sunt două sfinte, crede-mă.

— Ce fac aici și de ce sunt legat?

— Trebuie să înțelegi că hotărârea de a te lega de pat nu a fost luată cu inima ușoară, însă ai avut câteva episoade de delir atât de violente, încât s-a considerat că ar fi mai prudent să te protejăm de tine însuși. Și, pe urmă, infirmierele se saturaseră să te culeagă de pe jos în toiul nopții. Ești al naibii de agitat în timpul somnului, mai că nici nu-mi vine să cred! Bun, presupun că nu am acest drept, dar, având în vedere că toată lumea trage aghioase, mă consider drept unica autoritate competentă, așa că o să te eliberez.

— Walter, ai de gând să-mi spui de ce sunt într-o cameră de spital?

— Nu-ți amintești nimic?

— Dacă mi-aș aminti de ceva, nu ți-aș mai pune ție întrebări!

Walter se duce la fereastră și privește afară.

— Nu știu ce să fac, spune el, visător. Aș prefera să-ți recapeteți mai întâi puterile. O să vorbim după aia, îți promit.

Mă așez în capul oaselor, pe pat. Mi se învârtește capul. Walter se repede să mă țină, ca să nu cad.

— Vezi? Ce ți-am spus eu? Hai, întinde-te și liniștește-te. Mama ta și delicioasa ta mătușă Elena își fac atâta sânge rău, încât te rog să fii bun și să rămâi treaz când or veni ele să te vadă, mai pe seară. Nici un fel de oboseală inutilă. Clar? E un ordin! Atunci când medicii, infirmierele și întreaga Atena soiesc, eu sunt ăla care comandă!

Gura îmi este uscată. Walter îmi întinde un pahar cu apă.

— Încet, bătrâne, ești sub perfuzie de multă vreme, nici nu știu dacă ai voie să bei. Nu fi un bolnav nesuferit, te rog eu!

— Walter, ai un minut ca să-mi spui în ce împrejurări am ajuns aici sau îmi smulg toate tuburile astea!

— N-ar fi trebuit să te dezleg!

— Cincizeci de secunde!

— Nu-i deloc frumos acest mic șantaj din partea ta, mă dezamăgești tare mult, Adrian!

— Patruzeci!

— După ce o s-o vezi pe mama ta!

— Treizeci!

— Atunci, după ce trece vizita și-mi confirmă doctorii că ești complet restabilit.

— Douăzeci!

— Dar ești insuportabil cu nerăbdarea asta a ta. Te veghez de zile întregi, ai putea să-mi vorbești totuși în alt fel!

— Zece!

— Adrian! Zbiară Walter, ia-ți imediat mâna de pe perfuzie! Adrian, te avertizez: o singură picătură de sânge pe cearșafurile astea albe, și nu mai răspund de nimic.

— Cinci!

— Bine, ai câștigat, o să-ți spun, dar să știi că m-am supărat pe tine.

— Te ascult, Walter!

— Nu-ți mai aduci aminte de nimic?
— De nimic.
— Nici de sosirea mea la Hydra?
— Ba da, de asta îmi aduc aminte.
— Dar de cafeaua pe care am băut-o pe terasa bistro-ului vecin cu magazinul delicioasei tale mătuși?
— Și de asta.
— Dar de fotografia Keirei, pe care ți-am arătat-o?
— Bineînțeles că-mi aduc aminte.
— Semn bun... Și după aia?
— Destul de vag. Am luat naveta de Atena, apoi ne-am spus „la revedere” pe aeroport. Tu plecai la Londra, eu plecam în China. Dar nu mai știu dacă a fost ceva real sau un coșmar fără sfârșit.
— Nu, nu, te asigur; a fost absolut real. Ai luat avionul, chiar dacă n-ai ajuns prea departe, dar hai să ne întoarcem la sosirea mea pe insulă. Of, dar la ce bun să mai pierdem timpul? Trebuie să-ți dau două vești!
— Începe cu aia rea.
— Imposibil. Dacă n-o afli pe aia bună, n-ai să înțelegi nimic din aia rea.
— Păi, dacă n-am de ales, spune-o pe aia bună...
— Keira este în viață. Asta nu mai e o ipoteză, ci o certitudine!
M-am ridicat, pe pat, dintr-o săritură.
— Ei bine, ți-am spus principalul. Acum, ce-ai zice de o mică pauză, un antract, până vine mămica ta sau apar doctorii, ori și ea, și ei?
— Walter, termină cu maimuțarea, care e vestea rea?
— Să luăm lucrurile pe rând. M-ai întrebat ce cauți aici, așa că lasă-mă să-ți explic. Trebuie totuși să știi că ai schimbat itinerarul unui 747, ceea ce nu e la îndemâna oricui. Ești încă în viață numai datorită prezenței de spirit a unei stewardese. La o oră după decolarea avionului în care erai, te-ai simțit teribil de rău. Pesemne că, atunci când ai făcut marele tău plonjon în Fluviul Galben, te-ai pricopsit cu vreo bacterie care ți-a provocat o infecție pulmonară strașnică. Dar să ne întoarcem la zborul spre Pekin. Păreai că dormi liniștit, în fotoliu, dar, când ți-a adus platoul cu mâncare, stewardesa în chestiune a fost frapată de paloarea ta și de transpirația care îți șiroia pe frunte. A încercat să te trezească, însă fără nici un succes. Respirai greu și pulsul îți era foarte slab. Confruntat cu o situație atât de gravă, pilotul a făcut cale-ntoarsă și ai fost adus de urgență aici. Am aflat vestea a doua zi după ce am sosit la Londra și m-am întors imediat.
— N-am ajuns deloc în China?
— Ei bine, nu, îmi pare nespus de rău.
— Și Keira unde e?
— A fost salvată de călugării care vă găzduiseră în apropierea muntelui ăluia, i-am uitat numele...
— Hua Shan!

— Cum zici tu! A fost îngrijită, dar, din păcate, nici nu se însănătoșise bine, că autoritățile au și luat-o la întrebări. La opt zile după ce a fost arestată, a compărut în fața unui tribunal și a fost judecată pentru că pătrunsese și circulase fără documente pe teritoriul chinez, prin urmare, fără autorizație guvernamentală.

— Dar nu putea avea acte la ea, de vreme ce erau în mașina de pe fundul fluviului!

— Suntem absolut de acord. Din păcate, tare mi-e teamă că, la pledoarie, avocatul pus din oficiu nu s-a oprit deloc asupra acestui detaliu. Keira a fost condamnată la optsprezece luni de temniță grea. Este încarcerată la Garther, o fostă mănăstire transformată în penitenciar, din provincia Sichuan, nu departe de Tibet.

— Optsprezece luni?

— Da, și, după serviciul nostru consular, cu care am stat de vorbă, ar fi putut fi și mai rău.

— Mai rău? Optsprezece luni, Walter! Îți dai seama ce înseamnă să stai optsprezece luni într-o pușcărie chineză?

— Pușcăria-i pușcărie, dar, în fond, recunosc că ai dreptate.

— Aia au încercat să ne asasineze și tot ea stă după gratii?

— Pentru autoritățile chineze, este vinovată. O să mergem la ambasade, ca să-i pledăm cauza și să le cerem ajutorul. O să facem tot ce este cu putință. Am să te ajut din răputeri.

— Tu crezi, într-adevăr, că ambasadele or să-și pună pielea în saramură și or să-și compromită interesele economice doar ca s-o elibereze pe ea?

Walter s-a întors la fereastră.

— Mi-e teamă că nici suferința ei, nici a ta nu înduioșează prea multă lume. Mai degrabă cred că trebuie să ne înarmăm cu răbdare și să ne rugăm ca ea să-și îndure cât mai ușor cu putință osânda. Adrian, sunt sincer dezolat, știu cât e de cumplită situația, dar... ce faci cu perfuzia aia?

— O tai de aici. Trebuie să mă duc la închisoarea Garther, vreau ca ea să afle că o să mă lupt ca s-o eliberez.

Walter se aruncă asupra mea, imobilizându-mi mâinile cu o forță împotriva căreia nu puteam lupta în starea în care mă aflam.

— Ascultă-mă, Adrian, când ai ajuns aici, imunitatea ta era la pământ, infecția se extindea din oră în oră, în mod îngrijorător. Ai delirat zile întregi, iar accesele de febră prin care ai trecut puteau să-ți fie fatale de câteva ori. Doctorii au fost nevoiți să-ți inducă un fel de comă artificială, pentru a-ți proteja creierul. Am stat lângă tine, făcând de gardă, când eu, când mama ta, când încântătoarea ta mătușă. Mama ta a îmbătrânit cu zece ani în zece zile, prin urmare, încetează cu copilăriile și poartă-te ca un om mare!

— OK, Walter, am priceput lecția ta, mă poți lăsa singur, liniștit.

— Îți atrag atenția că, dacă îți apropii mâna de cateter, o primești pe a mea peste mutră!

— Îți promit că nici nu mă clintesc.

— Mai bine. În ultimul timp, mi s-a luat de delirurile tale.
— Nici n-ai idee cât de stranii îmi sunt visele.
— Te rog să mă crezi că, în răstimpul dintre momentul când ți se lua ție temperatura și momentul când luam eu mesele alea scârboase, la bufet, am avut răgazul să ascult o droaie de ineptii de-ale tale. Singura mea mângâiere, în infernul ăsta, au fost prăjiturile pe care mi le aducea delicioasa ta mătușă Elena.

— Scuză-mă, Walter, dar ce-i cu felul ăsta nou în care te referi la Elena?
— Nu înțeleg, despre ce vorbești?
— Despre „delicioasa” mea mătușă!
— Am tot dreptul s-o consider delicioasă pe mătușa ta, nu? Are un umor delicios, bucătăria ei este delicioasă, râsul ei este delicios, conversația ei este delicioasă, nu văd care e problema.

— E cu douăzeci de ani mai în vârstă decât tine.
— Ei bravo, halal mentalitate! Nu te știam așa de încuiat! Keira are cu zece ani mai puțin decât tine, dar văd că nu te deranjează! Ești un mărginit, asta ești!

— Doar n-o să-mi spui că te-a fermecat mătușă-mea! Și cu Miss Jenkins ce faci?

— Cu Miss Jenkins sunt tot la faza discuțiilor despre veterinarii cățeilor noștri. Trebuie să recunoști că, în problema senzualității, nu-i chiar nirvana.

— Adicătelea, cu mătușă-mea, problema senzualității...? Nu, nu care cumva să-mi răspunzi, nu vreau să știu nimic!

— Iar tu nu-mi pune în gură vorbe pe care nu le-am spus! Cu mătușa ta vorbesc despre o sumedenie de lucruri. Și ne amuzăm copios. Doar n-o să ne reproșezi că ne mai schimbăm și noi gândurile, după toată bătaia de cap pe care ne-ai pricinuit-o.

— Fă ce vrei. La urma urmei, de ce m-oi băga...

— Sunt fericit s-o aud.

— Walter, eu am de îndeplinit o promisiune, nu pot sta cu mâinile în sân. E musai să mă duc în China, după Keira, e musai s-o duc înapoi, în Valea Omo, de unde n-ar fi trebuit s-o iau niciodată.

— Mai întâi, pune-te pe picioare și vedem noi după aia. Nu mai e mult și vine vizita; te las să te odihnești, am de făcut niște drumuri.

— Walter!

— Da!

— Ce am spus în timpul delirului?

— Ai strigat-o pe Keira de o mie șapte sute șaiszeci și trei de ori, mă rog, cifra e aproximativă, e posibil să nu te fi auzit chiar de fiecare dată; în schimb, pe mine nu m-ai strigat decât de trei ori, mă simt destul de ofensat. Între două episoade de convulsii, se mai întâmpla să deschizi ochii, privind în gol – era destul de înfricoșător – și, după aia, îți pierdeai din nou cunoștința.

În cameră a intrat o infirmieră. Lui Walter i s-a luat o piatră de pe inimă.

— În sfârșit, v-ați trezit, îmi spune ea, schimbându-mi perfuzia.

Îmi vâra un termometru în gură, îmi înfășoară un tensiometru pe braț și notează pe o foaie cifrele constatate.

— O să vină imediat și vizita, îmi spune.

Chipul și constituția ei îmi amintesc de cineva. Când iese din cameră, legănându-și șoldurile, am impresia că o recunosc în ea pe pasagera unui autocar ce gonea pe drumul către Garther. Un angajat al serviciului de întreținere face curățenie pe culoar; ajuns în fața ușii mele, ne zâmbește larg, lui Walter și mie. Poartă un pulover și o vestă groasă, de lână și seamănă ca două picături de apă cu soțul unei proprietărese de restaurant întâlnite în delirul meu pricinuit de febră.

— M-a vizitat cineva?

— Mama ta, mătușa ta și cu mine. Dar de ce întrebi?

— De-aia. Te-am visat.

— Ce grozăvie! Îți ordon să nu dezvălui niciodată chestia asta!

— Nu fi prost. Erai însoțit de un profesor bătrân pe care l-am întâlnit la Paris, o cunoștință a Keirei, nici nu mai știu cât a fost vis și cât realitate.

— Fii pe pace, lucrurile se vor așeza din nou, încetul cu încetul, la locul lor, ai să vezi. În ceea ce-l privește pe bătrânul profesor, îmi pare foarte rău, dar n-am nici o explicație. Dar am să-i spun vreo două vorbe despre chestia asta mătușii tale, care s-ar putea simți jignită că, în vis, o vezi sub înfățișarea de moșneag.

— Presupun că febra e de vină.

— Probabil, dar nu sunt sigur că asta ar consola-o... Acum, odihnește-te, am sporovăit prea mult. Mă întorc pe seară. Am să sun la consulatul nostru, ca să-i pisez cu problema Keirei. O fac în fiecare zi, la oră fixă.

— Walter?

— Ce mai e?

— Mulțumesc.

— Totuși!

Walter iese din cameră. Încerc să mă ridic. Îmi tremură picioarele, dar, dacă mă sprijin mai întâi de spatele fotoliului de lângă pat, apoi de masa cu roțile și, în sfârșit, de calorifer, izbutesc să ajung lângă fereastră.

Ce-i drept, priveliștea e frumoasă. Spitalul, cocoțat pe colină, are golful la picioare. În depărtare, se zărește Pireul. Am văzut de atâtea ori portul ăsta, din copilărie până acum! Și totuși, nu l-am privit niciodată cu adevărat. Fericirea te face distrat. Azi, de la fereastră camerei 307 a spitalului din Atena, îl privesc altfel.

În josul străzii, îl observ pe Walter, care intră într-o cabină telefonică. De bună seamă că sună la consulat.

Sub aerul lui stângaci, se ascunde un tip formidabil și sunt norocos că îmi este prieten.

Paris, insula Saint-Louis.

Ivory se ridică și răspunde la telefon.

— Ce vești ai?

— Una bună și alta mai supărătoare.

— Atunci, începe cu a doua.

— E ceva bizar...

— Ce anume?

— Mania asta de a alege întotdeauna să asculți vestea proastă... O să încep cu aia bună; fără ea, cealaltă n-ar mai avea nici un sens! În dimineața asta, temperatura i-a scăzut și este conștient.

— Într-adevăr, e o veste minunată, care mă încântă. Mi s-a luat o piatră uriașă de pe inimă.

— Mai degrabă sunteți extraordinar de ușurat, fiindcă, fără Adrian, speranța de a vă vedea cercetările continuate s-ar fi spulberat, nu-i așa?

— Eram cu adevărat îngrijorat pentru soarta lui. Altfel, crezi că aș fi riscat să vin acolo, să-l vizitez?

— Poate că n-ar fi trebuit s-o faceți. Mi-e teamă că am vorbit prea aproape de patul lui; pare-se că a auzit unele frânturi din conversația noastră.

— A reținut ceva? Întrebă Ivory.

— Niște amintiri prea vagi, încât să le acorde vreo importanță, l-am convins că delira.

— Este o stângăcie de neiertat, am fost imprudent.

— Ați vrut să-l vedeți fără să fiți văzut și, pe urmă, doctorii v-au asigurat că e incoștient.

— Medicina este o știință încă aproximativă. Ești sigur că nu bănuiește nimic?

— Liniștiți-vă, are alte lucruri în minte.

— Asta era vestea supărătoare pe care voiai să mi-o dai?

— Nu, ceea ce mă preocupă pe mine este hotărârea lui de a pleca în China. Eu v-am spus: n-o să stea cu mâinile în sân nici o clipă din astea optsprezece luni. Mai degrabă o să le petreacă sub fereastra celulei în care este întemnițată Keira. Atât timp cât este închisă, n-o să se ocupe decât de eliberarea ei. De îndată ce îl externează, zboară în China.

— Mă îndoiesc că va primi viza.

— Dacă e nevoie, o să ajungă la Garther traversând Bhutanul pe jos.

— Trebuie să-și reia cercetările, n-am să pot aștepta optsprezece luni.

— Exact același lucru mi l-a spus și el despre femeia pe care o iubește; tare mi-e teamă că și dumneavoastră, și el trebuie să aveți răbdare.

— La vârsta mea, optsprezece luni au o cu totul altă importanță; nu știu dacă mă pot lăuda cu o asemenea speranță de viață.

— Ei, haideți, sunteți în plină formă. Și, pe urmă, viața se încheie, în sută la sută din cazuri, prin moarte, răspunse Walter. Și peste mine poate să dea un autobuz, când ies din cabina asta.

— Ține-l pe loc cu orice preț. Fă-l să-și ia gândul de la orice acțiune în zilele următoare. Nu-l lăsa, în nici un caz, să intre în contact cu consulatul și, cu atât mai puțin, să apeleze la autoritățile chineze.

— De ce?

— Pentru că partida care se joacă cere diplomație și nu se poate spune că el ar străluci în acest domeniu.

— Pot să știu și eu ce aveți în cap?

— În șah, asta se numește rocadă. O să-ți spun mai multe peste vreo două zile. La revedere, Walter, și fii atent când traversezi strada...

După încheierea convorbirii, Walter ieși din cabină și se duse să-și dezmoștească picioarele.

Londra, St. James Square.

Taxiul negru se opri în fața elegantei fațade victoriene a unei reședințe particulare. Ivory coborî, îi plăti șoferului, își luă bagajul și așteptă până când mașina se îndepărtă. Trase de un lanț ce atârna în dreapta unei uși din fier forjat. Auzi un clopoțel și pași care se apropiau. Îi deschise un majordom. Ivory îi dădu un cartonaș pe care își înscrisese numele.

— Fii amabil și spune-i șefului dumitale că aș dori să mă primească, este vorba despre o chestiune relativ urgentă.

Majordomul se temea că stăpânul său nu este în oraș și se îndoia că poate fi întâlnit.

— Nu știu dacă Sir Ashton se află la reședința lui din Kent, pe domeniul de vânatoare sau la vreuna dintre amante și, ca s-o spun pe-a dreaptă, puțin îmi pasă. Ce știu eu este că, dacă va trebui să plec fără să-l întâlnesc, stăpânul, așa cum îi spui, ar putea să se facă foc pe dumneata, și încă pentru foarte multă vreme. De aceea, te invit să intri în legătură cu el; o să dau o raită în jurul nobilului vostru cartier și, când o să sun din nou la ușa asta, ai să-mi spui adresa la care dorește să ne vedem.

Ivory coborî cele câteva trepte de la intrare și ieși să se plimbe pe stradă, cu valijoara în mână. Zece minute mai târziu, în timp ce hoinărea pe lângă grilajul unui scuar, o berlină luxoasă opri lângă trotuar. Din ea ieși un șofer care îi deschise portiera: avea ordin să-l conducă într-un loc aflat la două ore de Londra.

Câmpia englezească era la fel de frumoasă ca în cele mai vechi amintiri ale lui Ivory, dar nu la fel de vastă și nici la fel de verde ca pajiștile de pe meleagul lui natal, Noua Zeelandă, însă trebuia să recunoască: peisajul care îi defila prin fața ochilor era totuși foarte atrăgător.

Așezat confortabil pe bancheta din spate, Ivory profită de această călătorie pentru a se mai odihni. La ora prânzului, pneurile scrâșnind pe pietriș îl deșteptară din visare. Mașina mergea pe o alee maiestuoasă, mărginită de tufe de eucalipt perfect tunse. Apoi se opri sub un portic cu coloane năpădite de trandafiri agățători. Un servitor îl întâmpină pe vizitator și îl conduse, prin casă, până în salonașul unde era așteptat de gazdă.

— Coniac, bourbon, gin?

— Un pahar de apă o să fie perfect. Bună ziua, Sir Ashton.

— Sunt douăzeci de ani de când nu ne-am văzut, nu?

— Douăzeci și cinci, și să nu-mi spui că-s neschimbat. Hai să privim lucrurile în față, am îmbătrânit amândoi.

- Îmi închipui că nu te-a adus aici tocmai subiectul ăsta.
- Ba închipuie-ți că da! Cât timp avem?
- Dumneata ești invitatul, așa că spune singur.
- Eu vorbeam despre cât timp ne-a mai rămas pe acest Pământ. La vârsta noastră, cel mult zece ani, nu?
- Ce știi eu? Și, pe urmă, n-am chef să mă gândesc la asta.
- Ce domeniu magnific, spuse Ivory, privind parcul întins din fața ferestrelor. Pare-se că nici reședința dumitale din Kent nu e mai prejos decât aceasta.
- Am să-i felicit, din partea dumitale, pe arhitecți. Atunci, ăsta e obiectul vizitei?
- Necazul cu toate proprietățile e că nu poți să le iei cu tine în mormânt. Toate bogățiile astea adunate cu prețul atâtor eforturi și al atâtor sacrificii, devenite zadarnice în ultimul ceas! Chiar dacă îți parchezi în fața cimitirului Jaguarul ăsta frumos, cu interiorul de piele și cu aplicații de lemn, între noi fie spus, ce mare scofală ai făcut?
- Dragul meu, dar aceste bogății le sunt transmise generațiilor care urmează, așa cum ni le-au transmis și nouă părinții.
- În ceea ce te privește, frumoasă moștenire, într-adevăr.
- Deși compania dumitale nu-mi este dezagreabilă, am totuși un program foarte încărcat; prin urmare, ce-ar fi să-mi spui unde vrei să ajungi?
- Vezi dumneata, vremurile s-au schimbat; mă gândeam la asta nu mai departe de ieri, citind ziarele. Marii financiari sunt băgați după gratii și zac în celule strâmte, până la sfârșitul zilelor lor. Adio, hoteluri strălucitoare și domenii luxoase! De-acum, nouă metri pătrați, maximum maximorum, doar dacă au celulă VIP! Și, în timpul ăsta, urmașii le risipesc ultimele parale, încercând să-și schimbe numele, ca să scape de rușinea lăsată moștenire de părinți. Cel mai rău e că nimeni nu mai este cruțat; impunitatea a devenit un lux pe care nu și-l mai pot permite nici chiar cei mai bogați și mai puternici. Capetele cad unele după altele, așa e la modă. Știi asta mai bine decât mine; politicienii nu mai au idei, iar, dacă au, nu mai sunt de acceptat. Prin urmare, ce poate fi mai nimerit, pentru a escamota carența de proiecte sociale adevărate, decât să alimentezi răzbunarea populară? Extrema bogăție a unora este răspunzătoare pentru sărăcia altora. În ziua de azi, toată lumea știe asta.
- Sper că n-ai venit la mine acasă ca să mă pisezi cu proza dumitale revoluționară sau cu setea de dreptate socială!
- Proză revoluționară? Aici te înșeli, altul mai conservator decât mine nici că mai există. În schimb, când îmi atribui setea de dreptate, mă onorezi.
- La obiect, Ivory, începi să mă plictisești cât se poate de serios.
- Vreau să-ți propun un târg, ceva legat de dreptate, după cum spui. Îți ofer cheia celulei în care ți-ai putea sfârși zilele – dacă aș trimite la Daily News sau la Observer dosarul tău, pe care îl dețin – în schimbul libertății unei tinere arheologe. Acum înțelegi despre ce vreau să-ți vorbesc?
- Ce dosar? Și cu ce drept vii aici să mă ameninți?

— Trafic de influență, însușire de venituri necuvenite, finanțare ocultă a Camerei Deputaților, conflicte de interese în diversele dumitale societăți, folosire abuzivă a unor bunuri sociale, evaziune fiscală... Bătrâne, ești un fenomen, nu te dai în lături de la nimic. Nu-ți faci probleme nici chiar atunci când ordoni asasinarea unui om de știință. Ce fel de otravă a folosit asasinul dumitale plătit, ca să te descotorosească de Adrian, și cum i-a inoculat-o? În vreo băutură consumată la aeroport? În paharul care i-a fost servit înaintea decolării? Sau e vorba despre vreo otravă care acționează asupra epidermei? O ușoară înțepătură, în timp ce era controlat de agenții de la securitatea aeroportuară? Acum poți să-mi spui, sunt curios să aflu!

— Bătrâne, ești caraghios, bietul de tine!

— Embolie pulmonară, la bordul unui avion de cursă lungă, cu destinația China. Pentru un roman polițist, ăsta e un titlu cam lung, mai ales că, în cazul de față, crima e departe de a fi perfectă!

— Acuzațiile tale gratuite și nefondate mă lasă rece. Cară-te de aici, până nu pun să fii dat pe ușă afară.

— În zilele noastre, presa scrisă nu mai are timp să-și verifice informațiile. Rigoarea editorială de odinioară este sacrificată pe altarul tirajelor mari. Nu-i putem blama, în era internetului, concurența e acerbă. Un lord ca dumneata, pus la stâlpul infamiei, face ca ziarele să fie vândute al naibii de bine! Să nu crezi că vârsta te-ar împiedica să vezi cum se încheie lucrările unei comisii de anchetă. Adevărata putere nu se mai găsește în cabinetele ministeriale și în adunările generale; astăzi, procesele sunt alimentate de ziare, care furnizează și probele, obțin și mărturiile victimelor. Judecătorii nu mai au decât să pronunțe sentința. Cât despre relații, nu mai poți conta pe nimeni. Nici o autoritate nu și-ar asuma riscul de a se compromite, mai ales pentru vreun membru de-al său. Frica de cangrenă e prea mare. De acum, justiția este independentă, nu în asta constă întreaga noblețe a democrației? Uită-te la financiarul ăla american responsabil pentru cea mai mare escrocherie a secolului! În două-trei luni, totul a fost pus la punct!

— Dar ce vrei de la mine, fir-ar să fie?

— Nu m-ai auzit? Tocmai ți-am spus: fă tot ce îți stă în putere ca s-o eliberezi pe arheologă. Cât despre mine, o să am bunătatea de a le ascunde celorlalți tot ce ai urzit împotriva ei și a prietenului său. Sărman nebun, dacă le-aș dezvălui că nu ți-a fost de-ajuns tentativa de asasinat, ci, pe deasupra, l-ai mai și otrăvit pe băiat, ai fi mătrășit din consiliu și înlocuit cu o persoană mai respectabilă.

— Ești cu desăvârșire ridicol, și nu știu despre ce vorbești.

— Atunci, nu-mi rămâne decât să te salut, Sir Ashton. Mai pot abuza puțin de generozitatea dumitale? M-ar putea duce șoferul cel puțin până la vreo gară? Nu că mi-ar fi teamă să merg pe jos, dar, dacă mi s-ar întâmpla ceva pe drum, după ce te-am vizitat, faptul ar crea o impresie dintre cele mai neplăcute.

— Mașina mea îți stă la dispoziție, spune-i șoferului să te ducă unde vrei, pleacă de aici!

— E foarte generos din partea dumatăle, ceea ce mă îndeamnă să fiu și eu la fel. Te las să te gândești până diseară. Mă găsești la Dorchester, nu ezita să mă suni. Documentele pe care i le-am încredințat în dimineața asta mesagerului meu vor fi duse la destinație abia mâine. Asta dacă nu contramandez acțiunea între timp, bineînțeles. Te asigur că, având în vedere ceea ce pot dezvălui aceste hârtii, cererea mea este mai mult decât rezonabilă.

— Dacă îți închipui că mă poți șantaja într-un mod atât de grosolan, faci o mare greșală.

— Cine vorbește de șantaj? Eu nu obțin nici un avantaj personal de pe urma micului nostru târg. Frumoasă zi, nu-i așa? Te las să te bucuri de ea după pofta inimii.

Ivory își luă bagajul și traversă, neînsoțit, culoarul ce ducea la ușă. Șoferul, care trăgea dintr-o țigară lângă grădina de trandafiri, se repezi spre limuzină și-i deschise portiera.

— Termină-ți țigara în liniște, prietene, îi spuse Ivory, răspunzându-i la salut. Am tot timpul.

De la fereastra biroului, Sir Ashton îl privea pe Ivory luând loc pe bancheta din spatele Jaguarului său și pufni de furie, în timp ce mașina se îndepărta pe alee. O ușă mascată în peretele bibliotecii se deschise și, în încăpere, intră un bărbat.

— Mi-a luat piuitul, trebuie să-ți mărturisesc că nu mă așteptam la așa ceva.

— Boul ăsta bătrân a venit să mă amenințe la mine acasă. Da' cine își închipuie că este?

Invitatul lui Sir Ashton nu răspunse.

— Ce-i? Ce ai, de faci mutra asta? Doar n-o să-mi începi și tu! Tună Sir Ashton. Dacă această căzătură îndrăznește să mă acuze în mod public de ceva, o să-i pună pielea pe băț un batalion de avocați. Nu am absolut nimic să-mi reproșez. Sper că mă crezi!

Invitatul lui Sir Ashton luă o carafă de cristal și își turnă un pahar mare de porto, pe care îl bău dintr-o sorbitură.

— Ai de gând să spui ceva, sau ce mama dracului? Se înfurie Sir Ashton.

— Dacă ar fi să aleg, aș prefera să te trimit la mama dracului; măcar așa, prietenia noastră n-ar avea de suferit decât câteva zile sau cel mult câteva săptămâni.

— Ia întinde-o de aici, Vackeers, cu aroganța ta cu tot.

— Te asigur, nu e vorba de nici o aroganță. Îmi pare sincer rău de ceea ce ți se întâmplă; în locul tău, nu l-aș subestima pe Ivory. După cum ai spus, e cam nebun, ceea ce îl face cu atât mai periculos.

Și Vackeers ieși, fără să mai spună vreo vorbă.

Londra, hotel Dorchester, în cursul serii.

Telefonul suna. Ivory deschise ochii și se uită la pendula de pe șemineu. Conversația nu dură mult. El așteaptă câteva clipe, apoi dădu un telefon de pe mobil.

— Voiam să-ți mulțumesc. M-a sunat, tocmai am terminat convorbirea. Mi-ai dat un ajutor nespus de prețios.

— N-am făcut mare lucru.

— Ba da, dimpotrivă. Ce-ai zice de o partidă de șah? La tine acasă, la Amsterdam, joia viitoare. Ți surăde?

După ce vorbi cu Vackeers, Ivory mai dădu un ultim telefon. Walter îi ascultă cu atenție instrucțiunile și avu grijă să-l felicite pentru lovitura lui de maestru.

— Walter, nu-ți face prea multe iluzii, încă n-am ajuns la capătul încercărilor. Chiar dacă reușim s-o aducem pe Keira, asta nu înseamnă că se află în afara pericolului. Sir Ashton n-o să se lase; l-am zgâlțâit zdravăn și, unde mai pui, chiar pe terenul lui, dar n-am avut de ales. Ai încredere în experiența mea: de îndată ce va avea ocazia, o să-și ia revanșa. Chestia asta trebuie neapărat să rămână între noi; deocamdată, n-avem nevoie să-l îngrijorăm pe Adrian, nu trebuie să știe absolut deloc cum a ajuns la spital.

— Și, în privința Keirei, cum trebuie să-i înfățișez lucrurile?

— Scornește, născocoște, spune că tu ai aranjat totul.

Atena, a doua zi.

Elena și mama își petrecuseră dimineața la căpătâiul meu; ca în fiecare zi de când fusesem internat în spital, luaseră prima navetă care pleca de la Hydra la ora 7:00. Sosite la Pireu, alergaseră să prindă autobuzul care le lăsase, o jumătate de oră mai târziu, în fața clinicii. După ce își luaseră repede micul dejun la bufet, intraseră în camera mea, încărcate de merinde, de flori și de urări de însănătoșire grabnică trimise de tot satul. Ca întotdeauna, spre seară aveau să plece, să ia din nou autobuzul și să se imbarce, la Pireu, pe ultimul vas-navetă ce le ducea acasă. De când mă îmbolnăvisem, Elena nu-și mai deschisese magazinul, mama stătea tot timpul în bucătărie, iar mâncarea pregătită cu atâta dragoste și speranță era savurată, până la urmă, de infirmierele care îi vegheau fiul.

Era deja prânzul și cred că vorbăria lor neconținută mă obosea mai rău decât sechelele pneumoniei ăsteia tâmpite.

Dar, când au auzit un ciocănit în ușă, au tăcut amândouă. Încă nu asistasem niciodată la acest fenomen, la fel de surprinzător ca tăcerea bruscă a greierilor în mijlocul unei zile însorite. Intrând, Walter mi-a observat aerul buimac.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? Mă întrebă el.

— Nimic, absolut nimic.

— Ba da, vād foarte bine, toți aveți niște fețe ciudate.

— Ba deloc, când ai intrat, stăteam de vorbă cu delicioasa mea mătușă Elena și cu mama, atâta tot.

— Despre ce vorbeți?

Mama luă imediat cuvântul.

— Tocmai spuneam că boala asta ar putea avea niște urmări neașteptate.

— Ah, da? Întrebă Walter îngrijorat. Ce au zis doctorii?

— Oh, ei au zis că Adrian poate ieși săptămâna viitoare; dar maică-sa zice că fii-su s-a prostit. Acesta e buletinul lui de sănătate, dacă vrei să știi tot. Walter, ar trebui să te duci să bei o cafea cu soră-mea, în timp ce eu o să-i spun vreo două vorbe lui Adrian.

— Aș fi fericit, dar, mai întâi, trebuie să discut ceva cu el. Nu vă supărați, dar e necesar să vorbim ca de la bărbat la bărbat.

— Păi, dacă femeile nu mai sunt bine-venite, să ieșim, spuse Elena, ridicându-se.

Și o trase după ea pe mama, lăsându-ne pe Walter și pe mine singuri.

— Am niște vești extraordinare, îmi spuse el, așezându-se pe marginea patului meu.

— Începe totuși cu aia rea.

— În șase zile, ne trebuie un pașaport, însă, în absența Keirei, nu-l putem obține.

— Nu înțeleg despre ce vorbești.

— Bănuiam eu, dar tu ești ăla care mi-a cerut să încep cu vestea rea. La urma urmei, pesimismul ăsta sistematic este agasant. Bun, ascultă aici, fiindcă, dacă-ți zic că am o veste bună, e bună. Ți-am spus că am niște cunoștințe bine înfipite în consiliul de administrație al Academiei noastre?

Și Walter începe să-mi explice cum că Academia noastră inițiasse o serie de programe de cercetare și de schimburi cu niște mari universități chineze. Nu știam. Îmi mai spune că, de la o călătorie la alta, până la urmă, se stabiliseră anumite legături, la diferite niveluri ale ierarhiei diplomatice. Walter îmi destănuiește că, mulțumită relațiilor lui, a reușit să pună în mișcare un mecanism silențios, ale cărui roțițe se învârtesc neconținut. Începând cu o chinezoaică doctorandă la academia noastră, și al cărei tată era un judecător cu trecere pe lângă factorii de decizie, continuând cu câțiva diplomați de la serviciul de vize al Majestății Sale, trecând prin Turcia, unde se afla un consul ce-și desfășurase o mare parte din carieră la Pekin și încă mai cunoștea câțiva demnitari de acolo, roțițele au continuat să se învâртеască, din țară în țară, din continent în continent, până când, în provincia Sichuan, s-a produs ultimul declin. Autoritățile locale, care deveniseră binevoitoare, se întrebau, de câtăva vreme, dacă avocatul ce o apăruse pe o tânără occidentală nu avusese cumva niște lacune de vocabular în timpul audierilor prealabile procesului. Unele probleme de interpretare ar fi putut explica de ce omisese acesta să-i spună judecătorului care se ocupa de cazul respectiv că cetățeană străină, condamnată pentru că nu avea acte, deținea, de fapt, un pașaport perfect valabil. Bunăvoința fiind la ordinea zilei, iar magistratul fiind promovat, Keira urma să fie grațiată, cu condiția să prezinte această nouă dovadă în fața tribunalului din Chengdu. Și, atunci, singurul lucru care mai rămânea de făcut era să fie trecută dincolo de frontiera Republicii Populare Chineze.

— Vorbești serios? Am întrebat, ridicându-mă dintr-o săritură și luându-l pe Walter în brațe.

— Ți se pare că glumesc? Ai fi putut avea delicatetea să observi că, de grija ta, ca să nu-ți mai lungesc chinul, nici măcar n-am respirat!

Eram atât de fericit, încât am început să valsez cu el ca nebunul. Încă mai dansam în mijlocul rezervei când a intrat mama. S-a uitat la amândoi și a închis, din nou, ușa.

Am auzit-o oftând din rărunchi, pe culoar, și pe mătușa Elena spunându-i: „Doar n-o să începi din nou!”

Capul mi se cam învârtea, așa că a trebuit să mă bag iar în pat.

— Când, când o să fie liberă?

— Ah, vasăzică ai uitat de cealaltă mică veste, pe care ai hotărât s-o ascuți totuși în primul rând. Așadar, îți repet. Magistratul chinez acceptă s-o elibereze pe Keira dacă îi prezentăm pașaportul ei în șase zile. Prețiosul document zăcând însă pe fundul fluviului, am avea nevoie de unul nou-nouț. În absența celei interesate și într-un termen atât de scurt, lucrul este imposibil. Acum pricepi mai bine ce problemă avem?

— Șase zile? Numai de atât dispunem?

— Dacă iei în calcul că ne trebuie o zi ca să ajungem la tribunalul din Chengdu, nu ne mai rămân decât cinci, în care să fabricăm un nou pașaport. Dacă nu se întâmplă o minune, nu știu cum o să ne descurcăm.

— E musai ca pașaportul să fie nou?

— În caz că pneumonia ți s-a urcat la cap, o să-ți atrag atenția că eu nu port chipiu de vameș! Îmi închipui că, din moment ce documentul nu a expirat, e cât se poate de valabil. De ce?

— Deoarece Keira are dublă cetățenie: franceză și engleză. Cât despre capul meu, e în perfectă stare, mulțumesc pentru grijă. Îmi amintesc foarte bine că ea a intrat în China cu pașaportul britanic. Pe ăsta a primit viza. Știu, pentru că i l-am luat eu însumi de la agenție. Îl avea întotdeauna la ea. Când am găsit microfonul, am răsturnat tot sacul, iar pașaportul francez nu era acolo. Sunt sigur.

— Minunată veste! Dar unde este? Nu vreau să-ți întunec bucuria, dar ne-a rămas foarte puțin timp ca să punem mâna pe el, zău așa!

— N-am idee...

— Cel mai neînsemnat lucru pe care-l pot spune e că am avansat mult. O să dau două-trei telefoane și mă întorc. Mătușa și mama ta așteaptă afară și n-aș vrea să ne considere mârłani.

Walter a ieșit din cameră, mama și mătușa Elena au intrat imediat. Mama s-a instalat în fotoliu și a deschis televizorul pus pe perete, în fața patului meu, fără să-mi spună o vorbă, ceea ce pe Elena a făcut-o să zâmbească.

— Ce fermecător e Walter ăsta, nu-i așa? A spus mătușa, așezându-se la picioarele patului.

I-am aruncat o privire cu înțeles. Poate că nu era cel mai nimerit moment să vorbim despre el, de față cu mama.

— Și destul de chipeș, nu crezi? A continuat ea, fără să țină seama de semnele mele.

Fără să-și ia ochii de la ecran, mama i-a răspuns în locul meu.

— Și destul de tânăr, dacă vrei să știi părerea mea! Dar vedeți-vă de ale voastre, ca și cum n-aș fi de față! După o conversație între bărbați, ce poate fi mai normal decât un taifas între mătușă și nepot? Mamele nu contează! După ce se termină emisiunea asta, mă duc să stau la taclale cu infirmierele. Cine știe, poate că-mi dau ele niște vești despre fii-miu!

— Pricepi de ce se vorbește despre tragedia greacă, îmi spune Elena, aruncând o privire furișă spre soră-sa. Stând, în continuare, cu spatele la noi, mama nu-și dezlipa ochii de televizor, căruia îi oprise sonorul, ca să nu scape nimic din discuția noastră.

Canalul respectiv difuza un documentar despre triburile nomade care populează platourile înalte din Tibet.

— Ce pisălogeală, asta e cel puțin a cincea oară când îl transmit, a oftat mama, stingând televizorul. Ei, ce-i? De ce faci mutra asta?

— În documentarul ăsta era cumva o fetiță?

— Habar n-am, poate. De ce?

Preferam să nu-i răspund. Walter a bătut la ușă. Elena i-a propus să meargă la bufet. „Ca să-i permit soră-mii să se bucure puțin de băiatul ei”, a pretextat ea, ridicându-se. Walter nu s-a lăsat rugat de două ori.

— Ca să mă bucur puțin de băiatul meu! Vezi să nu, a exclamat mama, de îndată ce s-a închis ușa. Ar fi trebuit s-o vezi: de când ai căzut la pat și a venit prietenul tău aici, parcă ar fi o fetișcană. Ce caraghioslăc!

— Când ți se aprind călcâiele, nu contează vârsta. Și, pe urmă, ce vrei, e fericită.

— Nu e fericită pentru că i s-au aprins călcâiele, ci pentru că este curtată.

— Dar tu? Și tu te-ai putea gândi să-ți refaci viața, nu? Ții doliu de prea multă vreme. Dacă lași pe cineva să-ți intre în casă, nu înseamnă că-l gonești pe tata din inima ta.

— Tu-mi spui asta? În casa mea, nu va fi decât un singur bărbat, iar acest bărbat e taică-tău. Chiar dacă odihnește în cimitir, este cât se poate de prezent; vorbesc cu el în fiecare zi, când mă scol, vorbesc cu el în bucătărie, pe terasă, când îmi îngrijesc florile, pe drum, când cobor în sat, iar seara, când mă culc, vorbesc cu el din nou. Dacă tatăl tău nu mai este aici, nu înseamnă că sunt singură. Dar, cu Elena, lucrurile nu stau la fel, ea n-a avut niciodată norocul să întâlnească un bărbat ca al meu.

— Încă un motiv pentru care s-o lăsăm să flirteze, nu crezi?

— Nu mă împotrivesc fericirii mătușii tale, dar aș prefera să nu fie la mijloc un prieten al băiatului meu. Știu că poate sunt de modă veche, dar dă-mi și mie voie să am niște defecte. N-avea decât să-i cadă cu tronc prietenului ăla al lui Walter, care a venit să te vadă.

M-am ridicat în capul oaselor. Mama a profitat imediat de ocazie, ca să-mi aranjeze pernele.

— Ce prieten?

— Nu știu, l-am zărit pe culoar acum câteva zile, încă nu îți reveniseși. N-am avut ocazia să-l cunosc, a plecat chiar când veneam eu. În orice caz, era foarte elegant, arăta bine, avea un chip măsliniu. Și, pe urmă, în loc să aibă cu douăzeci de ani mai puțin decât mătușa-ta, avea cu douăzeci de ani mai mult.

— Și n-ai idee cine era?

— L-am văzut doar în trecere. Acum, odihnește-te, ca să prinzi puteri. Hai să schimbăm subiectul, îi aud pe porumbeii noștri gângurind pe culoar, cred că or să intre.

Elena venise după mama: dacă nu voiau să piardă ultima navetă spre Hydra, era timpul să plece. Walter le-a condus până la lift și, după câteva clipe, s-a întors.

— Mătușa mi-a povestit două-trei întâmplări din copilăria ta, are un haz nebun.

— Dacă zici tu!

— Adrian, te sâcăie ceva?

— Mama mi-a spus că te-a văzut, acum câteva zile, cu un prieten care ar fi venit să mă viziteze. Cine era?

— Mama ta trebuie să se fi înșelat, o fi fost cineva care cerea vreo lămurire. De altfel, acum, că vorbim despre el, îmi amintesc. E chiar așa: un domn bătrân, care își căuta o rudă; l-am îndrumat spre biroul asistentelor.

— Cred că știu cum să punem mâna pe pașaportul Keirei.

— Uite ceva mult mai interesant, te ascult.

— Ne-ar putea ajuta sora ei, Jeanne.

— Și știi cum să dăm de această Jeanne?

— Da, mă rog, nu, spun destul de jenat.

— Da sau nu?

— N-am putut îndrăzni s-o sun ca să-i spun despre accident.

— Nu i-ai dat soră-sii nici o veste despre Keira? Nici un telefon în astea trei luni?

— Mi-era imposibil să-i spun la telefon că a murit, iar să mă duc la Paris era peste puterile mele.

— Ce lașitate! E îngrozitor, îți dai seama în ce hal de îngrijorare trebuie să fie? De altfel, cum se face că încă nu s-a alarmat?

— Se întâmpla adesea ca Jeanne și Keira să nu știe una de cealaltă multă vreme.

— Ei bine, te poftesc să iei legătura cu ea cât mai repede și, când spun cât mai repede, mă refer chiar la ziua de azi!

— Nu, trebuie să dau ochii cu ea.

— Nu fi caraghios, ești țintuit în pat și n-avem timp de pierdut, mi-a întors-o Walter, întinzându-mi receptorul telefonului. Descurcă-te cum știi cu conștiința ta, dar sună chiar acum.

Am încercat să mă descurc, cum am putut mai bine, cu conștiința mea; când Walter m-a lăsat singur în cameră, am sunat la muzeul de pe cheiul Branly. Jeanne era într-o ședință și nu putea fi deranjată. Am format numărul iar și iar, până când telefonista mi-a spus că era inutil s-o sâcâi. Am ghicit că Jeanne nu avea nici un zor să stea de vorbă cu mine, că mă socotea complice la tăcerea Keirei și că-mi purta și mie pică, pentru că nu primise vești. Am sunat pentru ultima oară și i-am explicat telefonistei că trebuia să vorbesc cât mai urgent cu Jeanne, că era o chestiune de viață și de moarte, care o privea pe sora ei.

— Keira a pățit ceva? A întrebat Jeanne, cu vocea tremurândă.

— Amândoi am pățit ceva, i-am răspuns, cu inima grea. Am nevoie de dumneata, Jeanne. Acum.

I-am spus povestea noastră, atenuând episodul tragic de pe Fluviul Galben, i-am vorbit despre accident, fără să mă opresc prea mult asupra împrejurărilor în care a avut loc. I-am jurat că sora ei este în afara pericolului, i-am explicat că, din cauza unei povești stupide cu actele, a fost arestată și reținută în China. N-am rostit cuvântul închisoare, simțeam cât se poate de bine că, la fiecare frază, Jeanne primea câte o lovitură; în câteva rânduri, și-a înăbușit hohotele de plâns, iar eu mi-am stăpânit, în câteva rânduri, emoția. Nu știu să mint, nu știu chiar deloc. Jeanne a înțeles foarte repede că situația era mult mai îngrijorătoare decât voiam să-i mărturisesc. M-a pus să jur, iar și iar, că surioara ei este pe deplin sănătoasă. I-am făgăduit că i-o voi aduce înapoi teafără și nevătămată și i-am explicat că, pentru asta, trebuia să am în mână, cât se poate de repede, pașaportul ei. Jeanne nu știa unde să-l caute, dar mi-a spus că pleacă imediat de la birou, că, dacă trebuie, o să-și întoarcă toată casa pe dos și că o să mă sune cât mai iute.

Când am închis, m-a cuprins o tristețe neagră. Convorbirea cu Jeanne m-a făcut să simt și mai tare dorul de Keira, povara absenței ei; pur și simplu, mi-a redeșteptat suferința.

Dar Jeanne nu a traversat Parisul chiar cu una, cu două. Pe cheiuri, a trecut de trei ori pe stop și abia a reușit să evite o camionetă; pe podul Alexandre III, mașinuța a deviat, iar ea a reușit s-o redreseze în ultima clipă, sub un potop de claxoane; apoi s-a băgat pe toate benzile pentru autobuz, a urcat pe trotuarul unui bulevard prea aglomerat, a fost gata-gata să răstoarne un biciclist, dar a ajuns, ca prin farmec, fără nici o zgârietură, în fața casei.

În holul clădirii, a bătut la ușa portăresei și a rugat-o să-i dea o mână de ajutor. Doamna Hereira n-o mai văzuse niciodată pe Jeanne în halul ăla. Liftul era oprit de niște tipi care descărcau ceva la etajul trei. Au urcat amândouă treptele, patru câte patru. Când au ajuns în casă, Jeanne a pus-o pe doamna Hereira să scotocească în salon și în bucătărie, în timp ce ea se ocupa de dormitoare. Nu trebuia lăsat nimic la voia întâmplării. Era musai să deschidă toate dulapurile, să golească sertarele, să găsească pașaportul Keirei oriunde s-ar fi aflat acesta.

Într-o oră, tot apartamentul fusese răvășit. Nici un spărgător n-ar fi fost capabil să facă o asemenea dezordine. Cărțile din bibliotecă zăceau pe jos, hainele erau împrăștiate dintr-o cameră în alta, fotoliile erau răsturnate. Până și patul fusese desfăcut. Jeanne începuse să-și piardă speranța, când a auzit-o pe doamna Hereira zbierând din vestibul. S-a repezit acolo. Consola care îndeplinea rolul de birou era cu picioarele în sus, dar portăreasa flutura, victorioasă, micul livret cu coperte bordo. Jeanne a luat-o în brațe și a pupat-o pe amândoi obraji.

Când Jeanne m-a sunat, eram singur în cameră. Walter plecase la hotel. Am vorbit mult la telefon, am pus-o să-mi povestească, să-mi umple, cu amintiri din copilăria lor, golul lăsat de absența Keirei. Jeanne mi-a îndeplinit cu dragă inimă rugămintea; cred că, la fel ca mine, și ea îi ducea dorul. Mi-a promis că-mi trimite pașaportul prin poșta expres. I-am dictat adresa mea de la spitalul din Atena și, atunci, m-a întrebat cum mă simt.

A treia zi, vizita a durat mai mult ca de obicei. Șeful secției de pneumologie continua să-și pună întrebări în privința cazului meu. Nimeni nu putea să-și explice cum făcusem o infecție pulmonară atât de gravă fără nici un simptom premergător. În momentul în care mă urcasem în avion, eram perfect sănătos. Medicul m-a asigurat că, dacă stewardesa n-ar fi avut prezența de spirit să-l alerteze pe comandantul de bord și dacă acesta nu s-ar fi întors din drum, probabil că aș fi murit înainte de a ajunge la Pekin. Echipa nu mai înțelegea nimic, aici nu era vorba despre un virus și, în toată cariera lui, nu mai văzuse așa ceva. Esențialul, a spus el, dând din umeri, era că reacționasem bine la tratament. Nu lăsasem problemele chiar de tot în urmă, dar scăpasem cu fața curată, încă vreo câteva zile de convalescență, și puteam să mă întorc, cât de curând, la viața normală. Șeful de secție îmi promite că mă va externa după vreo opt zile. Nici nu iese bine din camera mea, și sosește pașaportul Keirei. Dezlipesc plicul care conținea prețiosul document și, înăuntru, găsesc un bilețel de la Jeanne.

„Adu-o cât mai repede, contez pe dumneata, ea este singura mea familie.”

Împățuresc hârtia și deschid pașaportul. Pe această fotografie de identitate, Keira pare puțin mai tânără. Mă hotărâsc să mă îmbrac.

Walter intră în cameră și mă surprinde în indispensabili și cămașă. Mă întreabă ce fac.

— Plec s-o caut și nu încerca să mă faci să-mi schimb gândul, ar fi zadarnic.

Nu numai că n-a încercat, ba chiar m-a și ajutat să evadez. Se văitase destul că spitalul e pustiu la ora când Atena își făcea siesta, ca să nu profit tocmai acum, când situația ne era propice. În timp ce-mi adunam lucrurile, a stat la pândă pe culoar și, apoi, m-a escortat până la lift, având grijă să nu dăm peste vreun angajat al clinicii.

Trecând prin fața rezervei învecinate, am întâlnit o fetiță care stătea, singură-singurică, în pragul ușii. Purta o pijama semănată cu buburuze. I-a făcut un mic semn cu mâna lui Walter.

— Aici ești, ștregărițo? A spus el, apropiindu-se. Mămica ta încă n-a venit?

Walter s-a întors spre mine și am înțeles că îmi cunoștea bine vecina de cameră.

— Ea a venit la tine în câte o mică vizită, îmi spune, făcându-i cu ochiul, apăsând și complice, copilului.

Am îngenuncheat, ca să-i spun și eu bună ziua. Ea m-a privit, cu un aer șiret, și a pufnit în răs. Avea obraji roșii ca merele.

Am ajuns la parter. Totul mergea ca pe roate. Ce-i drept, în lift întâlniserăm un brancardier, dar acesta nu ne-a dat cine știe ce atenție. Când ușile cabinei s-au deschis în holul spitalului, am dat nas în nas cu mama și cu mătușa Elena. Ei, dar atunci a fost altă poveste, tentativa noastră de evadare s-a transformat într-un coșmar. Mama a început să zbiere și să mă întrebe ce făceam acolo, sculat din pat. Am luat-o de braț și am implorat-o să vină cu mine afară, fără scandal. Dacă i-aș fi cerut să danseze sirtaki în mijlocul bufetului, cred că aș fi avut mai mult succes.

— Doctorii i-au dat voie să facă o plimbărică, spune Walter, în dorința de a o liniști pe mama.

— Și, ca să facă o plimbărică, se fâțâie cu sacul ăla de voiag? Nu vreți să-mi găsiți și mie un pat la geriatrie, dacă tot v-ați pornit? Tună ea.

Și se întoarce spre doi paramedici care treceau pe acolo, îi ghicesc imediat intențiile: să mă ducă înapoi în rezervă, chiar și cu forța, dacă ar fi fost nevoie.

E de-ajuns să mă uit la Walter, care mă înțelege cât ai clipi. Mama începe să vocifereze. Noi sprintăm spre ușa din hol și reușim să trecem de ea, mai înainte ca paznicii să reacționeze la comenzile mamei, care le cerea, în gura mare, să mă prindă.

Nu sunt chiar în cea mai bună formă. La colțul străzii, simt o arsură în piept și mă apucă un violent acces de tuse. Mă căznesc să respir, inima îmi bate să se rupă și trebuie să mă opresc, ca să-mi recapăt suflul. Walter se întoarce și vede doi agenți de pază alergând înspre noi. Prezența lui de spirit a fost o adevărată sclipire de geniu: șchiopătând, s-a repezit în calea gardienilor și a declarat, făcând o mutră de toată jalea, că a fost îmbrâncit cu sălbăticie de doi tipi care spălaseră putina pe o stradă alăturată. În timp ce paznicii alergau într-acolo, Walter a chemat un taxi și mi-a făcut semn să vin și eu.

Cât a durat drumul, n-a scos o vorbă; văzându-l cufundat brusc în muțenie, m-am îngrijorat, căci nu înțelegeam ce anume îl adusese în starea asta.

Camera pe care o ocupa Walter la hotel a devenit cartierul general unde făceam pregătirile pentru călătoria mea. Patul era destul de încăpător pentru amândoi. Walter instalase la mijlocul patului o pernă-rulou plasată în lungime, pentru a delimita teritoriul fiecăruia. În timp ce eu mă odihneam, el stătea toată ziua la telefon; din când în când, conform spuselor lui, ieșea să ia o gură

de aer. Astea erau aproape singurele cuvinte pe care catadicsea să le rostească; abia dacă îmi vorbea.

Nu știu prin ce minune a obținut, de la Ambasada Chinei, aprobarea de a mi se elibera o viză în patruzeci și opt de ore. I-am mulțumit lui Walter de sute de ori. De când evadaserăm din spital, nu mai era același.

Într-o seară, în timp ce ne luam cina în cameră, Walter a deschis televizorul, refuzând, în continuare, să stea de vorbă cu mine. Am luat telecomanda și am închis.

— Ce ai de-mi faci mutrele astea?

Walter mi-a smuls înapoi telecomanda și a deschis televizorul din nou.

M-am ridicat, am scos firul din priză și m-am înfipt în fața lui.

— Dacă am făcut ceva care te-a deranjat, haide să punem lucrurile la punct, o dată pentru totdeauna.

Walter m-a privit lung și, fără să scoată o vorbă, s-a dus și s-a încuiat în baie. Degeaba am tot bătut la ușă, n-a vrut să deschidă. După câteva minute, a reapărut în pijama, făcându-mă atent că, dacă auzea fie și cel mai mic sarcasm din partea mea cu privire la imprimeul în carouri, aveam să dorm pe palier. Apoi, a stins lumina, fără să-mi ureze „noapte bună”.

— Walter, i-am spus pe întuneric, ce-am făcut? Ce se întâmplă?

— Se întâmplă că, uneori, îi e greu omului să te ajute.

S-a făcut din nou tăcere. Mi-am dat seama că nu-i mulțumisem îndeajuns pentru toate eforturile pe care le făcuse în ultimul timp.

Ingratitudinea mea trebuie să-l fi rănit, cu siguranță. Mi-am cerut scuze.

Walter mi-a răspuns că nu mai poate el de scuzele mele. Dar, dacă puteam să găsesc o modalitate prin care să fim iertați pentru purtarea inadmisibilă față de mama și, mai ales, față de mătușa mea, mi-ar fi fost recunoscător, a adăugat el. După care, mi-a întors spatele și a tăcut.

Am aprins din nou lumina și m-am așezat în capul oaselor, pe pat.

— Ce mai e? A întrebat Walter.

— Ție chiar îți sfârâie călcâiele după Elena?

— Și ce te doare pe tine? Tu nu te gândești decât la Keira, nu-ți pasă decât de propria ta poveste, ești numai și numai pentru tine! Când nu sunt la mijloc cercetările tale și tâmpitele alea de fragmente, e sănătatea ta; când nu mai e sănătatea ta, e arheologa. Și, de fiecare dată, e chemat în ajutor bunul Walter. Walter în sus, Walter în jos, dar, dacă încerc și eu să-ți destăinuiesc ce mă doare, mă trimiți la naiba. Să nu-mi spui, acum, că te interesează ofurile mele, fiindcă, atunci când am vrut să-mi deschid sufletul față de tine, m-ai luat în balon!

— Te asigur că n-am avut intenția asta!

— Ei bine, ai zbârcit-o! Acum, putem să dormim?

— Nu, până nu terminăm discuția asta.

— Ce discuție, când vorbești numai tu? S-a înfuriat Walter.

— Walter, ești îndrăgostit, cu adevărat, de mătușă-mea?

— Sunt necăjit fiindcă am necăjit-o atunci când te-am ajutat să fugi din spital; ți se pare că e un răspuns îndeajuns de mulțumitor?

Mi-am frecat bărbia și am cugetat câteva clipe.

— Dacă fac în așa fel încât să fii disculpat și iertat de orice vină, ai să uiți de supărarea pe care ți-am pricinuit-o?

— Tu fă-o și mai vedem!

— Am să mă ocup de chestia asta chiar mâine, la prima oră.

Chipul lui Walter s-a înseninat, ba chiar am avut parte și de un mic zâmbet din partea lui. Apoi s-a întors și a stins lumina.

După cinci minute, a aprins-o din nou și s-a ridicat în capul oaselor, dintr-o săritură.

— Dar de ce să nu ne cerem scuze chiar în seara asta?

— Vrei s-o sun pe Elena acum?

— Nu e decât ora zece. Eu ți-am obținut viza pentru China în două zile, ai putea și tu să obții iertarea mătușii tale în seara asta, nu?

M-am dat jos din pat și am sunat-o pe mama. I-am ascultat boscorodeala un sfert de oră în cap, fără să pot strecura o vorbuliță. Când nu a mai avut nimic de spus, am întrebat-o dacă, știindu-l pe tata în pericol, nu s-ar fi dus și ea, indiferent de împrejurări, să-l caute chiar și la capătul pământului. Am simțit-o căzând pe gânduri. Nici măcar n-aveam nevoie s-o văd ca să-mi dau seama că zâmbea. Mi-a urat călătorie bună și m-a rugat să nu zăbovesc pe drum. Cât stăteam eu în China, avea să pregătească niște bunătăți demne de acest nume, ca s-o întâmpine pe Keira la întoarcere.

Când să terminăm convorbirea, mi-am adus aminte de motivul pentru care sunasem și am rugat-o să mi-o dea la telefon pe Elena. Mătușă-mea se retrăsese deja în camera pentru musafiri, dar am implorat-o pe mama s-o cheme.

Elena socotea că evadarea noastră fusese foarte romantică. Walter, care își asumase atâtea riscuri, era un prieten cum nu găsești mulți. M-a pus să-i promit că n-o să-i spun niciodată mamei ceea ce îmi mărturisise acum.

M-am dus în baie după Walter, care se plimba ca leul în cușcă.

— Ei, cum e? M-a întrebat neliniștit.

— Ei, cum să fie? Cred că, în weekendul acesta, în timp ce eu voi zbura spre Pekin, tu vei putea naviga spre Hydra. Mătușă-mea te așteaptă să luați cina în port; te sfătuiesc să-i comanzi o musaca, e slăbiciunea ei, dar asta rămâne între noi, nu știi de la mine.

După care, istovit, am stins lumina.

Vineri, în aceeași săptămână, Walter m-a condus la aeroport. Avionul a decolat conform orarului. Pe când aparatul se înălța spre cerul Atenei, am privit Marea Egee dispărându-i sub aripi și am fost încercat de o senzație stranie, de déjà-vu. În zece ore, aveam să fiu în China...

Pekin.

După ce formalitățile vamale au luat sfârșit, m-am imbarcat în avionul ce făcea legătura cu Chengdu.

La aeroport, eram așteptat de un tânăr traducător trimis de autoritățile chineze. Acesta m-a condus, prin oraș, până la Palatul de Justiție. Așezat pe o banchetă incomodă, aveam de așteptat ore lungi până când judecătorul care se ocupa de cazul Keirei binevoia să mă primească. De fiecare dată când îmi dădea târcoale somnul – nu închiseseam ochii de vreo douăzeci și patru de ore – însoțitorul meu îmi trăgea câte un cot și ofta, ca să-mi dea de înțeles că purtarea mea i se părea inacceptabilă pentru locul în care mă aflam. La sfârșitul după-amiezii, ușa în fața căreia așteptam s-a deschis, în sfârșit. Un bărbat foarte corpulent a ieșit din birou, cu un vraf de dosare sub braț, fără să-mi acorde nici cea mai mică atenție. M-am ridicat dintr-o săritură și am alergat după el, spre marea supărare a traducătorului, care și-a adunat lucrurile în grabă și a pornit-o repede în urma mea.

Judecătorul s-a oprit și m-a măsurat cu privirea, de parcă aș fi fost o lighioană ciudată. I-am explicat scopul vizitei mele: fusese stabilit să-i prezint pașaportul Keirei, pentru ca el să anuleze condamnarea și să-i semneze eliberarea. Traducătorul își îndeplinea misiunea cât putea de bine, dar vocea nesigură îi trăda teama de autoritatea celui cu care vorbeam. Judecătorul era grăbit. Nu figuram pe lista audiențelor, iar el nu avea timp pentru mine. A doua zi pleca la Pekin, unde fusese mutat, și îl mai aștepta încă multă muncă.

M-am așezat în calea lui. Îmi sărise țandăra, mai ales că oboseala își spunea și ea cuvântul.

— Pentru ca să vă faceți respectat, aveți nevoie să fiți crud și indiferent? Faptul că sluiți justiția nu vă e de ajuns? L-am întrebat pe judecător.

Traducătorul s-a schimbat la față. Paloarea îi era îngrijorătoare. Omul s-a bâlbâit, a refuzat categoric să-mi traducă spusele și m-a tras deoparte.

— V-ați pierdut mințile? Știți cu cine vorbiți? Dacă traduc ce ați spus acum, la noapte o să dormim în închisoare.

Puțin îmi păsa de avertismentele lui. L-am împins și am luat-o iar la fugă după judecător, care ne lăsase cu ochii în soare. I-am tăiat din nou calea.

— Diseară, când o să destupați o sticlă bună de șampanie, ca să vă sărbătoriți promovarea, spuneți-i soției dumneavoastră că ați devenit un personaj atât de puternic, atât de important, încât soarta unei nevinovate n-are de ce să vă mai frământă conștiința. În timp ce vă veți delecta cu pișcoturi, gândiți-vă și la copiii dumneavoastră, vorbiți-le despre sensul onoarei, al moralei, al respectabilității, al lumii pe care tatăl lor le-o va lăsa moștenire, o lume unde femeii nevinovate pot să zacă în închisoare, fiindcă anumiți judecători au de făcut niște lucruri mai bune decât să împartă dreptatea, spuneți-i toate astea, din partea mea, familiei dumneavoastră; așa, o să am impresia că particip și eu, într-o câtva, la sărbătorire. Și Keira, la fel!

De data asta, traducătorul a tras de mine din răspuțeri, implorându-mă să tac. În timp ce acesta mă dăscălea, judecătorul ne-a privit și, în cele din urmă, mi s-a adresat.

— Vorbesc curent limba dumneavoastră, am studiat la Oxford.
Traducătorul are dreptate, sunteți, cu siguranță, lipsit de educație, dar nu și de un anumit tupeu.

Judecătorul s-a uitat la ceas.

— Dați-mi pașaportul și așteptați aici, mă ocup eu de dumneavoastră.

I-am întins actul, pe care mi l-a smuls din mână, și a plecat iar, cu pași grăbiți, spre biroul lui. După cinci minute, în spatele meu au apărut doi polițiști; nici n-am avut vreme să-mi dau seama de prezența lor, că mi-au și pus cătușele și m-au luat manu militari. Traducătorul m-a urmat, dându-se de ceasul morții și jurându-mi că avea să anunțe la ambasadă, chiar a doua zi. Polițiștii i-au ordonat să se îndepărteze și m-au împins, fără nici un fel de menajamente, într-o furgonetă, unde am aterizat ca un sac. După trei ore de zgâlțâială pe un drum plin de hârtoape, am ajuns în curtea închisorii Garther, care nu avea nimic din grandoarea mânăstirii pe care mi-o imaginasem în cele mai cumplite coșmaruri ale mele.

Mi s-au confiscat sacul, ceasul, cureaua de la pantaloni. Eliberat de cătușe, am fost condus, sub o escortă numeroasă, într-o celulă, unde am făcut cunoștință cu tovarășul meu de detenție. Acesta trebuie să fi avut șaiszeci de ani bătuți pe muchie. Era cu desăvârșire știrb: în gură, nu-i zăreai nici urmă de dinte, fie chiar și un colț stricat. Tare aș fi vrut să aflu ce crimă săvârșise, de era închis aici, dar conversația se anunța dificilă. El ocupa cușeta de deasupra, prin urmare, am luat-o pe cea de jos; mi-era egal, până ce am zărit un șobolan borțos, care se preumbla pe culoar. Nu știam ce soartă mă aștepta, dar, în această clădire, eram împreună cu Keira. Gândul la ea mi-a dat putere să rezist aici, unde singura stea care se vedea era roșie și se afla pe cascheta caraliilor.

După o oră, ușa celulei s-a deschis. Am ieșit după tovarășul meu, urmând un lung șir de întemnițați, care coborau, în același ritm, scara ce ducea la sala de mese. Am ajuns într-o încăpere imensă, unde fața mea albă a stârnit senzație. Pușcărișii așezați la masă se uitau lung la mine; îmi imaginam ce putea fi mai rău, dar, după ce s-au amuzat pe seama mea, fiecare și-a vârât din nou nasul în blidul lui. Supa, în care pluteau ceva orez și o fărâmiță de carne, m-a determinat să trec, fără nici un regret, la regim. Profitând de faptul că toate capetele erau plecate, am privit spre grilajul lung, care ne despărțea de zona unde mâncau femeile. Inima a început să-mi bată mai tare: Keira trebuie că se afla pe undeva, printre șirurile de deținute care luau masa la câțiva metri de noi. Cum să-i dau de veste că sunt aici, fără să mă prindă paznicii? Nu aveam voie să vorbim, vecinul meu de masă se învărtise de un baston de cauciuc peste ceafă doar fiindcă îi ceruse celui de lângă el să-i dea sarea. Mi-am imaginat ce pedeapsă mă aștepta, dar nu mai puteam, am tâșnit în sus, am strigat „Keira”, în mijlocul sălii de mese, și m-am așezat imediat la loc.

Nu s-a mai auzit nici un clinchet de tacâmuri, nici un mestecat. Caralii au cercetat sala din priviri, fără să se clinească. Niciunul nu reușise să

localizeze cine încălcase regulamentul. Câteva clipe, a domnit o tăcere de plumb; apoi am auzit brusc o voce cunoscută, strigând „Adrian”.

Toți deținuții și-au întors capul spre deținute și toate deținutele au privit în direcția deținuților; chiar și gardienii au făcut la fel. Din toate părțile sălii aceleia mari, oamenii se uitau unii la alții.

M-am ridicat și am înaintat spre grilaj; tu, la fel. Lăsând în urmă o masă după alta, mergeam unul către celălalt, în cea mai mare tăcere.

Gardienii erau atât de uluiți, încât n-a mișcat niciunul.

Deținuții au strigat în cor „Keira”; deținutele le-au răspuns, la unison, „Adrian”.

Tu nu mai erai decât la câțiva metri. Erai albă ca hârtia, plângeai; eu, la fel. Ne apropiam de grilaj. Clipa asta, atât de așteptată, ne insuflase o asemenea putere, încât nici nu ne sinchiseam de bastoanele care stăteau la pândă. Măinile ni s-au unit, cu degetele împletite printre gratii. Mi-am lipit fața de drugii de fier, iar gura ta s-a lipit de a mea. În această cantină de închisoare chinezească, ți-am spus: „Te iubesc!”; mi-ai murmurat că și tu mă iubești. Apoi m-ai întrebat ce caut acolo. Venisem să te eliberez. „Din interiorul închisorii?”, mi-ai răspuns. Ce-i drept, copleșit de emoție, nu mă gândisem la acest amănunt. Dar n-am mai avut timp s-o fac: o lovitură în spatele coapsei m-a pus în genunchi, o alta, în șale, m-a culcat la pământ. Ai fost luată pe sus, în timp ce urlai numele meu; am fost luat pe sus, în timp ce-l urlam pe al tău.

Hydra.

Walter îi ceru scuze Elenei. Nu și-ar fi lăsat mobilul deschis dacă împrejurările n-ar fi fost atât de deosebite și dacă n-ar fi așteptat cât de curând vești din China. Elena îl rugă să răspundă la telefon. Walter se ridică și se duse ceva mai încolo de terasa restaurantului, făcând câțiva pași spre port. Ivory dorea să afle noutățile.

— Nu, domnule, tot nimic. Știu doar că avionul lui a aterizat la Pekin. Tot e bine! Dacă socotelile mele sunt corecte, la ora asta trebuie să se fi întâlnit cu judecătorul și-mi închipui că este în drum spre închisoare; poate că, de acum, este împreună cu Keira. Să-i lăsăm să se bucure de intimitate. O merită! Va imaginați ce fericiți or fi că s-au regăsit! Vă promit că, de îndată ce mă sună, iau legătura cu dumneavoastră.

Walter închise telefonul și se întoarse la masă.

— Din păcate, îi spuse Elenei, nu era decât un coleg de la Academie, care avea nevoie de o informație.

Și își reînnoară conversația, în fața desertului comandat pentru amândoi de Elena.

Închisoarea Garther.

Cutezanța mea din timpul mesei îmi atrăsese simpatia tovarășilor de închisoare. În timp ce mă întorceam în celulă, încadrat de doi gardieni, am avut parte de câteva bătăi prietenești, pe spate, de la deținuții care se înapoiau în secțiile lor. Vecinul meu de temniță mi-a oferit o țigară, ceea ce, în locul asta, trebuie să fi fost un dar de mare preț. Am aprins-o cu dragă inimă, dar m-a

apucat o tuse zdravă – amintire lăsată de recenta mea infecție pulmonară – care l-a făcut pe noul meu tovarăș să râdă cu gura până la urechi.

Scândurile de lemn care serveau drept așternut erau acoperite cu o rogojină abia ceva mai groasă decât o cuvertură. Când m-am lungit, durerea lăsată de loviturile de baston s-a întetit, dar eram atât de obosit, încât, cum am pus capul jos, am și adormit. În vis, am revăzut-o pe Keira, iar chipul ei mi-a stat alături pe toată durata acestei nopți sordide.

În dimineața următoare, am fost treziți de un gong care a răsunat în toată incinta închisorii. Tovarășul meu a coborât de pe cușeta lui. Și-a pus pantalonii și șosetele agățate la căpătâiul patului.

Un gardian ne-a deschis ușa celulei. Vecinul meu și-a luat gamela și a ieșit pe culoar. Paznicul mi-a ordonat să nu mă mișc. Am înțeles că, din cauza purtării mele din ajun, nu aveam voie să merg la cantină. M-a copleșit tristețea: numărasem orele, în speranța că o voi vedea pe Keira la masă. Trebuia să mai aștept.

Pe măsură ce treceau orele dimineții, deveneam tot mai îngrijorat, gândindu-mă la pedeapsa pe care poate că o primise ea. Era, și așa, atât de palidă... și, poftim, iată-mă pe mine, ateul, îngenunchat în fața patului și rugându-l pe Dumnezeu să o scape pe Keira de carceră.

Din curte, se auzeau glasurile deținuților. Pesemne că era ora de plimbare. Mie îmi era interzisă. Stăteam în celulă, muncit de îngrijorarea pentru soarta Keirei. În dorința de-a o vedea, m-am cățarat pe un taburet, ca să ajung până la ferestruică. Deținuții mergeau în rânduri, îndepărtându-se spre o curte interioară. Echilibristica mea în vârful picioarelor m-a făcut să alunec și să mă întind pe jos; până să mă ridic, curtea se golise.

Soarele urcase, de acum, sus, pe cer; probabil că era prânzul. Doar n-aveau de gând să mă lase să crap de foame, ca să mă învețe minte ce-i aia disciplina. Nu mă bizuiam pe traducătorul meu ca să ne scoată de aici. Gândul mi-a fugit la Jeanne. O sunasem înainte de a decola de la Atena și îi făgăduisem că astăzi o să-i dau vești. Poate că avea să înțeleagă că am pățit ceva. Și poate că, în câteva zile, avea să alerteze ambasadele noastre.

Eram cu moralul la pământ. Deodată, am auzit niște pași pe culoar. În celulă, a intrat un gardian care m-a silit să-l urmez. Am traversat pasarela, am coborât scările metalice și m-am pomenit în biroul în care, ieri, îmi fuseseră confiscate lucrurile. Acestea mi-au fost restituite, am fost pus să semnez un formular și, fără să pricep ce mi se întâmplă, am fost împins în curte. După cinci minute, porțile penitenciarului se închiseseră în urma mea. Eram liber. În parcare pentru vizitatori, staționa o mașină. S-a deschis o portieră și traducătorul s-a îndreptat spre mine.

I-am mulțumit că m-a scos de acolo și i-am cerut scuze că mă îndoiesem de el.

— N-am nici un merit, mi-a răspuns el. După ce v-au luat polițiștii, judecătorul a ieșit din birou și mi-a cerut să vin aici, la prânz, ca să vă iau. Mi-

a mai spus că, după o noapte petrecută la închisoare, speră că veți fi învățat ce-i aia politețea. Eu nu fac altceva decât să traduc.

— Și Keira? L-am întrebat imediat.

— Întoarceți-vă, mi-a răspuns, calm, traducătorul.

Am văzut porțile deschizându-se din nou. Ai apărut tu. Ți duceai pe umăr bocceluța. Ai pus-o jos și ai alergat la mine.

N-am să uit niciodată momentul când ne-am îmbrățișat în fața închisorii Garther. Te strângeam atât de tare, încât aproape că te sufocam, dar tu râdeai și te învărteai, împreună cu mine. Eram beți de bucurie. Degeaba tușea cu înțeles traducătorul, degeaba tropăia pe loc și ne implora să ne liniștim, nimic nu ne-ar fi putut desprinde din îmbrățișare.

Între două săruturi, ți-am cerut iertare, iertare pentru că te antrenasem în aventura asta nebunească. Mi-ai pus mâna pe buze, ca să mă faci să tac.

— Ai venit, ai venit să mă iei de aici, ai murmurat.

— Ți-am promis că o să te duc înapoi, la Addis-Abeba, îți amintești?

— Eu ți-am smuls promisiunea asta, dar sunt al naibii de mulțumită că ți-ai ținut-o.

— Și tu, cum ai făcut ca să poți îndura totul atât amar de timp?

— Nu știu, a fost lung, oribil de lung, dar am profitat de ocazie ca să reflectez, altceva n-aveam de făcut. Nu o să mă duci chiar imediat în Etiopia; cred că știu unde se află următorul fragment, și nu e în Africa.

Am urcat în mașina traducătorului. Ne-a dus înapoi la Chengdu, unde ne-am urcat tustrei în avion.

La Pekin, l-ai amenințat pe traducător că, dacă nu ne duce la un hotel unde să poți face un duș, nu părăsești țara. El s-a uitat la ceas și ne-a dat o oră numai și numai pentru noi.

Camera 409. Nu i-am acordat nici o atenție priveliștii. Ți-am spus: fericirea te face distrat. Stau la un mic birou, cu fața spre fereastră; Pekinul se întinde la picioarele mele, dar eu nu vreau să văd nimic altceva decât patul în care te odihnești. Din când în când, deschizi ochii și te întinzi, îmi spui că nu ți-ai dat niciodată seama cât e de bine să te lăfăi în așternuturi curate. Strângi perna în brațe și mi-o arunci în cap. Mi se face iar poftă de tine.

Traducătorul trebuie să fie nebun de furie, suntem aici de mai bine de o oră. Te ridici din pat. Te privesc în timp ce mergi spre baie; tu mă tratezi de voyeur, eu nu caut să mă scuz. Ți observ cicatricea de pe spate și altele de pe picioare. Te întorci spre mine și înțeleg, din privirea ta, că nu vrei să vorbim despre ele, nu acum. Aud dușul și roind; zgomotul apei mă face să-mi recapăt ceva din puteri și te împiedică să auzi tusea asta, care se întoarce ca o amintire urâtă. Unele lucruri nu mai sunt ca înainte; în China, mi-am mai pierdut din indiferența care mă făcea atât de sigur pe mine. Mă tem să stau singur în camera asta, fie și numai pentru câteva clipe, fie și despărțit de tine numai printr-o ușă. Dar nu mă mai tem s-o recunosc față de mine însumi, nu mă mai tem să mă ridic și să vin lângă tine, nu mă mai tem să-ți mărturisesc toate astea.

La aeroport, mi-am ținut altă promisiune; cum am avut taloanele de îmbarcare în mână, te-am dus la o cabină telefonică și am sunat-o pe Jeanne.

Nu știi care dintre voi a început, dar te-ai pus pe plâns în mijlocul terminalului ăluia uriaș. Râdeai și plângeai.

Timpul trece și trebuie să plecăm. Îi spui lui Jeanne că o iubești, că o s-o suni cum ajungi la Atena.

Când închizi telefonul, izbucnești din nou în hohote de plâns și mă căznesc din răspuțeri să te liniștesc.

Traducătorul părea mai epuizat decât noi. După ce am trecut de postul de control al pasagerilor, l-am văzut, în sfârșit, ușurat. Trebuie să fi fost atât de fericit că scăpa de noi, încât ne-a făcut mereu semne de la revedere, de după peretele de sticlă.

Când am urcat la bord, era noapte. Ți-ai lipit capul de hublou și ai adormit chiar înainte de decolarea avionului.

Avionul începuse deja să coboare spre Atena, am trecut printr-o zonă de turbulențe. M-ai luat de mână și mi-ai strâns-o din răspuțeri, de parcă te-ar fi îngrijorat aterizarea. Și, atunci, ca să-ți distrag atenția, am scos fragmentul descoperit de noi în insula Narcondam, m-am aplecat spre tine și ți l-am arătat.

Mi-ai spus că ai o idee în privința locului în care s-ar afla un alt fragment.

— Oare avioanele sunt făcute în așa fel încât să reziste cu adevărat la asemenea zgâlțâieli?

— N-ai de ce să fii îngrijorată. Ei, cum e cu fragmentul ăla?

Cu mâna liberă – cealaltă o strângea pe a mea din ce în ce mai tare – ți-ai scos pandantivul. Am ezitat să apropiem cele două fragmente; și am renunțat cu desăvârșire, în momentul când un gol de aer ne-a făcut să ne luăm cu totul gândul de la ele.

— O să-ți povestesc când vom fi la sol, m-ai încredințat.

— Dă-mi măcar o pistă!

— Marele Nord, pe undeva, între golful Baffin și Marea Beaufort. Asta înseamnă câteva mii de kilometri de explorat. Îți explic eu de ce, dar, mai întâi, o să-mi arăți insula ta.

Hydra.

La Atena, am aluat un taxi; două ore mai târziu, ne îmbarcam pe naveta de Hydra. Te-ai instalat în cabină, în timp ce eu m-am dus pe puntea din spate.

— Să nu-mi spui că ai rău de mare!

— Îmi place să respir aerul din larg.

— Pe tine te scutură frigurile, dar ai chef de aerul din larg?! Mărturisește că ai rău de mare, de ce nu spui adevărul?

— Fiindcă, pentru un grec care n-are stofă de marinar, asta e ceva ca o țară... și nu vād ce-o fi așa de hazliu.

— Cunosc eu pe cineva care își bătea joc de mine, cu puțină vreme în urmă, fiindcă am rău de aer...

— Nu-mi băteam joc, am răspuns, aplecat peste balustradă.

— Ești verde la față și tremuri ca varga, haidem în cabină; până la urmă, o să cazi bolnav.

După un nou acces de tuse, te-am lăsat să mă duci înăuntru. Simțeam cât se poate de bine că îmi revenise febra, numai că nu voiam să mă gândesc la ea. Eram fericit că te duceam la mine acasă și nu voiam ca acest moment să fie umbrat de ceva.

Așteptasem să ajungem la Pireu, ca s-o anunț pe mama; îmi și imaginam reproșurile ei, în timp ce naveta acosta la Hydra. O implorasem să nu pregătească nici o petrecere, eram epuizați și nu visam decât să dormim pe săturate.

Mama ne-a întâmpinat în pragul casei și s-a speriat de mutrele noastre de întorși din morți. Atunci a fost prima oară când te-am văzut intimidată. Mătușa Elena hotărâse să rămână în sat, ca să ne lase singuri pe toți trei. Mama ne-a pregătit ceva ușor de mâncare și ne-a pus masa pe terasă. După ce ne-am așezat să mâncăm, a început să-ți tot pună întrebări; degeaba mă uitam la ea cu înțeles, ca să te lase în pace, nu mi-a folosit la nimic. Tu ai intrat în joc și i-ai răspuns cu plăcere. M-a apucat iar tusea, ceea ce a pus capăt discuției. Mama ne-a condus până în camera mea. Cearșafurile miroseau frumos, a levănțică, și am adormit în sunetul valurilor ce se spârgeau de stâncile falezei.

În zori, te-ai dat jos din pat, pășind în vârful picioarelor. Șederea la închisoare te făcuse să-ți pierzi obiceiul de a sta în pat până târziu. Te-am auzit ieșind din cameră, dar mă simțeam prea slăbit ca să te pot urma. Vorbeai cu mama în bucătărie, păreați să vă înțelegeți bine. Am adormit la loc, imediat.

Mai târziu, am aflat că Walter debarcase pe insulă spre sfârșitul dimineții.

Elena îl sunase în ajun, ca să-i spună de întoarcerea noastră, iar el luase imediat avionul. Într-o zi, Walter avea să-mi spună că, tot făcând drumul, dus și întors, între Londra și Atena, din cauza peripețiilor mele, economiile i se împuținaseră considerabil.

La începutul după-amiezii, Walter, Elena, Keira și mama au intrat în camera mea. Văzându-mă doborât la pat și arzând de febră, s-au schimbat cu toții la față. Mama mi-a pus pe frunte o compresă înmuiată într-un decoct din frunze de eucalipt, un leac vechi de-al ei, care, de data asta, nu avea putere să învingă răul care mă cuprinsese. După câteva ore, am primit vizita unei femei pe care nu crezusem s-o mai revăd vreodată, însă Walter avea obiceiul să noteze totul, așa că numărul unei anumite doctorițe ce își pilota propriul avion își găsisse locul între copertele carnetelului său negru. Doctorița Sophie Schwartz s-a așezat pe patul meu și mi-a luat mâna.

— De data asta, din păcate, nu mai e vorba de nici un teatru. Sărmanul meu prieten, ai o temperatură de cal.

Mi-a ascultat plămâni și a diagnosticat imediat o recidivă a infecției pulmonare despre care îi vorbise mama. Ar fi preferat să mă ducă de îndată la Atena, însă buletinul meteorologic nu ne-o îngăduia. Se anunța o furtună,

marea era agitată și nici chiar micul ei avion nu putea decola. Oricum, nu aș fi suportat călătoria.

— La război, ca la război, i-a spus Keirei. O să ne descurcăm cu ce avem.

Furtuna a ținut trei zile. Șaptezeci și două de ore, în cursul cărora Meltemul a suflat fără întrerupere asupra insulei. Din pricina acestui puternic vânt al Cicladelor, copacii se îndoiau, casa trosnea, iar acoperișul își pierduse câteva țigle. Din dormitorul meu, auzeam valurile ce se izbeau de faleză.

Mama o instalase pe Keira în camera pentru musafiri, dar, cum se stingeau luminile, Keira intra în camera mea și se culca lângă mine. În rarele momente de odihnă pe care și le îngăduia, doctorița venea și ea să mă vegheze.

Înfruntându-și teama, Walter urca dealul de două ori pe zi, călare pe măgar, ca să mă vadă. Îl priveam intrând în camera mea, ud din cap până-n picioare. Se așeza pe un scaun și îmi povestea cât de mult binecuvânta furtuna asta. Hanul unde obișnuia să tragă rămăsese fără o parte din acoperiș, care fusese smulsă de vânt. Imediat, Elena se oferise să-l găzduiască. Eram furios că stricasem primele momente petrecute de Keira pe insulă, dar prezența tuturor m-a făcut să devin conștient de faptul că singurătatea mea de pe platourile înalte de la Atacama aparținea, de-acum, trecutului.

În cea de-a patra zi, Meltemul s-a dus pe alte meleaguri, luând și febra mea cu el.

Amsterdam.

Vackeers citea o scrisoare. La ușă, s-au auzit, deodată, două ciocănituri ușoare. Nu aștepta nici o vizită. Deschise mașinal sertarul biroului, strecurându-și mâna în el. Cu o mină posomorâtă, Ivory intră în încăpere.

— Ar fi trebuit să mă anunți că ești în oraș; trimiteam o mașină ca să te ia de la aeroport.

— Am luat Thalys-ul, rămăsesem în urmă cu lectura.

— N-am pregătit nimic pentru cină, continuă Vackeers, închizând discret sertarul.

— Văd că ești la fel de senin ca întotdeauna, șopti Ivory.

— La palat, primesc puține vizite, dar și mai puține fără să fi fost anunțat. Hai să luăm cina, jucăm după aia șah.

— N-am venit ca să ne încercăm puterile la șah, ci ca să stăm de vorbă.

— Ce ton serios! Ai un aer foarte preocupat, prietene.

— Iartă-mă că am picat așa, pe neaunțate, dar am motivele mele, și tocmai despre ele aș vrea să discutăm.

— Nu departe de aici, știu un restaurant discret, unde ne așteaptă o masă. Haidem acolo, o să vorbim pe drum.

Vackeers își puse pardesiul. Cei doi prieteni traversară marea sală a Palatului Dam; pășind pe gigantica planisferă din pardoseala de marmură, Ivory se opri să privească la harta lumii, desenată sub picioarele lui.

— Cercetările vor fi reluate, îi spuse cu solemnitate prietenului său.

— Nu-mi spune că te surprinde, pare-mi-se că ai făcut tot ce-ai putut pentru asta.

— Sper să nu-mi pară rău.

— De ce ai aerul ăsta sinistru? Nu te recunosc. Dumneata, care ești, de obicei, atât de încântat să dai peste cap ordinea stabilită! O să stârnești o babilonie de toată frumusețea, ar trebui să fii în al nouălea cer. De altfel, mă întreb ce te motivează mai mult în aventura asta: descoperirea adevărului despre originea lumii ori revanșa pe care ți-o vei lua față de anumite persoane care te-au rănit în trecut?

— Cred că, la început, era câte puțin din ambele, dar, în această căutare, nu mai sunt sigur, iar cei pe care i-am implicat și-au riscat viața și continuă să și-o riște.

— Și asta te sperie? Atunci, înseamnă că ai îmbătrânit al naibii de mult în ultimul timp.

— Nu sunt speriat, ci confruntat cu o dilemă.

— Dragul meu, nu că mi-ar dispăcea holul acesta somptuos, dar consider că vocile noastre răsună puțin cam prea tare pentru o asemenea conversație. Hai să ieșim, dacă ești amabil.

Vackeers înaintă spre capătul de vest al sălii, până la o ușă ascunsă în peretele de piatră, și coborî treptele ce duceau la subsolul Palatului Dam. Îl conduse pe Ivory de-a lungul pasarelelor de lemn construite deasupra canalului subteran. Locul era umed, iar drumul, uneori, alunecos.

— Fii atent unde pui piciorul, n-aș vrea să cazi în apa asta murdară și rece. Ține-te după mine, continuă Vackeers, aprinzând o lanternă.

Trecură prin fața grinzii prevăzute cu mecanismul pe care Vackeers îl acționa atunci când voia să se ducă în sala computerelor. Nu se opriră aici, ci își continuară drumul.

— Gata, spuse Vackeers, mai avem doar câțiva pași și dăm într-o curticică. Nu știi dacă ai putut fi văzut când ai intrat în palat, dar fii sigur că nimeni nu te va vedea ieșind.

— Ciudat labirint, n-am să mă obișnuiesc niciodată cu el.

— Am fi putut s-o luăm prin pasajul dinspre Biserica Nouă, dar umezeala de acolo e și mai mare, ne-am fi udat la picioare.

Vackeers împinse o ușă, urcară câteva trepte și ieșiră la aer. Îi întâmpină un vânt rece; Ivory își ridică gulerul paltonului. Cei doi vechi prieteni o luară pe jos, de-a lungul canalului, pe Hoogstraat.

— Prin urmare, ce te îngrijorează? Întrebă din nou Vackeers.

— Cei doi protejați ai mei s-au regăsit.

— Asta e, mai curând, o veste bună. După festa urâtă pe care i-am jucat-o lui Sir Ashton, ar trebui să sărbătorim evenimentul, nu să avem mutrele astea de înmormântare.

— Mă îndoiesc că Ashton o să stea liniștit.

— Ai cam sărit peste cal, provocându-l pe terenul lui. Îți sugerasem ceva mai multă discreție.

— N-aveam timp, trebuia ca tânăra arheologă să-și recapete libertatea cât mai iute, zăcuse destul în spatele gratiilor.

— Gratiile astea aveau meritul de-a o ține departe de Ashton și, în consecință, de a-l proteja și pe astrofizicianul dumitale.

— Țicnitul ăla s-a luat și de el.

— Ai vreo dovadă?

— Sunt sigur că el l-a otrăvit! Pe aleile proprietății lui Ashton am văzut mari cantități de beladonă. Fructul acestei plante provoacă grave complicații pulmonare.

— Sunt convins că mulți oameni au beladonă pe câmpurile lor, dar asta nu înseamnă că se apucă să otrăvească lumea în serie.

— Vackeers, amândoi știm de ce este în stare omul ăsta, poate că am acționat în grabă, dar nu fără discernământ, credeam sincer că...

— Credeai că e timpul ca cercetările dumitale să fie reluate! Ascultă-mă, Ivory, îți înțeleg motivele, dar continuarea acestor cercetări nu e lipsită de pericole. Dacă protejații dumitale încep să caute iar un fragment nou, sunt obligat să-i informez pe ceilalți. Nu-mi pot lua la nesfârșit riscul de a mă vedea acuzat de trădare.

— Pentru moment, Adrian a făcut o recidivă urâtă. Keira și cu el se odihnesc în Grecia.

— Să ne dorim ca acest repaus să dureze cât mai mult cu putință.

Ivory și Vackeers o luară pe un pod ce traversa canalul. Ivory se opri și se rezemă în coate de balustradă.

— Îmi place locul ăsta, oftă Vackeers, cred că e preferatul meu din tot Amsterdamul. Uite cât de frumos este peisajul!

— Am nevoie de ajutorul dumitale, Vackeers, știu că ești loial și n-am să-ți cer niciodată să trădezi grupul, dar, ca și în trecut, mai devreme sau mai târziu, se vor forma niște alianțe. Sir Ashton își va număra dușmanii...

— Și dumneata ai să ți-i numeri și, cum nu mai ai un loc la masă, vei dori să-ți fii purtător de cuvânt, cel care îi va convinge pe cât mai mulți. Asta este ceea ce aștepți, de fapt, de la mine?

— Asta și încă ceva, oftă Ivory.

— Încă ceva? Se miră Vackeers.

— Trebuie să am acces la niște mijloace de care nu mai dispun.

— Ce fel de mijloace?

— Computerul dumitale, ca să accesez serverul.

— Nu, nu sunt de acord, vom fi reparați imediat, iar eu voi fi compromis.

— Nu și dacă accepți să branșezi acest mic obiect în spatele terminalului dumitale.

— Ce fel de obiect?

— Un aparat care ne permite să deschidem o legătură pe cât de discretă, pe atât de nedetectabilă.

— Îi subestimezi pe cei din grup. Tinerii informaticieni cu care lucrează sunt recrutați dintre cei mai buni; unii sunt chiar foști hackeri reductabili.

— Noi doi jucăm șah mai bine decât oricare dintre tinerii de azi, crede-mă, spuse Ivory, întinzându-i lui Vackeers o cutiuță.

Vackeers privi obiectul, cu un fel de dezgust.

- Vrei să mă pui sub ascultare?
- Vreau doar să-ți folosesc codul, ca să am acces în rețea, te asigur că nu riști nimic.
- Dacă sunt suspectat, risc să fiu arestat și trimis în judecată.
- Vackeers, pot să contez pe dumneata sau nu pot?
- O să reflectez la ceea ce îmi ceri și am să-ți fac cunoscut răspunsul atunci când voi lua o hotărâre. Povestea asta a dumitale m-a făcut să-mi pierd pofta de mâncare.
- Nici mie nu-mi era foame prea tare, mărturisi Ivory.
- Oare toate acestea chiar merită efortul? Măcar știi ce șanse de reușită au? Oftă Vackeers.
- Singuri, n-au niciuna, dar, dacă le pun la dispoziție informațiile pe care le-am adunat în treizeci de ani de cercetări, atunci nu le va fi imposibil să descopere fragmentele lipsă.
- Fiindcă ai idee de locul în care se află?
- Vezi dumneata, Vackeers, până nu demult, te îndoiai chiar și că ar fi existat, iar azi îți faci griji în privința locului în care ar fi ascunse.
- Nu mi-ai răspuns la întrebare.
- Ba dimpotrivă, așa zice.
- Atunci, unde sunt?
- Primul a fost descoperit în centru, al doilea, în sud, al treilea, în est, și te las să ghicești singur unde ar putea fi ultimele două. Gândește-te la ceea ce te-am rugat, Vackeers. Știu că nu e un lucru fără însemnătate, știu că te costă, dar, ți-am spus, am nevoie de dumneata.

Ivory își salută prietenul și se îndepărtă; Vackeers alergă după el.

- Și partida noastră de șah? Doar n-ai de gând să pleci așa!
- Poți pregăti o gustare la dumneata acasă?
- Trebuie să am niște brânză și câteva felii de pâine pentru prăjit.
- Atunci, împreună cu un pahar de vin bun, or să meargă de minune! Și pregătește-te să pierzi, îmi ești dator o revanșă!

Atena.

Keira și cu mine stăteam pe terasă. Mulțumită grijii neprecupețite a doctoriței, îmi recăpătăm puterea și, pentru prima oară, petrecusem o noapte fără să tușesc. Obrajii mei își regăsiseră culorile, ceea ce pe mama aproape că o liniștea. Doctorița profitase de sejurul forțat, pentru a o examina pe Keira și a-i prescrie niște ceaiuri de plante și vitamine, închisoarea îi lăsase unele urme.

Marea era calmă, vântul încetase, așa că micul avion al medicului nostru putea decola chiar astăzi.

Ne-am adunat la micul dejun, pentru care mama își dăduse atâta silință, de parcă doctorița ar fi fost o regină. În timpul acestei perioade, în care nu-mi fusese prea bine, ele două petrecuseră ore întregi împreună, ba în bucătărie, ba în salon, depănând povești și amintiri. Pe mama o pasionau aventurile acestei doctorițe zburătoare, care se ducea din insulă în insulă, la căpătâiul bolnavilor.

La plecare, doctorița m-a pus să-i promit că o să-mi prelungesc convalescența cu cel puțin câteva zile, înainte de-a mă apuca de orice altceva, sfat pe care mama i-a cerut să-l repete de două ori, în caz că nu l-aș fi înțeles bine. Ea a condus-o, apoi, pe doctorița Schwartz până în port, lăsându-ne, în sfârșit, câteva momente de intimitate. Când am rămas singuri, Keira s-a așezat lângă mine.

— Hydra e o insulă încântătoare, Adrian, mama ta e o femeie minunată, ador toată lumea de aici, dar...

— Nici eu nu mai pot, i-am spus, întrerupând-o. Visez s-o șterg de aici împreună cu tine. Asta te liniștește?

— Oh, da! A oftat Keira.

— Am șters-o noi dintr-o închisoare chinezească, așa că om reuși să scăpăm și de aici, fără prea multe probleme.

Keira a privit spre largul mării.

— Ce e?

— Astă-noapte l-am visat pe Harry.

— Vrei să te întorci acolo?

— Vreau să-l revăd. Nu e prima oară când îl visez. În timpul nopților de la închisoarea Garther, Harry m-a vizitat deseori.

— Atunci, să plecăm în Valea Omo, dacă așa vrei tu. Doar ți-am promis că o să te duc înapoi!

— Nici măcar nu știu dacă mai am un loc acolo. Și, pe urmă, sunt la mijloc cercetările noastre.

— Ne-au costat, și așa, destul de mult. Nu vreau să te mai pun în pericol.

— Fără să mă dau mare, eu m-am întors din China mult mai în formă decât tine. Dar îmi închipui că hotărârea de a continua sau nu ne aparține amândurora.

— Îmi cunoști punctul de vedere.

— Unde este fragmentul tău?

M-am ridicat și m-am dus să-l iau din sertarul noptierei, unde-l lăsasem la înapoierea acasă. Când m-am întors pe terasă, Keira și-a scos pandantivul de la gât și l-a pus pe masă. A apropiat cele două fragmente și, de îndată ce s-au alipit, fenomenul la care asistasem pe Insula Narcondam s-a repetat.

Fragmentele au căpătat culoarea albastru-azurie, iar sclipirea lor era de o intensitate rară.

— Vrei să ne oprim aici? M-a întrebat Keira, fixând pietrele a căror sclipire începuse să scadă. Dacă m-aș întoarce în Valea Omo fără să fi pătruns acest mister, n-aș mai putea munci cum trebuie. M-aș gândi, zile în șir, la ceea ce ne-ar dezvălui acest obiect, dacă i-am aduna toate bucățile. Și, pe urmă, mi-ai mai fâgăduit ceva: să faci în așa fel încât cercetările mele să câștige câteva sute de milioane de ani. Să nu-ți închipui că eram surdă când mi-ai făcut propunerea asta!

— Keira, eu știu ce ți-am promis, dar asta a fost mai înainte ca un anumit preot să fie asasinat sub ochii noștri, mai înainte ca noi să fim cât pe-

aci să cădem într-o prăpastie, mai înainte ca mașina noastră să fie aruncată din vârful unei faleze în apele unui fluviu, mai înainte ca tu să stai într-o închisoare chinezească. Și, pe urmă, avem oare habar care e locul înspre care să ne îndreptăm căutările?

— Ți-am spus: Marele Nord. Încă nu știu nimic precis, dar e deja o pistă.

— De ce acolo și nu în altă parte?

— Fiindcă mă gândesc că ăsta e locul indicat de textul scris în limba ge'ez³. În timp ce zăceam la Garther, numai asta m-a preocupat. Trebuie să ne întoarcem la Londra. Am de studiat niște lucrări din biblioteca mare a Academiei. Și mai trebuie să stau de vorbă cu Max, să-i pun niște întrebări.

— Vrei să te întorci ca să-ți vezi tipograful?

— Nu face mutra asta, ești caraghios. Și, pe urmă, n-am zis că vreau să-l văd, ci să stau de vorbă cu el. Doar a lucrat la retranscrierea manuscrisului. Dacă a făcut o descoperire cât de mică, informațiile lui ne vor fi utile; vreau, mai ales, să verific ceva cu el.

— Atunci, să ne întoarcem. Londra ne va oferi un motiv bun pentru a pleca de la Hydra.

— Dacă e posibil, aș vrea să dau o fugă la Paris.

— Ca să-l vezi pe Max, adicătelea?

— Ca s-o văd pe Jeanne. Și ca să-i fac o vizită lui Ivory.

— Credeam că bătrânul profesor a părăsit muzeul și a plecat într-o călătorie.

— Și eu am plecat într-o călătorie și, acum, vezi bine că m-am întors. Cine știe, poate că și el a făcut la fel.

Keira s-a dus să-și pregătească bagajele, iar eu s-o pregătesc sufletește pe mama. Walter s-a întristat aflând că plecăm de pe insulă. Își păpase banii de concediu pe următorii doi ani, dar tot mai spera să-și petreacă weekendul la Hydra. L-am îndemnat să nu-și schimbe planurile; aveam să-l revăd cu toată plăcerea după o săptămână, la Academie, unde hotărâsem să mă întorc și eu. De data asta, n-aveam s-o mai las pe Keira să-și facă cercetările de una singură, mai ales de când mă anunțase că vrea să se ducă mai întâi la Paris. Prin urmare, am luat două bilete pentru Franța.

Amsterdam.

Ivory ațipise pe canapeaua din salon. Vackeers l-a învelit cu o cuvertură și s-a retras în camera lui. Dar, asaltat de gânduri, s-a perpelit o bună parte din noapte, fără să poată adormi. Vechiul lui tovarăș îi cerea ajutorul, însă, dacă i-ar fi făcut acest serviciu, s-ar fi compromis. Lunile următoare aveau să fie ultimele din cariera lui, iar ideea de a fi surprins în plin delict de trădare nu-l entuziasma deloc. În zori, s-a dus în bucătărie, să pregătească micul dejun. Șuieratul ceainicului l-a trezit și pe Ivory.

— Noaptea a fost scurtă, nu-i așa? Spuse el, așezându-se la masa din bucătărie.

— E cel mai neînsemnat lucru pe care îl putem spune, dar, pentru o partidă de o asemenea calitate, a meritat, îi răspunse Vackeers.

— Nici nu mi-am dat seama când m-a furat somnul, mărturisesc că mi se întâmplă chiar pentru prima oară; îmi pare nespus de rău că ți-am căzut pe cap în felul ăsta.

— Nu contează, sper numai ca acest bătrân Chesterfield să nu-ți fi chinuit prea tare spatele.

— Cred că-s mai bătrân decât el, râse Ivory.

S-a așternut tăcerea. Ivory îl privea fix pe Vackeers, în timp ce-și bea ceaiul și ronțăia un biscuit. În sfârșit, s-a ridicat.

— Cred că am abuzat prea mult de ospitalitatea dumitale. Te las să-ți faci toaleta. Mă întorc la hotel.

Vackeers îl privea și el pe Ivory, care se ducea spre ușă.

— Îți mulțumesc pentru această excelentă seară, prietene! A repetat Ivory, luându-și pardesiul. Avem niște mutre îngrozitoare, dar trebuie să recunosc că n-am mai jucat atât de bine de multă vreme.

Și-a încheiat nasturii și și-a băgat mâinile în buzunare. Vackeers continua să tacă.

Ivory a dat din umeri și a ridicat zăvorul; în acel moment, a observat un bilet pus pe micul gheridon de lângă ușă. Vackeers nu-l slăbea din ochi. Ivory a șovăit, a luat biletul și a descoperit o serie de cifre și de litere. Vackeers continua să-l fixeze, stând pe scaunul lui din bucătărie.

— Mulțumesc, murmură Ivory.

— Pentru ce? Mormăi Vackeers. Doar n-o să-mi mulțumești pentru că ai profitat de ospitalitatea mea și mi-ai scotocit prin sertare, de unde ai șterpelit codul de acces la ordinatorul meu!

— Nu, într-adevăr, n-aș avea atâta tupeu.

— M-am liniștit.

Ivory a închis ușa în urma lui. Mai avea timp doar să alerge la hotel ca să-și ia lucrurile și, apoi, să ia din nou Thalys-ul. Ajuns în stradă, a chemat un taxi.

Vackeers făcuse de sute de ori drumul din vestibul în salon și înapoi. În cele din urmă, și-a pus ceașca de ceai pe gheridon și s-a dus spre telefon.

— AMSTERDAM la telefon, a spus, de îndată ce a auzit vocea interlocutorului său. Anunță-i pe ceilalți că trebuie să organizăm o întâlnire; diseară, la ora 20:00, conferință telefonică.

— De ce n-o faci chiar dumneata, prin rețeaua informatică, așa cum procedăm de obicei? A întrebat CAIRO.

— Fiindcă am computerul în pană. Vackeers a închis și a început să se pregătească.

Paris.

Keira s-a dus ca din pușcă acasă la Jeanne. Am preferat să le las singure, ca să se bucure pe deplin de aceste momente. Îmi amintisem de un anticar din cartierul Marais, care vindea cele mai frumoase aparate de optică din capitală. Știam, fiindcă îi primeam cataloagele, o dată pe an, acasă, la

Londra. Majoritatea pieselor prezentate îmi depășeau posibilitățile, dar privitul nu costă și, pe urmă, aveam trei ore pe care trebuia să le umplu cu ceva.

Bătrânul anticar stătea la biroul lui. Când am intrat în prăvălie, tocmai curăța un astrolab superb. La început, nu mi-a dat nici o atenție, până când am căzut în admirație în fața unei sfere cerești cu totul excepționale.

— Tinere domn, modelul la care vă uitați a fost făcut de Gualterus Arsenius sau, dacă preferați, Gauthier Arsenius. După unii, la realizarea acestei mici minuni a lucrat și fratele lui, Regnerus, a declarat anticarul, ridicându-se de la birou.

S-a apropiat de mine, a deschis vitrina și mi-a înfățișat prețiosul obiect.

Sferă cerească

— Este una dintre cele mai frumoase lucrări ieșite din atelierele flamande ale secolului al XVI-lea. Numele Arsenius a fost purtat de mai mulți constructori. Gauthier era rudă cu matematicianul Gemma Frisius, al cărui tratat publicat la Anvers, în 1553, conține cel mai vechi expozeu al principiilor de triangulație, precum și o metodă de determinare a longitudinilor. Ceea ce priviți este, cu adevărat, o piesă rarisimă, iar prețul îi este pe măsură.

— Adică?

— Inestimabil, dacă ar fi vorba de original, desigur, a continuat anticarul, punând astrolabul în vitrina lui. Din păcate, acesta nu este decât o copie, realizată, după toate probabilitățile, spre sfârșitul secolului al XVIII-lea, de un bogat negustor olandez, care voia să-și impresioneze anturajul. Mă cam plictisesc, a oftat anticarul, n-ați dori o ceașcă de cafea? De multă vreme n-am mai avut plăcerea să stau de vorbă cu un astrofizician.

— Cum se face că îmi cunoașteți profesia? L-am întrebat uluit.

— Puțini oameni știu să manipuleze cu atâta ușurință un instrument ca acesta, iar dumneavoastră nu arătați a negustor, așa că n-am nevoie de prea multă perspicacitate ca să ghicesc cu ce vă ocupați. Ce gen de obiect v-a adus în prăvălia mea? Am câteva piese cu un preț mult mai convenabil.

— Probabil că am să vă dezamăgesc, însă nu mă interesează decât carcasele de aparate fotografice vechi.

— Ciudată idee, dar nu e niciodată prea târziu să începi o nouă colecție; iată, dați-mi voie să vă prezint ceva care vă va pasiona, sunt sigur.

Bătrânul anticar s-a îndreptat spre o bibliotecă, de unde a scos o carte groasă, legată în piele. A pus-o pe birou, și-a potrivit ochelarii și a început să întoarcă paginile, cu infinite precauții.

— Iată, priviți! Acesta este desenul unei sfere cerești realizate cu o remarcabilă măiestrie. I-o datorăm lui Erasmus Habermel, constructorul de instrumente matematice al împăratului Rudolf II.

M-am aplecat asupra gravurii și am descoperit cu surprindere o reproducere care semăna cu ceea ce Keira și cu mine descoperiserăm sub laba leului de piatră din vârful muntelui Hua Shan. M-am așezat pe scaun și am început să studiez mai îndeaproape uimitorul desen.

— Vedeți cât de uluitoare este precizia acestei lucrări? A spus anticarul, aplecându-se peste umărul meu. Ceea ce m-a fascinat întotdeauna la sferile cerești nu este atât faptul că ele ne permit să stabilim poziția astrelor pe cer, la un moment dat, ci, mai curând, lucrurile pe care nu ni le arată, dar pe care le ghicim totuși.

Mi-am ridicat ochii din prețioasa carte și l-am privit, curios să aud ceea ce avea să-mi spună.

— Vidul și prietenul lui, timpul! A conchis anticarul. Ce stranie noțiune este vidul. Vidul este plin de lucruri invizibile pentru noi. Cât despre timpul ce trece, schimbând totul, acesta modifică, de asemenea, traiectoria stelelor și leagănă, cu o mișcare permanentă, cosmosul. El este cel care animă gigantul păianjen al vieții, care se plimbă pe pânza Universului. Ciudată dimensiune mai este și timpul ăsta, despre care nu știm nimic! Nu credeți? Cu aerul dumneavoastră uimit pentru un nimic, îmi sunteți simpatic. Vă las lucrarea asta la prețul cu care am luat-o eu.

Anticarul s-a apropiat de urechea mea și mi-a șoptit suma pe care o spera pentru cartea lui. Keira îmi lipsea, așa că am cumpărat cartea.

— Mai treceți pe la mine, mi-a spus anticarul, însoțindu-mă până în prag. Mai am și alte minuni pe care să vi le arăt, n-o să vă pierdeți timpul, vă asigur, a adăugat jovial.

După care, a închis ușa cu cheia, în urma mea. Prin vitrină, l-am zărit dispărând în încăperea din dosul prăvăliei.

Acum, stăteam în mijlocul străzii, cu cartea asta mare sub braț, întrebându-mă de ce naiba oi fi cumpărat-o. Mobilul a început să-mi vibreze în buzunar. L-am deschis și am auzit vocea Keirei. Mă chema acasă la Jeanne, care era încântată să ne primească în seara aceea și să ne găzduiască peste noapte. Eu aveam să dorm pe canapeaua din salon, iar ele două, în patul surorii celei mari. Ca și cum acest program nu-mi înfrumuseța îndeajuns sfârșitul zilei, m-a mai anunțat și că avea să-i facă o vizită lui Max. Atelierul tipografului nu era departe de casa lui Jeanne; pe jos, putea ajunge acolo în zece minute. Mi-a mai precizat că ținea neapărat să verifice o chestiune împreună cu el și mi-a promis că mă sună imediat ce termină.

I-am răspuns cu indiferență că mă încânta cina care ne aștepta și am închis amândoi.

Stând în colțul străzii Lions-Saint-Paul, nu știam nici ce să fac, nici unde să mă duc.

De câte ori nu bombănisem că nu pot avea și eu o clipă liberă și că, pentru asta, eram nevoit să fur când și când câte un minut-două. Or în această după-amiază care se apropia de sfârșit, mergeam de-a lungul cheiurilor Senei, având strania și neplăcuta senzație că sunt prins între două momente ale zilei, care nu voiau să se articuleze. Probabil că plimbăreții știu cum se procedează. I-am văzut adesea, pe mulți dintre ei, stând pe bănci, citind sau visând, i-am zărit pe vreo alee de parc sau de scuar, dar nu mi-am pus niciodată întrebări despre soarta lor. Tare i-aș mai fi trimis un mesaj Keirei, dar mi-am interzis s-o

fac. Walter s-ar fi opus categoric. Aș fi vrut să mă duc după ea, la tipografia lui Max. De acolo, am fi putut merge împreună la Jeanne și, în drum, i-am fi cumpărat niște flori. Iată la ce visam, cu exactitate, în timp ce pașii mă purtau spre insula Saint-Louis. Visul ăsta, oricât de lesne ar fi fost de realizat, cu siguranță că ar fi fost prost interpretat. Keira m-ar fi acuzat că sunt gelos, ceea ce nu-mi stă deloc în fire. Mă rog...

M-am dus să mă instalez sub copertina unui mic bistrou de la colțul străzii Deux-Ponts. Mi-am deschis cartea și m-am cufundat în lectură, uitându-mă din când în când la ceas. În fața mea, a oprit un taxi, din care a coborât un bărbat. Purta un impermeabil și ținea în mână o valijoară. S-a îndepărtat cu pași grăbiți pe cheiul Orléans, eram sigur că mai văzusem undeva chipul acesta, dar fără să-mi amintesc în ce împrejurări. Apoi, silueta i-a dispărut în dosul unei porți.

Keira se așezase pe colțul biroului.

— Fotoliul e mai confortabil, spuse Max, ridicându-și ochii de pe documentul pe care îl studia.

— În ultimele luni, m-am dezobișnuit de lucrurile moi.

— Chiar ai stat trei luni în închisoare?

— Ți-am spus deja, Max. Concentrează-te asupra textului ăstuia și spune-mi ce crezi.

— Cred că, de când umbli cu tipul ăsta, care nu-ți e, chipurile, decât un coleg, viața ta nu mai seamănă a nimic. Nici măcar nu înțeleg de ce continui să fii cu el, după tot ce ai pățit. Ce mama dracului? Ți-a ruinat cercetările, ca să nu mai vorbesc despre fondurile pe care le obținuseși pentru lucrări. De un asemenea cadou n-ai parte de două ori. Iar ție ți se pare că asta ar fi absolut normal.

— Max, pentru lecțiile de morală, o am pe soră-mea, care e specialistă în materie. Chiar dacă ai da tot ce ai mai bun din tine, te asigur că nu i-ai ajunge nici până la glezne. Așa că nu-ți mai pierde timpul. Ce crezi despre teoria mea?

— Și, dacă îți răspund, ce-ai să faci? O să te duci în Creta, ca să sondezi Mediterana, o să înoți până în Siria? Faci ce te taie capul, acționezi cum dă Dumnezeu. Ți-ai fi putut lăsa pielea prin China, ești absolut inconștientă.

— Da, absolut, dar, după cum vezi, pielea mea e bine mersi; mă rog, nu zic că puțină cremă nu ar...

— Te rog să nu fii insolentă.

— Mmm, Max, dragule, ce mult îmi place când îți iei tonul ăsta profesoral cu mine. Cred că asta m-a sedus cel mai mult când îți eram studentă, numai că, acum, nu mai sunt studenta ta. Tu nu știi nimic despre Adrian, și nici despre călătoria pe care am făcut-o noi, așa că, dacă micul serviciu pe care ți-l cer te costă prea mult, nu-i nici o problemă, dă-mi hârtia și te las în pace.

— Uită-te drept în ochii mei și explică-mi cum o să te ajute aceste text la cercetările pe care le faci de atâția ani?

— Max, ia spune-mi, tu nu erai profesor de arheologie? Câți ani ți-au trebuit să ajungi cercetător și apoi profesor, înainte de a deveni tipograf? Poți să

te uiți drept în ochii mei și să-mi explici ce legătură are noua ta meserie cu ceea ce ai realizat în trecut? Viața e plină de neprevăzut, Max. Am fost gonită de două ori din draga mea Vale Omo; poate că a venit timpul să-mi pun întrebări în privința viitorului meu.

— Ești atât de topită după tipul ăsta, încât ai ajuns să spui asemenea tâmpenii?

— Tipul ăsta, cum îi zici tu, poate că are defecte cu duiumul, e distrat, uneori chiar cu capul în Lună, e stângaci de nu se poate, dar are ceva ce n-am mai întâlnit niciodată înainte. Mă însuflețește, Max. De când îl cunosc, viața mea nu mai seamănă, într-adevăr, a nimic, mă face să râd, mă înduioșează, mă provoacă și îmi dă siguranță.

— Atunci, e mai rău decât mi-am închipuit. Îl iubești.

— Nu-mi pune în gură vorbe pe care nu le-am spus.

— Ba le-ai spus și, dacă nu-ți dai seama, înseamnă că ești proastă de bubui.

Keira s-a ridicat de la birou și s-a dus spre peretele de sticlă, prin care se vedea toată tipografia. S-a uitat la rotativele care desfășurau suluri lungi de hârtie, într-un ritm nebunesc. Sunetul staccato al mașinilor de pliat se auzea până la mezanin. La un moment dat, toate utilajele s-au oprit. Era ora de închidere, iar peste atelier s-a așternut tăcerea.

— Asta te deranjează? A continuat Max. Și scumpa ta libertate?

— Poți să studiezi textul ăsta sau nu? A murmurat Keira.

— De când m-ai vizitat ultima oară, m-am plecat de sute de ori asupra textului tău. Era felul meu de a mă gândi la tine, când erai departe.

— Max, te rog.

— Ce mă rogi? Să nu mai am sentimente pentru tine? Ce-ți pasă, e problema mea, nu a ta.

Keira s-a îndreptat spre ușa biroului; a pus mâna pe clanță, apoi s-a întors.

— Nu pleca, găsko! I-a ordonat Max. Vino, așază-te din nou pe colțul biroului. O să-ți spun ce cred despre teoria ta. Poate că m-am înșelat. Ideea că eleva și-a întrecut profesorul nu-mi place prea mult, dar n-aveam decât să rămân la catedră. Este posibil ca, în textul tău, cuvântul „apogeu” să fi fost confundat cu „hipogeu”, ceea ce îi schimbă, în mod evident, sensul. Hipogeele erau niște străbunice ale mormintelor ridicate de egipteni și de chinezi, dar cu o mică diferență: dacă vorbim despre camerele funerare la care se ajunge printr-un culoar, hipogeele sunt construite sub pământ, și nu în mijlocul unei piramide ori al vreunui alt edificiu. Poate că nu-ți spun nimic nou, dar există cel puțin un element care s-ar potrivi cu această interpretare. Manuscrisul în limba ge'ez probabil că datează din mileniul al IV-lea sau al V-lea înaintea erei noastre. Ceea ce ne plasează în plină protoistorie, în plină perioadă de naștere a popoarelor asianice.

— Dar semiții care s-ar afla la originea textului în ge'ez nu aparțineau popoarelor asianice. Mă rog, dacă mai ții bine minte ce am învățat în facultate.

— La curs, ai fost mai atentă decât am putut bănuî! Nu, într-adevăr, limba lor era afro-asiatică, înrudită cu a berberilor și a egiptenilor. Ei au apărut în deșertul Siriei, în mileniul al VI-lea înainte de Hristos. Dar, cu siguranță, au trăit alături, astfel că unii ar fi putut relata istoria celorlalți. Cei de care ești interesată, în cadrul teoriei tale, aparțin unui popor despre care v-am vorbit foarte puțin la curs: pelasgii⁴ din Hypogée. La începutul mileniului al IV-lea, pelasgii plecați din Grecia s-au instalat în sudul Italiei. Îi regăsim în Sardinia. Apoi și-au continuat drumul până în Anatolia, de unde au plecat pe mare și au întemeiat o nouă civilizație pe insulele și pe coastele Mediteranei. Nimic nu dovedește că nu și-ar fi continuat traversarea înspre Egipt, trecând prin Creta. Ceea ce încerc eu să-ți spun este că semiții sau strămoșii lor ar fi putut relata foarte bine, în acest text, un eveniment ce aparține istoriei pelasgilor din Hypogée.

— Tu crezi că unul dintre acești pelasgi ar fi putut urca pe Nil, până la Nilul Albastru?

— Până în Etiopia? Mă îndoiesc; oricum, o asemenea călătorie n-ar putea fi opera unui singur individ, ci a unui grup. Acest periplu putea fi dus la bun sfârșit în decursul a două-trei generații. Lucrurile stând astfel, aș înclina să cred că a fost realizat mai degrabă în celălalt sens, adică de la izvor înspre deltă. Poate că cineva le-a adus pelasgilor misteriosul tău obiect. Keira, dacă vrei să te ajut cu adevărat, trebuie să-mi spui mai mult.

Keira a început să se plimbe, în lung și-n lat, prin încăpere.

— În urmă cu patru sute de milioane de ani, cinci fragmente alcătuiau un singur obiect ale cărui proprietăți sunt uluitoare.

— Keira, trebuie să admiți că e ridicol. Nici o ființă vie nu era îndeajuns de evoluată, încât să creeze o materie, oricare ar fi fost ea. Știi la fel de bine ca mine că așa ceva e imposibil! S-a revoltat Max.

— Dacă Galileu ar fi susținut că, într-o zi, vom trimite un radiotelescop la hotarul sistemului nostru solar, ar fi fost ars de viu, înainte să-și termine fraza; dacă Ader⁵ ar fi susținut că omul va merge pe Lună, aeroplanul lui ar fi fost făcut arșice, înainte să se ridice de la sol. Cu doar douăzeci de ani în urmă, toată lumea afirma că Lucy era cea mai bătrână străbună a noastră și, dacă, la acea epocă, ai fi emis ideea că mama omenirii are zece milioane de ani, ai fi fost mătrășit din postul pe care îl ocupai la facultate!

— Acum douăzeci de ani încă mai studiam! A ripostat Max.

— Pe scurt, dacă am fi nevoiți să înșirăm toate lucrurile declarate imposibile și devenite realitate, ar trebui să petrecem mai multe nopți împreună, ca să redactăm lista.

— Pe mine m-ar umple de fericire chiar și una singură...

— Max, ești mitocan! Eu, una, sunt sigură de un lucru: cu patru sau cinci mii de ani înaintea erei noastre, cineva a descoperit acest obiect. Din rațiuni pe care încă nu mi le explic – poate doar cu excepția fricii provocate de proprietățile lui – acela sau aceia care l-au găsit au hotărât, dat fiind că nu l-au

putut distruge, să-i separe bucățile. Și tocmai asta pare să ne dezvăluie primul rând al manuscrisului.

Am disociat tabla memoriilor, le-am încredințat magiștrilor coloniilor părțile pe care ea le reunește...

— Nu vreau să te întrerup, dar „tabla memoriilor” se referă, foarte probabil, la niște învățături, la o cunoaștere. Dacă aș intra în jocul tău, ți-aș spune că acest obiect poate o fi fost disociat pentru ca fiecare fragment al său să poarte o informație la hotarele lumii.

— Posibil, dar sfârșitul documentului nu sugerează asta. Rămâne de aflat, ca să fim cu conștiința împăcată, unde au fost împrăștiate aceste fragmente. Noi avem două, a fost găsit un al treilea, dar mai sunt și altele. Acum, ascultă, Max; cât am stat în închisoare, m-am gândit întruna la textul ăla în limba ge'ez, mai precis la un cuvânt din partea a doua a frazei: „le-am încredințat magiștrilor coloniilor”. După tine, cine sunt magiștrii ăștia?

— Niște erudiți. Probabil, șefi ai unor triburi. Magistrul⁶ este un învățător, dacă preferi.

— Tu ai fost magistrul meu? A întrebat Keira, pe un ton ironic.

— Da, cam așa ceva.

— Atunci, scumpe magistre, iată teoria mea. Un prim fragment a reapărut într-un vulcan situat în mijlocul unui lac de la frontiera Etiopiei cu Kenya. Noi am găsit altul, tot într-un vulcan, de data asta pe insula Narcondam, din arhipelagul Andaman. Asta înseamnă unul la sud și unul la est. Fiecare dintre acestea două se afla la câteva sute de kilometri de izvorul sau de estuarul unor mari fluvii. Nilul și Nilul Albastru, pentru primul, Irrawaddy și Yang Tse, pentru al doilea.

— Și ce-i cu asta? A întrerupt-o Max.

— Să admitem că, dintr-o rațiune pe care încă nu o pot explica, acest obiect ar fi fost disociat, în mod cu totul voit, în patru sau cinci bucăți, fiecare dintre ele fiind depusă într-un alt punct al planetei. Una a fost găsită la est, alta la sud, a treia, care, de fapt, a fost prima descoperită, acum douăzeci-treizeci de ani...

— Unde este?

— Habar n-am. Dar nu mă mai întrerupe tot timpul, Max, e agasant. Sunt gata să pun pariu că ultimele două obiecte care au rămas se găsesc unul în nord, celălalt la vest.

— N-aș vrea în nici un caz să te agasez, simt, și așa, că te-am enervat destul, dar nord și vest sunt niște noțiuni cam vaste...

— Bun, dacă mă iei peste picior, prefer să plec.

Keira s-a ridicat dintr-o săritură și s-a îndreptat, pentru a doua oară, spre ușa biroului.

— Termină, Keira! Nu mai face atâta pe șefa, că și tu ești agasantă! Ei, drăcie! Ce-i ăsta? Monolog sau conversație? Hai, continuă-ți raționamentul, n-am să te mai întrerup.

Keira s-a întors și s-a așezat lângă Max. A luat o foaie de hârtie și a desenat o planisferă, schițând, în mare, masele continentelor.

— Se cunosc principalele rute pe unde au circulat, în cursul primelor migrații, triburile care au populat planeta. Plecând din Africa, o primă colonie a trasat o cale spre Europa, o a doua s-a îndreptat spre Asia – a continuat Keira, desenând o săgeată mare, pe foaia de hârtie – și s-a scindat la verticala Mării Andaman. Unii au continuat să meargă spre India, au traversat Birmania, Thailanda, Cambodgia, Vietnamul, Indonezia, Filipinele, Noua Guinee și Papua, ajungând în Australia; alții – Keira a desenat o nouă săgeată – au luat-o spre nord, traversând Mongolia și Rusia, și au urcat pe râul Yana, spre strâmtoarea Bering. În plină perioadă glaciară, această a treia colonie a înconjurat Groenlanda, mergând de-a lungul țărmurilor înghețate, pentru a ajunge, acum cincisprezece-douăzeci de mii de ani, pe coastele cuprinse între Alaska și Marea Beaufort. Apoi a urmat coborârea pe continentul nord-american până la Monte Verde, unde cea de-a patra colonie a sosit acum douăsprezece-cincisprezece mii de ani⁷. Poate că aceia care au transportat fragmentele, cu patru mii de ani în urmă, au folosit aceleași rute. Un trib de mesageri a plecat spre Andaman și și-a terminat periplul pe insula Narcondam, un altul s-a îndreptat spre izvorul Nilului, până la frontiera dintre Kenya și Etiopia.

— Și ai tras concluzia că alte două „populații mesagere” s-ar fi îndreptat spre vest și spre nord, pentru a transporta celelalte fragmente?

— Textul spune: Le-am încredințat magiștrilor coloniilor părțile pe care ea le reunește. Dat fiind că o asemenea călătorie nu putea fi întreprinsă în decursul unei singure generații, fiecare grup de mesageri a plecat să ducă un fragment asemănător pandantivului meu, la magiștrii primelor colonii.

— Ipoteza ta stă în picioare, dar asta nu înseamnă că ar fi corectă. Amintește-ți ce te-am învățat la facultate: dacă o teorie pare logică, nu înseamnă că se și confirmă.

— Și m-ai mai învățat că, dacă un lucru nu a fost descoperit, nu înseamnă că acel lucru nu există!

— Keira, ce aștepti din partea mea?

— Să-mi spui ce-ai face în locul meu, i-a răspuns ea.

— N-o voi avea niciodată pe femeia care ai devenit, dar văd că voi păstra întotdeauna o părțică din studenta care ai fost. E destul și atât.

Max s-a ridicat și a început să se plimbe, la rândul lui, prin birou.

— Mă calci pe nervi cu întrebările tale, Keira; nu știu ce-aș face în locul tău. Dacă aș fi fost înzestrat pentru ghicitorile de genul ăsta, aș fi lăsat baltă sălile prăfuite ale universității; mi-aș fi exercitat meseria, în loc să predau.

— Ți-era frică de șerpi, detestai insectele și îți repugna lipsa de confort, dar astea n-au nici o legătură cu capacitatea ta de a judeca, Max. Erai doar nițel cam îmburghezit, ceea ce nu este o tară.

— Ba, în ochii tăi, se pare că da!

— Termină cu chestiile astea și răspunde-mi! Ce-ai face în locul meu?

— Mi-ai pomenit de un fragment descoperit acum treizeci de ani; eu aş începe prin a încerca să aflu unde a fost găsit, cu exactitate. Dacă era într-un vulcan situat la câteva zeci sau sute de kilometri de un mare fluviu, la vest sau la nord, atunci, asta ar fi informația care ți-ar susține raționamentul. Dacă, dimpotrivă, a fost descoperit în regiunea Beauce sau în mijlocul unui câmp de cartofi din Anglia, ipoteza ta e bună de aruncat la gunoi și trebuie să începi din nou, de la zero. Uite ce-aș face, înainte să plec cine știe pe unde. Keira, tu cauți o pietricică pitită undeva, pe planetă! E o utopie!

— Dar să-ți duci viața într-o vale aridă, ca să cauți oase vechi de sute de mii de ani, fără să te sprijini pe nimic altceva decât pe intuiția ta, nu e o utopie? Să cauți o piramidă îngropată în nisipul unui deșert nu e tot o utopie? Meseria noastră nu e decât o uriașă utopie, Max, dar pentru fiecare dintre noi, este, totodată, un vis de a face descoperiri, pe care încercăm să-l transformăm în realitate!

— Nu e cazul să te enervezi în halul ăsta! Tu m-ai întrebat ce-aș face în locul tău, iar eu ți-am răspuns. Caută să afli unde a fost scos la lumină acest al treilea fragment și ai să afli dacă ești pe drumul cel bun.

— Și dacă este chiar așa?

— Vino la mine și o să ne gândim împreună pe ce cale trebuie s-o apuci pentru a-ți împlini visul. Acum, trebuie să-ți spun ceva care poate că o să te irite din nou.

— Ce?

— Stând aici, cu mine, nici n-ai văzut când a trecut timpul, lucru care mă bucură. Dar este ora 21:30 și mi-e foame de nu mai pot. Te duc la cină?

Keira își privi ceasul și sări în sus.

— Fir-ar al dracu'! Jeanne, Adrian!

Când Keira a sunat la ușa surorii sale, era aproape zece seara.

— Tu n-aveai de gând să mănânci? A luat-o Jeanne la rost, de cum i-a deschis ușa.

— Adrian e aici? A întrebat Keira, uitându-se peste umărul soră-sii.

— Dacă n-are darul de-a se teleporta, nu văd cum ar fi ajuns aici.

— I-am dat întâlnire...

— Dar codul interfonului i l-ai dat?

— N-a sunat?

— I-ai dat numărul de acasă?

Keira a amuțit.

— În cazul ăsta, o fi lăsat vreun mesaj la mine, la birou, dar am plecat destul de devreme, ca să-ți pregătesc o cină pe care ai s-o găsești... la gunoi. Nu fi supărată, se uscaseră prea tare!

— Dar unde e Adrian?

— Am crezut că e cu tine, că v-ați hotărât să vă petreceți seara ca doi amorezi.

— Nu, eu am fost cu Max.

— Din ce în ce mai bine. Și pot să știu de ce?

— Jeanne, nu începe! Am fost pentru cercetările noastre. Dar cum o să-l găsesc?

— Sună-l!

Keira s-a năpustit asupra telefonului, unde a dat peste căsuța mea vocală. Totuși, aveam și eu puțin amor propriu! Mi-a lăsat un mesaj lung... „îmi pare nespus de rău, dar nici n-am văzut când a trecut timpul! Sunt de neiertat, dar a fost pasionant, o să-ți povestesc niște chestii formidabile, unde ești? Știu că e ora zece, dar sună-mă, sună-mă, sună-mă!” Apoi, mi-a lăsat un al doilea mesaj; de data asta, îmi comunica numărul surorii ei. Un al treilea, în care era îngrijorată de-a binelea, pentru că nu primea vești de la mine. Un al patrulea, în care se cam enerva. Un al cincilea, în care mă acuza că am un caracter urât. Un al șaselea, pe la ora trei noaptea. Și, în sfârșit, unul în care a închis fără să scoată o vorbă.

Mi-am petrecut noaptea într-un mic hotel din insula Saint-Louis. A doua zi, după ce mi-am luat micul dejun, am chemat un taxi, care m-a lăsat în fața casei lui Jeanne. Codul funcționa, în continuare; am ochit o bancă de pe trotuarul de vizavi, m-am așezat și am început să-mi citesc ziarul.

Puțin după aceea, Jeanne a ieșit din casă. M-a recunoscut și a venit spre mine.

— Keira și-a făcut sânge rău!

— Ei bine, am fost doi!

— Îmi pare nespus de rău, și eu sunt furioasă pe ea, mi-a spus Jeanne.

— Eu nu sunt furios, i-am răspuns imediat.

— Chiar că ești prost!

După care, Jeanne m-a salutat a făcut câțiva pași, apoi s-a întors.

— Întâlnirea de aseară, cu Max, a fost strict profesională, dar nu știi de la mine!

— Ești bună să-mi dai codul de la intrare?

Jeanne mi l-a mâzgălit pe o hârtie și a plecat la muncă.

Am rămas pe bancă și mi-am citit ziarul până la ultima pagină; apoi m-am dus la o mică brutărie din colțul străzii, de unde am cumpărat niște cornuri și alte produse de patiserie.

Keira mi-a deschis, cu ochii cârpiți de somn.

— Da' unde-ai fost? M-a întrebat, frecându-și pleoapele. Am fost moartă de îngrijorare!

— Corn? Pâine cu ciocolată? Amândouă?

— Adrian...

— Ia-ți micul dejun și îmbracă-te; pe la prânz pleacă un Eurostar, încă îl mai putem prinde.

— Mai întâi, trebuie să-l văd pe Ivory, e foarte important.

— De fapt, e câte un Eurostar din oră în oră. Arunci... hai să-l vedem pe Ivory.

Keira a făcut două cafele și mi-a povestit despre teoria pe care i-a prezentat-o lui Max. În timp ce mi-o explica, mă gândeam la cele câteva cuvinte

spuse de anticar cu privire la sferele cerești. Nu știu de ce, dar aș fi vrut să-l sun pe Erwan, ca să-i vorbesc despre chestia asta. Neatenția mea trecătoare nu i-a scăpat Keirei, care m-a chemat la ordine.

— Vrei să merg cu tine la profesor? I-am spus, prinzând din zbor ultimele ei cuvinte.

— Poți să-mi spui unde ți-ai petrecut noaptea?

— Nu; mă rog, aș putea, dar n-o să-ți spun, i-am răspuns, zâmbind larg.

— Mi-e perfect egal.

— Atunci, să nu mai vorbim despre asta... Ei, ce-i cu Ivory? La el rămăsesem, nu?

— Nu s-a întors la muzeu, dar Jeanne mi-a dat numărul lui de acasă. O să-l sun.

Keira s-a îndreptat spre camera soră-sii, unde era telefonul. S-a întors spre mine.

— Unde ai dormit?

Ivory a fost de acord să ne primească la el acasă. Stătea într-un apartament elegant din insula Saint-Louis... la doi pași de hotelul meu. Când ne-a deschis, l-am recunoscut pe bărbatul care, în ajun, coborâse din taxi atunci când eu îmi răsfoiam cartea, pe terasa unui bistrou. Ne-a poftit în salon și ne-a propus un ceai sau o cafea.

— E o plăcere să vă revăd pe amândoi; cu ce vă pot ajuta?

Keira nu l-a luat pe ocolite: l-a întrebat dacă știe unde a fost găsit fragmentul despre care îi vorbise la muzeu.

— N-ai vrea să-mi spui mai întâi de ce vreți să aflați?

— Cred că am avansat în interpretarea textului din limba ge'ez.

— Asta mi se pare cât se poate de interesant. Și ce ați descoperit?

Keira i-a expus teoria ei despre popoarele Hypogeelor. În mileniul al IV-lea sau al V-lea înaintea erei noastre, oamenii găsiseră obiectul intact și îl fragmentaseră. Conform manuscrisului, se constituiseră în anumite grupuri, care să ducă bucățile în cele patru colțuri ale lumii.

— Este o ipoteză minunată și poate nu lipsită de sens, a exclamat Ivory. Doar că n-ai nici o idee despre ce anume ar fi putut motiva aceste călătorii, pe cât de primejdioase, pe atât de improbabile.

— Am eu mica mea idee, a răspuns Keira.

Întemeindu-se pe ceea ce aflase de la Max, ea a sugerat că fiecare bucată era mărturia unor învățături, a unei cunoașteri care trebuia să fie dezvăluită.

— De data asta, nu sunt de acord cu dumneata, eu aș înclina mai degrabă să consider că e invers, i-a replicat Ivory. Încheierea textului ne dă toate motivele să ne gândim că era vorba de un secret care trebuia păstrat. Citește singură. Să rămână tănuite umbrele infinității.

Și, în timp ce Ivory dezbătea chestiunea aceasta cu Keira, „umbrele infinității” m-au dus din nou cu gândul la anticarul din Marais.

— Ce ne intrigă la sferele cerești nu este atât ceea ce ne arată ele, ci, mai degrabă, ceea ce nu ne arată, însă ghicim, am murmurat.

— Poftim? A întrebat Keira, întorcându-se spre mine.
— Vidul și timpul, i-am răspuns.
— Ce tot spui acolo? S-a mirat Keira.
— Nimic, o idee fără nici o legătură cu discuția voastră, dar care îmi trecea prin minte.

— Și unde crezi că ai să găsești bucățile lipsă? S-a interesat din nou Ivory.

— Cele aflate în posesia noastră au fost descoperite în craterul unor vulcani, la câteva zeci de kilometri de un mare fluviu. Una în est, alta în sud, iar eu presupun că celelalte sunt ascunse în locuri asemănătoare, în vest și în nord.

— Aveți cele două fragmente la voi? A insistat Ivory, căruia îi sclipeau ochii.

Am schimbat cu Keira o privire furișă. Ea și-a scos de la gât pandantivul, eu am scos din buzunarul interior al sacoului fragmentul pe care îl păstram ca pe ochii din cap. Le-am pus pe amândouă pe măsura joasă. Când Keira le-a apropiat, au căpătat acea culoare de un albastru intens, care ne surprindea atât de mult de fiecare dată. Dar, acum, am observat că sclipirea le era mai puțin vie, ca și cum obiectele își pierdeau din strălucire.

— Uluitor! Mai uluitor decât tot ceea ce îmi imaginasem! A exclamat Ivory.

— Și ce vă imaginaserăți? A întrebat Keira intrigată.

— Nimic, nimic deosebit, s-a bâlbâit Ivory. Dar trebuie să recunoașteți că fenomenul este uimitor, mai ales când știi ce vârstă are acest obiect.

— Acum, sunteți bun să ne spuneți în ce loc a fost descoperit fragmentul dumneavoastră?

— Din păcate, nu e al meu. A fost găsit, în urmă cu treizeci de ani, în Anzii peruvieni, dar, din nefericire pentru teoria dumată, nu era în craterul unui vulcan.

— Dar, atunci, unde? A întrebat Keira.

— La aproximativ o sută cincizeci de kilometri nord-est de lacul Titicaca.

— În ce împrejurări? M-am interesat eu.

— O expediție condusă de o echipă de geologi olandezi urca spre izvorul fluviului Amazon. Obiectul a fost reperat, din pricina formei lui aparte, într-o grotă în care oamenii de știință se adăpostiseră de ploaie. Dar, dincolo de asta, nu le-ar fi reținut atenția dacă șeful expediției n-ar fi fost martorul fenomenului pe care îl știți, în timpul acelei nopți furtunoase, fulgerele provocaseră bine-cunoscuta proiecție de puncte luminoase, pe un perete al cortului său. Faptul l-a marcat cu atât mai mult cu cât, a doua zi, în zori, și-a dat seama că pânza devenise permeabilă la lumină: pe ea apăruseră mii de găurele. În acea regiune, furtunile sunt frecvente, așa că exploratorul nostru a rețut de mai multe ori experiența. Astfel, a dedus că nu putea fi vorba despre o simplă pietricică. A luat fragmentul cu el și l-a studiat îndeaproape.

— Este posibil să-l întâlnim pe acest geolog?

— A murit după câteva luni, în cursul unei alte expediții, dintr-o simplă căzătură.

— Și unde se află fragmentul descoperit de el?

— Undeva la loc sigur. Dar unde, n-am nici cea mai vagă idee.

— Nu zic, în privința vulcanului, teoria nu ține; în schimb, fragmentul a fost găsit, într-adevăr, în vest.

— Da, e cel mai neînsemnat lucru pe care-l putem spune.

— Și la câteva zeci de kilometri de un afluent al Amazonului, spuse Keira.

— Este la fel de exact, i-a întărit spusele Ivory.

— Două ipoteze din trei se verifică, ceea ce nu-i chiar rău, a declarat Keira.

— Mi-e teamă că asta n-o să vă ajute prea mult să descoperiți celelalte bucăți. Două dintre ele au fost aduse la lumina zilei întâmplător. În ceea ce o privește pe a treia, ați fost foarte norocoși.

— Am atârnat deasupra hăului, la două mii cinci sute de metri altitudine, am survolat Birmania la firul ierbii, cu un avion care nu mai avea decât aripile pentru a-și merita numele, am fost pe punctul de a mă îneca, iar Adrian pe punctul de a muri de pneumonie, adăugați la toate astea trei luni de închisoare în China și spuneți-mi unde vedeți, aici, norocul?! Eu, una, chiar că nu-l văd!

— Nu voiam să vă minimalizez strădania. Lăsați-mă să mă gândesc câteva zile la teoria voastră! O să-mi citesc din nou documentele și, dacă găsesc în ele cea mai neînsemnată informație care să vă poată ajuta în ancheta asta, o să vă sun.

Keira a notat pe o hârtie numărul meu de telefon și i-a întins-o lui Ivory.

— Unde aveți de gând să vă duceți? Ne-a întrebat acesta, conducându-ne la ușă.

— La Londra. și noi avem de cercetat câte ceva.

— Atunci, vă urez ședere plăcută în Anglia. Un ultim lucru, înainte de-a ne despărți: adineauri, ați avut dreptate, în călătoriile voastre, norocul nu v-a însoțit deloc. De aceea, vă recomand cea mai mare prudență și, înainte de toate, nu arătați nimănui fenomenul la care am asistat cu câteva momente în urmă.

Ne-am despărțit de bătrânul profesor, mi-am luat sacul de la hotel, unde Keira n-a făcut nici un comentariu referitor la noaptea din ajun, și am însoțit-o la muzeu, ca s-o îmbrățișeze pe Jeanne înainte de plecare.

Londra.

Pe peronul Gării de Nord, unde mă împinseseră fără să-și ceară scuze, nu le-am dat cine știe ce atenție, dar, când m-am dus în vagonul-bar, am observat din nou acest cuplu cel puțin ciudat. La prima vedere, erau doar un tânăr englez și prietena lui, îmbrăcați amândoi cu niște bulendre la fel de aiurea. În timp ce mă apropiam de teșghea, bărbatul m-a privit într-un fel ciudat; apoi a pornit împreună cu prietena lui înapoi, spre locomotivă. Dat fiind că trenul urma să oprească, după vreun sfert de oră, la Ashford, m-am gândit că s-au dus să-și ia lucrurile, înainte de coborâre. Omul care servea la bufetul rapid –

și, ținând cont de coada interminabilă înșirată până în fața lui, mă întrebam ce-o fi fost atât de rapid la bufetul ăsta – s-a uitat, oftând, după cei doi tineri cu craniul ras, care se îndepărtau.

— Nu tunsoarea îl face pe om, i-am spus, când mi-am comandat o cafea. Poate că, dacă îi cunoști mai bine, sunt simpatici!

— Poate, a răspuns chelnerul, parcă îndoindu-se, dar, tot drumul, băiatul și-a curățat unghiile cu un cutter, iar fata l-a urmărit făcând chestia asta, fără să-și ia ochii de la el. Un asemenea subiect nu prea te îndeamnă la conversație!

Mi-am plătit consumația și m-am dus înapoi, la locul meu. În timp ce mă îndreptam spre compartimentul nostru, în care dormea Keira, am dat iar de călătorii lu' pește, învârtindu-se pe lângă compartimentul de bagaje, unde ne lăsaserăm și noi sacii. M-am apropiat de ei. Băiatul i-a făcut un semn fetei, care s-a întors și mi-a barat drumul.

— E ocupat, mi s-a adresat cu aroganță.

— Văd, i-am spus, dar de cine e ocupat?

Băiatul s-a vârat între noi și și-a scos cutterul din buzunar, pretinzând că nu-i plăcea tonul pe care îi vorbisem prietenei lui.

În adolescență, am petrecut mult timp la Ladbroke Grove, unde stătea cel mai bun amic al meu din colegiu. Cunoșteam trotuarele rezervate doar anumitor bande, intersecțiile prin care nu aveam voie să traversăm, cafenelele unde nu era bine să jucăm baby-foot. Prin urmare, știam că cele două pușlamale îmi căutau răcă. Dacă aș fi mișcat în front, fata mi-ar fi sărit în cărcă și mi-ar fi blocat brațele, în timp ce băiatul m-ar fi luat la cafteală. Și, după ce m-ar fi pus la pământ, m-ar fi terminat cu niște bocanci în coaste. Anglia copilăriei mele nu însemna doar grădini cu peluze frumos tunse, iar în privința asta, lucrurile nu se schimbaseră prea mult. Atunci când ai principii, e destul de complicat să-ți lași instinctul să acționeze; totuși, i-am ars un dos de palmă magistral fetei, care s-a lungit, cât ai clipi, peste bagaje, ținându-se de falcă. Uluit, băiatul mi-a sărit în față, trecându-și cutterul dintr-o mână în cealaltă. Era timpul să uit de adolescentul din mine, pentru a-i face loc adultului care se presupune că devenisem.

— Zece secunde, i-am spus. În zece secunde, îți confisc cutterul și, dacă pun mâna pe el, te dau jos din tren în fundul gol. Îți surâde chestia asta, ori îl bagi la loc în buzunar și ne oprim aici?

Fata s-a ridicat, furioasă, și a venit înapoi, să mă sfideze. Prietenul ei era tot mai nervos.

— Taie-l pe bulangiu, a strigat ea. Dă-i cep, Tom!

— Tom, ar trebui să dai dovadă de mai multă autoritate în fața amicei tale. Pune la loc drăcia aia, până nu ne rănim vreunul dintre noi.

— Pot să știu și eu ce se întâmplă? A întrebat Keira, apărând în spatele meu.

— O mică neînțelegere, i-am răspuns, silind-o să dea înapoi.

— Vrei să chem ajutoare?

Cei doi tineri nu se așteptaseră să primesc întăriri. Trenul încetineea; puteam vedea, pe geam, peronul din gara Ashford. Tom și-a tras prietena după el, amenințându-ne, în continuare, cu cutterul. Keira și cu mine rămăseserăm nemișcați, fără să slăbim din ochi arma care făcea zigzaguri în fața noastră.

— Cărați-vă! A strigat băiatul.

Cum s-a oprit trenul, s-a năpustit pe peron, luând-o la sănătoasa cu prietena lui cu tot.

Keira rămăsese fără grai. Pasagerii care voiau să coboare ne-au făcut să ne dăm deoparte. Ne-am întors la locurile noastre, iar trenul s-a pus din nou în mișcare. Keira voia să anunț poliția, dar era mult prea târziu, cele două haimanale se făcuseră deja nevăzute, iar mobilul mi-l pusesem în sac. M-am ridicat, ca să verific dacă mai era acolo. Keira m-a ajutat să inspectez cele două bagaje; al ei era neatins, al meu fusese desfăcut. Făcând abstracție de o anumită dezordine, toate lucrurile păreau să fie la locul lor. Mi-am luat telefonul și pașaportul și mi le-am pus în buzunarul sacoului. Când am ajuns la Londra, uitasem deja de acest incident.

În fața căsuței mele, m-am simțit cuprins de o bucurie imensă. Fremătam de nerăbdare la gândul că voi intra. Mi-am căutat cheile în buzunar; totuși, când plecasem de la Paris, eram sigur că le am. Din fericire, vecina mea m-a văzut de la fereastră. Și, cum vechile obișnuințe nu se pierd, m-a poftit să trec prin grădina ei.

— Știți unde este scara, mi-a spus. Eu am de călcat, până peste cap; nu vă faceți griji, o să încui când termin.

După ce i-am mulțumit vecinei, în doi timpi și trei mișcări, am trecut peste gard. Și, cum ușa din spate rămăsese tot nereparată – poate că ar fi fost mai bine să renunț la ea – am împins zdravăn clanța și am intrat. Apoi m-am dus să-i deschid Keirei, care mă aștepta în stradă.

Restul după-amiezii ni l-am petrecut făcând târguieți prin cartier. Keira a fost atrasă de taraba unui zarzavagiu, de unde a umplut un coș întreg cu de-ale gurii. Cu tot ce avea acolo, puteam rezista chiar și unui asediu. Din păcate, în seara aia n-am avut timp să pregătim cina.

Tocmai trebăluiam în bucătărie, tăind, conștiincios, dovleceii în cubulețe, așa cum îmi ordonase Keira, în timp ce ea prepara un sos a cărui rețetă refuzase să mi-o destăinuiească. Telefonul a început să sune. Nu mobilul, ci telefonul fix. Keira și cu mine ne-am privit intrigați. M-am dus în salon și am ridicat receptorul.

— Vasăzică e adevărat, v-ați întors!

— Adineauri am picat, dragă Walter.

— Mulțumesc că ați avut amabilitatea să mă anunțați. E cât se poate de drăguț din partea voastră.

— Abia am coborât din tren...

— Totuși, e culmea să aflu de sosirea voastră prin intermediul unui curier de la Federal Express! După câte știi, nu ești Tom Hanks!

— Te-a anunțat un curier de întoarcerea noastră? Ciudată chestie...!

— Închipuie-ți că, la Academie, a fost lăsat un plic pentru tine... mă rog, nu chiar pentru tine; de altfel, pe el este scris numele prietenei tale, iar dedesubt: „Prin amabilitatea dumneavoastră”. Data viitoare, cere să-mi fie trimisă mie, direct, corespondența voastră. Pe scrisoare este precizat, de asemenea: „De înmănat cât se poate de urgent”. Din moment ce am devenit poștașul dumneavoastră oficial, doriți să vă aduc scrisoarea aceasta acasă?

— Rămâi la telefon, să-i spun Keirei!

— O scrisoare pe numele meu, expediată la Academia ta? Ce e cu povestea asta? A întrebat Keira.

Nu știam nimic mai mult, așa că am întrebat-o dacă vrea să i-o aducă Walter, cum de altfel se și oferise el, cu bunăvoință.

Keira îmi făcea gesturi categorice, din care nu mi-a fost greu să pricep că era ultimul lucru de care ar fi avut chef. În stânga, Walter îmi șoptea la ureche; în dreapta, Keira se uita urât la mine. Iar eu eram băgat la mijloc. Pus în încurcătură și pentru că trebuia să iau totuși o hotărâre, l-am rugat să fie atât de bun și să mă aștepte la Academie. Nici nu putea fi vorba să bată tot orașul, veneam eu să iau plicul. Am închis, ușurat că găsisem un compromis atât de strălucit; dar, întorcându-mă spre Keira, am înțeles că ea nu-mi împărtășea deloc entuziasmul. I-am promis că drumul n-o să-mi ia mai mult de o oră, dus și întors. Mi-am pus un impermeabil, am luat din sertarul biroului dublura cheilor și am pornit pe străduță, spre boxa în care îmi dormea mașina.

Așezându-mă la volan, am recunoscut îmbătătorul miros de piele veche. Când să ies din boxă, am fost nevoit să apăs brutal pe frână, ca să nu dau peste Keira, înfiptă, ca un par, chiar în fața farurilor. Ea a înconjurat radiatorul și s-a așezat pe locul pasagerului.

— Scrisoarea asta ar fi putut aștepta și până mâine, nu? Mi-a spus, trântind portiera.

— Walter mi-a precizat că, pe plic, scria „Urgent”... cu carioca roșie. Dar pot foarte bine să mă duc și singur, nu ești obligată...

— Scrisoarea îmi este adresată mie, iar tu abia aștepti să-ți vezi amicul, așa că bagă.

Pe străzile Londrei, poți circula aproape corect numai luna seara. Până la Academie, abia dacă am făcut douăzeci de minute. Pe drum, a început să toarne una dintre aversele alea grele, care cad deseori asupra capitalei. Walter ne aștepta în fața intrării principale, cu pantalonii uzi până la glezne, cu vestonul așijderea și cu o mutră de zile rele. S-a aplecat spre portieră și ne-a întins un plic. Nici măcar nu mă puteam oferi să-l duc acasă, fiindcă mașina mea nu avea decât două locuri. Totuși, am hotărât să-l așteptăm până când găsește un taxi. De îndată ce a apărut unul, Walter m-a salutat cu răceală, a ignorat-o pe Keira și dus a fost.

Am rămas în mașină, sub șiroaiele de ploaie; plicul stătea pe genunchii Keirei.

— Nu-l deschizi?

— E scrisul lui Max, a murmurat ea.

— Tipul trebuie să fie înzestrat cu darul telepatiei!
— De ce spui asta?
— Îl suspectez că a văzut când ne pregăteam cina de îndrăgostiți, a așteptat până în momentul în care sosul ți-a ieșit la fix și ți-a trimis scrisoarea, ca să ne bulească seara.

— N-ai haz...
— Poate, dar trebuie să recunoști că, dacă am fi fost deranjați de una dintre fostele mele iubite, n-ai fi luat lucrurile cu atâta umor.

Keira și-a trecut mâna peste plic.
— Și ce fostă iubită ți-ar putea scrie?
— Nu asta ți-am spus eu.
— Răspunde-mi la întrebare!
— N-am foste iubite!
— Erai virgin când ne-am întâlnit?
— Ceea ce vreau eu să-ți spun este că, la facultate, nu m-am culcat cu niciuna dintre fostele mele iubite!

— Această mică remarcă e cât se poate de delicată.
— Deschizi plicul ăsta sau nu?
— Ai spus „cină de îndrăgostiți”. Am înțeles bine?
— E posibil să fi spus așa ceva.
— Ești îndrăgostit de mine, Adrian?
— Deschide odată plicul, Keira!
— Am să consider că, prin asta, mi-ai răspuns da. Hai să ne întoarcem acasă și să urcăm direct în dormitor. Am poftă de tine mai mult decât de o cratiță cu dovlecei.

— Am să consider că, prin asta, mi-ai făcut un compliment. Ei, și scrisoarea?

— O să aștepte până mâine. Și Max, la fel.
Această primă seară la Londra mi-a redeșteptat multe amintiri. După ce am făcut dragoste, ai adormit. Obloanele de la ferestre erau întredeschise. Stând în capul oaselor, te priveam, îți ascultam răsuflarea liniștită. Pe spatele tău, vedeam acele cicatrice pe care timpul nu le va șterge niciodată. Le-am atins cu degetele. Căldura trupului tău mi-a stârnit iar dorința, la fel de aprinsă ca în clipa primelor îmbrățișări din seara asta.

Ai gemut, mi-am luat mâna, dar tu mi-ai apucat-o și m-ai întrebat, cu glasul înăbușit de somn, de ce mi-am întrerupt mângâierea. Mi-am lipit gura de pielea ta, dar adormiseși la loc. Atunci, ți-am mărturisit că te iubesc.

— Și eu, ai murmurat tu.
Glasul abia ți se auzea, dar cele două cuvinte mi-au fost de-ajuns ca să te însoțesc în noaptea ta.

Frânți de oboseală, nici nu văzuserăm când a trecut dimineața. Abia pe la prânz am făcut și eu ochi. În pat, locul tău era gol. Am venit după tine, în bucătărie. Erai îmbrăcată cu o cămașă de-a mea și te încălțaseși cu o pereche de șosete găsită prin sertare. Din mărturisirile pe care ni le făcuserăm în ajun

se născuse un soi de jenă, o pudoare momentană, care ne îndepărta. Te-am întrebat dacă ai citit scrisoarea de la Max. Mi-ai arătat-o, din priviri, pe masă: plicul era, în continuare, neatins. Nu știu de ce, dar, în clipa aceea, aș fi vrut să n-o deschizi niciodată. Aș fi pus-o, cu dragă inimă, într-un sertar, unde s-o facem uitată. Nu voiam să începă iar alergătura aia nebună; visam să ne petrecem timpul singuri în această casă, de unde să nu ieșim decât ca să hoinărim de-a lungul Tamisei sau ca să cotrobăim prin talciocurile din Camden ori ca să ne delectăm cu scones¹⁰ prin micile cafenele din Notting Hill, însă tu ai deschis plicul, ca și cum nimic din toate astea n-ar fi existat.

Ai desfăcut scrisoarea și mi-ai citit-o, poate pentru a-mi arăta că, de ieri, nu mai aveai nimic de ascuns față de mine.

Keira, Am trăit cu tristețe vizita ta la tipografie. Cred că, de când ne-am revăzut la Tuileries, sentimentele pe care le socoteam stinse s-au aprins din nou.

Nu ți-am spus niciodată cât de dureroasă a fost despărțirea noastră, cât am suferit din pricina plecării tale, a tăcerii tale, a absenței tale, dar, poate și mai mult, din pricină că te știam fericită, jură să-ți pese de ceea ce am însemnat unul pentru altul. Totuși, trebuia să mă înclin în fața evidenței: dacă prezența unei femei ca tine în viața unui bărbat este de-ajuns pentru a-i dăruia acestuia o fericire mai mare decât putea el spera, în schimb, egoismul și absența ta îi lasă sufletul gol pe vecie, în cele din urmă, am înțeles că dorința mea de a te reține este zadarnică, nimeni nu poate așa ceva; tu iubești cu sinceritate, dar nu iubești decât o vreme.

Câteva anotimpuri de fericire alături de tine! E bine și așa, chiar dacă, după aceea, vindecarea cicatricelor durează mult pentru cei pe care îi părăsești.

Prefer să nu ne mai vedem. Nu-mi trimite vești despre tine și nu veni pe la mine când treci prin Paris. Nu ți-o ordonă profesorul, ți-o cere prietenul.

M-am gândit mult la discuția noastră. Ai fost o studentă insuportabilă, dar ți-am spus deja, ai instinct, o calitate nespuse de prețioasă în profesia ta. Sunt mândru de ceea ce ai realizat, chiar dacă n-am nici un merit, orice profesor ar fi detectat potențialul arheologului care ai devenit. Teoria pe care mi-ai expus-o nu este imposibilă, chiar vreau să cred în ea, poate că te apropii de un adevăr al cărui sens încă ne scapă. Urmează calea pelasgilor din Hypogée! Cine știe, poate că te va duce undeva.

După ce ai plecat de la atelier, m-am dus acasă, am deschis din nou cărți închise de ani de zile, mi-am scos caietele puse la păstrare, mi-am recitit însemnările. Mă știi cât sunt de maniac, cum clasific și ordonez totul în biroul meu, unde am petrecut momente atât de plăcute. Într-un carnet, am regăsit urma unui bărbat ale cărui cercetări ți-ar putea fi utile. Acesta și-a consacrat viața studierii marilor migrații ale popoarelor, a scris numeroase articole despre asianici, chiar dacă a publicat foarte puține dintre ele, mulțumindu-se doar să țină conferințe prin săli obscure, unde s-a întâmplat să fiu și eu, cu mult timp în urmă. Și el avea idei novatoare cu privire la călătoriile primelor civilizații din bazinul mediteranean. Avea o mulțime de detractori, dar, în domeniul nostru,

cine n-are? Există atâta gelozie printre confracții noștri! Omul despre care îți vorbesc este un mare erudit; am, pentru el, un respect fără margini. Du-te la el, Keira! Am auzit că s-ar fi retras în Yell, o mică insulă din arhipelagul Shetland, în extremitatea nordică a Scoției. Se pare că trăiește ca un schivnic și refuză să vorbească despre lucrările lui cu oricine. E un om rănit, dar poate că farmecul tău va reuși să-l scoată din vizuină și să-l facă să-ți vorbească.

Această extraordinară descoperire la care aspiți dintotdeauna, cea căreia visezi să-i dai numele tău, poate că, în sfârșit, îți este aproape. Am încredere că îți vei atinge ținta.

Mult noroc, Max.

Keira a împăturit scrisoarea și a băgat-o înapoi, în plic. Apoi s-a ridicat, a pus vesela în care își luase micul dejun în chiuvetă și a deschis robinetul.

— Vrei să-ți fac o cafea? M-a întrebat, stând cu spatele spre mine.

Nu i-am răspuns.

— Îmi pare nespus de rău, Adrian.

— Oare omul ăsta încă mai este îndrăgostit de tine?

— După ceea ce spune despre mine, nu.

— Te recunoști în femeia pe care o descrie?

— Nu știu, acum poate că nu, dar sinceritatea lui îmi spune că o fi având vreun temei.

— Ceea ce îți reproșează este că, mai curând, i-ai face rău celui care te iubește, decât să-ți știrbești imaginea.

— Și tu crezi că sunt egoistă?

— N-am scris eu rândurile astea. Dar, să-ți vezi înainte de viața ta, spunându-ți că, dacă ție ți-e bine, îi e bine și celuilalt, poate că e o atitudine lașă. Doar n-am să-ți explic tocmai ție, ca antropolog, minunatul instinct de supraviețuire al omului.

— Nu-ți stă bine când ești cinic.

— Sunt englez, presupun că am cinismul în gene. Dar, hai să schimbăm subiectul, dacă vrei. Mă duc pe jos până la agenția de voiaj, am nevoie de aer. Vrei să pleci în insula Yell, nu-i așa?

Keira s-a hotărât să meargă cu mine. Plecarea era fixată pentru a doua zi. Făceam o escală la Glasgow, după care aterizam la Sumburgh, pe insula principală a arhipelagului Shetland. Apoi, luam feribotul până la Yell.

Cu biletele în buzunar, am dat o raită pe King's Road. Când mă plimb prin cartier, am traseul meu obișnuit: îmi place s-o iau pe această mare arteră comercială, până în Sydney Street, apoi hoinăresc pe aleile din Chelsea Farmer's Market. Chiar aici stabilisem să ne întâlnim cu Walter. După atâta preumblare, mi se făcuse foame.

Am studiat cu atenție meniul și am comandat un hamburger dublu. Walter s-a plecat spre urechea mea.

— Academia mi-a înmănat un cec pentru tine: echivalentul a șase luni de salariu.

— Cu ce ocazie? Am întrebat.

— Asta e vestea rea. Ținând cont de absențele tale repetate, nu mai ești titular, postul tău nu va mai fi decât onorific.

— Sunt pus pe liber?

— Nu. Mai exact, ți-am pledat cauza din răspuțeri, dar suntem în plină perioadă de restricții bugetare, iar consiliul de administrație a fost somat să supprime toate cheltuielile inutile.

— Trebuie să trag concluzia că, în ochii consiliului, eu sunt o cheltuială inutilă?

— Adrian, cei din consiliu nici măcar nu te știu la față; practic, de când te-ai întors din Chile, nici n-ai călcat pe la Academie, trebuie să-i înțelegi.

Walter și-a luat o mutră și mai posomorâtă.

— Ce mai e?

— Trebuie să eliberezi biroul, mi-au cerut să-ți trimit lucrurile acasă, fiindcă, de săptămâna viitoare, o să fie ocupat de altcineva.

— L-au angajat deja pe înlocuitorul meu?

— Nu, nu e chiar așa. Să zicem că i-au dat clasa ta unui coleg a cărui asiduitate este fără greș. Are nevoie de un loc în care să-și pregătească prelegerile, să corecteze lucrările, să primească studenții... Iar biroul tău îi convine de minune.

— Pot să știu și eu cine este încântătorul coleg care mă dă pe ușă afară, când stau cu spatele?

— Nu-l cunoști. La Academie, nu este decât de trei luni.

Din ultima frază a lui Walter, am înțeles că administrația mă făcea să plătesc libertatea de care abuzasem. Walter era nespus de mâhnit. Keira îmi ocolea privirea. Am luat cecul, hotărât să-l încasez chiar astăzi. Eram furios și nu mă puteam învinui decât pe mine însumi.

— Shamalul a suflat până în Anglia, a murmurat Keira.

Această aluzie dulce-amăruie la vântul care o izgonise de pe terenul săpăturilor ei din Etiopia era o dovadă că tensiunea din timpul discuției noastre de azi-dimineață nu dispăruse cu totul.

— Ce ai de gând să faci? M-a întrebat Walter.

— Ei bine, dacă tot sunt în șomaj, o să putem călători.

Keira se lupta cu o bucată de friptură care îi rezista; cred că ar fi atacat chiar și porțelanul farfuriei, numai să nu participe la conversația noastră.

— Am primit vești de la Max, i-am spus lui Walter.

— Max?

— Un vechi prieten al prietenei mele...

Felia de rosbif a sărit de sub cuțitul Keirei și, parcurgând o distanță deloc neglijabilă, a aterizat la picioarele unui chelner.

— Nu mi-era foame chiar așa de tare. Am luat micul dejun destul de târziu, a spus ea.

— E scrisoarea pe care ți-am dat-o ieri? A întrebat Walter.

Keira a înghițit cu noduri o gură de bere și a tușit zgomotos.

— Continuați, continuați, faceți-vă că nu sunt aici... a spus ea, ștergându-se la gură.

— Da, e scrisoarea în chestiune.

— Și are vreo legătură cu proiectele voastre de călătorie? Plecați departe?

— În nordul Scoției, insulele Shetland.

— Cunosc foarte bine locurile. În copilărie, îmi petreceam vacanțele acolo. Tata ne ducea pe toți la Whalsay, o regiune stearpă, însă minunată, în timpul verii, fiindcă nu e niciodată cald; tata detesta căldura. Iernile sunt aspre, dar tata adora iarna, deși n-am fost niciodată acolo, în acest anotimp. În ce insulă mergeți?

— În Yell.

— Am vizitat-o. În extremitatea ei nordică se află cea mai bântuită casă din tot Regatul Unit. Windhouse este o ruină în care, după cum arată și numele, suflă vântul. Dar de ce acolo?

— Mergem să-l vedem pe un cunoscut al lui Max.

— Ah, da? Și ce face acest om?

— E la pensie.

— Desigur, înțeleg, plecați în nordul Scoției ca să vă întâlniți cu un prieten pensionat al unui prieten de-al Keirei. Chestia asta trebuie să aibă ea un rost. Mi se pare că voi doi sunteți cam ciudați, nu-mi ascundeți nimic?

— Walter, știai că Adrian are un caracter nașpa? A întrebat deodată Keira.

— Da, am remarcat, i-a răspuns el.

— Păi, dacă știi, nu ne-a mai rămas nimic altceva de ascuns.

Keira mi-a cerut cheile casei; prefera să se întoarcă pe jos și să ne lase între noi, bărbații, să terminăm această pasionantă conversație. L-a salutat pe Walter și a ieșit din restaurant.

— V-ați certat, așa-i? Ce-ai mai făcut, Adrian?

— Dar e incredibil; de ce ar fi vina mea?!

— Pentru că, de la masă, a plecat ea, nu tu. Uite de ce! Prin urmare, te ascult, ce-ai mai făcut?

— Ei, fir-ar să fie, dar n-am făcut nimic altceva decât să ascult cu stoicism proza amoroasă a tipului care i-a scris scrisoarea.

— Ai citit scrisoarea care îi era adresată ei?

— Ea e aia care mi-a citit-o!

— Păi, bine, dar asta dovedește cel puțin onestitate din partea ei. Eu credeam că Max ăla era un amic.

— Un amic pe care l-a avut gol pușcă în patul ei acum câțiva ani.

— Auzi, bătrâne, nici tu nu erai virgin când ai întâlnit-o. Vrei să-ți aduc aminte ce mi-ai mărturisit? Prima ta căsătorie, doctorița aia a ta, roșcovana care servea într-un bar...

— N-am fost în viața mea cu vreo roșcată care servea în bar!

— Ah, da? Atunci, poate că am fost eu. Nu contează, nu-mi spune că ești atât de prost încât să fii gelos pe trecutul ei!

— Ei bine, nu-ți spun!

— Mă rog. Decât să-l urăști pe Max ăsta, mai bine te-ai ruga pentru sănătatea lui.

— Chiar că nu văd de ce.

— Păi, fiindcă a fost atât de cretin, încât a lăsat-o să plece. Altfel, astăzi n-ați mai fi fost împreună.

M-am uitat, intrigat, la Walter. Raționamentul lui nu era totalmente lipsit de sens.

— Bun, oferă-mi un desert și, după aia, te duci și-ți ceri scuze. Ce nepriceput poți să fii!

Spuma de ciocolată trebuie să fi fost savuroasă; Walter m-a rugat să-i las răgazul de a mai lua una. De fapt, cred că voia să prelungească momentul pe care îl petreceam împreună, ca să-mi vorbească despre mătușa Elena sau, mai degrabă, să-i vorbesc eu despre ea. Proiecta s-o poftescă pentru câteva zile la Londra și ar fi vrut să știe ce părere am: Elena i-ar fi acceptat invitația? După câte țineam minte, nu o văzusem niciodată pe mătușa-mea aventurându-se mai departe de Atena, dar nu mă mai mira nimic și, de câtăva vreme, totul era posibil.

Totuși, i-am recomandat lui Walter să procedeze cu delicatețe. El m-a lăsat să-i dau o mie de sfaturi și, în cele din urmă, mi-a mărturisit, oarecum încurcat, că a întrebat-o deja și că Elena i-a răspuns cum că visul ei era să viziteze Londra. Stabiliseră de comun acord ca voiajul să aibă loc la sfârșitul lunii.

— Și, atunci, de ce mai vorbim atâta, dacă știi deja răspunsul?

— Fiindcă voiam să mă asigur că n-o să te superi. Ești singurul bărbat din familie, așa că era normal să-ți cer permisiunea de a mă întâlni cu mătușa ta.

— La drept vorbind, nu cred să-mi fi cerut așa ceva, ori poate că n-am băgat eu de seamă.

— Să zicem că am sondat terenul. Dacă aș fi simțit vreo urmă de ostilitate în răspunsul tău, atunci când ți-am pus întrebarea, ca să văd ce șanse am...

— Ai fi renunțat la proiectele tale?

— Nu, a mărturisit Walter. Dar aș fi implorat-o pe Elena să te convingă să nu-mi porți pică. Adrian, ne cunoaștem doar de câteva luni, dar, în acest timp, m-am atașat de tine și n-aș vrea în ruptul capului să te supăr, prietenia noastră îmi este nespun de prețioasă.

— Walter, i-am spus, privindu-l drept în ochi.

— Ce? Crezi că relația mea cu mătușa ta e nepotrivită? Așa crezi?

— E minunat că mătușa-mea își găsește, în sfârșit, alături de tine, fericirea pe care și-a dorit-o atâta vreme. Asta cred. Ai avut dreptate la Hydra. Dacă tu ai fi cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, n-ar zice nimeni nimic. Așa că, hai să nu ne mai împiedicăm în prejudecățile astea ipocrite, demne de niște burghezi de provincie.

— Nu blama provincia. Mi-e teamă că lucrul ăsta nici la Londra nu e văzut cu ochi buni.

— Nu vă obligă nimeni să vă sărutați cu patimă sub ferestrele Consiliului de Administrație al Academiei... Deși, ca să-ți spun totul, ideea nu-mi displace.

— Atunci, am consimțământul tău?

— Dar nici n-aveai nevoie de el!

— Ba, într-un anumit fel, aveam nevoie. Mătușa ta ar prefera să fii tu acela care să-i spună mamei tale despre micul ei proiect de călătorie... mă rog, a precizat: cu condiția să fii tu de acord.

În buzunar, a început să-mi vibreze mobilul. Pe ecran, era afișat numărul meu de acasă. Keira probabil că începuse să-și piardă răbdarea. N-avea decât să fi rămas cu noi.

— Nu răspunzi? M-a întrebat, îngrijorat, Walter.

— Nu. Unde rămăseserăm?

— La mica favoare pe care mătușa ta și cu mine o așteptăm din partea ta.

— Vrei să-i spun mamei despre năzbâțiile soră-sii? Mie mi-e greu să-i vorbesc chiar și despre ale mele, dar o să fac tot ce pot, îți datorez asta cu vârf și îndesat.

Walter mi-a luat mâinile și mi le-a strâns cu căldură.

— Mulțumesc, mulțumesc, mi-a spus, scuturându-mă ca pe un prun.

Telefonul a vibrat din nou. L-am lăsat pe masă, acolo unde-l pusesem, și m-am întors spre chelner, ca să comand o cafea.

Paris.

La lumina unei mici lămpi de birou, Ivory tocmai își punea la zi însemnările, când a început să sune telefonul. Profesorul și-a scos ochelarii și a ridicat receptorul.

— Voiam să vă informez că i-am înmănat destinatarului plicul dumneavoastră.

— L-a citit?

— Da, chiar în cursul dimineții.

— Ce reacție au avut?

— E încă prea devreme ca să vă dau un răspuns...

Ivory i-a mulțumit lui Walter, apoi a format un alt număr și a așteptat să i se răspundă.

— Scrisoarea dumată a ajuns cu bine și așa vrea să-ți mulțumesc. Ai scris chiar tot ce ți-am indicat?

— Am copiat întocmai fiecare cuvânt al dumneavoastră. Eu nu mi-am permis decât să adaug câteva rânduri.

— Îți cerusem să nu schimbi nimic!

— Atunci, de ce n-ați trimis scrisoarea chiar dumneavoastră, de ce n-ați spus prin viu grai ceea ce doreați? De ce m-ați mai folosit pe mine ca intermediar? Nu vă înțeleg jocul.

— Mi-ar plăcea tare mult să fie doar un joc. Max, ea are mai multă încredere în dumneata decât în mine, de altfel, mult mai multă decât în oricine

altcineva, și să nu-ți închipui că, spunând asta, vreau să te flatez. Dumneata i-ai fost profesor, nu eu. Peste câteva zile, când am s-o sun ca să coroborez informațiile pe care le va obține la Yell, o să fie și mai convinsă. Nu se spune că două păreri contează mai mult decât una singură?

— Dar nu când cele două păreri vin de la aceeași persoană.

— Dar suntem singurii care știm chestia asta, nu-i așa? Dacă te simți stânjenit, spune-ți că fac acest lucru tocmai pentru siguranța lor. Anunță-mă imediat ce te sună Keira. Fiindcă o să te sune, sunt sigur. Și, după cum am stabilit, acum, fă în așa fel încât să fii de negăsit. Măine, îți comunic noul număr unde mă poți suna. Noapte bună, Max.

Londra.

Am plecat la prima oră. Keira dormea de-a-n picioarele. În taxi, a adormit din nou. Când am ajuns la Heathrow, a trebuit să trag de ea.

— Îmi place din ce în ce mai puțin avionul, mi-a spus, în timp ce aparatul își lua zborul.

— Pentru o exploratoare, e ceva destul de supărător. Intenționezi să ajungi în Marele Nord pe jos?

— Există vapoarele...

— Iarna?

— Lasă-mă să dorm.

La Glasgow, făceam o escală de trei ore. Aș fi vrut s-o duc pe Keira să viziteze orașul, însă vremea nu era deloc potrivită pentru așa ceva. Pe ea o îngrijora decolarea în niște condiții meteorologice care se anunțau tot mai puțin favorabile. Cerul se înnegrise, nori groși ascundeau orizontul. O voce anunța, din oră în oră, întârzierile și îi îndemna pe călători să dea dovadă de răbdare. Asupra pistei s-a dezlănțuit brusc o furtună teribilă; majoritatea zborurilor fuseseră anulate, dar al nostru făcea parte din cele câteva care încă mai figurau pe tabela plecărilor.

— Cât de mari crezi că ne sunt șansele de a fi primiți acasă la bătrân? Am întrebat după închiderea bufetului.

— Cât de mari crezi că ne sunt șansele de a ajunge teferi și nevătămați în Shetland? Mi-a răspuns Keira.

— Nu cred că vom fi expuși unor riscuri inutile.

— Încrederea ta în oameni mă fascinează, mi-a declarat Keira.

Aversa se îndepărta; profitând de o scurtă acalmie, stewardesa ne-a invitat să ne prezentăm cât mai iute la poarta de îmbarcare. Keira a înaintat pe pasarelă fără nici o tragere de inimă.

— Uite, i-am arătat cu degetul spre hublou, încolo se înseninează, avem baftă.

— Și înseninarea asta a ta o să ne urmeze până în locul în care trebuie să coborâm pe pământ?

Latura pozitivă a turbulențelor care ne-au zgâlțâit timp de cincizeci și cinci de minute, cât a durat zborul, a fost că draga de Keira nu s-a mai desprins din brațele mele.

În arhipelagul Shetland, am ajuns spre mijlocul după-amiezii, pe o ploaie torențială. Agenția îmi recomandase să închiriez o mașină, chiar de la aeroport. Am făcut un drum de șaiszeci de mile, ce trecea peste câmpii unde pășteau turme de oi. Dat fiind că animalele trăiesc în libertate, crescătorii au obiceiul să vopsească lâna propriilor turme, astfel încât să le deosebească de ale vecinilor. Asta le dă pajiștilor culori foarte frumoase, care contrastează cu cenușiul cerului. La Toft, ne-am imbarcat pe feribotul ce duce la Ulsta, un sătuc de pe coasta de est a insulei Yell; restul insulei nu este, practic, populat decât de cătune.

Organizasem cu grijă călătoria, așa că, la Burravoe, ne aștepta o cameră într-un Bed and Breakfast, care, de altfel, cred că era singurul de pe insulă.

Bed and Breakfast-ul în chestiune era o fermă care punea o cameră la dispoziția rarilor vizitatori ce veneau să se piardă pe aici.

Yell este una dintre acele insule de la capătul lumii, un land lung de treizeci și cinci de kilometri și lat abia de doisprezece. Pe el trăiesc nouă sute cincizeci și șapte de suflete; cifra este precisă, fiecare naștere sau deces afectând sensibil demografia regiunii. Vidrele, focile cenușii, rândunelele arctice sunt viețuitoarele întâlnite cu precădere.

Cei doi crescători de oi, soț și soție, care ne-au primit erau, la urma urmei, încântători, doar că aveau un accent ce ne împiedica să-i înțelegem pe deplin. Cina era servită la ora șase, iar, la ora șapte, Keira și cu mine am fost nevoiți să ne retragem în camera noastră, având ca sursă de iluminat doar două lumânări mari și late. Afară, vântul sufla în rafale, obloanele se trânteau, palele unei eoliene ruginite scrâșneau în întuneric, iar ploaia izbea în geamuri. Keira se ghemuise lângă mine, dar, în seara asta, nici vorbă să putem face dragoste.

A doua zi, am regretat mai puțin că ne culcaserăm odată cu găinile, căci deșteptarea a fost strașnic de matinală. Aveam de toate: behăit de oi, grohăit de porci, cotcodăcit de găini; din tablou nu lipsea decât mugetul unei vaci, dar ouăle, șunca și laptele de oaie cu care am fost serviți la micul dejun aveau un gust cum, din păcate, n-am mai întâlnit de atunci. Fermiera ne-a întrebat ce ne aducea aici.

— Am venit în vizită la un antropolog retras aici, pe insulă, un anume Yann Thornsten. Îl cunoașteți? A întrebat Keira.

Fermiera a dat din umeri și a ieșit din bucătărie. Keira și cu mine ne-am uitat unul la altul, uluiți.

— Ieri m-ai întrebat ce șanse avem să fim primiți de tipul ăsta? Tocmai mi-am revizuit previziunile. Și cred că șansele tind să ni se reducă, am șoptit.

După ce am terminat de mâncat, m-am dus în staul, să-l văd pe soțul gazdei noastre. Când l-am întrebat despre numitul Yann Thornsten, oierul a făcut o strâmbătură.

— Vă așteaptă?

— Nu, nu chiar.

— Atunci, vă va primi cu focuri de armă. Olandezul e un tip al dracu': nu tu bună ziua, nu tu la revedere, e un singuratic. Când vine în sat, o dată pe săptămână, la cumpărături, nu vorbește cu nimeni. Acum doi ani, familia care stă în ferma de lângă el a avut o problemă. Pe femeie au apucat-o durerile facerii în puterea nopții, iar lucrurile nu mergeau bine. Soțul ei trebuia să se ducă după doctor, dar nu-i pornea mașina. Flăcăul a traversat landul, ca să-i ceară ajutor olandezului; după ce a mers un kilometru prin ploaie, a fost primit cu împușcături de carabină. Copilașul n-a supraviețuit. Ascultați-mă pe mine: insul e un ticălos. În ziua când o să fie dus la cimitir, lângă el n-o să-i aibă decât pe preot și pe tâmplar.

— De ce și pe tâmplar? Am întrebat.

— Fiindcă el e proprietarul dricului, iar calul care îl trage e tot al lui.

I-am povestit această conversație Keirei și am hotărât să dăm o raită de-a lungul coastei. În timpul plimbării, aveam să punem la punct o strategie de abordare.

— Am să mă duc singură, a declarat Keira.

— Zău? Și mai ce? Nici nu poate fi vorba!

— Într-o femeie n-o să tragă, fiindcă n-ar avea nici un motiv să se simtă amenințat. Ascultă, pe insule, povești de-astea, cu vecini care nu se au bine, sunt cu duiumul. Cu siguranță că omul ăsta nu e un monstru, așa cum este descris. Știu eu nu unul, ci mai mulți care ar trage într-o siluetă ce se apropie de casa lor în toiul nopții.

— Da' ciudate cunoștințe mai ai!

— Mă lași în dreptul proprietății lui, iar restul drumului îl fac pe jos.

— Categorie, nu!

— N-o să tragă asupra mea, crede-mă. Pe mine mă sperie mai tare zborul de la întoarcere decât omul ăsta.

Schimbul de argumente a continuat pe toată durata plimbării. Mergeam de-a lungul falezelor, descoperind mici golfulețe sălbatice. Keira s-a îndrăgostit de o vidră. Animalul nu era sperios, ba chiar părea să se amuze de prezența noastră, urmându-ne de la câțiva metri. Și-a tot făcut, așa, de joacă, mai bine de o oră. Sufla un vânt rece, dar nu ploua, iar mersul pe jos ne făcea plăcere. Pe drum, am întâlnit un om care se întorcea de la pescuit. L-am întrebat pe unde s-o luăm.

Accentul lui era și mai teribil decât al gazdelor noastre.

— Încotro mergeți? A mormăit în barbă.

— La Burravoe.

— E la o oră de mers, în urma voastră, a spus, îndepărtându-se.

Keira m-a lăsat pe loc și s-a luat după el.

— E o regiune frumoasă, i-a spus, când l-a ajuns.

— Dacă vreți, a răspuns bărbatul.

— Îmi închipui că iernile trebuie să fie aspre, a continuat ea.

— Mai aveți să-mi spuneți multe prostii de-astea? Trebuie să mă duc să-mi pregătesc masa.

— Domnul Thornsten?

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, și-a grăbit pașii bărbatul.

— Pe insulă nu e multă lume, așa că mi-e greu să vă cred.

— N-aveți decât să credeți ce vreți și lăsați-mă odată în pace. Ați vrut să vă arăt drumul, tocmai vă îndepărtați de el; prin urmare, faceți stânga-mprejur și veți fi în direcția cea bună.

— Sunt arheolog. Am venit de departe ca să vă întâlnim.

— Arheolog, ne-arheolog, mi-e indiferent. V-am spus că nu-l cunosc pe Thornsten al dumneavoastră.

— Eu nu vă rog decât să-mi acordați o întrevvedere de câteva ore. V-am citit lucrările despre marile migrații din paleolitic și am nevoie de îndrumările dumneavoastră.

Bărbatul s-a oprit și a măsurat-o pe Keira din cap până-n picioare.

— Aveți o mutră de pisăloagă, iar eu n-am chef să fiu pisat.

— Iar dumneavoastră aveți mutra unui tip acru și detestabil.

— Sunt absolut de acord, a răspuns bărbatul, zâmbind. Un motiv în plus ca să nu facem cunoștință. În ce limbă trebuie să vă mai spun că vreau să fiu lăsat în pace?

— Încercați în olandeză! Îmi închipui că puțini oameni de prin partea locului mai au un accent ca al dumneavoastră.

Bărbatul s-a întors cu spatele și a plecat. Keira s-a ținut după el și l-a ajuns imediat.

— N-aveți decât să faceți pe catârul cât vreți, pe mine mă lasă rece. Am să mă țin după dumneavoastră până în fața casei, dacă trebuie. O să mă goniți cu pușca?

— Chestia asta v-au spus-o fermierii din Burravoe? Nu mai credeți toate tâmpeniile auzite pe insulă. Oamenii de aici se plictisesc și nu știu ce să mai scornească.

— Singurul lucru care mă interesează, a continuat ea, este ceea ce aveți să-mi spuneți dumneavoastră și nimic altceva.

Bărbatul părea, pentru prima oară, să-mi dea și mie puțină atenție. Pentru moment, a lăsat-o pe Keira în plata Domnului și a făcut un pas înspre mine.

— E tot timpul așa de agasantă, ori sunt singurul care are parte de acest tratament de favoare?

Eu, unul, n-aș fi formulat lucrurile în acest fel; m-am mulțumit să zâmbesc și i-am confirmat că da, Keira avea o fire destul de hotărâtă.

— Și ce faceți în viața de zi cu zi, în afară de a vă ține după ea?

— Sunt astrofizician.

Privirea lui s-a schimbat brusc, iar ochii de un albastru intens i s-au căscat ceva mai mult.

— Stelele, a șoptit el. Îmi plac mult; cândva, ele m-au călăuzit.

Thornsten și-a privit botul încălțărilor și a lovit o pietricică. Aceasta a zburat cât colo.

— Îmi imaginez că și dumneavoastră vă plac, dacă faceți meseria asta, a continuat el.

— Și eu îmi imaginez, i-am răspuns.

— Veniți, stau la capătul drumului. O să vă dau ceva de băut, ca să vă potoliți setea, o să-mi vorbiți puțin despre cer și, după aia, mă lăsați în pace. Gata, am făcut târgul?

Ne-am strâns mâinile, ceea ce însemna mai mult decât o făgăduială.

Un covor uzat, pe podeaua de scânduri, un fotoliu vechi, în fața șemineului, două biblioteci care gemeau de cărți și de praf, de-a lungul unui perete, un pat din fier forjat, acoperit cu o cuvertură bătrânească de patchwork, o noptieră cu o veioză pe ea, iată mobilierul încăperii principale din această locuință modestă. Gazda ne-a poftit în jurul mesei din bucătărie; ne-a oferit o cafea neagră, de o amăreală care i se lua la întrecere cu tăria. Și-a aprins o țigară din pănușă de porumb și ne-a privit țintă.

— Mai exact, ce căutați aici? Ne-a spus, suflând peste flacăra chibritului.

— Niște informații cu privire la primele migrații umane, care au tranzitat Marele Nord pentru a ajunge până în America.

— Aceste fluxuri migratorii sunt foarte controversate, popularea continentului american este mult mai complexă decât pare. Dar găsiți toate astea și în cărți, nu aveți nevoie să vă deplasați până aici...

— Credeți că este posibil, l-a întrerupt Keira, ca un grup să fi părăsit bazinul mediteranean, pentru a ajunge în strâmtoarea Bering și în Marea Beaufort, trecând pe la Pol?

— Strașnică hoinăreală, a rânjit Thornsten. După dumneavoastră, au făcut călătoria asta cu avionul?

— Nu e nevoie să mă luați de sus, vă cer doar să-mi răspundeți la întrebare.

— Și în ce epocă ar fi avut loc, după dumneavoastră, această epopee?

— Între patru mii și cinci mii de ani înaintea erei noastre.

— N-am auzit niciodată așa ceva, și de ce tocmai în acest moment?

— Pentru că este cel care mă interesează.

— Ghețurile erau mult mai bine formate decât sunt astăzi, iar oceanul mai mic; deplasându-se în funcție de anotimpurile favorabile, da, lucrul ar fi fost posibil. Acum, să jucăm cu cărțile pe masă! Spuneți că mi-ați citit lucrările; nu știu cum ați reușit acest miracol, pentru că am publicat foarte puțin, iar dumneavoastră sunteți prea tânără ca să fi asistat la una din rarele conferințe cu acest subiect, pe care le-am ținut. Dacă v-ați aplecat, cu adevărat, asupra scrierilor mele, tocmai mi-ați pus o întrebare al cărei răspuns îl cunoașteți dinainte de-a veni, pentru că astea sunt tocmai teoriile pe care le-am susținut. Din cauza lor am fost pus la stâlpul infamiei de către Societatea Arheologilor; așa că e rândul meu să vă pun două întrebări. Ce căutați, cu adevărat, la mine și în ce scop?

Keira și-a dat cafeaua pe gât.

— De acord, a spus ea. Să jucăm cu cărțile pe masă. N-am citit nimic scris de dumneavoastră; până săptămâna trecută, nici măcar nu aveam habar de lucrările respective. Cel care mi-a recomandat să vin aici este un profesor, prieten cu mine. Mi-a spus că mă puteți informa în privința acestor mari migrații, față de care confrății noștri nu au o părere unanimă. Dar eu am căutat întotdeauna acolo unde ceilalți s-au lăsat păgubași. Iar astăzi, caut un loc de trecere pe unde oamenii ar fi putut traversa Marele Nord, în mileniul al IV-lea sau al V-lea.

— De ce să fi întreprins această călătorie? A întrebat Thornsten. Ce anume i-ar fi determinat să-și riște viața? Asta e întrebarea-cheie, domnișoară, atunci când ne interesăm, chipurile, de migrații. Omul nu migrează decât împins de nevoi, pentru că îi e foame sau sete, pentru că e persecutat. Cel care îl mână să se deplaseze este instinctul său de supraviețuire. Luați, de exemplu, cazul dumneavoastră: v-ați părăsit cuibul călduț, ca să veniți în șandramaua asta veche, fiindcă aveți nevoie de ceva, nu?

Keira m-a privit, căutând în ochii mei răspunsul la o întrebare pe care o ghiceam. Trebuia sau nu trebuia să-i acordăm încredere acestui bărbat, trebuia să ne luăm riscul de a-i arăta fragmentele noastre, să le lipim din nou, ca să vadă și el fenomenul? Observasem că, de fiecare dată când făceam asta, intensitatea lui scădea. Am preferat să-i economisim energia, să facem în așa fel încât să fie cât mai puțini oameni la curent cu ceea ce încercam noi să descoperim. I-am făcut un semn din cap, pe care ea l-a înțeles. S-a întors spre Thornsten.

— Prin urmare? A insistat el.

— Oamenii aceia duceau un mesaj, a răspuns Keira.

— Ce fel de mesaj?

— O informație importantă.

— Cui?

— Magiștrilor civilizațiilor stabilite pe fiecare dintre marile continente.

— Și cum ar fi putut ghici ei că existau și alte civilizații, în afară de a lor, la asemenea distanțe?

— Nu puteau avea certitudinea, dar nu cunosc nici un explorator care să fi știut, în momentul plecării, ce va găsi la sosire. Totuși, cei la care mă gândesc eu întâlniseră destule popoare diferite de al lor pentru a presupune că mai existau și altele, ce trăiau pe meleaguri îndepărtate. Am deja dovada că trei călătorii de felul ăsta au fost întreprinse în aceeași epocă și pe distanțe considerabile. Una spre sud, alta spre est, până în China, și o a treia spre vest. Nu mai rămâne decât nordul pentru a-mi confirma teoria.

— Chiar aveți dovada că au avut loc astfel de călătorii? A întrebat neîncrezător Thornsten.

Vocea i se schimbă. Și-a apropiat scaunul de al Keirei și și-a pus mâna pe masă, răcâindu-i lemnul cu unghiile.

— Nu v-aș putea minți, a afirmat Keira.

— Vreți să spuneți că n-ați putea-o face de două ori la rând?

— Adineauri, am vrut să vă îmblânzesc. Se spune că nu e ușor să se apropie cineva de dumneavoastră.

— Stau eu închis aici, dar nu sunt un animal!

Thornsten se uita țintă la Keira. Ochii îi erau înconjurați de riduri, iar privirea, atât de profundă, încât cu greu puteai să i-o susții. S-a ridicat și ne-a lăsat singuri câteva clipe.

— O să vorbim după aia despre stelele dumneavoastră. N-am uitat de târgul pe care l-am făcut, a strigat din salon.

S-a întors cu un tub lung, din care a scos o hartă. A întins-o pe masă și i-a fixat colțurile, care se încăpățâneau să se îndoie, cu ceștile noastre de cafea și cu o scrumieră.

— Iată, a spus, arătând nordul Rusiei de pe marea planisferă. Dacă această călătorie a existat cu adevărat, mesagerii voștri aveau în față mai multe căi. Una, luând-o prin Mongolia și Rusia, pentru a ajunge la strâmtoarea Bering, așa cum ați sugerat. La acea epocă, popoarele sumeriene construiseră deja niște ambarcațiuni îndeajuns de robuste ca să meargă de-a lungul rutei aisbergurilor și să ajungă la Marea Beaufort, chiar dacă nimic nu dovedește că s-ar fi îndreptat vreodată într-acolo. Altă cale posibilă: trecând prin Norvegia, insulele Feroe și Islanda, apoi, traversând sau înconjurând Groenlanda și golfurile Baffin, ar fi putut ajunge în Marea Beaufort. Cu condiția să fi putut totuși supraviețui temperaturilor polare, să se fi hrănit, pe drum, cu pește și să nu fi fost devorați ei înșiși de către urși, totul este posibil.

— Posibil sau plauzibil? A insistat Keira.

— Eu am susținut teza că astfel de călătorii au fost întreprinse, de către oameni de origine caucaziană, cu mai bine de douăzeci de mii de ani înaintea erei noastre. Am mai susținut, de asemenea, că civilizația sumerienilor n-a apărut pe malurile Tigrului și ale Eufratului, și asta pur și simplu, fiindcă ei învățaseră să stocheze alacul 11. Dar nimeni nu m-a crezut.

— De ce îmi vorbiți despre sumerieni? L-a întrebat Keira.

— Pentru că această civilizație este una dintre primele, dacă nu chiar prima, care a inventat scrierea, una dintre primele care a creat un instrument ce le-a permis oamenilor să-și noteze limba. Odată cu scrierea, sumerienii au inventat arhitectura și au realizat nave demne de acest nume. Căutați dovezi că, în urmă cu câteva milenii, a avut loc o mare călătorie și sperați să dați de ele ca prin farmec, semănate în calea dumneavoastră de vreun Degețel? Sunteți de o naivitate dezolantă. Indiferent de ceea ce căutați cu adevărat, dacă acel lucru a existat, urmele i le veți găsi în texte. Acum, vreți să vă spun mai multe sau intenționați să mă întrerupeți din nou, ca să nu spuneți nimic?

Am luat mâna Keirei și i-am strâns-o, implorând-o, în felul ăsta, să-l lase să-și continue povestea.

— Unii susțin că sumerienii au trecut la o viață sedentară, stabilindu-se pe malurile Tigrului și ale Eufratului, pentru că, aici, alacul creștea din abundență, iar ei învățaseră să stocheze această cereală. Își puteau pune la păstrare recoltele care aveau să-i hrănească în anotimpurile reci și infertile; în

felul acesta, nu mai erau siliți să ducă o viață nomadă, pentru a-și procura hrana zilnică. Este ceea ce vă explicam: trecerea la viața sedentară dovedește că omul trece de la supraviețuire la viață. Și, de îndată ce devine sedentar, începe să-și îmbunătățească traiul zilnic: acum și numai acum încep civilizațiile să evolueze. De îndată ce intervine un incident de ordin geografic sau climatic, care distruge această ordine, de îndată ce omul nu-și mai găsește pâinea zilnică, o pornește iar la drum. Spuneți-le cum vreți, exoduri sau migrații, ele reprezintă același zbucium, din același motiv: cel al eternei lupte pentru supraviețuirea speciei. Dar cunoștințele sumerienilor erau deja mult prea dezvoltate pentru ca ei să fi fost doar niște simpli fermieri ce trecuseră brusc la o existență sedentară. Eu am formulat o teorie conform căreia civilizația lor, remarcabil de evoluată, se născuse din reunirea mai multor grupuri de oameni, fiecare fiind purtătorul propriei culturi. Unii veneau de pe subcontinentul indian, alții sosiseră pe mare, plutind de-a lungul litoralului indian, iar al treilea grup venea, în sfârșit, din Asia Mică. Marea Azov, Marea Neagră, Marea Egee, Marea Mediterană, aceste mări nu erau deloc depărtate unele de altele, deși nu comunicau între ele. Toate acele grupuri migratoare se uniseră pentru a pune bazele unei extraordinare civilizații. Dacă vreun popor a putut întreprinde călătoria despre care îmi vorbiți, nu poate fi decât acesta! Și, dacă lucrurile au stat așa, atunci le-au și povestit. Căutați tăblițele pe care le-au scris sumerienii și veți avea dovada că ceea ce căutați există.

— Am disociat tabla memoriilor..., a șoptit, abia auzit, Keira.

— Ce spuneți? A întrebat Thornsten.

— Am găsit un text care începe cu fraza asta: Am disociat tabla memoriilor.

— Ce text?

— E o poveste lungă; dar textul a fost redactat în limba ge'ez, nu în sumeriană.

— Dar proastă mai sunteți! A tunat Thornsten, izbind cu pumnul în masă. Asta nu înseamnă că a fost transcris chiar în epoca acelei călătorii despre care vorbiți. Ați studiat sau ce mama dracu'? Istoriile se transmit din generație în generație, trec peste frontiere, popoarele le transformă și și le însușesc. Oare nu știți de numeroasele împrumuturi regăsite atât în Vechiul, cât și în Noul Testament? Sunt fragmente de istorie furate de la alte civilizații mult mai vechi, pe care iudaismul și, apoi, creștinismul și le-au însușit.

Arhiepiscopul anglican James Ussher, primat al Irlandei, a publicat, între 1625 și 1656, o cronologie care situa nașterea Universului în ziua de duminică, 23 octombrie, a anului 4004 înainte de Hristos. Auzi tâmpenie! Dumnezeu a creat timpul, spațiul, galaxiile, stelele, Soarele, Pământul și animalele, bărbatul și femeia, raiul și iadul. Femeia a fost creată dintr-o coastă a bărbatului!

Thornsten a izbucnit în râs. S-a ridicat să ia o sticlă de vin, a destupat-o, a umplut trei pahare și le-a pus pe masă. L-a băut pe al lui dintr-o sorbitură și și-a turnat imediat altul.

— Dacă ați ști câți cretini continuă să creadă că bărbații au cu o coastă mai puțin decât femeile, ați râde toată noaptea... și totuși, fabula asta s-a inspirat dintr-un poem sumerian, este un simplu joc de cuvinte. Biblia este împănată cu astfel de împrumuturi, printre care faimosul potop și arca lui Noe, o altă poveste scrisă de sumerieni. Așa că lăsați baltă popoarele Hypogeelor, sunteți pe un drum greșit. În cel mai bun caz, acestea or fi avut rolul de elemente de legătură, de retransmisie; numai sumerienii ar fi putut concepe niște ambarcațiuni capabile de periplul despre care vorbiți. Ei au inventat totul! Egiptenii au copiat de la ei pe rupte: scrierea, din care s-au inspirat pentru hieroglifile lor, arta navală, știința de a construi orașe din cărămidă... Dacă acea călătorie a avut loc cu adevărat, acolo a început! A afirmat Thornsten, arătând spre Eufrat.

S-a ridicat și s-a dus spre salon.

— Stați acolo, mă duc să caut ceva și mă întorc.

În scurtul moment în care am rămas singuri, în bucătărie, Keira s-a aplecat asupra hărții și a urmărit cu degetul parcursul fluviului. Apoi a zâmbit și mi-a spus în șoaptă:

— Shamalul aici ia naștere: exact în locul pe care ni l-a arătat Thornsten. E ciudat, dacă stau să mă gândesc, că m-a gonit din Valea Omo, ca să ajung, în cele din urmă, tot la el.

— Bătaia din aripi a fluturelui..., am răspuns, dând din umeri. Ce-i drept, dacă Shamalul n-ar fi suflat, noi n-am fi fost aici.

Thornsten a reapărut în bucătărie, aducând o altă hartă, care prezenta mai în detaliu emisfera nordică.

— Care era poziția reală a ghețarilor din acea epocă? Care căi erau închise, care se deschiseseră? Totul nu este decât o presupunere. Dar singurele elemente care vă vor confirma teoria despre aceste călătorii vor fi dovezile, dacă nu despre punctul de sosire, atunci măcar despre locul în care s-au oprit mesagerii. Nimic nu ne spune că și-ar fi atins ținta.

— Dacă ați vrea să le găsiți urmele, pe care dintre cele două căi ați lua-o?

— Mi-e teamă că n-au rămas deloc urme, doar dacă...

— Doar dacă ce? Am întrebat.

Era pentru prima oară când îmi îngăduiam să particip la conversație. Thornsten s-a întors spre mine, de parcă mi-ar fi remarcat prezența abia acum.

— Mi-ați pomenit de o primă călătorie până în China; cei care au ajuns aici și-ar fi putut continua drumul spre Mongolia, iar, în cazul acesta, calea cea mai logică ar fi fost către lacul Baikal. De acolo, ar fi fost de ajuns să se lase purtați de apele râului Angara, până la vărsarea lui în fluviul Enisei. Estuarul acestuia se află în Marea Kara.

— Prin urmare, era fezabil! S-a entuziasmat Keira.

— Vă sfătuiesc să vă duceți la Moscova. Prezentați-vă la Societatea Arheologilor și încercați să obțineți adresa unui anume Vladenko Egorov. E un alcoolic bătrân, care cred că trăiește, la fel ca mine, retras într-o cocioabă, pe

undeva, pe lângă lacul Baikal. Îi spuneți că v-am trimis eu și, dându-i suta de dolari pe care i-o datorez de acum treizeci de ani, ar trebui să vă primească.

Thornsten s-a scotocit prin buzunarele pantalonilor și a scos o bancnotă de zece lire sterline, făcută ghemotoc.

— Va trebui să mă împrumutați cu suta aia de dolari... Egorov este unul dintre puținii arheologi ruși încă în viață, cel puțin așa sper, care a făcut cercetări subvenționate de guvernul lui, într-o perioadă când totul era interzis. A condus câțiva ani Societatea Arheologică și știe mult mai multe decât a vrut vreodată să mărturisească. Pe vremea lui Hrușciiov, nu era bine să strălucești prea tare și, încă și mai puțin, să ai propriile teorii cu privire la originile populației migratoare pe lângă Marea Kara, în mileniul al IV-lea sau al V-lea, el a fost informat. Nu-l văd decât pe el în stare să vă spună dacă sunteți pe calea cea bună sau nu. Bun, acum s-a lăsat noaptea, a exclamat Thornsten, bătând din nou cu pumnul în masă. O să vă dau ceva de îmbrăcat, ca să nu vă înghețe toate alea, și o să ieșim. Cerul este senin; de când mă tot uit la parșivele astea de stele, sunt câteva cărora aș vrea să le știu, în sfârșit, numele.

A luat două hanorace din cuier și ni le-a aruncat.

— Puneți-le pe voi! După ce terminăm, o să deschid niște borcane cu heringi de-o să vă lingeți pe degete!

Promisiunile trebuie ținute, cu atât mai mult atunci când ești la capătul lumii și singura ființă vie, cale de zece kilometri în jur, se plimbă pe lângă tine cu pușca încărcată.

— Nu vă uitați la mine de parcă aș avea de gând să vă umplu dosul cu alice. Landul ăsta este un pământ sălbatic, nu știi niciodată peste ce jivine poți să dai în timpul nopții. De altfel, să nu vă îndepărtați de mine. Hei, ia priviți-o pe aia care sclipește acolo și spuneți-mi cum se numește!

Ne-am plimbat mult pe afară. Din când în când, Thornsten întindea mâna și-mi arăta o stea, o constelație sau chiar o nebuloasă, iar eu îi spuneam cum se numește. Nu mai era același om pe care îl întâlnisem la sfârșitul după-amiezii.

Heringii n-au avut gust prea rău, iar cartofii copti în spuză le-au mai luat din sărătură. În timpul cinei, Thornsten n-a slăbit-o pe Keira din ochi; probabil că de multă vreme nu-i mai intrase în casă o femeie atât de frumoasă, asta dacă mai primise vreuna seara, în acest loc îndepărtat de lume. Ceva mai târziu, în fața șemineului, pe când degustam o tărie care ne-a ars cerul gurii și beregata, Thornsten s-a plecat din nou asupra hărții întinse pe covor și i-a făcut semn Keirei să se așeze alături de el, pe podea.

— Spuneți ce căutați cu adevărat!

Keira nu i-a răspuns. Thornsten i-a luat mâinile. I-a privit palmele.

— Pământul nu a fost blând cu ele.

Și le-a întors pe ale lui și i le-a arătat Keirei.

— Și ele au săpat acum multă vreme.

— În ce colț al lumii ați făcut săpături? L-a întrebat Keira.

— Nu contează; a fost, cu adevărat, acum multă vreme.

Seara, târziu, ne-a condus în hambar și ne-a pus să urcăm în dubița lui. Ne-a lăsat la două sute de metri de ferma unde eram găzduiți. Am intrat tiptil în camera noastră, la lumina unei brichete, pe care Thornsten ne-o vânduse cu o sută de dolari... și nici o para în minus. Un vechi Zippo care valora pe puțin dublu, jurase el, urându-ne drum bun.

Tocmai suflasem în lumânare și încercam să-mi încălzesc picioarele în cearșafurile reci și umede, când Keira s-a întors spre mine și mi-a pus o întrebare ciudată.

— Tu ții minte să-i fi spus ceva despre popoarele Hypogeelor?

— Nu știu, poate... de ce?

— Pentru că, înainte de-a ne cere să-i plătim datoria pe care o are la vechiul lui prieten din Rusia, mi-a spus: „Lăsați baltă popoarele Hypogeelor, sunteți pe un drum greșit”. Îmi tot repet în minte conversația avută cu el și sunt aproape sigură că nu i-am pomenit de ele niciodată.

— Probabil că ai făcut-o fără să-ți dai seama. Ați trâncănit mult amândoi.

— Te-ai plictisit?

— Nu, cătuși de puțin, e un tip ciudat, destul de pasionant. Ceea ce aș fi vrut eu să știu este de ce s-a exilat un olandez pe o insulă atât de îndepărtată, din nordul Scoției.

— și eu. Ar fi trebuit să-l întrebăm.

— Nu sunt prea sigur că ne-ar fi răspuns.

Keira s-a înfiorat și s-a ghemuit la pieptul meu. Mă gândeam la întrebarea ei. Degeaba treceam în revistă conversația pe care o avusese cu Thornsten, că nu-mi aminteam deloc de vreun moment în care să-i fi vorbit despre popoarele Hypogeelor. Dar întrebarea părea să n-o mai tulbure. Respirația îi era liniștită. Adormise.

Paris.

Ivory se plimba pe chei. În preajma unei sălcii înalte, a zărit o bancă. S-a dus la ea și s-a așezat. De-a lungul Senei, sufla un vânt rece. Bătrânul profesor și-a ridicat gulerul paltonului și și-a frecat brațele. În buzunar, a început să-i vibreze telefonul mobil. Așteptase acest apel toată seara.

— S-a făcut!

— Te-au găsit ușor?

— O fi prietena dumitale o arheologă strălucită și plină de merite, dar, dacă mai așteptam mult dupăăștia doi, venea primăvara. Până la urmă, le-am ieșit eu în cale...

— Cum s-au desfășurat lucrurile?

— Exact așa cum mi-ai cerut.

— Și nu știi...

— Dacă i-am convins? Da, cred că da.

— Îți mulțumesc, Thornsten.

— N-ai de ce. Acum, consider că suntem chit.

— Nu ți-am spus niciodată că mi-ai datora ceva.

— Ivory, mi-ai salvat viața. Visam de multă vreme să-mi achit această datorie față de dumneata. Existența mea n-a fost veselă chiar în fiecare zi a acestui exil forțat, dar, oricum, a fost mai puțin plicticoasă decât la cimitir.

— Ei, hai, Thornsten, n-are rost să mai vorbim despre toate astea.

— Oh, ba da. Încă n-am terminat, așa că o să mă ascuți până la capăt. M-ai scăpat din ghearele tipilor care voiau să-mi pună pielea pe băț atunci când am găsit blestemata aia de pietricică, în Amazonia. M-ai salvat dintr-un atentat, la Geneva. Dacă nu m-ai fi prevenit, dacă nu m-ai fi ajutat să mă dau la fund...

— Asta-i o poveste veche, l-a întrerupt, cu glasul trist, Ivory.

— Nu-i chiar așa; altfel, nu mi-ai fi trimis oițele alea rătăcite, ca să le îndrum spre calea cea bună. Dar ai cântărit bine la ce riscuri îi expui? Îi trimiți la abator și o știi prea bine. Cei care și-au dat atâta osteneală ca să mă omoare vor face și cu ei la fel, dacă se apropie prea mult de țintă. M-ai făcut complicele dumitale și, de când m-am despărțit de ei, am inima strânsă.

— N-o să li se întâmple nimic, te asigur, vremurile s-au schimbat.

— Ah, da? Atunci, eu de ce zac aici? Și, după ce vei obține ceea ce dorești, îi vei ajuta și pe ei să-și schimbe identitatea? Și ei vor trebui să se îngroape într-o gaură pierdută, ca să nu poată fi regăsiți niciodată? Ți-e planul? Orice ai fi făcut pentru mine, în trecut, acum suntem chit, asta-i tot ce voiam să-ți spun. Nu-ți mai datorez nimic.

În receptor, s-a auzit un declic: Thornsten pusese capăt convorbirii. Ivory a oftat și și-a aruncat telefonul în Sena.

Londra.

După ce ne-am întors la Londra, a trebuit să așteptăm câteva zile vizele pentru Rusia. Cecul reprezentând lichidarea, oferit cu generozitate de consiliul de administrație, avea meritul de a-mi fi permis să finanțez această călătorie. Keira își petrecea majoritatea timpului la biblioteca mare a Academiei. Mulțumită lui Walter, îmi păstrasem legitimația de intrare. Treaba mea consta mai ales în a căuta pe rafturi lucrările pe care mi le cerea ea și a le pune la loc după ce nu-i mai trebuiau. Începeam să mă plictisesc de moarte. Într-o după-amiază, am luat o pauză și m-am instalat în fața computerului, pentru a restabili legătura cu cei doi prieteni cărora nu le mai dădusem de multă vreme vești. I-am trimis lui Erwan un mesaj enigmatic. Știam că, descoperindu-l, la prima aruncătură de ochi asupra adresei mele, avea să izbucnească într-un potop de ocări. Probabil că avea să refuze să-l citească, dar, până la căderea serii, curiozitatea ar fi biruit. Și-ar fi deschis din nou calculatorul, iar firea lui l-ar fi împins să reflecteze asupra întrebării pe care i-o puneam.

După ce am apăsat pe tasta „send”, mi-am luat mobilul și l-am sunat pe Martyn, la observatorul Jodrell.

Am fost uimit de răceala cu care mi-a răspuns. Felul în care îmi vorbea nu-i semăna deloc. Cu o voce care se silea să fie oarecum amabilă, mi-a spus că are mult de lucru și aproape că mi-a închis telefonul în nas. Conversația asta rece mi-a lăsat o impresie urâtă. Cu Martyn avusesem întotdeauna

raporturi cordiale, deseori chiar complice, și nu-i puteam înțelege atitudinea. Poate că avea probleme personale și nu voia să le împărtășească.

Pe la ora 17, după ce mi-am triat corespondența și mi-am plătit facturile întârziate, i-am dus vecinei o cutie cu bomboane de ciocolată, ca să-i mulțumesc pentru serviciile pe care mi le făcea cât era anul de lung, și m-am hotărât să dau o raită la băcănia din colț, ca să-mi umplu frigiderul.

Tocmai treceam pe la diversele raioane ale autoservirii, când patronul magazinului s-a apropiat de mine sub pretextul că pune niște conserve pe un raft.

— Nu vă întoarceți imediat; pe trotuarul din față e un tip care nu vă scapă din ochi.

— Poftim?

— Nu e prima oară, l-am remarcat și când ați venit data trecută. Nu știu în ce belea v-ați băgat, dar ascultați-mă pe mine, ăsta e Canada Dry.

— Ce înseamnă?

— Are aerul unui gabor, comportamentul unui gabor, dar nu e așa ceva, credeți-mă. Tipii de soiul ăsta sunt sută-n sută niște lepădături.

— De unde știți?

— Am niște veri băgați după gratii, nimic rău, trafic de mărfuri căzute, printr-o întâmplare nefericită, din camioane.

— Cred că vă înșelați, i-am spus, privind peste umărul lui.

— Cum vreți, dar, dacă vă răzgândeți, depozitul meu din fundul magazinului este deschis. Are o ușă care dă în curte. De acolo, puteți trece prin clădirea vecină și ieșiți în strada din spate.

— Sunteți foarte amabil.

— Vă faceți cumpărăturile de atâta vreme aici... m-ar necăji să pierd un client fidel.

Comerciantul s-a întors în spatele teighelei. Făcându-mă că plouă, m-am apropiat de un turnichet de lângă vitrină, am ales un ziar și am profitat de ocazie ca să arunc o privire în stradă. Patronul magazinului nu greșea, la volanul unei mașini parcate lângă trotuarul din față, stătea un bărbat care părea să mă supravegheze. Am hotărât să mă lămuresc. Am ieșit și m-am dus drept spre el. În timp ce traversam, am auzit motorul huruind, iar mașina a demarat în trombă.

De cealaltă parte a străzii, patronul autoservirii mă privea dând din umeri. M-am întors să plătesc cumpărăturile.

— Trebuie să mărturisesc că e destul de ciudat, i-am spus, întinzându-i cartea de credit.

— Ați făcut ceva ilegal în ultimul timp? M-a întrebat.

Întrebarea mi s-a părut destul de nelalocul ei, dar îmi fusese pusă cu atâta bunăvoință, încât nu m-am simțit deloc ofensat.

— După câte știu eu, nu, i-am răspuns.

— Ar trebui să lăsați cumpărăturile și să-i dați bice spre casă.

— De ce?

— Mi se pare că pușlamaua asta ține de șase, asigură acoperirea cuiva.
— Ce acoperire?
— Cât timp sunteți aici,ăștia sunt siguri că nu vă aflați în altă parte, dacă pricepeți ce vreau să spun.
— Și unde să nu mă aflu?
— La dumneavoastră acasă, de exemplu.
— Credeți că...?
— Că, dacă mai pălăvrăgiți mult, o să ajungeți prea târziu? Fără nici o îndoială!

Mi-am luat sacoșa cu provizii și am plecat în goana mare. Casa era așa cum o lăsasem, ușa nu purta nici o urmă de efracție, iar înăuntru n-am găsit nimic care să sprijine presupunerile băcanului. Mi-am lăsat cumpărăturile în bucătărie și am alergat la Academie, s-o iau pe Keira.

Keira se întindea, căscând, și se freca la ochi, semn că lucrase toată ziua. A închis cartea pe care o studia și s-a dus s-o pună la locul ei din raft. A ieșit din bibliotecă, a trecut pe la Walter, ca să-i spună la revedere și apoi s-a îndreptat spre metrou.

Cer cenușiu, burniță, trotuare strălucitoare. O adevărată seară de iarnă londoneză. Circulația era îngrozitoare. Patruzeci și cinci de minute în ambuteiaje, până să ajung la destinație, și încă zece, ca să-mi găsesc un loc de staționare. Tocmai încuiam portiera, când l-am văzut pe Walter ieșind din Academie. Și el m-a zărit, așa că a traversat strada și a venit spre mine.

— Ai timp să luăm un păhărel? M-a întrebat.
— Lasă-mă s-o iau pe Keira de la bibliotecă și venim după tine, la pub.
— Ah, mă cam îndoiesc. Ea a plecat acum o jumătate de oră, poate chiar mai de mult.
— Ești sigur?
— A venit să-mi spună la revedere și am mai stat de vorbă câteva clipe în biroul meu. Ei, cum rămâne cu berea?

M-am uitat la ceas, era cea mai proastă oră la care puteai traversa Londra. De îndată ce aveam să fiu într-un loc mai ferit, trebuia s-o sun pe Keira, ca să-i spun că mai întârzii.

Pubul era arhiplin; ca să ajungă la bar, Walter și-a croit drumul cu coatele. A comandat două halbe și mi-a întins una peste umerii unui bărbat care izbutise să se fofileze între noi. Apoi m-a tras spre fundul sălii, unde tocmai se elibera o masă. Ne-am așezat, într-o hărmălaie greu de suportat.

— Ei, cum e cu mica voastră călătorie în Scoția? A fost bine? A țipat Walter.

— Formidabil... dacă-ți plac heringii. Eu crezusem că, la Atacama, era frig, dar atmosfera din Yell este și mai înghețată! Ca să nu vorbesc de umezeală!

— Ați găsit ceea ce căutați?
— Keira părea entuziasmată. E ceva, nu? Dar mi-e teamă că, în curând, va trebui să plecăm din nou.

— Până la urmă, povestea asta o să vă aducă la sapă de lemn, a zberlat Walter.

— Ne-a și adus!

Mobilul îmi vibra în fundul buzunarului. L-am luat și mi l-am pus la ureche.

— Tu mi-ai scotocit prin lucruri? M-a întrebat Keira, cu un glas care abia se auzea.

— Nu, bineînțeles, de ce să fi făcut așa ceva?

— Nu mi-ai desfăcut tu sacul? Ești sigur? A șoptit ea.

— M-ai mai întrebat o dată, răspunsul meu este tot nu.

— Ai lăsat lumina aprinsă în cameră?

— Nu, nici asta. Vreau să știu ce se întâmplă!

— Cred că nu mai sunt singură în casă...

Brusc, mi-a înghețat sângele în vine.

— Keira, ieși afară! Am urlat. Șterge-o imediat, fugi la băcănia din colțul străzii Old Brompton și nu te mișca de acolo până nu vin eu! Ai auzit? Keira, ai auzit?

Convorbirea se întrerupsese. Până să înțeleagă Walter ce se petrece, eu traversasem sala, imbrâncind orice îmi stătea în cale, și mă năpustisem în stradă, unde un taxi era prins în ambuteiaj, iar o motocicletă se pregătea să-l depășească. M-am azvârlit aproape sub roțile acesteia și l-am silit pe motociclist să se oprească. I-am explicat să era o chestiune de viață și de moarte și i-am promis că-l despăgubesc, dacă mă duce imediat la intersecția străzii Old Brompton cu Cresswell Garden. El mi-a spus să urc în șa, a băgat în viteză și a pornit.

Străzile defilau într-un ritm drăcesc. Old Marylebone, Edgware Road, Marble Arch, piața circulară era neagră de lume, autobuzele și taxiurile păreau piesele unui joc de domino imposibil de descâlcit. Motociclistul meu s-a urcat pe trotuar; nu prea avusesem ocazia să merg pe motocicletă, dar încercam să-l imit, înclinându-mă în aceeași parte când lua virajele. Trecuseră zece minute dintr-o cursă ce părea interminabilă; am traversat Hyde Park, pe sub șiroaiele de ploaie, am luat-o pe Carriage Drive, printre două șiruri de mașini pe care le atingeam uneori cu genunchii. Serpentine, Exhibition Road, piața circulară din dreptul stației de metrou South Kensington; se zărea, în fine, Old Brompton, încă și mai aglomerată decât străzile de până acum. La intersecția cu Queens Gate Maws, motociclistul a accelerat și mai tare, trecând exact când stopul se schimba de la galben la roșu. O camionetă se grăbise să pornească înainte de a avea verde, iar tamponarea părea inevitabilă. Motocicleta s-a culcat pe o parte, pilotul ei s-a agățat de ghidon, iar eu m-am dus învărtindu-mă pe spate, ca o sfârlează, drept spre trotuar, într-o străfulgerare, am văzut, ca prin vis, fețele înlemnite ale trecătorilor, martori înspăimântați ai scenei. Din fericire, m-am oprit, fără să mă izbesc prea tare, în pneurile unui camion care staționa. Scuturat, dar nevătămat, m-am sculat de jos; motociclistul era deja pe picioare și se căznea să-și ridice motorul. M-am oprit doar cât să-i fac un semn de

mulțumire. Până la străduța mea, mai aveam vreo sută de metri, ca popa. Am început să țip la oameni, să se dea deoparte, am îmbrâncit un cuplu care m-a acoperit de ocări. În sfârșit, am zărit băcănia și m-am rugat la Dumnezeu să o găsesc pe Keira acolo.

Când am apărut în magazin, patronul a tresărit: eram lac de apă, gâfâind și a trebuit să repet de două ori ceea ce întrebam, ca să mă fac înțeles. Răspunsul lui era inutil. În fundul prăvăliei nu era decât o clientă; am alergat la ea și am luat-o, cu tandrețe, în brațe. Tânăra a țipat și mi-a tras două sau chiar trei palme zdravene, n-am avut timp să le număr. Patronul a ridicat receptorul telefonului și, în timp ce ieșeam din prăvălie, i-am strigat să trimită cât mai repede poliția în Cresswell Place, numărul 24.

Am găsit-o pe Keira stând pe parapet, în fața ușii.

— Ce ai? Obrajii îți sunt ca para focului, ai căzut? M-a întrebat ea.

— Peste cineva care semăna cu tine... din spate, i-am răspuns.

— Sacoul îți este complet sfâșiat, ce ai pățit?

— Asta voiam să te întreb și eu.

— Mi-e teamă că, în lipsa noastră, am avut o vizită, a spus Keira. Mi-am găsit sacul desfăcut, în salon; când am intrat, hoțul încă mai era în casă, am auzit pași la etaj.

— L-ai văzut plecând?

O mașină de poliție a oprit în dreptul nostru; din ea au coborât doi polițiști. Le-am explicat că aveam toate motivele să credem că, în casă, era un hoț. Ei ne-au ordonat să stăm deoparte și au intrat să cerceteze locul.

După câteva minute, au ieșit nedumeriți. Dacă fusese vreun hoț, probabil că fugise prin grădină. În căsuțele astea vechi, etajul întâi nu este prea înalt, iar iarba deasă de sub ferestre amortizează căderea. M-am gândit din nou la clanța pe care tot nu o reparasem. Hoțul trebuie să fi intrat prin dos.

Acum, eram nevoiți să facem inventarul lucrurilor furate și să depun o plângere la comisariat. Polițiștii au promis că vor cerceta prin împrejurimi și mă vor ține la curent, dacă arestează pe cineva.

Am inspectat, împreună cu Keira, fiecare încăpere. Colecția mea de aparate fotografice era neatinsă, portofelul pe care îl lăsam întotdeauna într-o cupă, la intrare, era la locul lui, nu fusese deranjat nimic. În timp ce îmi verificam camera, Keira m-a strigat de la parter.

— Ușa dinspre grădină are zăvorul pus, mi-a spus ea. Am închis-o chiar eu, aseară. Și, atunci, cum a intrat tipul ăla?

— Ești sigură că a fost cineva?

— Dacă în casa ta nu sunt stafii, atunci sunt sigură.

— Și, atunci, cum a intrat hoțul ăsta misterios?

— Dar n-am nici cea mai vagă idee, Adrian!

I-am promis Keirei că nimic nu ne va mai tulbura cina de îndrăgostiți, de care, în ajun, nu avuseserăm parte.

Important era că nu se întâmplase nimic. Dar eram îngrijorat. Asta era o reminiscență a pășaniilor noastre din China. L-am sunat pe Walter, ca să-i împărtășesc grija mea, dar telefonul lui era ocupat.

Amsterdam.

De fiecare dată când trecea prin marea sală a Palatului Dam, Vackeers se minuna de frumusețea planisferelor gravate în pardoseala de marmură, deși preferința lui se îndrepta spre al treilea desen, cel care reprezenta o gigantică hartă a stelelor. După ce a ieșit în stradă, a traversat piața. Se lăsase seara, felinarele se aprinseseră, iar apele calme din canalele orașului le reflectau haloul. Pentru a ajunge acasă, Vackeers o lua pe Hoogstraat. În dreptul numărului 22, pe trotuar, era parcată o motocicletă puternică. O femeie care împingea un landou i-a zâmbit; Vackeers i-a întors zâmbetul și și-a văzut de drum.

Motociclistul și-a coborât viziera, pasagerul lui, de asemenea. Motorul a mugit, iar motocicleta a țâșnit pe aleea paralelă.

Doi tineri îndrăgostiți se strâneau în brațe, rezemați de un copac. O camionetă oprită pe banda a doua bloca circulația. Doar bicicletele reușeau să se strecoare pe acolo.

Pasagerul de pe șaua motocicletei și-a apucat măciuca ascunsă în mâneca bluzonului.

Tânăra care împingea landoul s-a întors, îndrăgostiții și-au întrerupt sărutul.

Vackeers tocmai traversa un pod, când a simțit, deodată, o arsură cumplită în mijlocul spatelui. I s-a tăiat respirația: aerul nu-i mai intra în plămâni. Căzut în genunchi, a încercat să se agate de un felinar, dar s-a prăbușit cu fața la pământ. În gură, a simțit gustul sângelui și s-a gândit că, în cădere, și-o fi mușcat limba. Nu suferise niciodată în asemenea hal. La fiecare respirație, aerul îi ardea plămânii. Rinichii zdrobiți îi sângerau din abundență, hemoragia internă îi presa inima tot mai mult, cu fiecare secundă.

Era înconjurat de o tăcere stranie. A reușit să-și adune slabele puteri care-i mai rămăseseră și a ridicat capul. Niște trecători alergau spre el, să-l ajute; în depărtare, a auzit o sirenă urlând.

Femeia cu landoul nu mai era acolo. Îndrăgostiții dispăruseră, pasagerul din spatele motocicletei i-a făcut un gest nerușinat, după care motorul s-a făcut nevăzut după colțul străzii.

Vackeers și-a scos mobilul din buzunar. A apăsat o tastă, și-a apropiat anevoie aparatul de ureche și a lăsat un mesaj pe robotul lui Ivory.

„Eu sunt, a șoptit, mi-e teamă că amicul nostru englez n-a apreciat deloc festa pe care i-am jucat-o.”

Un acces de tuse l-a împiedicat să mai continue. Din gură, îi curgea sânge; îi simțea căldura, iar lucrul ăsta îi făcea bine. Îi era frig, durerea devenea tot mai ascuțită. Vackeers a făcut o grimasă.

„Din păcate, nu vom mai putea juca împreună; asta o să-mi lipsească, dragul meu, sper că și dumitale.”

Un nou acces de tuse, o nouă arsură insuportabilă. Telefonul îi aluneca dintre degete. L-a prins în ultima clipă.

„Mă bucur de micul cadou pe care ți l-am făcut când ne-am văzut ultima oară, folosește-te de el cât mai bine. O să-mi lipsești, vechiul meu prieten, chiar mai mult decât partidele noastre. Fii cât se poate de prudent și ai grijă de dumneata.”

Vackeers simțea că îl lasă puterile. A șters numărul pe care îl formase. Mâna i s-a desfăcut încet; n-a mai văzut și n-a mai auzit nimic. Capul i-a căzut din nou pe asfalt.

Paris.

Ivory se întorsese acasă după o reprezentație teatrală care îl plictisise de moarte. Și-a agățat paltonul în vestibul și s-a dus să caute, în frigider, ceva de ronțăit. A scos o farfurie cu fructe, și-a turnat un pahar de vin și s-a dus în salon. S-a așezat pe canapea, și-a desfăcut șireturile pantofilor și și-a întins picioarele, care îl dureau. A căutat telecomanda televizorului și a observat mica diodă care clipea pe robotul telefonic. Intrigat, s-a ridicat și a apăsat pe o tastă. A recunoscut imediat vocea unui vechi prieten.

La sfârșitul mesajului, Ivory a simțit că i se înmoaie picioarele. S-a agățat de bibliotecă, trântind câteva cărți vechi, care au căzut pe parchetul ceruit. Și-a recăpătat echilibrul și a strâns din dinți cât a putut de tare. Zadarnic: lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Ținându-se în continuare de bibliotecă, a încercat să și le șteargă cu dosul mâinii, dar hohotele de plâns care îl zguduiau nu-i îngăduiau.

A luat un vechi tratat de astronomie și l-a deschis, ca să se uite la pagina de gardă, unde era reprodusă, în filigran, o hartă a stelelor, datând din secolul al XVII-lea. A recitat dedicația scrisă acolo.

Știu că această lucrare o să-ți placă. Din ea nu lipsește nimic; aici ai să găsești totul, chiar și mărturia prieteniei noastre.

Al duminale devotat partener de șah, Vackeers.

În zori, Ivory și-a făcut valiza, a închis ușa casei și s-a dus la gară, ca să prindă primul tren spre Amsterdam.

Londra.

De dimineață, m-a sunat agenția. Vizele noastre erau gata, în sfârșit; mă puteam duce să iau pașapoartele. Keira dormea adânc. Am hotărât să plec la agenție și să iau din drum lapte și pâine proaspătă. Era frig, pietrele de pavaj din Cresswell Place erau alunecoase. Ajungând la colțul străzii, i-am făcut un mic semn băcanului. El mi-a întors salutul, făcându-mi cu ochiul. Tocmai atunci mi-a sunat telefonul: Keira probabil că nu citise bilețelul pe care i-l lăsasem în bucătărie. Spre mare mea uimire, am auzit vocea lui Martyn.

— Îmi pare tare rău pentru data trecută, mi-a spus el.

— Să nu-ți pară. Numai că am fost îngrijorat. Nu știam ce ai pățit de erai atât de prost dispus.

— Era să-mi pierd serviciul, Adrian. Din cauza ta, mă rog, din cauza vizitei tale la observator și a cercetărilor pe care le-am făcut pentru tine, cu echipamentul de care dispunem la Jodrell.

— Ce tot spui?

— Sub pretextul că am lăsat să intre o persoană care nu făcea parte din personal – e vorba despre prietenul tău Walter – ăia m-au amenințat că mă dau afară, invocând o greșeală profesională gravă.

— Care „ăia”?

— Cei care finanțează observatorul, guvernul!

— Ei, Martyn, vizita asta a fost absolut fără nici o importanță și, apoi, și Walter, și eu suntem membri ai Academiei, chestia asta n-are nici un sens!

— Ba da, Adrian. De-aia am lăsat să treacă atâta timp până te-am sunat și tot de-aia îți vorbesc dintr-o cabină. Mi-au spus foarte clar că, de acum înainte, nu mai am voie să răspund nici chiar la cea mai mică solicitare a ta și că accesul în localul nostru îți este strict interzis. N-am aflat de concedierea ta decât ieri. Nu știu ce-oi fi învățat tu, dar, fir-ar să fie, Adrian, un tip ca tine nu poate fi mătrășit chiar așa. Te pomenești că și cariera mea atârnă de un fir de păr, dacă tu, care ești de zeci de ori mai competent decât mine, ai pățit-o!

— Martyn, ești foarte drăguț și mă flatezi mult prea mult, dar... ca să te liniștesc, ești singurul care crede asta. Nu știu ce se întâmplă, nu mi s-a spus că aș fi concediat, ci că, pentru moment, mi-am pierdut titularizarea.

— Deschide ochii, Adrian. Ȑia te-au dat, pur și simplu, afară. Am primit două mesaje în legătură cu tine: nu mai am voie să vorbesc cu tine nici măcar la telefon, superiorii noștri și-au pierdut mințile.

— Când mănânci friptură în fiecare duminică și fish and chips tot anul, este inevitabil, i-am răspuns pe un ton glumeț.

— Adrian, nu e nimic de răs, ce-o să se întâmple cu tine?

— Martyn, nu fi îngrijorat. N-am nici o ofertă de serviciu, iar banii mei de la bancă aproape că s-au evaporat, dar, de câțva timp, mă trezesc lângă femeia pe care o iubesc și care mă surprinde, mă face să râd, mă zguduie și mă pasionează, entuziasmul ei mă fascinează cât e ziua de lungă, iar seara, când se dezbracă, mă face... cum să-ți spun... mă emoționează la culme. După cum vezi, nu sunt de plâns și, fără să fac pe nebunul, îți spun, cu toată sinceritatea, că n-am fost în viața mea atât de fericit.

— Adrian, mă bucur pentru tine. Ȑți sunt prieten și mă simt vinovat că am cedat în fața presiunilor, rupând orice legătură cu tine. Înțelege-mă, nu-mi pot pierde locul de muncă; diseară, pe mine nu mă așteaptă nimeni în pat, iar pasiunea pentru profesia mea e singura care mă însoțește în viață. Dacă ai să simți vreodată nevoia să vorbim, lasă-mi la birou un mesaj semnat Gilligan și te sun eu de îndată ce am să pot.

— Cine e Gilligan ăsta?

— Câinele meu, un minunat baset de Artois. Din păcate, anul trecut a trebuit să-l eutanasier. Pe curând, Adrian.

Tocmai închisesem, după conversația asta care mă făcuse să cad pe gânduri, când am auzit un glas din spatele meu. Am tresărit.

— Crezi cu adevărat tot ce ai spus despre mine?

M-am întors și am văzut-o pe Keira. Îmi luase iar un pulover, iar pe umeri își pusese tot paltonul meu.

— Ți-am găsit biletul în bucătărie și mi-a venit s-o pornesc după tine, spre agenție, ca să mă duci într-un loc unde să luăm micul dejun. În frigiderul tău sunt numai legume și, să mănânci dovlecei la micul dejun... Discuția părea să te fi absorbit cu totul, așa că m-am apropiat tiptil, ca să te prind pălăvrăgind cu amanta ta.

Am tras-o spre o cafenea care servea niște cornuri delicioase. Pașapoartele n-aveau decât să aștepte.

— Carevasăzică, seara, când mă dezbrac, ți se scoală?

— Tu n-ai cu ce să te îmbraci, ori au hainele mele o chestie care te atrage în mod deosebit?

— Cu cine vorbeai atât de amănunțit despre mine?

— Cu un vechi prieten. Știu că ți se pare ciudat, dar, de fapt, el era îngrijorat fiindcă mi-am pierdut locul de muncă.

Am intrat în cafenea și, în timp ce Keira se îndopa cu al doilea corn cu migdale, m-am întrebat dacă era înțelept să-i împărtășesc neliniștile mele. Neliniști care n-aveau nici o legătură cu situația mea profesională.

În trei zile, aveam să zburăm spre Moscova, iar ideea de a părăsi Londra nu-mi plăcea câtuși de puțin.

Amsterdam.

În acea dimineață, la cimitir, în urma dricului ce transporta un sicriu lăcuit, nu era, la drept vorbind, aproape nimeni. Un bărbat și o femeie pășeau încet în urma vehiculului. La mormânt, nu aștepta nici un preot care să slujească. Patru lucrători municipali au coborât sicriul, cu ajutorul unor funii lungi. Când acesta a atins fundul gropii, femeia a aruncat un trandafir alb și un pumn de pământ. Bărbatul care o însoțea a făcut la fel. Apoi, cei doi s-au salutat și au pornit în direcții opuse.

Londra.

Sir Ashton a adunat fotografiile aliniate pe biroul lui. Le-a băgat într-un plic și a închis dosarul.

— Isabel, ești foarte frumoasă în pozele astea. Doliul te prinde de minune.

— Ivory nu s-a lăsat păcălit.

— Sper. De altfel, asta a fost un mesaj pentru el.

— Nu știu dacă ai...

— V-am cerut să alegeți între Vackeers și cei doi tineri. L-ați ales pe moșneag! Nu-mi veni, acum, cu reproșuri.

— Era chiar atât de necesar?

— Nici măcar nu înțeleg de ce-ți mai pui întrebări! Oare sunt singurul care își dă seama, cu adevărat, de consecințele actelor sale? Ți închipui ce s-ar

întâmpla dacă protejării lui și-ar atinge ținta? Crezi că miza acestui joc nu merită să-i fie sacrificați ultimii ani de viață ai unui moș?

— Știu, Ashton, mi-ai spus deja.

— Isabel, eu nu sunt un bătrân nebun și însetat de sânge, dar, când rațiunile de stat îmi impun un lucru, nu stau pe gânduri. Niciunul dintre noi – nici chiar tu – nu șovăie. Decizia pe care am luat-o poate că va salva o mulțime de vieți, începând cu ale celor doi exploratori, dacă Ivory se hotărăște, în cele din urmă, să renunțe. Isabel, nu te uita așa la mine, n-am acționat niciodată decât în interesul majorității, cariera mea poate că n-o să-mi deschidă porțile raiului, dar...

— Te rog, Ashton, nu fi sarcastic, nu astăzi. Țineam sincer la Vackeers.

— Și eu îl apreciam, chiar dacă ne mai luam la hartă. Îl respectam și sper ca acest sacrificiu, care mă costă la fel cum te costă și pe tine, să dea rezultatele scontate.

— Ivory părea distrus ieri-dimineață, nu l-am mai văzut niciodată în halul ăla, a îmbătrânit cu zece ani într-o singură noapte.

— Bine-ar fi dacă ar mai îmbătrâni cu încă zece și ar da ortul popii. Ne-ar pica numai bine.

— Atunci, de ce nu l-ai sacrificat pe el, în loc să te legi de Vackeers?

— Am motivele mele!

— Nu-mi spune că a reușit să se protejeze de tine! Credeam că ești imposibil de atins!

— Dacă Ivory ar deceda, arheologa aia ar fi și mai îndârjită. Este prea impetuoasă și prea isteată ca să creadă că ar fi fost un accident. Nu, sunt sigur că ați făcut cea mai bună alegere, am scos din joc pionul care trebuia; dar, vă previn: dacă desfășurarea evenimentelor nu vă va dreptate, dacă aceste cercetări vor continua, nu e nevoie să vă spun cine vor fi cei doi pe care îi vom lua la ochi.

— Sunt sigură că Ivory a înțeles mesajul, a oftat Isabel.

— În caz contrar, vei fi prima avertizată, ești singura căreia încă îi mai acordă încredere.

— Micul nostru număr de la Madrid a fost bine pus la punct.

— Ți-am permis să ajungi la conducerea consiliului, așa că-mi datorai asta.

— N-am acționat din recunoștință față de tine, Ashton, ci pentru că ți-am împărtășit punctul de vedere. Este prea devreme ca să afle lumea, mult prea devreme. Nu suntem pregătiți.

Isabel și-a luat geanta și s-a îndreptat spre ușă.

— Trebuie să recuperăm fragmentul care ne aparține? A întrebat înainte de a ieși.

— Nu, este perfect protejat acolo unde se află, poate chiar și mai mult acum, că Vackeers e mort. Și, pe urmă, nimeni n-ar ști cum să ajungă la el, ceea ce și doream. Bătrânul și-a luat secretul în mormânt, iar asta e minunat.

Isabel a clătinat din cap și a plecat. În timp ce majordomul o conducea la ușa reședinței, secretarul lui Ashton a intrat în biroul acestuia, ținând în mână un plic. Sir Ashton l-a desfăcut și a ridicat capul.

— Când au obținut vizele?

— Alaltăieri, domnule. La ora asta, trebuie să fie în avion; de fapt, nu, s-a corectat secretarul, privind spre ceas, au aterizat deja la Șeremetievo.

— Cum se face că n-am fost avertizați mai din timp?

— N-am idee, am să fac o anchetă, dacă doriți. Vreți s-o chem înapoi pe invitata dumneavoastră? Este încă la noi?

— Nu-i nevoie s-o chemi. În schimb, anunță-i pe oamenii noștri de acolo. Păsărelele astea două nu trebuie în nici un caz să zboare dincolo de Moscova. M-am săturat de ei până peste cap. Fata trebuie să dispară; fără ea, astrofizicianul este inofensiv.

— După experiența neplăcută pe care am avut-o în China, sunteți sigur că vreți să acționați în acest fel?

— Dacă m-aș putea descotorosi de Ivory, n-aș ezita o secundă, dar este imposibil și, apoi, n-am certitudinea că asta ne-ar soluționa definitiv problema. Acționează așa cum ți-am cerut și spune-le oamenilor noștri să nu facă economie de mijloace; de data asta, vreau mai curând eficacitate decât discreție.

— Prin urmare, trebuie să-i anunț pe prietenii ruși?

— Lasă că am eu grijă.

Secretarul s-a retras.

Isabel i-a mulțumit majordomului, care îi deschisese portiera taxiului. Apoi, s-a întors să privească maiestuoasa fațadă a reședinței londoneze deținute de Sir Ashton. I-a cerut șoferului s-o ducă la aeroportul din City.

Stând pe o bancă din micul scuar aflat peste drum de casa victoriană, Ivory s-a uitat după mașina care se îndepărta. Începuse să cadă o ploaie mărunță. Bătrânul s-a ridicat, sprijinindu-se de umbrelă, și a plecat, la rândul lui.

Moscova.

Camera care ni se repartizase la hotelul Intercontinental mirosea a tutun răcit. Abia sosită și, în ciuda temperaturii pe aproape de zero grade, Keira deschisese larg fereastra.

— Îmi pare rău, era singura cameră liberă.

— Putea a trabuc, e infernal.

— Și încă de proastă calitate, am adăugat. Vrei să schimbăm hotelul?

Dacă nu, pot să cer niște cuverturi în plus sau niște hanorace?

— Să nu pierdem timpul, haide imediat la Societatea Arheologilor. Cu cât punem mâna mai repede pe Egorov ăsta, cu atât plecăm mai iute de aici. Doamne, cât îmi lipsesc miresmele de pe Valea Omo!

— Ți-am promis că, într-o zi, când toate astea se vor fi terminat, ne întoarcem acolo.

— Mă întreb câteodată dacă toate astea, cum le zici tu, se vor termina cândva, a mormăit Keira, închizând ușa.

— Ai adresa de la Societatea Arheologilor? Am întrebat-o în lift.

— Nu știu de ce continuă Thornsten să-i spună așa. La sfârșitul anilor cincizeci, Societatea Arheologilor a primit un nume nou: Academia de Științe.

— Academia de Științe? Frumos nume! Poate că mi-aș găsi și eu un job pe aici, nu se știe niciodată!

— La Moscova? Și mai ce?

— Știi, la Atacama, aș fi putut lucra foarte bine în sânul unei delegații ruse, stelelor li se rupe de chestiile astea.

— Bineînțeles, și, pe urmă, ar fi practic, pentru rapoartele tale. Numai că va trebui să-mi arăți cum te folosești de o tastatură cu caractere chirilice.

— La tine, dorința asta de-a avea dreptate este o necesitate sau o obsesie?

— Cele două variante nu-s deloc incompatibile! Hai, mergem?

Vântul era tăios, așa că ne-am aruncat într-un taxi. Keira a încercat din răspuțeri să-i explice șoferului unde să ne ducă, dar, cum acesta nu pricepea o iotă, a desfășurat harta orașului și i-a indicat pe ea adresa. Cei care vorbesc despre lipsa de amabilitate a șoferilor parizieni nu-i cunosc pe ăia din Moscova. Pe străzi, se formase deja poleiul. Dar asta nu părea să-l deranjeze pe taximetrul nostru. Spatele bătrânei lui Lada derapa destul de des, dar, mișcând ușor volanul, o redresa imediat.

Keira s-a prezentat la intrarea Academiei, și-a declinat identitatea și profesia de arheolog. Paznicul a îndrumat-o spre secretariatul administrativ. O tânără cercetătoare care vorbea o engleză destul de corectă ne-a primit cu foarte multă amabilitate. Keira i-a explicat că încercăm să intrăm în legătură cu un anume profesor Egorov, care condusese Societatea Arheologică în anii cincizeci.

Tânăra s-a mirat. Nu auzise niciodată de o asemenea societate, iar fișierele Academiei de Științe nu existau decât de la crearea sa, în 1958. Ne-a rugat să așteptăm; după o jumătate de oră, s-a întors însoțită de unul dintre superiori, un bărbat care trebuie să fi avut vreo șaiszeci de ani. Acesta s-a prezentat și ne-a invitat în biroul lui. Tânăra absolut încântătoare, pe nume Svetlana, ne-a salutat și a plecat. Keira mi-a tras un picior în gleznă și m-a întrebat dacă am nevoie de ajutorul ei ca să aflu telefonul fetei.

— Nu înțeleg despre ce vorbești, am oftat, frecându-mi tibia.

— Mă crezi tâmpită?

Biroul în care am intrat l-ar fi făcut pe Walter să pălească de invidie. Prin fereastra largă, care lăsa să intre o lumină frumoasă, se vedeau căzând fulgi mari.

— Asta nu este cel mai bun anotimp pentru vizite, ne-a spus bărbatul, invitându-ne să luăm loc. S-a anunțat un viscol de toată frumusețea pentru la noapte sau pentru mâine-dimineață, cel târziu.

Bărbatul a deschis un termos și ne-a servit cu câte un pahar de ceai fierbinte.

— Cred că am dat de urma lui Egorov al dumneavoastră, ne-a spus el. Aș putea ști de ce doriți să-l întâlniți?

— Eu fac cercetări despre migrația umană din Siberia, în mileniul al IV-lea. Am înțeles că el cunoștea bine acest subiect.

— Este posibil, a spus bărbatul. Dar eu aș avea unele rezerve.

— De ce? A întrebat Keira.

— Societatea Arheologilor era un nume de împrumut, atribuit unui grup foarte special al serviciilor secrete. În perioada sovietică, oamenii de știință nu erau mai puțin supravegheați decât ceilalți, dimpotrivă. Sub paravanul acestei încântătoare denumiri, celula respectivă avea misiunea de a urmări lucrările întreprinse în domeniul arheologiei și, mai ales, de a inventaria și de a confisca tot ceea ce putea ieși din pământ. Multe lucruri au dispărut... Corupția și pofta de câștig, a adăugat bărbatul, văzându-ne uimirea. Viața din această țară era grea, și astăzi este, dar trebuie să înțelegeți că, la acea epocă, o monedă de aur găsită în săpături îi putea asigura proprietarului său traiul pe câteva luni; tot așa se întâmpla și cu fosilele, care treceau peste frontiere mai ușor decât oamenii. Încă din timpul domniei lui Petru cel Mare, care a fost adevăratul inițiator al cercetărilor arheologice din Rusia, patrimoniul nostru a fost jefuit încontinuu. Din păcate, frumoasa organizație, înființată de Hrușciiov pentru a-l proteja, a avut ca rezultat unul dintre cele mai intense traficuri de antichități văzute vreodată. Abia scoase la lumină, comorile ascunse în pământul nostru erau împărțite între aparatcic12 și ajungeau să alimenteze colecțiile unor bogate muzee occidentale, asta dacă nu erau vândute unor particulari. De-a lungul acestui lanț, toată lumea se servea, de la arheologul cel mai mărunț la șeful misiunii, trecând prin agenții Societății Arheologice, care trebuiau, chipurile, să-i supravegheze. Vladenko Egorov al dumneavoastră trebuie să fi fost unul dintre barosanii acestor sinistre rețele, unde totul era permis, inclusiv crima, se înțelege de la sine. Dacă vorbim cu adevărat despre același om, cel căruia intenționați să-i puneți întrebări este un fost criminal ce se bucură de libertate doar mulțumită unor personalități influente aflate încă la putere... Niște foarte buni clienți de-ai lui, care trebuie să fie foarte supărați că a ieșit la pensie. Dacă vreți să vi-i puneți în cap pe toți arheologii onești din generația mea, n-aveți decât să-i pomeniți numele. De aceea, înainte de a vă da adresa lui, aș vrea să știu ce fel de obiecte sperați să scoateți din Rusia. Sunt convins că polițiștii ar fi foarte interesați să afle acest lucru, doar dacă nu preferați să le declarați chiar dumneavoastră despre ce este vorba! A spus bărbatul ridicând receptorul telefonului.

— Vă înșelați; cu siguranță că acesta nu este Egorov al nostru, ci un omonim! A strigat Keira, punând mâna pe cadranul aparatului.

Nici măcar eu nu credeam o vorbă. Gazda noastră a zâmbit și a format din nou numărul.

— Opriți-vă, fir-ar să fie, credeți că dacă m-aș ocupa cu traficul de antichități, aș veni la Academie să cer adresa vânzătorului? Par chiar așa de tâmpită?

— Trebuie să recunosc că asta ar fi o lipsă de subtilitate, a răspuns bărbatul, lăsând receptorul. Cine vi l-a recomandat și în ce scop?

— Un bătrân arheolog, din motive pe care vi le-am explicat cu toată sinceritatea.

— Atunci, și-a bătut joc de dumneavoastră. Dar vă pot informa chiar eu sau vă pot pune în legătură cu unul dintre specialiștii noștri în acest domeniu. Avem mai mulți colaboratori care se interesează de migrațiile umane care au populat Siberia. Pregătim chiar și un colocviu cu acest subiect. Va avea loc anul viitor.

— Eu am nevoie să mă întâlnesc cu acest om, nu să mă întorc la facultate, i-a răspuns Keira. Caut niște dovezi, iar pseudotraficantul dumneavoastră poate că le-a avut în desaga lui.

— V-aș putea vedea pașapoartele? Dacă vă ajut să intrați în legătură cu un asemenea individ, vreau, cel puțin, să semnalez la vamă numele voastre. Nu mi-o luați în nume de rău, dar e un mod de a mă proteja. Indiferent din ce motiv ați venit la noi, nu vreau în nici un caz să fiu asociat la faptele voastre și, cu atât mai puțin, să fiu acuzat de complicitate. Așa că, îmi dați, vă dau; o fotocopie după actele voastre, în schimbul adresei pe care o căutați.

— Mi-e teamă că va trebui să mai venim o dată, a spus Keira. Adineauri, când am sosit, le-am lăsat la hotel și încă nu le-am recuperat.

— E adevărat, m-am amestecat eu în conversație, sunt la Metropol, sunați la recepție dacă nu ne credeți. Poate că vă trimit ei prin fax primele pagini.

Cineva a bătut la ușă. Un tânăr a schimbat câteva cuvinte cu interlocutorul nostru.

— Scuzați-mă, ne-a spus acesta din urmă. Mă întorc într-o clipă. Între timp, dați telefon din biroul meu și cereți să vă fie trimise la acest număr copiile documentelor.

A notat în grabă niște cifre pe o foaie de hârtie; mi-a întins-o, după care a plecat. Am rămas singur, cu Keira.

— Ce tembel, Thornsten ăla!

— Pe de altă parte, am pledat eu în favoarea lui, n-avea nici un motiv să ne servească pe tavă trecutul prietenului său. Și, pe urmă, cine spune că a luat parte și el la acest trafic?

— Și suta aia de dolari crezi că era pentru bomboane? Tu știi ce reprezenta o sută de dolari în anii șaptezeci? Hai, dă telefonul și să plecăm de aici. Nu mă simt deloc bine în biroul ăsta.

Pentru că nu mă clinteam, Keira a ridicat chiar ea receptorul. I l-am luat din mână și l-am pus în furcă.

— Nu-mi place deloc treaba asta. Dar știi, absolut deloc, i-am spus. M-am ridicat și m-am dus la fereastră.

— Pot să știu și eu ce faci?

— Mă gândeam la cornișa aia de pe muntele Hua Shan, la două mii cinci sute de metri, îți amintești? Ai fi în stare să repeți figura cu numai două etaje sub tine?

— Ce tot vorbești?

— Mă gândesc că gazda noastră s-a dus să-i primească pe gabori la intrarea în Academie și presupun că vor veni să ne aresteze în câteva minute. Mașina lor este oprită în stradă, chiar sub noi, un model Ford cu niște girofaruri de toată frumusețea pe capotă. Închide ușa cu zăvorul și hai după mine!

Am apropiat un scaun de perete, am deschis fereastra și am evaluat distanța până la scara de incendiu de la colțul clădirii. Cornișa era alunecoasă din pricina zăpezii, dar pietrele fațadei ne ofereau mai multă priză decât pereții netezi ai muntelui Hua Shan. Am ajutat-o pe Keira să se urce pe marginea zidului și am urmat-o. În timp ce începeam să înaintăm, am auzit ciocănituri în ușa biroului; nu mai era mult până când evadarea noastră avea să fie descoperită.

Keira se deplasa cu o agilitate uimitoare de-a lungul zidului; vântul și zăpada îi stânjeneau mișcările, dar se ținea bine, iar eu la fel. După câteva minute, ne-am ajutat unul pe celălalt să trecem peste balustrada scării de incendiu. Mai aveam de coborât vreo cincizeci de trepte din fier forjat, acoperite cu polei. Pe platforma primului etaj, Keira s-a întins cât era de lungă, s-a apucat de balustradă și s-a ridicat, mormăind o înjurătură. Omul de serviciu care ceruia culoarul lung al Academiei a înmărmurit, văzându-ne de cealaltă parte a geamului. I-am făcut un mic semn menit să-l liniștească și am ajuns-o din urmă pe Keira. Ultima parte a scării culisa până la nivelul trotuarului. Keira a tras de lanțul care o fixa în niște cârlige, însă mecanismul era înțepenit, așa că am rămas în aer, la trei metri deasupra solului. Era prea sus ca să încercăm o săritură fără să ne rupem oasele. Mi-am amintit de un coleg de liceu care, sărind de la etajul întâi, se trezise pe asfalt cu ambele tibii ieșite, în unghi drept, prin mușchii gambelor. Această amintire, deși fulgerătoare, m-a determinat să renunț la tentația de a face pe James Bond sau pe dublura lui. Am încercat să sparg cu pumnul gheața care înțepenise scara, în timp ce Keira sărea pe ea zbierând „Desprinde-te, scârbă!”... citat aproximativ. Eforturile ne-au fost încununuate cu succes, gheața a cedat brusc și am văzut-o pe Keira, agățată de barele scării, apropiindu-se, cu o viteză vertiginoasă, de sol.

S-a ridicat, trăsnind și bufnind, de pe trotuar. La fereastra biroului tocmai apăruse și capul gazdei noastre, la fel de furioasă. Alături de Keira, am luat-o la galop, ca doi hoți, spre gura metroului, care era la o sută de metri. Ea a străbătut în viteză stația subterană și a urcat treptele ce duceau spre cealaltă parte a bulevardului. La Moscova, sunt numeroși proprietari de mașini, care fac pe taximetriștii, ca să mai câștige un ban. E de-ajuns să ridici mâna și, imediat, se oprește în fața ta o mașină; dacă te pui de acord cu șoferul în privința

prețului, treaba e gata. Conducătorul unui Zil a acceptat să ne transporte în schimbul sumei de douăzeci de dolari.

I-am testat cunoștințele de engleză, spunându-i, cu un zâmbet larg, că mașina îi pute foarte tare a capră, că el seamănă ca două picături de apă cu dosul străbunică-mii și, în sfârșit, că, dacă voia să se scobească în nas cu niște degete ca ale lui, pesemne că nu-i era deloc ușor. Dat fiind că mi-a răspuns de trei ori „da”, am tras concluzia că puteam vorbi liniștit cu Keira.

— Acum, ce facem? Am întrebat-o.

— Ne luăm lucrurile de la hotel și încercăm să prindem un tren înainte de a pune poliția gheara pe noi. După închisoarea din China, mai bine fac moarte de om decât să mă întorc la zdup.

— Și unde mergem?

— La lacul Baikal. Thornsten ne-a pomenit ceva de el. Mașina a oprit în fața hotelului Metropol-Intercontinental. Ne-am năpustit spre recepție. O funcționară drăguță ne-a înapoiat pașapoartele. Am rugat-o să ne pregătească nota, scuzându-mă fiindcă trebuia să ne scurtăm șederea, și am profitat de ocazie ca s-o întreb dacă ne poate rezerva două cușete la Transsiberian. Ea s-a apropiat de mine și mi-a spus încet că doi polițiști tocmai îi ceruseră numele englezilor găzduiți în hotel. Aceștia ședea pe o banchetă din hol, consultând listingul. Fata a mai adăugat că are un iubit englez care o s-o ia cu el la Londra, unde, la primăvară, urmau să se căsătorească. Am felicitat-o pentru această excelentă veste. Ea mi-a șoptit „God Save the Queen” și mi-a făcut, complice, cu ochiul.

Am tras-o pe Keira spre lift; în drum, i-am jurat de două ori că nu flirtam cu recepționera și i-am explicat de ce aveam atât de puțin timp ca s-o ștergem de aici.

Cu bagajele făcute, ne pregăteam să ieșim din cameră, când a sunat telefonul. Tânăra de la recepție mi-a confirmat că aveam două locuri în vagonul 7 al Transsiberianului, care pleca din gara centrală la ora 23:24. Ne-a comunicat numărul rezervării, așa că, la gară, nu mai aveam decât să luăm biletele, pe care ni le facturase pe notă. Totul fusese operat în cartea mea de credit. Traversând barul, puteam părăsi hotelul fără să mai trecem prin hol...

Londra.

Pe ecran, defilau imaginile telegenului de noapte. Ivory a stins televizorul și s-a apropiat de fereastră. Ploaia se oprise. Din hotelul Dorchester, ieșea o pereche; femeia a urcat într-un taxi, iar bărbatul a așteptat până ce mașina s-a îndepărtat, după care s-a întors spre hotel. O doamnă bătrână își plimba câțelul pe Park Lane. Trecând pe lângă bărbat, l-a salutat.

Ivory și-a abandonat postul de observație, a deschis minibarul, a luat un pachetel cu bomboane de ciocolată, i-a desfăcut ambalajul și apoi l-a pus pe măsuta joasă. S-a dus în baie, și-a scotocit prin trusa de toaletă, a scos tubul de somnifere, a luat în mână un comprimat și s-a privit în oglindă.

„Nătărău bătrân, te pomenești că nu știai care e miza? Nu știai în ce joc ai intrat?”

A înghițit pastila, și-a umplut un pahar cu apă de la robinet și s-a întors în salon, unde s-a așezat în fața tablei de șah.

I-a dat un nume fiecărui pion advers – ATENA, ISTANBUL, CAIRO, MOSCOVA, PEKIN, RIO, TEL-AVIV, BERLIN, BOSTON, PARIS, ROMA – pe rege l-a botezat LONDRA, iar pe regina sa, MADRID. A trântit pe covor toate piesele din câmpul său, cu excepția celei pe care o numise „AMSTERDAM”. Pe aceasta a înfășurat-o în batistă și și-a pus-o, cu delicatețe, în buzunar. Regele negru s-a tras înapoi cu o căsuță, calul și pionul nu s-au clintit, dar Ivory a înaintat cu cei doi nebuni până la a treia linie. A contemplat eșichierul, și-a scos pantofii, s-a lungit pe canapea și a stins lumina.

Madrid.

Ședința tocmai se terminase; convivii se adunau în jurul bufetului. Mâna lui Isabel a atins pe furis mâna lui Sir Ashton, care, în seara aceea, strălucise într-un mod cu totul deosebit. Dacă, la ultimul consiliu, cei mai mulți votanți se pronunțaseră pentru continuarea cercetărilor, de data asta, lordul englez reușise să atragă majoritatea participanților în tabăra sa, iar cel mai prețios aliat al momentului accepta să coopereze pe toate planurile: MOSCOVA avea să folosească orice mijloc de care dispunea pentru a-i localiza și interoga pe cei doi oameni de știință. Aceștia urmau să fie trimiși la Londra cu primul avion, iar, pe viitor, n-aveau să mai primească nici o viză de sejur. Ashton ar fi preferat niște măsuri mai radicale, dar confrății săi încă nu erau gata să voteze o asemenea moțiune. Pentru a liniști conștiința fiecăruia, Isabel avansase o idee care fusese acceptată în unanimitate. Dacă, până atunci, nu putuseră să-i oprească pe cei doi cercetători prin mijloace dure, de ce nu i-ar face să-și ia gândul de la ținta lor prin intermediul unor propuneri pe care să nu le poată refuza, niște propuneri care să-i îndepărteze de facto pe unul de celălalt? Metodele coercitive nu erau întotdeauna cele mai bune.

Apoi, președinta ședinței și-a condus invitații până la parterul turnului. Un convoi de limuzine a părăsit Piața Europei, îndreptându-se către aeroportul Barajas. MOSCOVA îi oferise lui Sir Ashton un loc în avionul său privat, însă lordul mai avea niște probleme de rezolvat în Spania.

Moscova.

După părerea mea, în gara Iaroslav erau mult prea mulți polițiști pentru ca situația să fie normală. Oriunde ne îndreptam, spre peroane, spre șirurile de mici comercianți ambulanți ori spre biroul de depunere a bagajelor, ei stăteau acolo ciorchine. Grupați câte patru, cercetau din privire mulțimea. Simțindu-mi îngrijorarea, Keira m-a liniștit.

— Totuși n-am devalizat o bancă! Să vină un gabor în anchetă la hotel este una, dar, de acolo, să-ți închipui că au închis gările și aeroporturile, de parcă am fi doi criminali săngeroși... Să nu exagerăm! Și, pe urmă, cum ar putea ști că suntem aici?

Regretam că am rezervat biletele prin intermediul Intercontinentalului. Dacă inspectorul care ne fila pusese mâna pe o copie după factură, și aveam toate motivele să cred că așa se întâmplase, o făcuse pe recepționeră să

vorbească în mai puțin de zece minute. Prin urmare, nu împărtășeam optimismul Keirei, ba chiar mă temeam că tocmai pentru noi se aflau acolo forțele de ordine. Șirul de automate care eliberau biletele nu erau decât la câțiva metri. Am aruncat o privire rapidă spre ghișee; dacă aveam dreptate, funcționarii trebuiau să fie deja la pândă, ca să-i semnaleze pe primii străini ce se prezentau la ei.

Un lustragiu se preumbla prin fața noastră, cu ustensilele în bandulieră, căutând un client căruia să-i lustruiască încălțăminte. Îmi dăduse deja târcoale de câteva ori, trăgând cu ochiul spre cizmele mele. I-am făcut un mic semn și i-am propus o altfel de afacere.

— Ce faci? M-a întrebat Keira.

— Verific ceva.

Lustragiul a băgat în buzunar dolarii pe care i-i dădusem ca avans. De îndată ce ne scotea biletele din distribuitor și ni le înmâna, primea și restul sumei.

— E o mizerie să-l compromiți pe tipul ăsta, trimițându-l să-ți facă treaba.

— Nu-l expun niciunui risc, doar nu suntem doi criminali sângeroși!

După ce lustragiul a tastat numărul biletelor noastre pe distribuitor, am auzit hârâind aparatele de emisie-recepție ale mai multor polițiști: un glas zbiera niște ordine al căror înțeles, din păcate, îl presupuneam. Keira a înțeles ce se petrece și nu s-a putut stăpâni să nu-i strige lustragiului s-o șteargă. Abia am avut timp s-o iau de braț și s-o împing cu putere într-un ungher. Patru bărbați în uniformă au trecut pe lângă noi, alergând spre șirul de distribuitoare de bilete. Keira înlemnise; nu mai puteam face mare lucru pentru lustragiul care fusese deja pus în cătușe. Am liniștit-o, spunându-i că polițiștii or să-l țină cel mult câteva ore; însă, în câteva minute, avea să le dea semnalmentele noastre.

— Scoate-ți paltonul! I-am ordonat Keirei, în timp ce mi-l scoteam pe al meu.

Am băgat amândouă hainele în sac, i-am întins un pulover gros și mi-am pus și eu unul. Apoi, am tras-o spre biroul de bagaje, ținând-o de talie. Am sărutat-o și i-am spus să mă aștepte în spatele unei coloane. Când m-a văzut ducându-mă drept spre distribuitoare, a făcut ochii mari. Dar acela era tocmai locul în care polițiștii ne căutau cel mai puțin. M-am strecurat, i-am cerut, politicoș, scuze unui ofițer, ca să mă lase să trec, și m-am dus la un automat care, din fericire, avea instrucțiuni în engleză, pentru uzul turiștilor. Am rezervat două locuri pentru un tren, am plătit în numerar și m-am întors la Keira.

La postul central de securitate al gării, funcționarii care supravegheau vânzările de bilete de la terminale, n-au acordat nici o atenție operațiunii pe care tocmai o efectuasem.

— Ce-o să facem în Mongolia? S-a speriat Keira, când a văzut biletul pe care i-l întindeam.

— O să luăm Transsiberianul, așa cum am prevăzut, și, odată ajunși în el, o să-i explic controlorului că ne-am înșelat și o să-i plătesc diferența care trebuie.

Dar încă nu câștigasem partida, mai trebuia să urcăm în vagon. Polițiștii probabil că nu dispuneau decât de niște semnalmente destul de imprecise sau, în cel mai rău caz, de o fotocopie după pașapoartele noastre, dar menghina trebuie că se strângea tot mai tare, pe măsură ce te apropiiai de tren. Era inutil să le atragem atenția. Forțele de ordine căutau o pereche, așa că am pus-o pe Keira s-o ia cu vreo cincizeci de metri înaintea mea. Trenul Transsiberian numărul 10 pleca spre Irkutsk la ora 23:24. Nu mai aveam mult de așteptat. Agitația din jur te trimitea cu gândul la un sat, într-o zi de târg. Cuști de păsări, tarabe cu brânzeturi și cu carne uscată, provizii de toate felurile se amestecau cu valizele, cuferele și pachetele care umpleau peronul. Călătorii din vechiul tren ce traversa continentul asiatic în șase zile încercau să-și croiască drum prin talmeș-balmeșul mărfurilor răspândite peste tot. Oamenii se ciorovăiau, se ocărau în fel de fel de limbi: chineză, rusă, manciuriană, mongolă. Câțiva puștani vindeau pe sub mână articole de primă necesitate: căciuli, fulare, mașini de ras, pastă și periute de dinți. Un polițist a ochit-o pe Keira și s-a apropiat de ea; eu mi-am zorit pașii și l-am împins, scuzându-mă fără convingere. Polițistul mi-a făcut morală, iar când s-a întors, Keira dispăruse din ochii lui, dar și din ai mei, de altfel.

Un glas a anunțat la megafon plecarea iminentă a trenului. Călătorii aflați încă pe peron s-au înghesuit și mai mult. Controlorii nu mai răzbeau. Nici urmă de Keira. Mă așezasem la coada din fața vagonului 7; pe ferestre, zăream culoarul arhiplin, unde fiecare își căuta locul, dar tot n-o vedeam pe Keira. Îmi venise rândul să urc pe trepte. O ultimă privire spre peron. Nu mai aveam ce face; m-am lăsat purtat de valul oamenilor care se înghesuiau în vagon. Dacă ea nu era în tren, coboram la prima stație și mă întorceam eu cumva la Moscova. Am regretat că nu ne fixaserăm un punct de întâlnire, în caz că ne-am fi pierdut, și am început deja să mă gândesc la locul care i-ar fi venit ei în minte. Am luat-o pe culoar. Din sens opus, venea un polițist. M-am strecurat într-un compartiment. El nu mi-a dat nici o atenție. Fiecare își ocupa locul; pentru moment, cei doi conductori care răspundeau de vagon aveau alte lucruri de făcut decât să controleze biletele. M-am așezat lângă o pereche de italieni; compartimentul vecin era ocupat de francezi și, în timpul călătoriei, aveam să întâlnesc, de asemenea, o serie de compatrioți. Tot timpul anului, acest tren atrăgea o mulțime de turiști străini, lucru care era în avantajul nostru. Trenul s-a pus în mișcare cu încetineală; pe peronul pustiu, încă mai patrolau câțiva polițiști. În scurtă vreme, clădirea gării moscovite a dispărut, făcând loc unui peisaj de periferie, cenușiu și sinistru.

Vecinii de compartiment au promis că vor avea grijă de sacul meu. Am pornit în căutarea Keirei. N-am găsit-o nici în vagonul alăturat, nici în următorul. După periferie, venea deja câmpia. Trenul gonea. În al treilea vagon, Keira tot nu apăruse. Ca să traversezi culoarele aglomerate, aveai nevoie de

ceva răbdare. La clasa a doua, animația ajunsese, de-acum, la culme. Rușii destupaseră sticle de bere și de votcă și ciocneau, cântând și țipând în gura mare. Vagonul-restaurant era la fel de însuflețit.

Un grup format din șase ucraineni spătoși striga, ridicând fiecare paharul: „Trăiască Franța!” M-am apropiat și am descoperit-o pe Keira, binișor abțiguită.

— Nu te uita așa la mine, mi-a spus. Sunt foarte simpatici!

S-a strâns puțin, ca să-mi facă loc la masă și mi-a explicat că noii tovarăși de călătorie o ajutaseră să urce în tren, făcându-i paravan din corpurile lor, atunci când un polițist s-a arătat puțin cam prea interesat de fizionomia ei. Fără băieții ăștia, ar fi luat-o la întrebări. Așa că nu putuse să nu le mulțumească, făcându-le cinste cu un păhărel. Încă n-o mai văzusem pe Keira în starea asta; le-am mulțumit noilor săi prieteni și am încercat s-o conving să vină cu mine.

— Mi-e foame și suntem în vagonul-restaurant. Și, pe urmă, m-am săturat să tot alerg, stai jos și mănâncă!

A comandat de mâncare cartofi și pește afumat, a dat peste cap încă două pahare de votcă și, după un sfert de oră, s-a prăbușit pe umărul meu.

Ajutat de unul dintre cei șase vlăjgani, am dus-o în compartimentul meu. Vecinii italieni au făcut haz pe seama acestei situații. Culcată pe cușeta ei, a mormăit câteva cuvinte nedeslușite și a adormit imediat la loc.

O parte din prima noapte în trenul Transsiberian am petrecut-o privind cerul pe fereastră. La fiecare capăt al vagonului era un mic spațiu unde o provodnița¹³ – femeia care răspundea de vagonul respectiv – stătea, cât era ziua de lungă, în fața unui samovar, oferind apă caldă și ceai. M-am dus să mă servesc și am profitat de ocazie ca să mă informez cu privire la durata călătoriei până la Irkutsk. Pentru a străbate cei patru mii cinci sute de kilometri care ne despărțeau de destinație, aveam nevoie de trei zile și patru nopți, incluzând-o și pe aceasta.

Madrid.

Sir Ashton și-a pus mobilul la loc, pe masa din salon. Și-a desfăcut cordonul halatului și s-a întors spre pat.

— Care sunt ultimele vești? A întrebat Isabel, împăturindu-și ziarul.

— Au fost reparați la Moscova.

— În ce împrejurări?

— S-au dus la Academia de Științe, ca să se informeze în privința unui fost traficant de antichități. Directorului i s-a părut că e ceva suspect și a chemat poliția.

Isabel s-a ridicat în capul oaselor și și-a aprins o țigară.

— I-a arestat?

— Nu. Poliția le-a luat urma până la hotelul unde erau cazați, dar a ajuns prea târziu.

— I-au pierdut?

— La drept vorbind, nu știu. Au încercat să ia Transsiberianul.

— Au încercat?
— Rușii l-au luat la întrebări pe un tip care scotea biletele pentru ei.
— Atunci, sunt în tren?
— Gara mișuna de polițiști, dar nimeni nu i-a văzut urcând în tren.
— Dacă se simt urmăriți, poate că au vrut să-i îndrepte pe polițiști spre o pistă falsă. Poliția rusă nu trebuie amestecată în treburile noastre, asta n-o să facă decât să complice lucrurile.

— Mă îndoiesc că cercetătorii noștri ar fi atât de isteți pe cât presupui tu; cred că sunt în tren, tipul pe care îl caută trăiește în zona lacului Baikal.

— De ce vor să-l întâlnească pe traficantul ăla de antichități? Ce idee ciudată! Crezi că...

—... are vreun fragment? Nu, am fi aflat de mult, dar, dacă se zbat atâta ca să-l găsească, înseamnă că tipul trebuie să aibă niște informații prețioase pentru ei.

— Ei bine, dragul meu, nu-ți rămâne decât să-l reduci pe individ la tăcere, înainte să-l descopere ei.

— Nu-i chiar așa de simplu; tipul e un fost mahăr din Partid și, ținând cont de antecedentele lui, dacă trăiește, ca pensionar fericit, într-o dacea 14 de pe malul lacului, înseamnă că beneficiază de o protecție serioasă. Dacă nu trimitem un om de-al nostru la fața locului, n-o să găsim pe nimeni care să ia vreo măsură împotriva lui.

Isabel și-a strivit chiștocul în scrumiera de pe noptieră, a luat pachetul de țigări și și-a aprins alta.

— Mai ai vreun plan prin care să împiedici această întâlnire?

— Fumezi prea mult, scumpo, i-a făcut observație Sir Ashton, deschizând fereastra. Isabel, îmi cunoști proiectele mai bine decât oricine, dar alternativa pe care ai propus-o consiliului ne face să pierdem timpul.

— Putem să-i interceptăm sau nu?

— MOSCOVA așa mi-a promis. Am căzut de acord că e de preferat ca prada noastră să se simtă mai puțin urmărită. O intervenție în tren nu e atât de ușoară pe cât pare. Și, pe urmă, un răgaz de patruzeci și opt de ore ar trebui să le lase impresia că au scăpat de belea. MOSCOVA o să trimită o echipă care să-i ia în primire când ajung la Irkutsk. Dar, având în vedere hotărârile luate în fața consiliului, oamenii lui se vor mărgini să-i interogheze și să-i urce într-un avion care zboară spre Londra.

— Ceea ce am propus în fața consiliului avea menirea de a face ca votul să încline în favoarea încetării cercetărilor, fără să mai pun la socoteală că asta te spăla de orice bănuială cu privire la Vackeers. Dar, cum obiectivul ăsta a fost atins, de-acum, nu mai este obligatoriu ca lucrurile să se petreacă așa cum a fost prevăzut...

— Trebuie să înțeleg că nu ai fi împotriva unor măsuri mai radicale?

— Înțelege ce vrei, dar nu te mai fățai atâta, că mă apucă amețeala. Ashton a închis fereastra, și-a scos halatul și s-a băgat în pat.

— N-o să-ți chemi înapoi oamenii?

— E inutil, s-a făcut tot ce era necesar. Luasem deja hotărârea asta.
— Despre ce fel de hotărâre vorbești?
— Să intervenim înaintea amicilor ruși. Treaba va fi rezolvată mâine, când trenul va pleca de la Ekaterinburg. Apoi, din politețe, am să-l anunț pe MOSCOVA, ca să nu-și trimită oamenii degeaba.
— Consiliul o să spumege când o să afle că i-ai nesocotit rezoluțiile votate în seara asta.

— Îți las ție grija de a juca puțin teatru, așa cum crezi de cuviință, cu această ocazie. O să-mi condamni inițiativa sau incapacitatea de a mă supune regulilor. O să-mi faci morală, iar eu o să-mi cer scuze, jurând că oamenii mei au făcut totul de capul lor și, crede-mă, după vreo cincisprezece zile, nimeni n-o să mai pomenească despre asta. Autoritatea îți va fi salvată, iar problemele, rezolvate. Ce vrei mai mult?

Și Ashton a stins lumina...

Transsiberianul.

Chinuită de migrenă, Keira a stat toată ziua culcată în cușeta ei. M-am ferit să-i fac vreun reproș cu privire la excesele din ajun, chiar și atunci când s-a rugat de mine să-i pun capăt zilelor, ca să scape de durere. La fiecare jumătate de oră, mă duceam în capătul vagonului, unde șefa samovarului îmi dădea comprese ude, pe care, la întoarcere, i le puneam Keirei pe frunte. Cum adormea, îmi lipeam obrazul de fereastră și mă uitam cum defilează câmpia. La răstimpuri, trenul trecea pe lângă câte un sat cu case din bârne de mestecăn. Când se oprea în gările mici, țăranii din partea locului se înghesuiau pe peron, ca să le vândă călătorilor produse locale, salată de cartofi, clătite cu tvarok¹⁵, dulceață, plăcinte cu varză sau cu carne. Aceste opriri nu durau niciodată prea mult; trenul pleca din nou să străbată întinsele câmpii deșertice din Urali. Spre seară, Keira a început să se simtă mai bine. A băut un ceai și a ronțăit câteva fructe uscate. Ne apropiam de Ekaterinburg, unde vecinii noștri italieni ne părăseau ca să ia un alt tren, spre Ulan-Bator.

— Aș fi vrut atât de mult să vizitez orașul ăsta, a oftat Keira. Se pare că Biserica Sângelui Vărsat este o minunăție.

Ciudat nume pentru o biserică, dar aceasta fusese construită pe ruinele vilei Ipatiev, unde au fost executați, în iulie 1918, țarul Nicolae al II-lea, țarina Alexandra Feodorovna și cei cinci copii ai lor.

Din păcate, n-aveam timp de turism, trenul nu stătea acolo decât o jumătate de oră, cât să schimbe locomotiva, mi-a spus responsabilă noastră de vagon. Totuși, puteam face câțiva pași, ca să ne mai dezmoțim picioarele și să luăm câte ceva de mâncare. Keirei i-ar fi făcut numai bine.

— Nu mi-e foame, a gemut ea.

Periferia orașului și-a făcut apariția, aidoma celor din toate marile orașe industriale. Trenul s-a oprit în gară.

Keira a acceptat să se dea jos din cușetă și să facă o mică plimbare. Se lăsase seara; pe peron, vedeai babușki care strigau, lăudându-și marfa. În tren, urcau figuri noi. Doi polițiști își făceau rondul. Atitudinea lor detașată m-a

liniștit; se pare că lăsasem necazurile la Moscova. De-acum, eram la o distanță de peste o mie cinci sute de kilometri de capitală.

Nu se auzea nici un șuierat care să dea plecarea, doar mișcarea mulțimii te făcea să înțelegi că era timpul să urci din nou în vagon. Cumpărasem o ladă de apă minerală și câteva pirojki 16, cu care am fost nevoit să mă delectez de unul singur. Keira se lungise în cușeta ei și adormise din nou. După ce am mâncat, m-am culcat și eu; legănat de tren și de țacănitul regulat al roților, am căzut într-un somn adânc.

Era două noaptea, ora Moscovei, când am auzit la ușă un zgomot ciudat. Cineva încerca să intre în compartimentul nostru. M-am ridicat, am dat perdeaua deoparte și m-am uitat pe culoar. Acesta era pustiu, anormal de pustiu, chiar și provodnița își lăsase baltă samovarul.

Am răsucit încă o dată încuietoarea și m-am hotărât s-o trezesc pe Keira. Ceva nu era în ordine. Ea a tresărit; i-am pus mâna peste gură și i-am făcut semn să se ridice.

— Ce e? A șoptit ea.

— Încă nu știu, însă îmbracă-te repede.

— Și unde să mergem?

Întrebarea nu era lipsită de sens. Eram încuiați într-un compartiment de șase metri pătrați, vagonul-restaurant era la distanță de șase vagoane de al nostru, iar ideea de a ne duce acolo nu mă încânta deloc. Mi-am golit valiza, am umplut ambele cușete cu toate lucrurile noastre și le-am acoperit cu cearșafurile. Apoi, am ajutat-o pe Keira să se urce în spațiul pentru bagaje, am stins lumina și m-am strecurat lângă ea.

— Poți să-mi spui și mie de-a ce ne jucăm?

— Nu face nici un zgomot, e tot ce-ți cer.

Au trecut zece minute; am auzit din nou clinchetul încuietorii. Ușa compartimentului a culisat, apoi, după ce am auzit patru trosnituri surde, s-a închis din nou. Am rămas ghemuiți unul într-altul până când, după o vreme, Keira m-a anunțat că are o crampă la picior, care, în curând, o s-o facă să urle de durere. Am coborât din ascunzătoare. Keira a vrut să aprindă plafoniera, însă am oprit-o și am tras perdeaua, ca să intre lumina Lunii. Când am descoperit că așternuturile noastre aveau câte două găuri, acolo unde ar fi trebuit să ne fie corpurile, am pălit. Cineva intrase în compartimentul nostru ca să ne împuște. Keira a îngenunchat pe cușeta ei și și-a trecut degetul printr-o gaură din cearșaf.

— E îngrozitor..., a murmurat.

— Într-adevăr, tare mi-e teamă că s-a ales praful de așternuturi.

— Da' ce mama dracu' e asta? De ce atâta înverșunare? Nici măcar nu știm ce căutăm și, cu atât mai puțin, dacă vom găsi acel ceva într-o bună zi; și atunci...

— Se prea poate ca ăia care se țin de capul nostru să știe mai multe decât noi. Acum, trebuie să stăm cuminți, ca să ieșim din capcana asta. Și avem tot interesul să gândim cu cea mai mare viteză.

Ucigașul nostru era în tren și aici avea să rămână până la următoarea oprire, doar dacă nu cumva se hotărâse să aștepte momentul în care aveau să ne fie descoperite corpurile, ca să fie sigur că își îndeplinise misiunea. În primul caz, aveam tot interesul să stăm ascunși în cabina noastră; în cel de-al doilea, era mai cuminte să coborâm înaintea lui. Trenul încetinea; probabil că ne apropiam de Omsk; oprirea următoare era la Novosibirsk, în zori de zi.

Primul meu reflex a fost să caut ceva cu care să blochez ușa. Am realizat această operațiune cu ajutorul curelei de la pantaloni, pe care am trecut-o pe după clanță și am legat-o de scărița ce urca la spațiul pentru bagaje. Pielea era destul de solidă, astfel că nimeni nu mai putea deschide ușa. Apoi, i-am spus Keirei să se lase în jos, ca să putem supraveghea amândoi peronul fără să fim observați.

Trenul s-a oprit. Așa cum stăteam, ne era greu să vedem cine cobora și n-am observat nimic care să ne dea speranța că ucigașul părăsise locul.

În orele următoare, ne-am făcut iar bagajele, ciulindu-ne urechea la cel mai mic zgomot. La șase dimineața, am auzit niște țipete. Călătorii din compartimentele învecinate au ieșit pe culoar. Keira s-a ridicat dintr-o săritură.

— Nu mai suport să stau zăvorâtă aici! A spus și a desfăcut, din legături, clanța.

A deschis ușa și mi-a aruncat cureaua.

— Ieșim! E prea multă lume afară ca să putem păți ceva.

Un pasager o descoperise pe responsabilă vagonului zăcând pe jos, lângă samovarul ei, cu o plagă urâtă în mijlocul frunții. Colega acesteia, care era de serviciu ziua, ne-a ordonat să ne întoarcem la cușetele noastre. La Novosibirsk, avea să urce poliția. Până atunci, fiecare trebuia să se încuie în compartimentul său.

— Ne întoarcem de unde am plecat! A spumegat Keira.

— Dacă sticleții inspectează cabinele, avem tot interesul să ne ascundem cearșafurile, i-am spus, punându-mi din nou cureaua. Nu e momentul să atragem atenția asupra noastră.

— Crezi că tipul ăsta mai dă târcoale pe aici?

— Habar n-am. Acum însă n-o să poată face nimic.

În gara Novosibirsk, pasagerii au fost interogați, rând pe rând, de doi inspectori. Nimeni nu văzuse nimic. Tânăra însoțitoare de vagon a fost ridicată de o ambulanță și înlocuită de o altă angajată a companiei. În tren erau destui străini, astfel încât prezența noastră nu a atras în mod deosebit atenția autorităților. Nu mai departe decât în vagonul nostru, erau olandezi, italieni, nemți, ba chiar și o pereche de japonezi; printre ei, mai eram și noi, doi englezi. Ne-au fost luate datele de identitate, inspectorii au coborât, iar trenul a pornit din nou la drum.

Am traversat o zonă de mlaștini înghețate, apoi relieful a devenit accidentat; după munții înzăpeziti, s-au ivit iar câmpiile Siberiei. Pe la prânz, trenul s-a angajat pe un pod metalic lung, care traversa maiestuosul fluviu Enisei. Oprirea de la Krasnoiarsk a durat o jumătate de oră. Aș fi preferat să nu

ieșim, dar Keira nu mai putea sta locului. Pe peron, temperatura trebuie să fi fost de minus zece grade. Am profitat de mica noastră escapadă, ca să ne cumpărăm de-ale gurii.

— Nu văd nimic suspect, a spus Keira, mușcând zdravăn dintr-o plăcintă cu legume.

— Să dea Domnul să fie așa până mâine.

Pasagerii se întorceau în vagoane. Am mai aruncat o ultimă privire în jur și am ajutat-o pe Keira să urce. Noua însoțitoare de vagon mi-a strigat să-i dăm zor, și ușa s-a închis în urma noastră.

I-am sugerat Keirei să ne petrecem ultima noapte din Transsiberian în vagonul-restaurant. Aici, și rușii, și turiștii se cinsteau toată noaptea și, cu cât era mai multă lume, cu atât eram mai apărați. Am găsit o masă, pe care am împărțit-o cu patru olandezi.

— Oare cum o să dăm de omul nostru la Irkutsk? Lacul Baikal se întinde pe mai bine de șase sute de kilometri.

— Odată ajunși acolo, o să încercăm să dibuim un internet-café și o să facem niște cercetări. Cu puțin noroc, dăm noi de urma omului nostru.

— Fiindcă tu, ăsta, știi să citești caracterele chirilice?

M-am uitat la Keira; zâmbetul ei pișicher îmi amintea cât era de încântătoare. Într-adevăr, poate că ar fi trebuit să recurgem la serviciile unui translator.

— La Irkutsk, a continuat ea să mă ia peste picior, o să căutăm un șaman. El o să ne spună mult mai multe despre regiune și despre locuitorii ei, decât toate motoarele de căutare de pe amărâțul tău de internet!

Și Keira mi-a explicat, în timpul cinei, de ce devenise Baikalul un loc de seamă al paleontologiei. La începutul secolului al XXI-lea, descoperirea unor așezări din paleolitic a dus la concluzia că, în Transbaikalia, au trăit oameni care au populat Siberia cu douăzeci și cinci de mii de ani înaintea erei noastre. Aceștia știau să utilizeze calendarul și aveau deja ritualuri religioase.

— Asia este leagănul șamanismului. În aceste regiuni, șamanismul este considerat religia originară a omului. Conform acestei mitologii, șamanismul este născut chiar odată cu crearea Universului, iar primul șaman era fiul Cerului. Tu vezi că meseriile noastre sunt legate între ele din negura timpurilor? Miturile cosmogonice siberiene sunt numeroase. În necropola din Insula Renilor, de pe Onega¹⁷, a fost găsită o sculptură în os, care datează din mileniul al V-lea înaintea erei noastre. Ea reprezintă o tichie șamanică împodobită cu un bot de elan. Aceasta era purtată de un oficiant care se înălța spre lumea celestă, flancat de două femei.

— De ce îmi povestești toate astea?

— Pentru că, aici, ca în toate satele buriate¹⁸, dacă vrei să afli ceva, trebuie să ceri audiență la un șaman. Acum, poți să-mi spui de ce mă pipăi pe sub masă?

— Nu te pipăi!

— Atunci, ce faci?

— Caut ghidul turistic, pe care probabil că l-ai dosit pe undeva. Să nu-mi spui că știai atâtea despre șamani, că nu te cred!

— Nu fi tâmpit, a răs Keira, în timp ce îmi strecuram mâinile pe după coapsele ei. N-am nici o carte sub fund! Am niște motive cât se poate de serioase ca să-mi știu lecția pe dinafară. Și nu am nimic nici între sâni! Gata, Adrian!

— Ce motive?

— Când eram la facultate, am trecut printr-o fază foarte mistică, eram foarte... șamanizată. Tămâie, pietre magnetice, dansuri, extazuri, transe, mă rog, o perioadă destul de New Age din viața mea, dacă pricepi ce vreau să spun! Și-ți interzic să râzi de mine! Adrian, gata, mă gâdili, nimeni n-ar ascunde o carte în locul ăla.

— Și cum o să găsim un șaman? Am întrebat, redevenind serios.

— Orice puști de pe stradă o să-ți spună unde stă șamanul din partea locului, crede-mă. Când aveam douăzeci de ani, aș fi fost încântată să fac călătoria asta. Pentru unii, raiul era la Katmandu. Eu însă aici visam să ajung.

— Adevărat?

— Da, adevărat! Acum, n-am nimic împotriva să-ți aprofundezi cercetările, dar, pentru asta, trebuie să ne întoarcem în cabină.

Nu m-am lăsat rugat de două ori. Până în zori, îi făcusem Keirei o inspecție minuțioasă... dar n-am găsit asupra ei nici urmă de fițuică!

Londra.

Sir Ashton stătea la masa din sufragerie, unde își lua ceaiul, citind ziarul. Secretarul său particular a intrat în cameră, aducându-i telefonul mobil pe o tavă de argint. Ashton a luat aparatul și, după ce a ascultat ceea ce îi comunica interlocutorul, l-a pus la loc pe tavă. Conform uzanței, secretarul ar fi trebuit să se retragă imediat, dar acesta părea că vrea să adauge ceva și aștepta ca Sir Ashton să i se adreseze.

— Ce mai e? Pot să-mi iau și eu micul dejun fără să fiu deranjat?

— Șeful pazei dorește cât mai iute o întrevvedere cu dumneavoastră, domnule.

— Ei bine, să vină după-masă.

— E pe culoar, domnule. Se pare că e ceva urgent.

— Șeful pazei e în casa mea, la nouă dimineața? Ce mai e și asta?

— Îmi închipui că preferă să vă comunice chiar el, domnule. Mie n-a vrut să-mi spună nimic altceva decât că trebuie să vă vadă cât mai repede.

— Atunci, adu-l încoace, în loc să trâncănești. Ce agasant! Și servește-ne cu un ceai cum trebuie, nu ca zoaiile astea călâi, de care am parte. Hai, dă-i zor, dacă tot e urgent!

Secretarul s-a retras, lăsându-l pe șeful pazei să intre în încăpere.

— Ce vrei de la mine?

Șeful pazei i-a înmănat lui Sir Ashton un plic sigilat. Acesta l-a deschis, descoperind o serie de fotografii. L-a recunoscut pe Ivory, stând pe o bancă din parculețul aflat în fața casei sale.

— Ce face aici imbecilul ăsta? A întrebat Ashton, ducându-se spre fereastră.

— Fotografiile au fost făcute ieri, la sfârșitul după-amiezii, domnule.

Ashton a lăsat perdeaua să cadă și s-a întors spre șeful pazei.

— Dacă moșul acesta nebun vrea să hrănească porumbeii din fața casei mele, e problema lui. Sper că nu m-ai deranjat dis-de-diminează pentru tâmpenia asta.

— A priori, operațiunea din Rusia s-a încheiat așa cum ați cerut.

— Ei bine, de ce n-ai început cu vestea asta excelentă? Vrei o ceașcă de ceai?

— Vă mulțumesc, domnule, dar trebuie să mă retrag. Am multe de făcut.

— Ia stai o clipă. De ce ai spus „a priori”?

— Emisarul nostru a trebuit să părăsească trenul mai devreme decât fusese prevăzut. Totuși, este sigur că și-a lovit mortal cele două ținte.

— Atunci, poți dispune.

Irkutsk.

Nu ne părea rău că părăsim Transsiberianul. Cu excepția ultimei nopți petrecute în el, nu păstram amintiri plăcute. În timp ce traversam gara, m-am uitat cu luare-aminte în jurul nostru, dar n-am văzut nimic suspect. Keira a zărit un băiețandru care vindea țigări pe sub mână. I-a oferit zece dolari în schimbul unui mic serviciu: să ne conducă la șaman. Băiatul n-a priceput o iotă din ceea ce-i spunea Keira, însă ne-a dus la el acasă. Tatăl lui avea un mic atelier de tăbăcărie, pe o ulicioară din orașul vechi.

Am fost frapat de diversitatea etnică a locului. Mai multe comunități își duceau viața în cea mai perfectă armonie. Irkutsk, orașul cu un trecut aparte, unde vechile case de lemn stau plecate într-o rână și se scufundă în pământ, până când mor din pricina lipsei de întreținere; Irkutsk și vechiul său tramvai fără stații, care se oprește în mijlocul străzii; Irkutsk și bătrânele sale buriate, cu veșnica lor basma de lână înnodată sub bărbie și cu sacoșa pe braț... Aici, fiecare vale și fiecare munte are spiritul său; aici, este venerat cerul și, înainte de-a bea alcool, oamenii varsă câteva picături pe masă, ca să închine cu zeii. Tăbăcarul ne-a primit în locuința sa modestă, într-o engleză rudimentară, ne-a explicat că familia lui trăiește acolo de trei secole. Pe vremea când buriatii încă mai făceau troc cu blănuri la agențiile comerciale din oraș, bunicul lui era blănar, dar timpurile alea aparțineau trecutului, un trecut dispărut pentru totdeauna. De atunci, samurii, herminele, vidrele și vulpile se făcuseră nevăzute, iar micul atelier aflat la câțiva pași de Capela Sfânta Paraschiva nu mai producea decât ghiozdane de piele, care se vindeau cu greu la bazarul învecinat. Keira a întrebat-o pe gazda noastră dacă știe cum putea obține o audiență la un șaman. După câte știa bărbatul, cel mai bun era la Listvianka, un orașel de pe malul lacului Baikal. Până acolo, puteam merge cu microbuzul, plătind mai puțin decât pentru un taxi, care costa enorm de scump și nu era cu nimic mai confortabil, ne-a spus el. Apoi, ne-a poftit la masă; pe aceste meleaguri, deseori năpăstuite de opresiunea nebunească a unora, nu există

decât o lege: cea a ospitalității. Îmi amintesc și acum de acest prânz, luat într-o zi de iarnă, în atelierul unui tăbăcar din Irkutsk: niște carne slabă, fiartă, câțiva cartofi, un ceai cu unt și o felie de pâine.

Keira și-l apropiase pe copil: se jucau împreună, repetând cuvinte necunoscute amândurora, în engleză sau în rusă, și râdeau sub privirile înduioșate ale meșteșugarului. După masă, băiatul ne-a condus până la stația microbuzului. Keira a vrut să-i dea dolarii promiși, dar copilul i-a refuzat. Atunci, ea și-a dezlegat fularul și i l-a dăruit. Puștiul și l-a înfășurat în jurul gâtului și a plecat în fugă. La capătul străzii, s-a întors și a fluturat eșarfa în semn de la revedere. În acel moment, știam prea bine că ea avea inima grea din cauza dorului după Harry, care o măcina atât de tare; ghiceam că, în ochii fiecărui copil întâlnit pe drum, vedea privirea lui. Am luat-o în brațe. Gesturile îmi erau stângace, dar ea și-a pus capul pe umărul meu. I-am simțit tristețea și i-am șoptit din nou, la ureche, promisiunea pe care i-o făcusem: aveam să ne întoarcem în Valea Omo și, oricât timp ne-ar fi luat, avea să-l revadă pe Harry.

Microbuzul mergea de-a lungul râului care uda stepa. Pe marginea drumului, treceau femei care își duceau în brațe copiii adormiți. În timpul călătoriei, Keira m-a mai învățat și altele despre șamani și despre vizita care ne aștepta.

— Șamanul e un vindecător, un vraci, un preot, un magician, un ghicitor și chiar un posedat. Misiunea lui este aceea de a trata unele boli, de a aduce vânatul sau ploaia, uneori chiar și aceea de a găsi un obiect pierdut.

— Auzi, șamanul tău nu ne-ar putea îndruma și spre fragmentul nostru? Așa, n-am mai avea nevoie să mergem la Egorov ăla și am câștiga timp.

— O să mă duc singură!

Subiectul era sensibil, iar glumele nu picau bine. Prin urmare, i-am ascultat cu atenție explicațiile.

— Ca să poată intra în legătură cu spiritele, șamanul cade în transă. Convulsiile lui dovedesc că, în corp, i-a pătruns un spirit. Când transa ia sfârșit, se prăbușește și intră în catalepsie. Pentru adunare, este un moment intens, deoarece nu există niciodată certitudinea că șamanul se va întoarce printre cei vii. Când își revine, șamanul își povestește călătoria. Printre călătoriile lui există una care ar trebui să-ți placă și ție: este cea pe care șamanul o face spre cosmos. Se numește zborul magic. Șamanul ajunge la „cuiul cerului” și trece de-a curmezișul Stelei Polare.

— Știi, noi avem nevoie doar de o adresă. Poate ne limităm să-i cerem o prestație redusă.

Keira s-a întors spre geamul microbuzului și nu mi-a mai spus nici o vorbă.

Listvianka...

Este un oraș construit în întregime din lemn, așa cum sunt multe așezări din Siberia. Chiar și biserica ortodoxă este din bârne de mesteacăn.

Casa șamanului nu făcea excepție de la regulă. În acea zi, nu eram singurii lui vizitatori. Sperasem că nu vom face altceva decât să schimbăm

câteva cuvinte cu el, cam ca atunci când îl întrebi pe primarul unui sătuc despre o familie din partea locului, căreia vrei să-i dai de urmă. Totuși, mai întâi, a trebuit să luăm parte la un serviciu divin care abia începuse...

Am luat loc într-o încăpere, printre alte cincizeci de persoane așezate în cerc pe un covor. A intrat șamanul, îmbrăcat în veșminte de ceremonie. Adunarea era tăcută. O tânără în vârstă de vreo douăzeci de ani era lungită pe o rogojină. Se vedea că suferă din pricina unui rău care îi provoca o febră cumplită. Șamanul a luat o tobă. Keira, încă supărată pe mine, mi-a explicat – deși n-o întrebasesm nimic – că toba era un accesoriu indispensabil ritualului și că avea o dublă identitate sexuală: pielea era de gen masculin, iar cadrul, de gen feminin.

Am făcut prostia de a râde și am primit pe loc o scatoalcă după ceafă.

Șamanul a început prin a încălzi pielea tobei, mângâind-o cu flacăra unei torțe.

— Recunoaște totuși că e mai complicat decât să dobândești, pur și simplu, informațiile, i-am șușotit Keirei la ureche.

Șamanul a ridicat mâinile, iar corpul a început să i se onduleze în ritmul tobei. Cântarea lui te subjugă, mie îmi pierise orice chef de-a mai fi ironic. Keira era absorbită cu totul de scena care ni se desfășura sub ochi. Șamanul a intrat în transă, trupul îi era scuturat de spasme violente. În cursul ceremoniei, chipul tinerei femei se metamorfoza și, pe măsură ce-i scădea febra, în obraji îi reapăreau culorile. Keira era fascinată, iar eu, la fel. Bătăile tobei au încetat. Șamanul s-a prăbușit la pământ. Nu vorbea nimeni, liniștea nu era tulburată de nici un sunet. Am rămas multă vreme cu ochii pironiți la corpul inert. Când și-a venit în fire și s-a ridicat, omul s-a apropiat de tânăra femeie, și-a pus mâinile pe obraji ei și i-a spus să se scoale încet. Deși se mai clătina, fata stătea în picioare și părea vindecată de răul care, mai adineauri, o doboră. Adunarea l-a aclamat pe șaman. Magia acționase.

N-am aflat niciodată care erau adevăratele puteri ale acestui om. Pentru mine, acel lucru la care am asistat atunci, în locuința șamanului din Listvianka, a rămas, pe vecie, un mister.

Ceremonia s-a terminat, oamenii s-au risipit. Keira l-a abordat pe șaman și i-a cerut o audiență. El a invitat-o să ia loc și să-i pună întrebările pentru care voise să-l întâlnească.

Șamanul ne-a spus că bărbatul căutat de noi era un notabil din regiune. Un binefăcător care dădea mulți bani pentru săraci, pentru construirea unor școli... finanțase chiar și refacerea unui dispensar, care, de atunci, arăta ca un mic spital. Șamanul ezita să ne dea adresa lui, nu știa care ne erau intențiile. Keira i-a jurat că voiam doar să ne dea niște informații. I-a explicat care îi era profesia și cum ne putea ajuta Egorov. Căutările ei erau strict științifice.

Șamanul s-a uitat cu atenție la pandantivul Keirei și a întrebat-o ce proveniență are.

— E un obiect foarte vechi, i-a mărturisit ea fără nici o rețineră. Un fragment dintr-o hartă a stelelor, iar noi căutăm bucățile care lipsesc.

— Ce vârstă are acest obiect? A insistat șamanul, exprimându-și dorința de a-l vedea mai îndeaproape.

— Milioane de ani, a răspuns Keira și i-a întins pandantivul.

Șamanul l-a mângâiat cu delicatețe și, imediat, chipul i s-a posomorât.

— N-ar trebui să vă mai continuați călătoria, a spus, cu glasul grav. Keira s-a întors spre mine. Ce anume îl îngrijorase, deodată, pe acest om?

— Nu-l păstrați aproape de dumneavoastră. Nu știți ce faceți, a mai spus el.

— Ați mai văzut un asemenea obiect? A întrebat Keira.

— Nu vă dați seama ce implică asta! A spus șamanul.

Privirea i se întunecase și mai tare.

— N-am idee despre ce vorbiți, a răspuns Keira, luându-și înapoi pandantivul. Noi suntem oameni de știință...

—... neștiutori! Aveți măcar idee cum funcționează lumea? Vreți să vă asumați riscul de a-i pune în pericol echilibrul?

— Dar ce tot spuneți? S-a sumețit Keira.

— Plecați de aici! Omul pe care vreți să-l întâlniți locuiește la doi kilometri de aici, într-o dacea roz, cu trei turnulețe, nu puteți să n-o vedeți.

Câțiva tineri patinau pe lacul Baikal, la depărtare de malul unde suflarea geroasă a iernii transformase valurile în sculpturi cu forme înfricoșătoare. Un vechi cargou cu coca ruginită zăcea pe o parte, prins în încheștarea ghețurilor. Keira își ascunsese mâinile în buzunar.

— Ce încerca să ne spună omul acesta? M-a întrebat ea.

— N-am nici cea mai vagă idee, tu ești experta în șamanism. Cred că știința îl neliniștește, atâta tot.

— Frica lui nu mi s-a părut irațională. Și lăsa impresia că știe ce spune... parcă ar fi vrut să ne pună în gardă în privința unui pericol.

— Keira, noi nu suntem niște ucenici vrăjitori. În disciplinele noastre, nu încap nici magia, nici ezoterismul. Amândoi urmăm un protocol pur științific. Dispunem de două fragmente dintr-o hartă pe care încercăm s-o completăm, nimic altceva.

— Dintr-o hartă realizată acum patru sute de milioane de ani. Și habar n-avem ce ne-ar dezvălui, dacă am completa-o...

— Când o vom completa, vom avea ocazia să argumentăm, în mod științific, faptul că, într-o vreme în care nici nu ne închipuiam că ar fi fost posibil așa ceva, pe fața Pământului exista o civilizație, și aceasta dispunea de cunoștințe astronomice. O asemenea descoperire va repune în discuție multe lucruri din istoria omenirii. Nu e asta problema care te-a pasionat dintotdeauna?

— Dar tu ce speranță ai?

— Ca această hartă să-mi arate o stea care să-mi fie încă necunoscută. Ar fi formidabil. De ce faci mutra asta?

— Îmi țâțâie fundul de frică, Adrian. În cercetările mele, nu m-am mai confruntat niciodată cu violența oamenilor și nu înțeleg deloc motivele celor care ne urăsc cu atâta înverșunare. Acest șaman nu știa nimic despre noi, dar felul în care a reacționat, atunci când mi-a atins pandantivul, a fost... înspăimântător.

— Păi, nu-ți dai seama ce i-ai dezvăluit și ce implicații are acest lucru pentru el? Un șaman este un oracol, puterea și aura i se bazează pe știința pe care o deține și pe ignoranța celor care îl venerază. Iar noi, noi îi picăm pe cap, hodoronc-tronc, și îi vâram sub nas mărturia unei cunoașteri care o depășește de departe pe a lui. Cu alte cuvinte, îl punem în pericol. Eu, unul, nu m-aș aștepta la o reacție mai bună nici din partea membrilor Academiei, dacă le-am face o asemenea dezvăluire. Dacă un medic ajunge într-un sat pierdut de lume, unde cuceririle epocii moderne n-au pătruns niciodată, și dacă îngrijește de bolnavi administrându-le medicamente, ceilalți vor vedea în el un vrăjitor cu puteri nesfârșite. Omul îl venerază pe cel a cărui cunoaștere o depășește pe a sa.

— Mulțam pentru lecție, Adrian. Pe mine mă sperie ignoranța noastră, nu a autohtonilor.

Ne apropiem de dacea roz. Aceasta era întocmai cum ne-o descrieser șamanul și, ce-i drept, n-o puteai confunda cu altă casă, atât de ostentativă îi era arhitectura. Cel care trăia acolo nu făcea nimic pentru a-și ascunde bogăția, dimpotrivă, o afișa ca pe o dovadă a puterii și a reușitei sale.

Doi bărbați cu kalașnikovul în bandulieră păzeau intrarea. M-am prezentat și am cerut să fiu primit de stăpânul proprietății. Veneam din partea lui Thornsten, unul dintre vechii lui prieteni, ca să-i achităm o datorie. Paznicul ne-a ordonat să așteptăm în fața ușii. Keira țopăia pe loc, ca să se încălzească, sub privirea înveselită a celui de-al doilea paznic, care se holba la ea într-un mod foarte neplăcut pentru gustul meu. Am luat-o în brațe și am frecat-o pe spate. După câteva clipe, bărbatul s-a întors, ne-a percheziționat cum scrie la carte și ne-a lăsat, în sfârșit, să intrăm în fastuoasa locuință a lui Egorov.

Pardoselile erau din marmură de Carrara, iar pereții, acoperiți cu lambriuri importate din Anglia, ne-a explicat gazda, primindu-ne în salon. Cât despre covoare – niște piese de mare valoare – veneau din Iran, a afirmat el.

— Eu credeam că ticălosul ăla de Thornsten a murit de mult, a exclamat Egorov, servindu-ne cu votcă. Beți! Asta o să vă încălzească, ne-a îndemnat el.

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar îi merge de minune, i-a replicat Keira.

— Cu atât mai bine pentru el, a răspuns Egorov. Și, atunci, de ce ați venit voi să-mi aduceți banii pe care mi-i datora el?

Mi-am scos portofelul și i-am întins gazdei noastre suta de dolari.

— Iată, am spus, punând acea singură bancnotă pe masă. Puteți verifica, e toată suma.

Egorov a privit, plin de dispreț, spre hârtia verde.

— Sper că e o glumă!

— Este exact suma pe care ne-a cerut să v-o dăm.

— Asta îmi datora acum treizeci de ani! La un curs constant, fără să mai socotesc dobânda, ar fi trebuit să înmulțescă cu o sută, și abia atunci am fi fost chit. Vă dau două minute ca să vă luați tâlpășița de aici, altfel o să vă pară rău că ați venit să vă bateți joc de mine.

— Thornsten ne-a spus că ați putea să ne ajutați. Eu sunt arheolog și am nevoie de dumneavoastră.

— Îmi pare rău, dar nu mă mai ocup de multă vreme de antichități. Materiile prime aduc mult mai mulți bani. Dacă ați făcut călătoria asta în speranța că veți putea cumpăra ceva de la mine, ați venit degeaba. Thornsten v-a luat de papagali, și pe mine, la fel. Luați hârtia asta și plecați.

— Nu vă înțeleg animozitatea față de el. Thornsten vorbea despre dumneavoastră în termeni foarte respectuoși, părea chiar că vă admiră într-un anume fel.

— Ah, da? A întrebat Egorov, flatat de cuvintele Keirei.

— De ce vă datora bani? Acum treizeci de ani, o sută de dolari reprezenta ceva, în regiunea asta, a adăugat Keira.

— Thornsten era doar un intermediar, lucra pentru un cumpărător din Paris. Un bărbat care voia să cumpere un manuscris antic.

— Ce fel de manuscris?

— O piatră gravată, care a fost găsită într-un mormânt înghețat din Siberia. Trebuie să știți, la fel de bine ca mine, că, în anii cincizeci, au fost aduse la lumină multe asemenea morminte. Toate acestea erau pline ochi cu tezaure perfect conservate datorită ghețurilor.

— Și toate au fost minuțios jefuite.

— Da, din păcate, a oftat Egorov. Cupiditatea oamenilor este îngrozitoare, nu-i așa? Când e vorba de bani, nu mai au nici un respect pentru frumusețile trecutului.

— Și, bineînțeles, dumneavoastră vă îndeletniceați cu urmărirea jefuitoarelor de morminte, nu? A continuat Keira.

— Domnișoară, aveți un fund frumos și un farmec cert, dar nu abuzați prea mult de ospitalitatea mea!

— Dumneavoastră i-ați vândut piatra aia lui Thornsten?

— I-am pasat o copie! Iar comanditarul lui nu s-a prins nici cât negru sub unghie. Cum știam că n-o să mă plătească, i-am dat o reproducere, dar una de foarte bună calitate. Luați baniiăștia, plătiți-vă cu ei o cină bună și spuneți-i lui Thornsten că suntem chit.

— Mai aveți originalul? A întrebat Keira, zâmbind.

Egorov a măsurat-o cu privirea din cap până-n picioare, întârziind asupra curbelor ei, a zâmbit la rândul lui și s-a ridicat.

— Dacă tot ați venit până aici, haideți cu mine. O să vă arăt despre ce e vorba.

S-a apropiat de rafturile bibliotecii care împodobeau pereții salonului. A luat o cutie din piele fină, a deschis-o și a pus-o înapoi.

— Nu e în asta, dar unde oi fi pus-o?

A examinat alte trei casete asemănătoare, apoi o a patra și o a cincea, din care a scos un obiect învelit într-un voal. A dezlegat cordeluța cu care era legat și ne-a înfățișat o piatră de douăzeci de centimetri pe douăzeci. A pus-o, cu delicatețe, pe birou și ne-a chemat mai aproape. Suprafața patinată a pietrei era incrustată cu niște semne ce semănau cu hieroglifile.

— E în sumeriană. Piatra asta are peste șase mii de ani. Comanditarul lui Thornsten mai bine mi-ar fi plătit-o atunci, prețul ei era absolut abordabil. Acum treizeci de ani, aș fi vândut sicriul din Sargon pe câteva sute de dolari; astăzi, piatra asta este inestimabilă și, în mod paradoxal, de altfel, nevadabilă, cu excepția cazului în care un cumpărător particular ar păstra-o în secret. Un astfel de obiect nu mai poate circula liber, timpurile s-au schimbat, traficul de antichități a devenit mult prea periculos. V-am spus deja: comerțul de materii prime aduce mult mai mulți bani, cu mult mai puține riscuri.

— Care este semnificația acestor inscripții? A întrebat Keira, fascinată de frumusețea pietrei.

— Nu-i mare lucru. Probabil că e vorba despre vreun poem sau despre vreo legendă veche, dar cel care voia s-o cumpere părea să-i acorde multă importanță. Trebuie să am o traducere. Uite-o, am găsit-o! A spus Egorov, scotocind prin casetă.

I-a întins o foaie de hârtie Keirei, care a citit-o cu voce tare.

Există o legendă care spune că un copil aflat în pânțele mamei cunoaște totul despre misterul Creației, de la începutul lumii până la sfârșitul timpului. La naștere, un mesager trece pe deasupra leagănului său și-i pune un deget pe buze, ca să nu dezvăluie niciodată taina care i-a fost încredințată: taina vieții...

Cum aș fi putut să-mi ascund uluiala, auzind aceste cuvinte, care îmi răsunau în minte și îmi readuceau în memorie ultimele amintiri despre o călătorie ratată? Cuvintele acestea le citisem, înainte de a-mi pierde cunoștința, într-un avion care pleca spre China și care trebuise să se întoarcă din drum. Keira s-a oprit din lectură, îngrijorată de tulburarea mea. Mi-am luat portofelul din buzunar și am scos o foaie de hârtie pe care am desfășurat-o în fața ei. Am citit, la rândul meu, cu glas tare, sfârșitul acestui text ciudat.

În urma degetului care șterge pe vecie amintirile copilului rămâne un semn. Acest semn îl au toți oamenii, deasupra buzei superioare; toți, în afară de mine.

În ziua în care m-am născut, mesagerul a uitat să mă viziteze, de aceea, eu îmi amintesc totul.

Keira și Egorov m-au privit rând pe rând, la fel de uimiți ca mine. Le-am explicat în ce împrejurări îmi parvenise acest document.

— Mi l-a trimis prietenul tău, profesorul Ivory, chiar înainte să plec după tine, în China.

— Ivory? Ce amestec are el în toată povestea asta? S-a mirat Keira.

— Dar acesta e numele ticălosului care nu m-a plătit niciodată! A exclamat Egorov. Și pe el îl credeam mort de mult.

— La dumneavoastră, asta e o manie: vreți să-i îngropați pe toți! I-a răspuns Keira. Și tare mă îndoiesc că Ivory să fi avut ceva de-a face cu comerțul ăsta jalnic de obiecte jefuite din morminte.

— Iar eu vă spun că profesorul ăsta al vostru – aflat, vezi, Doamne, deasupra oricărei bănuieli – este tocmai omul care a cumpărat-o. Și vă rog să nu mă contraziceți, eu nu sunt obișnuit să-mi pună la îndoială spusele orice găsculiță. Aștept să vă cereți scuze!

Keira și-a încrucișat brațele și i-a întors spatele. Eu am înhățat-o de umăr și i-am ordonat să se execute fără întârziere! Ea m-a fulgerat cu privirea și a mormăit un „Scuzați” spre gazda noastră, care, din fericire, a părut să se mulțumească și cu atât și a acceptat să ne spună mai multe.

— Piatra asta a fost găsită în nord-vestul Siberiei, în cursul unei campanii de săpături în mormintele înghețate. Regiunea este plină de ele. Protejate datorită frigului, cine știe de câte milenii, mormintele erau remarcabil de bine conservate. Trebuie să privim lucrurile în contextul lor: la acea epocă, toate programele de cercetări depindeau de Comitetul Central al Partidului. Arheologii primeau niște salarii de mizerie și lucrau în condiții extrem de dificile.

— Nici în Occident nu suntem mai pricopsiți; dar, pentru asta, nu ne apucăm să jefuim terenurile de săpături! I-a ripostat Keira.

Aș fi preferat să-și țină pentru ea genul ăsta de observații.

— Toată lumea făcea trafic, ca să poată trăi, a continuat Egorov. Pentru că aveam o poziție ceva mai înaltă în ierarhia Partidului, rapoartele, autorizațiile și alocațiile de resurse treceau prin mâna mea, care eram însărcinat să triez descoperirile îndeajuns de interesante ca să fie transferate la Moscova, de cele care puteau rămâne în regiune. Partidul era primul care jefuia tezaurele ce aparțineau, de drept, republicilor Federației, iar noi nu făceam altceva decât să luăm, în trecere, un mic comision. Unele obiecte nu ajungeau până la Moscova, ci îmbogățeau, până la urmă, colecțiile cumpărătorilor din Occident. Așa am făcut cunoștință, într-una din zile, cu amicul vostru Thornsten. El acționa în numele acestui profesor Ivory, pasionat de tot ceea ce avea vreo legătură cu civilizațiile scitice și sumeriene. Eu știam că n-aveam să fiu plătit niciodată, așa că l-am pus pe un epigrafist talentat, din echipele noastre, să copieze piatra pe un bloc de granit. Acum, ce-ar fi dacă mi-ați spune ce vă aduce la mine? Presupun că n-ați traversat Uralii ca să-mi dați înapoi o sută de dolari.

— Caut urmele unor nomazi care se pare că au făcut o călătorie lungă, cu patru mii de ani înaintea erei noastre.

— De unde până unde?

— Au plecat din Africa și au ajuns în China, am dovada asta. După aceea, totul este doar o ipoteză. Presupun că au luat-o spre Mongolia și apoi au traversat Siberia, urcând pe fluviul Enisei, până la Marea Kara.

— Oho, ce mai călătorie! Și în ce scop ar fi parcurs nomazii dumneavoastră toți kilometrii ăștia?

— Ca să treacă peste Pol și să ajungă pe continentul american.

— De fapt, nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Ca să ducă un mesaj.

— Și credeți că v-aș putea ajuta să demonstrați existența unei asemenea aventuri? Cine v-a băgat în cap ideea asta?

— Thornsten pretinde că sunteți specialist în civilizațiile sumeriene. Cred că piatra pe care tocmai ne-ați arătat-o îi confirmă spusele.

— Cum l-ați întâlnit pe Thornsten? A întrebat, cu un aer malițios, Egorov.

— Printr-un prieten care ne-a recomandat să ne ducem la el.

— E destul de amuzant.

— Nu văd ce e așa de amuzant în chestia asta!

— Prietenul dumneavoastră îl cunoaște pe Ivory?

— După câte știu eu, nu!

— Sunteți gata să jurați că nu s-au întâlnit niciodată? Egorov i-a întins Keirei telefonul său, privind-o sfidător.

— Ori sunteți tâmpită, ori sunteți amândoi de o naivitate surprinzătoare. Sunați-vă prietenul și întrebați-l!

Keira și cu mine îl priveam pe Egorov, fără să înțelegem unde voia să ajungă. Keira a luat mobilul, a format numărul lui Max și s-a dus mai la o parte, ceea ce, trebuie să recunosc, m-a iritat în ultimul hal. După câteva clipe, când s-a întors, avea chipul răvășit.

— Îi știi numărul pe dinafară..., i-am șoptit.

— Nu e deloc momentul.

— Te-a întrebat ce mai fac?

— M-a mințit. L-am întrebat, fără înconjur, dacă îl cunoaște pe Ivory și mi-a jurat că nu, dar simt că m-a mințit.

Egorov s-a dus la bibliotecă, a parcurs rafturile și a scos o carte mare.

— Dacă înțeleg bine, bătrânul vostru profesor vă trimite în brațele unui prieten, care vă îndrumă către Thornsten, care, la rândul lui, vă îndeamnă să veniți la mine. Și, ca din întâmplare, cu treizeci de ani în urmă, același Ivory încercase să obțină piatra pe care o posed și pe care este incrustat un text în sumeriană, text pe care vi-l dăduse deja retranscris. Toate astea nu sunt, bineînțeles, decât pură coincidență...

— Ce înțelegeți prin asta? L-am întrebat.

— Că sunteți două marionete ale căror sfori sunt trase de Ivory după cum are el chef și pe care le pune să alerge de la nord la sud și de la est la vest, după cum îi tună. Dacă n-ați înțeles până acum că s-a folosit de voi, atunci sunteți chiar mai proști decât mi-am închipuit.

— Cred că am înțeles cât se poate de bine că ne luați de imbecili, a șuiert Keira. Ați fost destul de clar în această privință. Dar de ce ar face așa ceva? Ce ar avea de câștigat?

— Eu nu știu ce căutați exact, dar presupun că rezultatul trebuie să-l intereseze în cel mai înalt grad. Voi tocmai continuați o operă pe care el a lăsat-o neterminată, în fine, nu trebuie să fii prea inteligent ca să înțelegi că lucrați pentru el fără să vă dați seama.

Egorov a deschis cartea aceea mare și a desfăcut o hartă a Asiei antice.

— Dovada pe care sperați s-o găsiți se află sub ochii voștri. Este piatra pe care a fost gravat textul sumerian. Ivory al vostru spera că o mai am și a aranjat lucrurile în așa fel încât să ajungeți până la mine.

Egorov s-a așezat la birou și ne-a invitat să luăm loc în fotoliile mari din fața lui.

— Cercetările arheologice din Siberia au început în secolul al XVIII-lea, din inițiativa lui Petru cel Mare. Până atunci, rușii nu arătaseră nici un interes pentru propriul trecut. Când conduceam filiala din Siberia a Academiei, mă dădeam de ceasul morții pentru a convinge autoritățile să salveze aceste tezaure inestimabile. Eu nu sunt un traficant vulgar, așa cum credeți. Sigur, aveam rețelele mele, dar, mulțumită lor, am salvat mii de piese și am restaurat tot atâtea. Fără mine, s-ar fi ales praful de toate. Credeți că piatra asta sumeriană ar mai fi existat dacă n-aș fi fost eu aici? Probabil că ar fi fost folosită, printre altele o mie, la consolidarea unui zid de cazarmă sau la nivelarea unui drum. Nu zic că n-am avut și unele avantaje de pe urma acestui mic comerț, dar am acționat întotdeauna cu foarte multă chibzuință. Nu-i vindeam oricui vestigiile din Siberia noastră. Bun, în orice caz, acest profesor nu v-a făcut să pierdeți timpul. Eu am studiat, într-adevăr, mai mult decât oricine altcineva din Rusia, civilizațiile sumeriene și am fost convins dintotdeauna că acestea au făcut niște călătorii ce depășeau distanțele presupuse. Nimeni nu le-a acordat teoriilor mele nici cel mai mic credit. Am fost considerat visător și incapabil. Obiectul pe care îl căutați, acela care să ateste că nomazii au ajuns, cu adevărat, în Marele Nord, este sub ochii voștri. Și știți de când există textul gravat pe el? Din anul 4004 înaintea erei noastre. Puteți constata și singuri, a spus el, arătându-ne o linie mai mică decât celelalte, pe partea superioară a pietrei. Este o datare categorică. Acum, mi-ați putea împărtăși motivele care i-ar fi mânat, după părerea dumneavoastră, până pe continentul american? Fiindcă, dacă vă aflați aici, înseamnă că le cunoașteți.

— V-am spus: duceau un mesaj, a repetat Keira.

— Mulțumesc, nu sunt surd, dar ce mesaj?

— N-am idee, destinatarii erau magiștrii civilizațiilor antice.

— Și credeți că mesagerii și-au atins ținta?

Keira s-a plecat asupra hărții, a arătat cu degetul mica strâmtoare Bering, apoi indexul i-a alunecat de-a lungul coastei siberiene.

— Nu știu, a șoptit ea. Tocmai de aceea am atâta nevoie să le descopăr urmele.

Egorov a apucat mâna Keirei și a deplasat-o încet pe hartă.

— Man-Pupu-Nyor, a spus, punându-i-o la est de lanțul Uralilor, într-un punct situat în nordul Republicii Komi. Situl celor Șapte Uriași din Urali; aici și-au făcut mesagerii magiștrilor ultima oprire.

— Cum puteți ști asta? A întrebat Keira.

— Știu, pentru că piatra a fost găsită exact în acest loc din Siberia occidentală. Nomazii nu coborau pe Enisei, ci pe Obi; și nu se îndreptau spre Marea Kara, ci spre Marea Albă. Pentru a ajunge la destinație, drumul spre Norvegia era mai scurt, mai accesibil.

— De ce ați spus „ultima oprire”?

— Fiindcă am toate motivele să cred că și-au oprit călătoria aici. Lucrul pe care o să vi-l spun acum nu a mai fost dezvăluit niciodată. În urmă cu treizeci de ani, începusem o campanie de săpături în această regiune. La Man-Pupu-Nyor, pe un platou întins din vârful unui munte bătut de vânturi, se înalță șapte stâlpi de piatră, având între treizeci și patruzeci și doi de metri fiecare. Arată ca niște menhiri imenși. Șase formează un semicerc, iar al șaptelea pare să se uite la ceilalți șase. Cei Șapte Uriași din Urali reprezintă un mister care nu și-a dezvăluit încă secretul. Nimeni nu știe de ce se află acolo, iar eroziunea nu poate fi unica responsabilă pentru o asemenea arhitectură. Acest sit este echivalentul rusesc pentru Stonehenge-ul dumneavoastră, cu singura diferență că, aici, stâncile au o înălțime neobișnuită.

— Și de ce n-ați dezvăluit nimic?

— Oricât de ciudat vi s-ar părea, am acoperit totul și am repus situl în starea în care îl găsisem. Am șters cu bună știință orice urmă a trecerii noastre. La acea epocă, Partidului nici nu-i păsa de lucrările noastre. Ceea ce scosesem la lumină ar fi fost ignorat de funcționarii incompetenți de la Moscova. În cel mai bun caz, extraordinarele noastre descoperiri ar fi fost trântite pe undeva, fără nici o analiză, fără nici o grijă de a le păstra. În cele din urmă, ar fi fost acoperite de praf, în niște simple lădoaie, prin subsolul cine știe cărei clădiri.

— Și ce ați găsit? A întrebat Keira.

— Multe resturi umane, datând din mileniul al IV-lea, aproximativ cincizeci de corpuri perfect conservate de ghețuri. Piatra sumeriană se găsea printre acestea, în mormânt. Oamenii a căror urmă o căutați au murit cu toții de foame, prizonieri ai iernii și ai zăpezilor.

Keira s-a întors spre mine, însuflețită la culme.

— Dar descoperirea asta e de o importanță covârșitoare! Nimeni n-a mai dovedit vreodată că sumerienii călătoriseră atât de departe. Dacă v-ați fi publicat lucrările, aducând în sprijin asemenea probe, v-ar fi aclamat comunitatea științifică internațională.

— Sunteți încântătoare, dar mult prea tânără pentru a ști despre ce vorbiți. Presupunând că importanța acestei descoperiri i-ar fi impresionat câtuși de puțin pe șefi, am fi fost imediat deportați într-un gulag, iar lucrările noastre ar fi fost atribuite unor aparatcici din Partid. În Uniunea Sovietică, nu exista cuvântul „internațional”.

— De asta ați îngropat totul la loc?

— Ce ați fi făcut în locul nostru?
— Dacă îmi permiteți... ați îngropat aproape totul la loc. Îmi închipui că piatra asta nu e singurul obiect pe care l-ați luat în bagaje..., am intervenit eu.

Egorov s-a uitat urât la mine.

— Mai erau și unele efecte personale care le aparținuseră acestor călători. Am păstrat foarte puține: pentru fiecare dintre noi era vital să fie cât mai discret cu putință.

— Adrian, mi s-a adresat Keira, dacă periplul sumerienilor s-a încheiat în aceste condiții, atunci se prea poate ca fragmentul să se găsească pe undeva pe platoul Ma-Pupu-Nyor.

— Man-Pupu-Nyor, a corectat-o Egorov. Dar puteți să-i spuneți și Manpupuner, așa îl pronunță occidentalii. Despre ce fragment vorbiți?

Keira m-a privit. Apoi, fără să aștepte răspuns la o întrebare nepusă, și-a scos pandantivul, i l-a arătat lui Egorov și i-a povestit aproape totul despre căutările noastre.

Pasionat de ceea ce-i povesteam, Egorov ne-a reținut la cină și, cum seara se lungea, ne-a mai pus și o cameră la dispoziție, ceea ce ne pica numai bine, fiindcă uitaserăm cu desăvârșire să ne cazăm.

În timpul mesei – servită într-o încăpere ale cărei dimensiuni te duceau cu gândul, mai degrabă, la un teren de badminton decât la o sufragerie – Egorov ne-a copleșit cu întrebările. Când i-am mai pomenit și despre ceea ce se întâmpla atunci când alăturam fragmentele, ne-a implorat să-l lăsăm și pe el să asiste la acel fenomen. Ne era greu să-i refuzăm ceva, astfel că, împreună cu Keira, am apropiat cele două obiecte, care și-au recăpătat pe dată culoarea albăstruie, deși aceasta era și mai pală decât ultima oară. Egorov a făcut ochii mari, fața parcă i-a întinerit. Omul, atât de calm până atunci, se însuflețise ca un puști în Ajunul Crăciunului.

— După părerea voastră, ce s-ar întâmpla dacă ați aduna la un loc toate fragmentele?

— N-am nici cea mai mică idee, i-am răspuns înaintea Keirei.

— Și sunteți siguri amândoi că pietrele astea au patru sute de milioane de ani?

— Nu sunt pietre, a răspuns Keira. Însă da, suntem siguri de vechimea lor.

— Suprafața lor este poroasă, poartă pe ea milioane de microperforații. Atunci când sunt puse în dreptul unei surse de lumină foarte puternice, fragmentele proiectează o hartă a stelelor, exact așa cum erau poziționate pe cer în acea perioadă, am continuat. Dacă am avea la dispoziție un laser îndeajuns de puternic, v-aș putea face demonstrația.

— Mi-ar fi plăcut tare mult să văd asta, dar îmi pare nespun de rău, n-am un asemenea aparat în casă.

— M-ar fi îngrijorat dacă ar fi fost altfel, i-am mărturisit.

După ce ne-am terminat desertul – o prăjitură spongioasă, puternic alcoolizată – Egorov s-a ridicat de la masă și a început să se plimbe înapoi și încolo prin încăpere.

— Și vă gândiți, a continuat el, că unul dintre fragmentele lipsă s-ar putea găsi în situl celor Șapte Uriași din Urali? Da, bineînțeles că vă gândiți, ce întrebare!

— Mi-ar plăcea atât de mult să vă pot răspunde! A spus Keira.

— Naivă și optimistă! Sunteți cu adevărat încântătoare!

— și dumneavoastră...

I-am tras, ușor, un genunchi pe sub masă, înainte să-și termine fraza.

— Este iarnă, a continuat Egorov. Platoul Man-Pupu-Nyor este măturat de vânturi atât de reci și de uscate, încât zăpada abia dacă poate rămâne pe sol. Pământul e înghețat. Cum aveți de gând să vă faceți săpăturile? Cu două lopățele și cu un detector de metale?

— Scutiți-ne de tonul ăsta condescendent, este exasperant. Și, pe urmă, pentru guvernul dumneavoastră, fragmentele astea nu sunt de metal, i-a ripostat ea.

— Eu nu vă propun un detector de metale așa cum au amatorii care caută monede pierdute în nisip, ci un proiect mult mai ambițios...

Egorov ne-a condus în salon, o încăpere cu nimic mai prejos decât sufrageria. Pardoseala de marmură îi lăsase loc parchetului de stejar, iar mobilierul venea din Italia și Franța. Ne-am așezat pe canapelele confortabile din fața șemineului monumental, unde ardea un foc strașnic, ale cărui flăcări înalte lungeau peretele vetrei.

Egorov s-a oferit să ne pună la dispoziție o echipă de douăzeci de oameni și tot utilajul de care Keira avea nevoie pentru săpături. I-a promis mai multe mijloace decât avusese vreodată până atunci. Drept singură compensație pentru acest ajutor nesperat voia să fie asociat la toate descoperirile făcute de ea.

Keira i-a precizat că nu exista nici un câștig financiar în perspectivă. Ceea ce visam noi să descoperim nu avea nici o valoare comercială, avea doar importanță științifică. Egorov s-a ofensat.

— Dar cine vă vorbește despre bani? S-a înfuriat el. Voi sunteți ăia care îi pomeniți întruna. V-am spus eu ceva despre bani?

— Nu, i-a răspuns, stânjenită, Keira – și eram convins că e sinceră – dar noi doi știm că mijloacele pe care ni le oferiți reprezintă o investiție enormă... Și, până acum, am întâlnit puțini filantropi în cariera mea, a mai adăugat, aproape cerându-și scuze.

Egorov a deschis o cutie cu țigări de foi și ne-a prezentat-o. Eram gata să mă las ispășit, dar privirea neagră a Keirei m-a făcut să-mi iau gândul.

— Cea mai mare parte din viață mi-am consacrat-o lucrărilor de arheologie, a continuat Egorov. Și asta în condiții atât de grele, cum voi n-o să cunoașteți niciodată. Mi-am riscat pielea, atât din punct de vedere fizic, cât și politic, am salvat o mulțime de tezaure, v-am explicat deja împrejurările, și

singura recunoaștere primită din partea scârbelor de la Academie a fost că m-au considerat un vulgar traficant. De parcă, astăzi, lucrurile s-ar fi schimbat cumva! Ce mai ipocriți! Sunt treizeci de ani de când ăștia îmi murdăresc numele. Dacă proiectul vostru reușește, eu voi câștiga mult mai mult decât niște bani. Vremea când morții erau îngropați cu bunurile lor a trecut, n-am să iau cu mine, în mormânt, nici covoarele persane, nici picturile din secolul al XIX-lea, care îmi împodobesc pereții casei. Eu vă vorbesc despre recăpătarea unei anumite respectabilități. Cu treizeci de ani în urmă, dacă nu ne-ar fi împiedicat frica de superiori, publicarea lucrărilor noastre – așa cum spuneți, pe bună dreptate – ar fi făcut din mine un om de știință recunoscut și respectat. N-am să trec de două ori pe lângă șansa care îmi este oferită. Așa că, dacă sunteți de acord, vom porni în această campanie împreună și, dacă vom găsi ceva care să vină în sprijinul teoriilor voastre, dacă norocul ne va surâde, atunci vom prezenta comunității științifice rezultatul descoperirilor noastre. Vă convine micul târg pe care vi-l propun? Da sau nu?

Keira ezita. Dată fiind situația în care ne aflăm, ne era greu să-i întoarcem spatele unui aliat ca el. Eram conștient de importanța protecției pe care ne-o oferea această asocieră. Dacă Egorov binevoia să-și ia și cele două gorile înarmate, care ne întâmpinaseră la ușa lui, am fi avut cum să ripostăm data viitoare, când ar fi vrut cineva să atenteze la viețile noastre. Keira și cu mine schimbam întruna priviri. Decizia ne aparținea amândurora, dar – galanteria înainte de toate – voiam să se pronunțe mai întâi ea.

Egorov i-a zâmbit larg Keirei.

— Dați-mi înapoi suta aia de dolari, i-a spus pe un ton foarte serios.

Keira a scos bancnota. Egorov a băgat-o imediat în buzunar.

— Gata, ați contribuit la finanțarea călătoriei; de acum, suntem asociați. Având în vedere că problemele bănești, care vă preocupau atâta, sunt rezolvate, putem să ne concentrăm între noi, oamenii de știință, asupra detaliilor de organizare, pentru ca această minunată campanie de săpături să reușească?

Ei s-au așezat la măsuța joasă. Timp de o oră, au făcut o listă cu toate echipamentele de care aveau nevoie. Spun „ei”, fiindcă mă simțeam exclus din conversația lor. De altfel, profitând de faptul că nu-mi dădeau atenție, am studiat mai îndeaproape rafturile bibliotecii. Am găsit numeroase lucrări de arheologie, un vechi manual de alchimie din secolul al XVII-lea, un altul – la fel de vechi – de anatomie, operele complete ale lui Alexandre Dumas, o ediție originală a romanului Roșu și Negru. Colecția de cărți asupra cărora îmi plimbam privirea trebuie să fi valorat o adevărată avere. În timp ce Keira și Egorov își făceau temele, eu m-am adâncit în lectura unui uimitor tratat de astronomie din secolul al XIV-lea.

Remarcându-mi, în sfârșit, absența – se făcuse totuși aproape unu noaptea – Keira a venit să mă caute; și a avut tupeul să mă întrebe ce fac. Am dedus că întrebarea echivala cu un reproș și m-am întors lângă ea, în fața șemineului.

— E fabulos, Adrian, vom avea tot echipamentul necesar, vom putea începe niște săpături de mare amploare. Nu știu cât timp ne va lua, dar, cu asemenea mijloace, dacă fragmentul se găsește într-adevăr pe undeva, între menhirii ăștia, avem mari șanse să-l găsim.

Am parcurs lista pe care o făcuse împreună cu Egorov: mistrii, spatule, fire cu plumb, pensule, GPS, metri pentru măsurat, țărugi pentru carioaje, grile pentru releveuri, ciururi, cântare, aparate pentru măsurători antropometrice, compresoare, aspiratoare, grupuri electrogene și lămpi pentru lucrul în timpul nopții, corturi, markere, aparate fotografice, nimic nu părea să lipsească din acest fastuos inventar, demn de un magazin de specialitate. Egorov a ridicat receptorul telefonului pus pe un gheridon. După câteva momente, în salon au intrat doi bărbați, cărora le-a pus în mână lista. Aceștia s-au retras imediat.

— Totul va fi gata mâine, înainte de prânz, a spus Egorov, întinzându-se.

— Cum o să transportați toate astea? Am îndrăznit să întreb.

Keira s-a întors spre Egorov, care m-a privit cu un aer triumfător.

— E o surpriză. Până atunci, avem nevoie de somn. S-a făcut târziu, ne întâlnim mâine, la micul dejun. Să fiți gata, plecăm înainte de prânz.

Un bodyguard ne-a condus până în apartamentul nostru. Camera pentru musafiri părea o încăpere dintr-un hotel de lux. Nu fusesem niciodată într-un astfel de loc, dar mă îndoiam că putea exista o cameră mai spațioasă decât cea în care aveam să dormim în noaptea asta. Patul era atât de mare, încât te puteai întinde pe el atât în lungime, cât și în lățime. Keira s-a aruncat peste pilota groasă și m-a chemat lângă ea. N-o mai văzusem atât de fericită de când... dacă mă gândeam bine, n-o văzusem niciodată atât de fericită. Îmi riscasem viața de mai multe ori, străbătusem mii de kilometri ca s-o regăsesc. Dacă aș fi știut, m-aș fi mulțumit să-i dau o lopată și un ciur! La urma urmei, nu depindea decât de mine să apreciez norocul pe care îl aveam: era nevoie de atât de puțin ca s-o umplu de fericire pe femeia iubită. Ea s-a întins cât era de lungă, și-a scos puloverul, și-a desfăcut sutienul și mi-a făcut semn, cu un aer ațâțător, să nu mai întârzii. Nici n-aveam de gând.

Kent.

Jaguarul gonea pe drumeagul ce ducea la conac. Așezat în spate, Sir Ashton citea un dosar, la lumina plafonierei. Apoi l-a închis, căscând. Telefonul de la bord a început să sune; șoferul l-a anunțat că este căutat de Moscova și i-a întins receptorul.

— N-am putut să-i interceptăm pe amicii dumneavoastră în gara Irkutsk. Nu știu cum au făcut, dar au reușit să scape de vigilența oamenilor noștri, i-a explicat MOSCOVA.

— Supărătoare veste! S-a enervat Ashton.

— Sunt la lacul Baikal, în casa unui traficant de antichități, a continuat MOSCOVA.

— Și ce așteptați ca să-i luați la întrebări?

— Să plece de acolo. Egorov are relațiile lui în zonă, dacea îi este păzită de o mică armată, nu vreau ca o simplă arestare să se transforme într-o baie de sânge.

— Parcă nu erați atât de grijulii.

— Eu știu că vă vine greu să vă obișnuiți cu asta, totuși, în țara noastră, există niște legi. Dacă oamenii mei intervin, iar ai lui Egorov ripostează, o să ne fie greu să le explicăm autorităților federale din ce motiv i-am atacat așa, în toiul nopții, mai ales fără să fi avut, în prealabil, un mandat. La urma urmei, din punct de vedere legal, n-avem ce să le reproșăm celor doi oameni de știință.

— Prezența lor în casa unui traficant de antichități nu e de-ajuns?

— Nu, ăsta nu e un delict. Aveți răbdare. Cum ies din vizuină, cum îi săltăm. Și fără să audă cineva ceva. Vă promit că mâine-seară vi-i expediez cu avionul.

Brusc, Jaguarul a făcut o mișcare laterală. Ashton a alunecat pe banchetă, gata să scape receptorul. S-a agățat de rezemătoarea pentru coate, s-a redresat și a ciocănit în geamul despărțitor, ca să-și manifeste nemulțumirea față de șofer.

— O întrebare, a continuat MOSCOVA. Ați încercat, întâmplător, ceva fără să mă fi prevenit?

— La ce te referi?

— La un mic incident care a avut loc în Transsiberian. O angajată a companiei a fost lovită cu violență în frunte. Este încă în spital, cu un serios traumatism cranian.

— Îmi pare rău să aud asta, dragul meu. Să lovești o femeie este un act nedemn.

— Dacă arheologa respectivă și prietenul ei nu s-ar fi aflat acolo, nu v-aș fi pus sinceritatea la îndoială, dar s-a constatat că această incalificabilă agresiune a avut loc în vagonul lor. Trebuie să consider că, aici, n-a fost nimic altceva decât o coincidență, nu? Dumnezeuastră nu v-ați fi permis niciodată să acționați pe la spatele meu și, cu atât mai puțin, pe teritoriul meu, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu, a răspuns Ashton. Iar simplul fapt că sugerezi așa ceva mă ofensează.

Mașina s-a balansat din nou, cu violență. Ashton și-a aranjat papionul și a ciocănit a doua oară în geamul din fața lui. Când a apucat din nou receptorul, MOSCOVA închisese.

Ashton a apăsat pe un buton, iar geamul despărțitor s-a lăsat în jos, pe după fotoliul șoferului.

— Mă mai zgâlțâi mult în felul ăsta? Și, pe urmă, de ce conduci așa de repede? După câte știu eu, nu suntem într-un circuit automobilistic!

— Nu, domnule, însă coborâm o coastă cu pantă deloc neglijabilă, iar frânele ne-au lăsat. Fac și eu ce pot, dar vă rog să vă puneți centura, mi-e teamă că, dacă vreau să opresc mașina asta afurisită, trebuie să intrăm într-un șanț.

Ashton și-a dat ochii peste cap și a făcut ce-i ceruse șoferul. Acesta a reușit să ia destul de bine virajul următor, dar n-a avut de ales și, ca să evite camionul care-i venea din față, a ieșit de pe drum, proțâpindu-se în mijlocul unui câmp.

Când limuzina s-a oprit, șoferul a deschis portiera lui Sir Ashton și s-a scuzat pentru neplăcerea pe care i-o pricinuisese. Nu mai înțelegea nimic, mașina tocmai ieșise din revizie, o luase de la garaj chiar înainte de-a porni la drum. Ashton l-a întrebat dacă avea o lanternă. Șoferul a umblat în trusa de prim ajutor și i-a întins imediat lanternă.

— Ei, fir-ar să fie, da' uită-te sub șasiu și vezi ce s-a întâmplat! I-a ordonat Ashton.

Șoferul și-a scos vestonul și s-a executat. Nu-i era ușor să se strecoare sub vehicul, dar a reușit, trecând prin spate. După câteva clipe a apărut din nou, înnămolit din cap până în picioare, și a anunțat, foarte încurcat, că li se perforase carterul circuitului de frânare.

Ashton a avut un moment de îndoială. Era de neconceput! Să i-o facă tocmai lui! Și într-un mod atât de vădit, atât de grosolan! Apoi, s-a gândit la fotografia pe care i-o arătase șeful pazei. Așezat pe bancă, Ivory părea că fixează obiectivul și, pe deasupra, mai și zâmbea.

Paris.

Ivory cerceta, pentru cine știe a câta oară, cartea dăruită de răposatul său partener de șah. S-a întors la pagina de gardă și a recitat, iar și iar, dedicația:

Știu că această lucrare o să-ți placă. Din ea nu lipsește nimic; aici ai să găsești totul, chiar și mărturia prieteniei noastre.

Al dumitale devotat partener de șah, Vackeers.

Nu înțelegea nimic. S-a uitat la ceas și a zâmbit. Și-a pus pardesiul, și-a legat fularul la gât și a coborât să-și facă plimbarea nocturnă de-a lungul malurilor Senei.

Când a ajuns pe podul Marie, l-a sunat pe Walter.

— Ai încercat să dai de mine?

— De mai multe ori, dar fără succes. Ardeam de nerăbdare să stăm de vorbă. Adrian m-a sunat din Irkutsk, pare-se că, pe drum, au avut niște necazuri.

— Ce fel de necazuri?

— Destul de supărătoare, de vreme ce au fost ținta unei tentative de asasinat.

Ivory a privit spre fluviu, încercând să rămână cât mai calm.

— Trebuie să dăm de ei, a continuat Walter. Până la urmă, or să pățească ceva, iar eu nu mi-aș ierta-o niciodată.

— Nici eu nu mi-aș ierta-o vreodată, Walter. Nu știi dacă s-au întâlnit cu Egorov?

— Presupun că da, tocmai plecau în căutarea lui. Adrian părea teribil de îngrijorat. Dacă n-ar fi fost Keira atât de hotărâtă, el ar fi făcut, cu siguranță, cale-ntoarsă.

— Ți-a spus că ar avea intenția asta?

— Da, chiar a repetat de mai multe ori, și mi-a fost tare greu să nu-l încurajez în sensul ăsta.

— Walter, nu mai este decât o chestiune de zile, cel mult de câteva săptămâni, nu putem da înapoi, nu acum.

— N-aveți nici o posibilitate să-i protejați?

— O să iau mâine legătura cu MADRID, numai ea îl poate influența pe Ashton. Nu mă îndoiesc nici o clipă că, în spatele acestui nou act de barbarie, se află el. Am făcut în așa fel încât să-i parvină un mic mesaj în seara asta, dar cred că n-o să fie suficient.

— Atunci, lăsați-mă să-i spun lui Adrian să se întoarcă în Anglia, să nu așteptăm până când va fi prea târziu.

— Walter, e deja prea târziu, ți-am mai spus. Nu putem da înapoi.

Ivory a închis. Pierdut în gânduri, și-a băgat mobilul în buzunarul pardesiului și a plecat spre casă.

Rusia.

În camera noastră a intrat un majordom și a tras draperiile. Afară era frumos, iar lumina vie a zilei ne-a orbit.

Keira și-a ascuns capul sub cearșaf. Majordomul a pus platoul cu micul dejun la picioarele patului și ne-a anunțat că era aproape unsprezece. La prânz, eram așteptați în hol, cu bagajele făcute. Apoi s-a retras.

Fruntea Keirei s-a ivit din nou; privirile ei pofticioase nu se mai dezlipseau de coșulețul cu cornuri și briose. A întins o mână, a înhățat unul și l-a înghițit din trei îmbucături.

— N-am putea rămâne aici încă vreo două zile? A gemut, sorbind ceaiul pe care i-l turnasem.

— Hai să ne întoarcem la Londra. Te invit într-un hotel de lux și... timp de-o săptămână, nu mai ieșim din cameră.

— N-ai chef să continui, nu-i așa? Cu Egorov, suntem bine protejați, a adăugat ea, atacând o briosă.

— Cred că i-ai acordat prea repede încredere tipului ăstuia. Ieri, nici nu-l cunoșteam, iar astăzi, poftim, suntem asociații lui. Eu nu știu nici unde mergem, nici ce ne așteaptă.

— Nici eu, dar simt că ne apropiem de țintă.

— De care țintă, Keira? De mormintele sumeriene sau de ale noastre?

— OK, a spus ea, dând la o parte cearșafurile și ridicându-se dintr-o săritură. Să ne întoarcem! O să-i explic lui Egorov că renunțăm și, dacă bodyguardii lui ne dau voie să ieșim, sărim într-un taxi care merge la aeroport și apoi luăm primul avion spre Londra. O să fac un mic ocol pe la Paris și o să mă înscriu la șomaj. De fapt... în Anglia, voi aveți dreptul la două alocații de șomaj?

— Nu e cazul să fii cinică! De acord, să continuăm, dar, mai întâi, promite-mi ceva: dacă ne mai amenință iar vreun pericol, cât de mic, oprim totul!

— Definește-mi termenul pericol, mi-a cerut ea, așezându-se din nou pe pat.

I-am luat fața în mâini și i-am răspuns:

— Când cineva încearcă să te asasineze, ești în pericol. Știu eu că pofta ta de descoperiri este mai mare decât orice, dar ar trebui să fii conștientă de riscurile care ne amenință, înainte de a fi prea târziu.

Egorov ne aștepta în holul casei. Purta o pelerină lungă, de blană albă, iar pe cap, o căciulă cu urechi. Dacă visasem vreodată să-l întâlnesc pe Mihail Strogoff, dorința mi se împlinea acum. Ne-a dat și nouă căciuli, mănuși, pălării și două hanorace îmblănite, cu care paltoanele noastre nici nu se puteau compara.

— Acolo unde mergem, este, cu adevărat, foarte frig. Echipați-vă, plecăm în zece minute. Urmați-mă, coborâm în parcare.

Liftul s-a oprit la al doilea nivel, unde o colecție de mașini – de la cupeul sport până la limuzina prezidențială – aștepta în cea mai deplină ordine.

— Vad că nu vă ocupați numai de comerțul cu vechituri, i-am spus lui Egorov.

— Nu, într-adevăr, mi-a răspuns, deschizând portiera.

Eram precedați de două berline, alte două încheiau convoiul. Am ieșit pe stradă în trombă și ne-am îndreptat spre șoseaua de pe malul lacului.

— Dacă nu mă înșel, am spus eu ceva mai târziu, Siberia occidentală se află la trei mii de kilometri de aici; ați prevăzut vreo oprire pentru pipi sau mergem șnur?

Egorov i-a făcut un semn șoferului, iar mașina a frânat brusc. El s-a întors spre mine.

— Ai de gând să mă mai pisezi mult? Dacă această călătorie te plictisește, n-ai decât să cobori.

Keira mi-a aruncat o privire mai neagră decât apele Baikalului. I-am cerut scuze lui Egorov, care mi-a întins mâna. Cum să refuzi o strângere de mână, când ești între gentlemen? Mașina a pornit din nou și, în jumătatea de oră care a urmat, n-a mai scos nimeni o vorbă. Drumul s-a înfundat într-o pădure plină de zăpadă. Ceva mai târziu, am ajuns la Koty, un sătuc încântător. Convoiul a încetinit și a luat-o pe un drum lateral; la capătul acestuia, am descoperit două hangare care nu se vedeau de pe șosea. După ce au fost parcate mașinile, Egorov ne-a invitat să-l urmăm. În interiorul hangarelor, staționau două elicoptere, modelul ăla uriaș folosit de armata rusă la transportul trupelor și al utilajelor. Mai văzusem unele asemănătoare în niște reportaje despre războiul dus de URSS în Afganistan, dar niciodată atât de aproape.

— N-o să mă credeți nici de data asta, a spus Egorov, îndreptându-se către cel mai apropiat aparat, dar le-am câștigat la cărți.

Keira s-a uitat la mine, înveselită, și a pășit pe scara ce ducea în cabină.

— De fapt, ce fel de tip sunteți? L-am întrebat pe Egorov.

— Un aliat și mă căznesc cu disperare să vă conving că e adevărat, mi-a spus el, bătându-mă pe spate. Urci sau preferi să rămâi în hangarul ăsta?

Habitaclul elicopterului era atât de vast, încât aveai impresia că te afli într-un avion de linie. Două cărucioare-elevator urcau pe ușa din spate, depunând niște lăzi mari în buncăr, unde oamenii lui Egorov le fixau cu corzi solide. Compartimentul echipat cu scaune putea primi douăzeci și cinci de pasageri. Acest Mil Mi-26 era înzestrat cu un motor de unsprezece mii două sute patruzeci de cai, ceea ce îl făcea pe proprietarul său atât de mândru, încât ai fi zis că era vorba chiar de o herghelie de roibi. Urma să facem patru escale, pentru alimentarea cu carburant. Ținând cont de încărcătură, aparatul avea o rază de acțiune de șase sute de kilometri. Până la Man-Pupu-Nyor erau trei mii de kilometri, pe care urma să-i parcurgem în unsprezece ore. Elevatoarele s-au retras, oamenii lui Egorov au verificat pentru ultima oară chingile care fixau lăzile unde se afla echipamentul și ușa buncărului s-a închis. Aparatul a fost tractat în afara hangarului.

Turbina a început să șuiere; când palele rotorului au pornit să se învâртеască, zgomotul din habitaclu a devenit asurzitor.

— Te obișnuiești, a strigat Egorov. Bucurați-vă de spectacol, veți descoperi Rusia așa cum puțini oameni au văzut-o.

Pilotul s-a întors și ne-a făcut un semn cu mâna. Elicopterul greoi a început să ia înălțime. La cincizeci de metri de la sol, partea din față i s-a înclinat, iar Keira s-a lipit de hublou.

După o oră de zbor, Egorov ne-a arătat orașul Ilanski, departe, în stânga noastră; au urmat Kansk și Krasnoiarsk. Aparatul s-a menținut la distanță de ele, ca să nu intre în raza de acoperire radar a controlorilor aerieni. Pilotul părea să-și cunoască meseria, nu survolam decât întinderi albe, ce păreau fără sfârșit. Din timp în timp, un râu înghețat brăzda pământul cu firisorul lui argintiu aidoma unei linii trasate de creion pe o foaie de hârtie.

Prima realimentare, pe malul râului Uda; orașul Atagay se afla la câțiva kilometri de locul unde aterizase elicopterul. De acolo veniseră și cele două camioane-cisternă care ne-au umplut rezervoarele.

— Totul e doar o chestiune de organizare, ne-a spus Egorov, privind-și oamenii, care se agitău în jurul elicopterului. Când afară sunt minus douăzeci de grade, nu încape improvizația. Dacă cisternele de alimentare nu ar fi fost la locul de întâlnire și am fi rămas ținuiți la sol, am fi crăpat aici în câteva ore.

Am profitat de escală ca să ne dezmoțim picioarele. Egorov avea dreptate, frigul era imposibil de îndurat.

Când am urcat iar la bord, camioanele erau deja departe, pe un drum ce ducea spre pădure. Turbina a început să șuiere și elicopterul a luat din nou înălțime, lăsând sub carlingă urmele trecerii noastre, pe care vântul avea să le șteargă în curând.

În avion, mai făcusem cunoștință cu turbulențele, dar niciodată, până acum, în elicopter. Primisem deja botezul aerului în acest tip de aparat; la Atacama, mi se întâmplase de mai multe ori să mă urc în elicopter, ca să ajung în vale, dar nu în asemenea condiții. Am fost scuturați o bună bucată de vreme; aparatul se balansa în toate părțile, dar, pe chipul lui Egorov, nu se vedea nici o îngrijorare, ceea ce m-a făcut să trag concluzia că nu riscam nimic. Ceva mai târziu, când elicopterul era zgâlțâit și mai rău, m-am întrebant dacă, în fața morții, Egorov ar fi acceptat să-și arate frica. După ce calmul s-a restabilit, în timp ce elicopterul era alimentat pentru a doua oară, Keira a tras un pui de somn, lipită de umărul meu.

Am luat-o în brațe, ca să stea într-o poziție mai confortabilă, și am surprins în ochii lui Egorov o duioșie, o bunăvoință față de noi care m-a uimit. I-am zâmbit, dar el s-a întors spre hublou, făcându-se că nu m-a văzut.

A treia aterizare. De data asta, nici vorbă să coborâm, vifornița începuse din nou și nu vedeai nimic în jur. Era prea riscant să ne îndepărtăm chiar și la câțiva metri de elicopter. Neliniștit, Egorov s-a ridicat și s-a dus în cabina de pilotaj. S-a aplecat spre geamul cockpitului și a vorbit în rusește cu pilotul. Din schimbul lor de cuvinte, n-am înțeles nimic. După câteva clipe, Egorov s-a întors și s-a așezat în fața noastră.

— E vreo problemă? A întrebat, îngrijorată, Keira.

— Dacă nu vom fi dibuiți de camioane în supa asta albă, vom avea, într-adevăr, o problemă serioasă.

M-am aplecat și eu spre hublou; vizibilitatea era cum nu se poate mai proastă. Vântul sufla în rafale, fiecare dintre acestea spulberând noi valuri de ninsoare.

— Elicopterul nu riscă să înghețe? Am întrebat.

— Nu, a răspuns Egorov, admisiile de aer ale motoarelor sunt echipate cu încălzitoare care asigură dejivrarea în timpul misiunilor la temperaturi joase.

O rază galbenă a măturat cabina. Egorov s-a ridicat și a constatat, cu ușurare, că era lumina puternicelor faruri de pe camioanele de alimentare. Toți oamenii au fost mobilizați pentru a face plinul de carburant. Când rezervoarele s-au umplut, pilotul și-a pus iar motorul în funcțiune, dar, pentru a decola, a trebuit să aștepte până a mai crescut temperatura. Viscolul a durat încă două ore. Keira nu se simțea bine; eu făceam tot ce puteam ca s-o liniștesc, dar eram prizonierii acestei cutii de sardele, mai scuturați decât la bordul unui vas surprins de furtună în largul mării. În cele din urmă, cerul s-a limpezit.

— Când survolezi Siberia, în anotimpul ăsta, se întâmplă de multe ori așa, ne-a spus Egorov. Ce era mai rău a trecut. Odihniți-vă, ne-au mai rămas patru ore de zbor și, odată ajunși, vom avea nevoie de eforturile tuturor, pentru a instala tabăra.

Ni s-a propus să luăm masa, dar stomacurile noastre fuseseră prea greu încercate ca să poată înghiți ceva. Keira și-a pus capul pe genunchii mei și a adormit din nou. Era cel mai bun mod de-a omorî timpul. M-am aplecat iar spre hublou.

— Suntem doar la șase sute de kilometri de Marea Kara, a spus Egorov, arătând spre nord. Dar, credeți-mă, sumerienilor noștri le-a luat mai mult decât nouă ca să ajungă până aici!

Keira s-a îndreptat, încercând să zărească și ea ceva. Egorov a invitat-o să se ducă în cabina de pilotaj. Copilotul i-a cedat locul lui și s-a instalat într-un fotoliu. M-am dus și eu acolo și am rămas în spatele Keirei. Ea era fascinată, uluită și fericită. Văzând-o așa, toate reținerile mele cu privire la această călătorie se risipeau. Aventura pe care o trăiam împreună avea să ne lase amintiri fabuloase; îmi spuneam că, la urma urmei, pentru un asemenea motiv, merita cu prisosință să înfruntăm riscurile.

— Dacă, într-o zi, o să le povestești asta copiilor tăi, n-or să te creadă! I-am strigat Keirei.

Ea nu s-a întors spre mine, dar mi-a răspuns cu glăsciorul ăla insinuant, pe care i-l cunoșteam atât de bine.

— Asta e modul tău de a-mi spune că vrei copii?

Hotelul Balciug Kempinski.

De partea cealaltă a podului care traversa râul Moscova și ajungea până în Piața Roșie, MOSCOVA lua un ceai în compania unei tinere femei care nu era totuși soția lui. Holul hotelului era arhiplin. Chelnerii în uniformă făceau slalom printre fotolii, ducându-le ceai și fursecuri turiștilor sau oamenilor de afaceri care stăteau alături, în acest loc elegant, râvnit de tot orașul.

Un bărbat s-a așezat la bar; l-a fixat pe MOSCOVA, așteptând ca privirea acestuia să i-o întâlnească pe a lui. Când l-a observat, MOSCOVA i-a cerut scuze invitatei sale și s-a dus la el.

— Ce învârtești pe-aici? A întrebat, așezându-se pe taburetul vecin.

— Îmi pare nespus de rău că vă deranjez, domnule. Ne-a fost imposibil să intervenim în dimineața asta.

— Sunteți niște incapabili! I-am promis lui LONDRA că, până diseară, treaba va fi rezolvată! Credeam că ai venit să-mi spui că sunt la bordul unui avion aflat deja în zbor spre Anglia.

— N-am putut acționa, fiindcă, din casa lui Egorov au ieșit sub o escortă puternică și au luat elicopterul împreună cu el.

MOSCOVA turba de furie, văzându-se atât de neputincios. Câtă vreme Egorov și oamenii lui îi protejau pe cei doi, lui îi era imposibil să intervină fără să provoace o vărsare de sânge.

— Unde se duc cu elicopterul ăla?

— Egorov a depus azi-dimineață un plan de zbor; trebuia să aterizeze la Lesosibirsk, dar aparatul și-a deviat ruta și, puțin după aceea, a dispărut de pe ecranele radarelor.

— Măcar de s-ar fi prăbușit!

— Nu e imposibil, domnule. A fost un viscol foarte puternic.

— Ar fi putut rămâne la sol până s-a potolit viscolul.

— Viscolul a încetat, dar aparatul n-a mai reapărut pe ecrane.

— Asta înseamnă că pilotul a zburat sub aria de acoperire a radarului și i-am pierdut.

— Nu chiar, domnule, am luat în calcul și această posibilitate: două camioane-cisternă, care transportau douăsprezece mii de litri de carburant, au plecat din Pyt-Lak, la începutul după-amiezii, și nu s-au întors la bază decât după patru ore. Dacă au alimentat elicopterul lui Egorov, asta înseamnă că trebuie s-o fi făcut la jumătatea drumului ce duce la Hantî-Mansiisk, adică exact la două ore de Pyt-Lak.

— Asta nu ne spune ce destinație avea elicopterul.

— Nu, dar mi-am continuat calculele: un Mil Mi-26 are o rază de acțiune de maximum șase sute de kilometri, având în vedere și vântul ce suflă din sens contrar. De la plecarea lor, trebuie să fi zburat în linie dreaptă ca să ajungă, în acest răstimp, la locul în care au aterizat. Dacă vor continua în aceeași direcție, ținând cont și de raza lor de acțiune, vor ajunge, exact înainte de lăsarea întinericului, în Republica Komi, pe undeva pe lângă Vuktil.

— Ce-or căuta acolo? Ai vreo idee?

— Încă nu, domnule, dar, ca să parcurgă aproape trei mii de kilometri și să zboare unsprezece ore, trebuie să aibă niște motive foarte serioase. Dacă mâine-dimineață, decolăm cu un Sikorski de la Ekaterinburg, începând de la prânz, putem să zburăm în cercuri, ca să-i localizăm.

— Nu, să procedăm altfel. Nu trebuie în nici un caz să ne repereze, pentru că îi pierdem imediat. Caută locul în care ar fi putut ateriza. Pune poliția locală să-i interogheze pe oamenii din regiune, ca să aflăm dacă a văzut sau a auzit cineva elicopterul. Când o să ai mai multe date, sună-mă pe mobil, chiar și în toiul nopții. Pregătește și o echipă de intervenție. Dacă imbeciliile ăia s-au ascuns într-un colț îndeajuns de izolat, atunci putem să acționăm fără nici o rețineră.

Situl Man-Pupu-Nyor.

Pilotul ne-a anunțat că eram pe-aproape de țintă. Ne-am întors la locurile noastre, iar copilul, la postul de pilotaj, dar Egorov ne-a invitat să ne ridicăm ca să descoperim, prin cockpit, ceea ce se profila în depărtare.

În nordul Uralilor, pe un platou înalt ce se confundă cu linia orizontului, se înalță șapte coloși de piatră. Par niște uriași încremeniți în timpul mersului. Se spune că natura i-a fasonat vreme de două sute de milioane de ani, lăsându-ne una dintre cele mai impresionante moșteniri geologice de pe planetă. Cei șapte coloși nu impresionează numai prin înălțime, ci și prin așezarea lor. Șase totemuri formează un semicerc în fața celui de-al șaptelea, spre care par să privească. În acest anotimp, purtau o mantie albă și groasă, care părea să-i protejeze de frig. M-am întors spre Egorov, care era vizibil emoționat.

— Nu credeam să mă mai întorc aici, într-o bună zi, a șoptit el. Am multe amintiri din locul acesta.

Elicopterul începuse să piardă din altitudine. Trâmbe mari de zăpadă se ridicau, pe măsură ce ne apropiam de sol.

— În limba poporului mansi, Man-Pupu-Nyor înseamnă „micul munte al zeilor”, a continuat Egorov. Pe vremuri, accesul în acest sit le era rezervat exclusiv șamanilor mansi. Există multe legende despre Cei Șapte Uriași din Urali. Cea mai răspândită povestește că un șaman se luase la ceartă cu șase coloși iviți din infern ca să traverseze lanțul muntos. Șamanul i-a transformat în monștri de piatră, dar vraja l-a atins și pe el. Așa se face că a rămas prizonier în cel de-al șaptelea bloc, care stătea în fața celorlalte. Iarna, platoul este inaccesibil pentru cei care nu au un antrenament serios sau care nu sosesc pe calea aerului.

Elicopterul aterizase. Pilotul a oprit motoarele. Nu se mai auzea decât șuieratul vântului care izbea carlinga.

— Haidem, a ordonat Egorov, n-avem timp de pierdut.

Oamenii săi au desfăcut din chingi lăzile voluminoase depozitate în buncăr și au început să le deșurubeze capacele. Primele două conțineau șase snow-mobile; fiecare dintre acestea putea să transporte câte trei pasageri. Alte lăzi conțineau atelaje acoperite cu o pânză groasă, impermeabilă. Când panoul din spatele elicopterului s-a lăsat în jos, aerul înghețat a intrat în habitacul. Egorov ne-a făcut semn să ne grăbim, fiecare trebuia să fie la postul său, dacă voiam să instalăm tabăra înainte de lăsarea întunericului.

— Știi să conduci așa ceva? M-a întrebat.

Traversasem eu Londra pe motocicletă, ce-i drept..., dar în spate. Cu schiuri și șenile, stabilitatea snow-mobilelor nu putea fi mai mică. Am răspuns da, cu un semn din cap. Egorov trebuie să se fi îndoit de aptitudinile mele, fiindcă și-a ridicat ochii spre cer atunci când m-a văzut băjbâind, pe o latură, după kick-ul de pornire a motorului. Mi-a arătat unde se afla demarorul electric.

— La mașinile astea, n-ai poziție neutră și nici ambreiaj, iar de accelerat, nu accelerezi răsucind mânerul, ci apăsând pe o pârghie aflată sub frână. Ești sigur că știi să conduci?

Am dat din cap și i-am spus Keirei să urce în șa. În timp ce patinam pe zăpadă, familiarizându-mă cu acest nou tip de vehicul, echipele lui Egorov instalau deja rampele de iluminat și delimitau perimetrul taberei. Când au pus în funcțiune cele două grupuri electrogene, o mare parte din platou a fost luminată ca în plină zi. Trei bărbați duceau în spate rezervoare cuplate la niște țevi care împrăștiau puternice jerbe de flăcări. Pe timp de război, le-aș fi socotit de-a dreptul aruncătoare de flăcări, dar Egorov le numea „încălzitoare”. Bărbații au măturat solul cu aceste torțe. După ce gheața s-a înmuiat, au fost înălțate, într-o aliniere perfectă, vreo zece baracamente dintr-un material izoterm de culoare cenușie. În scurtă vreme, întregul ansamblu a căpătat aspectul unei baze lunare. Deși aflată într-un mediu cu desăvârșire străin, Keira își regăsise reflexele de arheolog. Unul dintre adăposturi avea să fie folosit ca laborator. Alături de doi bărbați care îi fuseseră puși la dispoziție ca s-o ajute și care scoteau din lăzi un echipament cum nu mai văzuse în viața ei, își organiza deja spațiul unde urma să-l plaseze. Mie mi s-a dat ca sarcină trierea. Inscricțiunile

erau în caractere chirilice, așa că mă descurcam cum puteam, fără să țin cont de reproșurile primite când puneam vreo mistrie în sertarul rezervat spatulelor.

La ora 21:00, Egorov a apărut în baraca noastră și ne-a poftit la cantină. Acolo, am primit o lovitură puternică în amorul propriu, când am constatat că, în timp ce eu aranjasem obiectele din vreo zece cutii de carton amărâte, bucătarul reușise să monteze o bucătărie de campanie demnă de o tabără militară.

Ni s-a servit o masă caldă. Oamenii lui Egorov vorbeau între ei, fără să ne acorde vreo atenție. Am cinat la masa patronului, singura unde berea fusese înlocuită cu un vin roșu de o calitate foarte bună. La ora 22:00, munca a început din nou. Urmând instrucțiunile Keirei, vreo zece oameni trasau caroiajul pentru terenul săpăturilor. La miezul nopții, a sunat un clopot; primele operațiuni se încheiaseră, tabăra era operațională, așa că toată lumea s-a dus la culcare.

Keira și cu mine beneficiam de două paturi de campanie plasate mai la distanță, în fundul unui cort care mai adăpostea alte zece persoane. Singur Egorov avusese dreptul la un cort individual.

S-a așternut tăcerea, întreruptă doar de sforăiturile oamenilor care adormiseră imediat. Am văzut-o pe Keira părăsindu-și patul și venind la mine.

— Dă-te, a murmurat, strecurându-se în sacul meu de dormit. O să ne ținem de cald.

A ațipit, epuizată de seara pe care o petrecuserăm muncind.

Vântul sufla tot mai tare, umflând cu intermitențe pânza cortului.

Hotelul Balciug Kempinski.

Pe noptieră, clipea o luminiță albastră. MOSCOVA și-a luat mobilul și l-a deschis.

— I-am localizat.

Tânăra care dormea lângă el s-a răsucit în pat; mâna i s-a așezat pe fața lui MOSCOVA, care i-a dat-o deoparte. Bărbatul a coborât din pat și s-a dus în salonașul apartamentului pe care îl ocupa împreună cu amanta lui.

— Cum doriți să procedăm? A continuat interlocutorul său.

MOSCOVA a luat un pachet de țigări uitat pe canapea, a aprins una și s-a apropiat de fereastră. Apele râului ar fi trebuit să fie înghețate, dar iarna nu pusese încă stăpânire pe oraș.

— Organizezi o operațiune de salvare, i-a răspuns MOSCOVA. O să le spui oamenilor tăi că ăia doi occidentali pe care trebuie să-i elibereze sunt niște savanți de mare valoare și că misiunea lor este să-i recupereze teferi și nevătămați. Și să fie nemiloși cu cei care i-au luat ostatici.

— Marfă! Și în privința lui Egorov?

— Dacă scapă cu zile, să-i fie de bine; dacă nu, să fie îngropat la un loc cu ciracii lui. Nu lăsați nici o urmă după voi. Când tipii vor fi în siguranță, plec într-acolo. Tratați-i cu respect, dar să nu stea de vorbă cu nimeni până nu ajung eu. Și, când spun nimeni, e chiar nimeni.

— Teritoriul pe care trebuie să intervenim este deosebit de neprielnic. Am nevoie de timp ca să pregătesc o operațiune de asemenea anvergură.

— Împarte timpul ăla la doi și sună-mă când s-a terminat totul.

Man-Pupu-Nyor.

Primul răsărit. Viscolul se oprise la miezul nopții. Pământul era acoperit de zăpadă. Împreună cu Keira, am ieșit de sub cort îmbrăcați ca doi eschimoși plecați la hoinăreală. Până la cantină, erau doar câțiva metri, dar, când am ajuns acolo, aveam senzația că-mi arsesem toate calorile acumulate peste noapte. Domnea un frig ca la pol. Egorov ne-a asigurat că, în câteva ore, aerul avea să devină mai uscat, iar mușcătura gerului, să se simtă mai puțin. După micul dejun, Keira s-a pus pe lucru, iar eu i-am ținut isonul. Ea avea nevoie să se adapteze la noile condiții. Unul dintre oamenii lui Egorov, care vorbea o engleză relativ corectă, îi era ajutor și traducător. Terenul săpăturilor fusese delimitat. Keira a făcut un tur de orizont și a privit cu atenție coloșii de piatră. Ce-i drept, uriașii erau impresionanți. M-am întrebat dacă natura era unica responsabilă pentru formele pe care le luaseră de-a lungul celor două sute de milioane de ani, în care ploile și vânturile îi sculptaseră neconținut.

— Tu crezi, cu adevărat, că în interiorul lui este prizonier un șaman? M-a întrebat Keira, apropiindu-se de totemul solitar.

— Cine știe...? Niciodată nu se poate stabili cât adevăr este într-o legendă.

— Am senzația că ne supraveghează.

— Cine? Uriașii?

— Nu, oamenii lui Egorov! Se fac să nu ne dau nici o atenție, dar eu văd cât se poate de bine că ne urmăresc cu rândul. Ce tâmpenie! Unde cred ăștia că ne-am putea duce?

— Este exact ceea ce mă îngrijorează și pe mine. În mijlocul acestui peisaj ostil, ne aflăm într-o libertate condiționată și cu totul dependenți de noul tău coleg. Dacă găsim fragmentul, cine ne garantează că Egorov n-o să pună mâna pe el și n-o să ne facă pierduți pe aici?

— N-ar avea nici un interes să facă asta, îi trebuie mărturia noastră științifică.

— Cu condiția ca motivația lui să fie, cu adevărat, cea pe care ne-a declarat-o.

Am schimbat subiectul, Egorov tocmai venea spre noi.

— Mi-am recitat însemnările din trecut, ar trebui să găsim primele morminte în zona asta, ne-a spus, arătând spre spațiul dintre ultimii doi uriași de piatră. Să începem săpăturile, timpul nu stă în loc.

Memoria lui Egorov era strașnic de proaspătă sau, cel puțin, vechile note îi erau remarcabil de bine clasificate. Chiar la prânz, săpăturile au fost încununuate cu o primă descoperire care, pe Keira, a lăsat-o fără glas.

Toată dimineața, răscoliserăm pământul până la o adâncime de vreo optzeci de centimetri; deodată, la lumina zilei au apărut vestigiile unui mormânt. Keira a răscolit solul și a dat de marginea unei țesături negre. A

prelevat câteva fibre, cu ajutorul unei mici pense și le-a introdus în trei tuburi de sticlă, pe care le-a astupat imediat. Apoi și-a continuat lucrul, îndepărtând cu minuțiozitate gheața. Puțin mai departe, oamenii lui Egorov îi imitau gesturile.

— Dacă sunt într-adevăr sumerieni, e absolut fabulos! A exclamat ea, ridicându-se. Un grup întreg de sumerieni în nord-vestul Uralilor! Adrian, îți dai seama de importanța acestei descoperiri? Iar starea lor de conservare este excepțională. O să putem studia felul în care se îmbrăcau, ce mâncau!

— Parcă înțelesesem că au murit de foame!

— Organele lor stafidite ne vor îngădui să descoperim unele urme de bacterii legate de alimentația lor, de oasele lor, de stigmatele bolilor din pricina cărora au suferit.

Am dat bir cu fugiții, ca să scap de aceste explicații prea puțin apetisante, și m-am dus să fac rost de un termos cu cafea. Keira și-a încălzit degetele, lipindu-le de cană; trecuseră deja două ore de când se lupta cu gheața. Spatele o durea, dar a îngenuncheat din nou și s-a pus iar pe treabă.

La sfârșitul zilei, fuseseră degajate douăsprezece morminte. Corpurile din ele erau mumificate de frig; acum, se punea imediat problema conservării lor. La ora mesei, Keira i-a vorbit despre asta lui Egorov.

— Cum veți proceda pentru a le proteja?

— Pentru moment, cu temperatura care domnește, nu vor fi afectate deloc. Le vom depozita într-un cort neîncălzit, în două zile, o să aduc, cu elicopterul, niște containere etanșe și o să transportăm două corpuri la Peciora. Cred că este important să rămână în Republica Komi. N-are nici un rost să pună mâna pe ele membrii Academiei din Moscova. Dacă vor să le vadă, n-au decât să se deplaseze.

— Și ce-o să facem cu celelalte? Ați vorbit despre cincizeci de morminte, dar cum putem avea certitudinea că, pe platou, nu sunt mai multe?

— Le vom filma pe toate cele pe care le vom deschide și apoi le vom închide, până în momentul când îi vom prezenta comunității științifice – aducând în sprijin dovezi – rezultatele spectaculoase ale descoperirilor noastre. Atunci, vom reglementa problema săpăturilor cu autoritățile competente și vom lua, împreună cu ele deciziile necesare. Nu vreau să fiu bănuțit că am venit să jefuiesc ceva. Dar vă amintesc că n-am venit aici numai pentru asta. Pe noi nu ne interesează numărul mormintelor, ci să-l găsim pe cel în care se află fragmentul vostru. Trebuie să vă opriți mai puțin asupra corpurilor și să acordați atenție, în primul rând, lucrurilor din jurul lor.

Am văzut-o pe Keira căzând pe gânduri. Și-a împins deoparte farfuria, cu ochii pierduți în gol.

— Ce-i? Am întrebat-o.

— Oamenii ăștia au murit de frig și de foame, natura e cea care i-a îngropat. Cu siguranță că nu mai aveau putere să sape mormintele celor răposați înaintea lor. Și, pe urmă, cu excepția copiilor și a bătrânilor, trebuie să fi decedat la puțină vreme unul de altul.

— Unde vrei să ajungi? S-a interesat Egorov.

— Gândiți-vă... Ați parcurs mii de kilometri ca să duceți un mesaj; asta înseamnă o călătorie care a durat mai multe generații. Acum, imaginați-vă că sunteți ultimii supraviețuitori ai acestei incredibile aventuri... Vă este clar că sunteți prinși în capcană și că nu veți atinge ținta călătoriei. Ce ați face?

Egorov m-a privit de parcă eu aș fi avut răspunsul... Era chiar prima oară când îmi arăta vreun interes! Mi-am luat încă o porție de tocană – destul de scârboasă, de altfel – numai ca să câștig timp.

— Ei bine, am spus cu gura plină și continuând să reflectez, în orice caz...

— Dacă ați fi parcurs miile astea de kilometri, dacă v-ați fi sacrificat viața ca să duceți un mesaj, m-a întrerupt Keira, n-ați face tot posibilul ca el să ajungă la destinatari?

— În acest caz, ideea de a-l îngropa n-ar fi prea înțeleaptă, am răspuns, privindu-l triumfător pe Egorov.

— Exact! A exclamat Keira. Prin urmare, v-ați folosi ultimele rămășițe de energie ca să-l expuneți într-un loc în care să poată fi descoperit.

Egorov și Keira s-au ridicat dintr-o săritură, și-au pus hanoracele și s-au năpustit afară; deși aveam îndoieli, m-am ținut după ei.

Echipele își reîncepuseră, de acum, lucrul.

— Dar unde? S-a întrebat Egorov, plimbându-și privirea asupra peisajului.

— Eu nu sunt specialist în arheologie cum sunteți dumneavoastră, am spus cu toată umilința, dar, dacă eram pe ducă din cauza frigului – cum, de altfel, se întâmplă – și voiam să fac în așa fel încât acel mesaj să nu fie îngropat... singurul loc posibil stă în fața noastră, în cel mai evident mod.

— Uriașii de piatră, a spus Keira. Fragmentul trebuie să fi fost încrustat într-unul dintre totemuri!

— N-aș vrea să fiu ăla care vă strică bucuria, dar, înălțimea medie a acestor blocuri de piatră fiind de aproape cincizeci de metri, iar diametrul de zece, adică $n \times 10 \times 50$, rezultă că avem de cercetat o suprafață de 1571 metri pătrați pentru fiecare totem, fără să mai punem la socoteală scobiturile. Asta cu condiția să putem topi, în prealabil, zăpada și să găsim modalitatea de-a ne cățăra pe blocuri pentru a pune în aplicare un proiect pe care l-aș categorisi ca abracadabrant.

Keira m-a privit ciudat.

— Ce e? Ce-am spus?

— Ne-ai stricat bucuria!

— El are dreptate, a intervenit Egorov. Nu avem cu ce să îndepărtăm mantiile de gheață ale uriașilor. Am fi nevoiți să montăm niște eșafodaje gigantice și ne-ar trebui de zece ori mai mulți oameni. E imposibil.

— Stați, a exclamat Keira. Să ne mai gândim! A început să se plimbe de-a lungul caroiajului.

— Eu sunt cea care duce fragmentul, a rostit ea cu voce tare. Tovarășii mei și cu mine suntem blocați pe platoul ăsta, unde am făcut imprudența să urcăm, pentru a vedea încotro s-o apucăm. Pereții muntelui au înghețat și nu mai putem coborî. În jur, nu tu vânat, nu tu vegetație, nu tu hrană, oricare ar fi ea. Înțeleg că vom muri de foame. Cei care s-au prăpădit au fost deja acoperiți de zăpadă. Sunt conștientă că, în curând, îmi va veni și mie rândul. Atunci, cu ultimele puteri care mi-au mai rămas, mă hotărâsc să escaladez unul dintre coloși și să incrustez în piatra lui fragmentul pentru care sunt responsabilă. Trag nădejde ca, într-o zi, cineva să-l găsească și să continue călătoria.

— E o descriere foarte veridică, i-am spus Keirei. Sunt deja plin de empatie pentru eroul care și-a sacrificat viața, dar asta nu ne spune ce uriaș a ales și nici pe care parte s-a cățărat.

— Trebuie să oprim săpăturile din centrul platoului și să ne îndreptăm toate eforturile spre baza coloșilor. Dacă găsim acolo un corp, înseamnă că ne-am atins ținta.

— Ce vă face să credeți asta? A întrebat Egorov.

— Și eu sunt plină de empatie pentru acest om, a spus Keira, și, dacă mi-aș fi dus misiunea până la limitele rezistenței fizice, după ce aș fi incrustat fragmentul în piatră, văzându-mi prietenii morți, m-aș fi lăsat să cad în gol, ca să-mi scurtez suferința.

Egorov s-a încrezut în instinctul Keirei. Le-a ordonat oamenilor să lase lucrul și să se adune lângă el, avea de dat instrucțiuni noi.

— De unde vreți să începem? A întrebat-o pe Keira.

— Știți mitul celor Șapte înțelepți? I-a răspuns ea.

— Abgali? Cei Șapte înțelepți sunt niște ființe jumătate om, jumătate pește. Îi găsim în mai multe culturi antice, sub forma unor zei civilizatori. Cei șapte paznici ai Cerului și ai Pământului, care le aduc ființelor umane cunoașterea. Voiăți să-mi verificați cunoștințele în privința sumerienilor?

— Nu, dar, după dumneavoastră, dacă sumerienii au crezut că îi recunosc, în acești șapte coloși, pe cei șapte abgali...

— Atunci, a întrerupt-o Egorov, l-ar fi ales neapărat pe primul dintre ei, cel care le arăta drumul.

— Este colosul care stă în fața celorlalți șase? Am întrebat.

— Da, ei îl numeau Adapă, mi-a răspuns Egorov.

Apoi, le-a ordonat oamenilor să se adune la picioarele totemului uriaș și să înceapă săpăturile. Speram ca eroul sumerian care escaladase colosul să-și fi stâlcit mutra și să fi căzut cu fragmentul în mână. Ipoteza asta n-avea nimic științific, dar, dacă se adeverea, am fi câștigat mult timp. Și, pe urmă, nu știi niciodată când dă norocul peste tine! Am început să bănuiesc că și Keira avusese aceeași idee, căci i-a rugat pe oamenii lui Egorov să nu se grăbească și să cerceteze solul cu cea mai mare minuțiozitate.

Trebuia să mai avem răbdare; din cer cădea mai multă zăpadă decât puteam curăța noi, iar condițiile meteorologice se înrăutățeau cu fiecare oră. S-a pornit din nou viscolul, mai rău decât în ajun. Astfel că am fost siliți să ne

întrerupem cercetările. Eram frânt, sfârșit; nu visam decât o baie fierbinte și o plapumă moale. Egorov le-a îngăduit tuturor să se odihnească; de îndată ce vremea se îmbuna, avea să sune adunarea, chiar dacă ar fi fost în toiul nopții. Keira era într-o stare de nervozitate ieșită din comun și tuna împotriva viscolului care ne zădărnicea lucrările. A vrut să iasă din cort și să se ducă în laboratorul ei, ca să studieze primele probe prelevate. A trebuit să dau dovadă de multă diplomație ca s-o fac să-și ia gândul. Nu vedeai nici la cinci metri; ca să te aventurezi afară, în asemenea condiții, trebuia să fii inconștient. În cele din urmă, m-a ascultat și a acceptat să se lungească în pat, lângă mine.

— Cred că sunt blestemată, a spus ea.

— Nu e decât un viscol, în plină iarnă și în mijlocul Siberiei. Nu cred că putem vorbi despre vreun blestem. Sunt sigur că, mâine, vremea va fi mai bună.

— Egorov ne-a dat de înțeles că asta ar putea dura câteva zile, a bombănit Keira.

— Ai o față de parcă te-ai sculat din morți, ar trebui să te odihnești; n-o să fie sfârșitul lumii, chiar dacă viscolul mai durează încă patruzeci și opt de ore. Descoperirile pe care le-ai făcut în dimineața asta sunt inestimabile.

— De ce te excluzi întotdeauna? Fără tine, n-am fi ajuns niciodată aici și nimic din ceea ce am trăit nu s-ar fi întâmplat.

M-am gândit din nou la ultimele săptămâni și această remarcă, la urma urmei generoasă, m-a lăsat perplex. Keira s-a ghemuit lângă mine. Am rămas treaz multă vreme, ascultându-i respirația. Afară, asaltul vântului se întetea; în sinea mea, binecuvântam vremea proastă pentru răgazul pe care ni-l acorda și pentru aceste câteva momente de intimitate.

A doua zi a fost aproape la fel de întunecată ca noaptea. Viscolul era și mai năvălaș. Nici nu putea fi vorba să ieși din cort fără să te legi cu coarda. Ca să ajungi la cantină, trebuia să-ți luminezi drumul cu o lanternă puternică, luptându-te cu rafalele de o violență nemaivăzută. La sfârșitul după-amiezii, Egorov ne-a informat că tot ce era mai rău trecuse. Masa de aer cu presiune scăzută nu se întindea dincolo de regiunea unde ne aflam, iar vânturile din nord aveau s-o îndepărteze. Spera să reluăm lucrările chiar de a doua zi. Keira și cu mine încercam să evaluăm ce cantități de zăpadă aveam de înlăturat, ca să putem avansa cu lucrările. Pentru a omorî timpul, n-aveai altceva de făcut decât să joci cărți. Keira a abandonat de mai multe ori partida, ca să vadă dacă s-a mai potolit viscolul, dar, de fiecare dată, se întorcea destul de cătrănită.

La ora șase dimineața, am fost trezit de zgomotul unor pași furișându-se pe lângă cortul nostru. M-am sculat încetișor, am deschis cu băgare de seamă fermoarul intrării și mi-am strecurat capul afară. Viscolul fusese înlocuit de o ninsoare fină, cernută din cerul cenușiu. Am aruncat o privire la coloșii de piatră ce se profilau, în sfârșit, în lumina zorilor. Dar ceva mi-a atras atenția, ceva ce n-aș fi vrut să văd niciodată. La picioarele gigantului însingurat, despre care se presupunea că ar fi ascuns, în interior, corpul unui șaman din

antichitate, zăcea, neînsuflețit, corpul unuia dintre contemporanii mei, într-o baltă de sânge ce păta zăpada.

Apăruți, cu o agilitate năucitoare, de pe peretele muntos, vreo treizeci de indivizi în combinezon alb înaintau spre noi, încercuind tabăra. Unul dintre bodyguardii noștri a ieșit și l-am văzut imediat încremenind, oprit de un glonț care îl lovisese drept în piept. Înainte de-a se prăbuși, a mai avut timp doar să tragă un foc.

Alerta fusese dată. Oamenii lui Egorov, care săriseră din cort, au fost secerăți cu o precizie aproape militărească. A fost o hecatombă. Cei rămași la adăpost luaseră poziție și ripostau cu niște arme cu aer comprimat, care nu erau prea eficiente. Lupta continua. Atacatorii noștri câștigau teren. În timp ce se apropiau de noi, târându-se, doi dintre ei au fost atinși.

Focurile de armă o treziseră și pe Keira. Ea s-a ridicat, dintr-o săritură, pe marginea patului și mi-a văzut chipul livid. I-am ordonat să se îmbrace imediat. În timp ce se încălța, am evaluat situația în care ne aflam: nici o speranță să putem scăpa cu fuga, nici o posibilitate să ne strecurăm prin spate, pânza cortului era prea solid ancorată. Sub imperiul panicii, am luat o lopată și am început să sap. Keira s-a apropiat de sasul pe care îl lăsasem deschis. Eu m-am întors și am tras-o cu violență înăuntru.

— Aia trag cu precizie în tot ce mișcă. Stai departe de pereți și ajută-mă!

— Adrian, gheața e tare ca lemnul, îți pierzi timpul. Cine sunt tipii ăia?

— Habar n-am! N-au avut politețea să se prezinte înainte de-a ne mitralia!

O nouă serie de împușcături, de data asta în rafale. Nu mai puteam să asist neputincios și am făcut exact ce-i spusese Keirei să nu facă: am scos iar capul afară și am fost martorul unui adevărat masacru. Oamenii în alb s-au apropiat de un cort și au strecurat în el un cablu, ca să vadă ce-i înăuntru. După câteva secunde, și-au golit încărcătoarele prin pânză și au trecut la cortul următor.

Am închis fermoarul, m-am apropiat de Keira și am acoperit-o cu trupul meu, încercând s-o protejiez cum puteam mai bine.

Ea a ridicat capul, a zâmbit trist și m-a sărutat pe buze.

— E teribil de cavaleresc din partea ta, iubitele, dar mi-e teamă că asta n-o să ne folosească prea mult. Te iubesc și nu regret nimic, mi-a spus sărutându-mă din nou.

Nu mai aveam altceva de făcut decât să așteptăm până ce venea rândul. Am strâns-o în brațe și i-am murmurat că nici eu nu regret nimic. Confidențele noastre amoroase au fost întrerupte de intrarea brutală a doi bărbați înarmați cu puști de asalt. Am strâns-o pe Keira mai tare în brațe și am închis ochii.

Podul Lujkov.

Canalul Vodootvodnâi era înghețat. Vreo zece patinatori alunecau cu mare viteză pe stratul gros de gheață care îl acoperea. MOSCOVA se ducea pe jos la birou. Un Mercedes negru îl urmărea de la distanță. MOSCOVA și-a luat mobilul și l-a sunat pe LONDRA.

— Intervenția s-a încheiat, a spus el.

— Ai o voce ciudată. Lucrurile s-au petrecut așa cum am sperat noi?

— Nu chiar, condițiile erau dificile.

Ashton și-a oprit respirația, așteptând ca interlocutorul lui să-i aducă la cunoștință continuarea evenimentelor.

— Mi-e teamă că va trebui să ieșim la raport mai devreme decât fusese prevăzut, a continuat MOSCOVA. Echipele lui Egorov s-au apărat cu mult curaj, am pierdut niște oameni.

— Mă doare-n cot de oamenii tăi, i-a ripostat Ashton. Mie să-mi spui ce s-a întâmplat cu cei doi oameni de știință!

MOSCOVA a închis și și-a chemat șoferul. Mașina a venit lângă el; garda de corp a coborât și a deschis portiera. MOSCOVA s-a instalat pe bancheta din spatele mașinii, care a demarat în viteză. Telefonul de la bord a sunat de mai multe ori, dar MOSCOVA a refuzat să răspundă.

După o scurtă oprire la birou, MOSCOVA a cerut să fie dus la aeroportul Șeremetievo, unde era așteptat de un avion privat, în fața terminalului destinat oamenilor de afaceri. Mașina a traversat orașul, cu sirena urlând și strecurându-se prin ambuteiaje. MOSCOVA a oftat și s-a uitat la ceas. N-avea să ajungă la Ekaterinburg decât în trei ore.

Man-Pupu-Nyor.

Bărbații care năvăliseră în cortul nostru ne-au târât, grăbiți, afară. Platoul celor Șapte Uriși din Urali era semănat cu trupuri însângerate. Numai Egorov părea să fi supraviețuit atacului și zăcea la pământ, cu fața în jos, purtând cătușe la mâini și la picioare. Îl păzeau șase bărbați cu puștile în bandulieră. Egorov a ridicat capul, ca să ne arunce o otheadă furișă, dar a primit imediat o violentă lovitură de picior peste ceafă. Am auzit zgomotul surd al unui rotor; în fața noastră, s-a înălțat un nor de zăpadă și, de după un versant al muntelui, am văzut ivindu-se carlinga unui elicopter puternic, care se ridica la verticala peretelui. Apoi, a aterizat la câțiva metri de noi. Cei doi atacatori care ne escortau ne-au dat o palmă prietenească pe spate și ne-au condus, în galop, spre aparat. În timp ce ne urcam la bordul acestuia, unul dintre ei ne-a făcut un semn, cu degetul mare ridicat spre cer, ca și cum ne-ar fi felicitat. Ușa s-a închis și elicopterul și-a luat imediat zborul. Pilotul a efectuat un cerc deasupra taberei. Keira s-a aplecat spre hublou, ca să arunce o ultimă privire.

— Țștia s-au apucat să distrugă totul, mi-a spus, rezemându-se de spătar, cu o mină răvășită.

M-am uitat, la rândul meu, și am văzut îngrozitorul spectacol. Vreo zece bărbați în combinezoane albe închideau la loc mormintele sumeriene, vârand în ele trupurile inerte ale oamenilor lui Egorov. Alții începeau deja să demonteze corturile. Nici un cuvânt de-al meu n-a putut-o consola pe Keira.

La bordul aparatului se afla un echipaj format din șase oameni. Niciunul dintre ei nu ne-a adresat vreo vorbă. Ne-au oferit băuturi calde și sandviciuri,

dar nu ne era nici foame, nici sete. Am luat mâna Keirei și i-am strâns-o cu putere în mâna mea.

— Nu știu unde ne duc, mi-a spus ea. Dar, de data asta, cred că am pus capăt, cu adevărat, cercetărilor noastre.

Am luat-o de umăr și am lipit-o de mine, amintindu-i că eram în viață.

După două ore de zbor, bărbatul așezat în fața noastră ne-a rugat să ne punem din nou centurile de siguranță. Elicopterul începea să coboare. Când a atins solul, portiera s-a deschis. Eram în dreptul unui hangar situat la o oarecare distanță de un aeroport de mărime mijlocie; acolo staționa un bireactor purtând însemnele Rusiei, dar lipsit de orice număr de înmatriculare. În timp ce ne apropiam, a fost coborâtă o pasarelă. În interiorul cabinei, ne așteptau doi bărbați în costum bleumarin. Cel mai puțin corpulent s-a ridicat și ne-a întâmpinat cu un zâmbet larg.

— Suntem fericiți că v-am găsit teferi și nevătămați, ne-a spus într-o engleză fără cusur. Probabil că sunteți istoviți, o să decolăm imediat.

Reactoarele au fost puse în funcțiune. După câteva clipe, aparatul s-a poziționat pe pistă și a decolat.

— Ekaterinburg, un oraș foarte frumos, ne-a spus bărbatul, în timp ce avionul lua înălțime. Într-o oră și treizeci de minute, vom ateriza la Moscova. De acolo, vă vom urca într-un avion de linie, spre Londra. Aveți două locuri rezervate la business class. Nu-mi mulțumiți; după toate încercările prin care ați trecut în ultimele zile, asta era cel mai neînsemnat lucru. Doi savanți de talia dumneavoastră merită să fie tratați cu cel mai mare respect, între timp, vă rog să fiți amabili și să-mi încredințați pașapoartele dumneavoastră.

Bărbatul și le-a pus în buzunarul sacoului și a deschis o ușiță care ascundea un minibar. Ne-a servit cu votcă. Keira și-a dat paharul peste cap și l-a întins, ca să fie servită din nou. A băut în același fel și al doilea pahar, fără să scoată o vorbă.

— Ne-ați putea da unele explicații? L-am întrebat pe amfitrionul nostru.

El ne-a umplut din nou paharele și l-a ridicat pe al său, pentru a închina.

— Ne bucurăm că v-am putut elibera din mâinile răpitorilor dumneavoastră.

Keira s-a înecat cu vodca pe care o bea.

— Răpitorii noștri? Ce răpitori?

— Ați avut noroc, a continuat gazda noastră. Oamenii care vă rețineau sunt cunoscuți ca niște indivizi extrem de periculoși. Am intervenit la timp, trebuie să vă rugați pentru sănătatea echipelor noastre, care au riscat foarte mult. Am avut pierderi grele în rândul oamenilor noștri. Doi dintre cei mai buni agenți și-au sacrificat viața ca s-o salveze pe a dumneavoastră.

— Dar nu ne-a răpit nimeni! S-a burzului Keira. Eram acolo absolut de bună-voie și făceam niște săpături extraordinare, pe care oamenii dumneavoastră le-au distrus. Am fost martorii unui adevărat măcel, ai unei barbarii nemaipomenite, cum îndrăzniți...?

— Noi știam că participați la niște săpături ilegale, făcute de o bandă de ticăloși al căror unic scop este jaful nerușinat al comorilor de pe teritoriul Siberiei. Egorov face parte din mafia rusească, domnișoară. Nu știți? Doi reputați, doi onorabili oameni de știință ca dumneavoastră nu puteau fi părtași la asemenea acte criminale fără să fi fost constrânși prin forță, fără să fi fost amenințați de răpitorii lor că aveau să fie executați sumar, la prima tentativă de răzvrătire. De altfel, vizele dumneavoastră atestă că, în Rusia, ați intrat ca turiști, iar noi suntem flatați că ați ales țara noastră pentru a vă petrece în mod plăcut timpul. Sunt sigur că, dacă ați fi avut cea mai mică intenție de a lucra pe pământul nostru, ați fi acționat, de bună seamă, într-un cadru legal. Se înțelege de la sine, nu? Dumneavoastră cunoașteți mai bine decât oricine riscurile la care se expun jefuitorii care aduc atingere patrimoniului nostru național. Pedepsele cu închisoarea variază între zece și douăzeci de ani, în funcție de gravitatea faptelor. Acum, suntem de acord în privința versiunii pe care v-am expus-o?

Fără să stau pe gânduri, i-am confirmat că n-aveam nimic de obiectat. Keira a rămas tăcută, însă doar câteva momente, fiindcă nu s-a putut împiedica să nu fie îngrijorată pentru soarta care îl aștepta pe Egorov, lucru care l-a făcut pe interlocutorul nostru să zâmbească.

— Asta, domnișoară, va depinde numai și numai de voința lui de a colabora sau nu la ancheta care va fi deschisă. Dar să n-aveți muștrări de conștiință în privința lui. Vă pot asigura că acest personaj nu era deloc de încredere.

Bărbatul s-a scuzat că nu mai poate sta de vorbă cu noi, fiindcă are treabă. Și-a scos din sacul de voiaj un dosar și, până la aterizare, s-a adâncit în studierea lui.

Aparatul a început să coboare spre capitală. Ajunși la sol, bărbatul ne-a condus, cu o mașină, până la pasarela atașată unui avion de la British Airways.

— Două lucruri, înainte de-a pleca. Nu vă mai întoarceți în Rusia, fiindcă n-o să vă mai putem garanta siguranța. Și, acum, ascultați bine ce-o să vă spun, deoarece, făcând acest lucru, încalc o regulă, însă îmi sunteți simpatici, ceea ce nu prea pot spune despre cel pe care îl trădez. La Londra, sunteți așteptați; și mi-e teamă că genul de plimbare la care veți fi invitați nu se compară nici pe departe cu călătoria agreabilă abia făcută împreună cu noi. Prin urmare, în locul dumneavoastră, eu aș avea grijă să nu prea tândălesc pe la Heathrow; după vamă, aș șterge-o cât aș putea de iute. De altfel, dacă ați găsi un mijloc prin care să ocoliți controlul vamal, ar fi și mai bine.

Bărbatul ne-a înapoiat pașapoartele și ne-a îndemnat să urcăm pe pasarelă. O stewardesă ne-a instalat pe locurile noastre. Accentul ei perfect englezesc era divin și i-am mulțumit pentru amabilitatea cu care ne întâmpinase.

— Nu-i vrei numărul de telefon? M-a întrebat Keira, punându-și centura.

— Nu, dar, dacă l-ai putea convinge pe tipul de pe partea cealaltă a culoarului să-ți împrumute telefonul lui, ar fi formidabil.

Keira m-a privit mirată, apoi s-a întors spre vecinul ei, care tocmai trimitea un mesaj de pe mobil. Și, după vreo două minute, timp în care l-a luat pe tip la o vrăjeală absolut nerușinată, mi-a întins aparatul în chestiune.

Londra.

Boeingul 767 a aterizat la Heathrow după patru ore de la plecare. Poate că noaptea avea să ne fie aliată. Avionul s-a așezat pe o arie de parcare, la depărtare de terminal. Pe hublou, am văzut două autobuze care așteptau la picioarele unei pasarele. Am rugat-o pe Keira să nu se grăbească, aveam să coborâm cu a doua serie de pasageri.

Când am urcat în autobuz, i-am spus Keirei să rămână lângă ușă, iar eu mi-am strecurat pantoful între burduf și marginea acesteia, ca să nu se poată închide ermetic. Autobuzul a parcurs aria de parcare și a intrat într-un tunel care trecea pe sub piste. La un moment dat, șoferul a trebuit să oprească o clipă, ca să dea întâietate unui vehicul care tracta niște cărucioare cu bagaje. Trebuia s-o fac acum sau niciodată. Am împins brusc ușa-acordeon și am tras-o de mână pe Keira. Afară, ocrotiți de penumbra tunelului, am alergat după convoiul de cărucioare, care se îndepărta, și am sărit într-unul dintre ele. Keira s-a pomenit înghesuită între două valize mari, iar eu am căzut peste niște saci. În autobuz, pasagerii care asistaseră la evadarea noastră rămăseseră cu gura căscată. Îmi închipui că încercaseră să-l avertizeze pe șofer, dar, de acum, trenulețul nostru se îndepărta în direcție opusă și, după câteva clipe, intra în subsolul terminalului. La această oră târzie, în zona de descărcare nu prea mai era lume: doar două echipe care lucrau, dar care se aflau departe de noi și nu ne puteau vedea. Tractorul făcea slalom printre rampele de încărcare a bagajelor.

La câțiva metri de noi, am zărit un lift de marfă și, în aceeași clipă, ne-am părăsit ascunzătoarea. Din păcate, când am ajuns la lift, am constatat că butonul de apel avea alături o fantă pentru cheie, or, în lipsa acesteia, nu putea fi acționat.

— Ai idee cum o să ieșim de aici? M-a întrebat Keira. M-am uitat în jur și n-am văzut decât un covor rulant scos din funcțiune.

— Acolo! A strigat Keira, arătând o ușă. E o ieșire de urgență.

Mi-era teamă că ușa era încuiată, dar norocul a fost de partea noastră: ne aflam la picioarele unei scări.

— Nu mai alerga, i-am spus Keirei. Să ieșim de aici ca și cum totul ar fi normal.

— Dar n-avem ecuson, a observat ea. Dacă dăm peste cineva, n-o să avem câtuși de puțin un aer normal.

M-am uitat la ceas; autobuzul ajunsese, fără îndoială, la terminal. Acum, la ora 23, pasagerii care treceau prin vamă nu erau numeroși, iar ultimul pasager din zborul nostru nu mai avea mult până să se prezinte la controlul

imigrației. În scurtă vreme, cei care ne așteptau aveau să priceapă că le scăpaserăm printre degete.

În capul scării, drumul ne era barat de o altă ușă; Keira a împins bara transversală și o sirenă a început să urle.

Am intrat în terminal printre două covoare rulante pentru bagaje, dintre care unul se învârtea în gol. Până să se dea alarma, am luat-o pe Keira de mână și am început să alergăm cât ne țineau puterile. Un fluier. Doamne ferește să ne oprim! Trebuia să ne continuăm galopul. Trebuia să ajungem la ușile culisante care dădeau spre trotuar. Keira s-a împiedicat și a scos un țipăt. Am ajutat-o să se ridice și am tras-o după mine. Și mai repede, în urma noastră, o cavalcadă, fluierături tot mai apropiate. Nu trebuia să ne oprim, nu trebuia să cedăm în fața fricii, libertatea nu mai era decât la câțiva metri. Keirei i se tăiase respirația.

Am ieșit din terminal. Un taxi staționa chiar în față. Ne-am aruncat în el și l-am implorat pe șofer să demareze.

— Unde mergeți? A întrebat, întorcându-se spre noi.

— Dă-i bătaie! Suntem în întârziere, l-a rugat Keira, gâfâind.

Șoferul a demarat. Mi-am interzis să privesc în urmă. Îmi închipui că, pe trotuar, urmăritorii noștri turbau văzând că ne îndepărtăm în acest „black cab”.

— Încă n-am scăpat de necazuri, i-am șoptit Keirei.

— Mergeți spre cel de-al doilea terminal, i-am spus șoferului.

Keira m-a privit uluită.

— Ai încredere în mine, știu eu ce fac.

Ajungând la un al doilea sens giratoriu, l-am rugat pe șofer să fie drăguț și să oprească. Am pretextat că soția mea e însărcinată și că avea o greață cumplită. El a frânat imediat. I-am dat o bancnotă de douăzeci de lire și i-am spus că o să luăm puțin aer pe marginea drumului. Nu era nevoie să ne aștepte, eram obișnuiți cu astfel de stări, care puteau dura mult. Aveam să ne continuăm drumul pe jos.

— E periculos să vă plimbați pe aici, ne-a spus el. Fiți atenți la camioane, vin din toate părțile.

S-a îndepărtat, făcându-ne un mic semn cu mâna, încântat de suma pe care o încasase pentru cursă.

— Și, acum, că am născut, ce mai facem? M-a întrebat Keira.

— Așteptăm! I-am răspuns.

— Ce așteptăm?

— O să vezi!

Kent

— Cum adică, v-au scăpat? Oamenii tăi nu erau la ieșirea din avion?

— Ba da, domnule. Savanții dumneavoastră erau ăia care nu se aflau în avion.

— Ce tot spui? Omul meu de legătură m-a asigurat că i-a imbarcat el însuși în zborul ăsta.

— N-am deloc intenția să vă pun vorba la îndoială, dar cei doi tipi pe care trebuia să-i luăm la întrebări nu s-au prezentat la controlul poliției aeroportuare. Noi eram șase care îi pândeam. Era cu neputință să treacă prin ochiurile plasei noastre.

— Te pomenești că acum o să-mi explicați cum că ar fi sărit cu parașuta deasupra Mării Mânecii! A zbierat Sir Ashton în receptor.

— Nu, domnule. La avion, trebuia atașată o pasarelă însă, în ultimul moment, acesta a fost dirijat spre o arie de staționare, iar noi n-am fost anunțați. Cei doi inși au fugit din autobuzul care ducea pasagerii spre terminal, unde îi așteptam noi. Noi n-avem, de fapt, nici o vină. Au fugit prin subsol.

— Poți să le spui, chiar de acum, ălor care răspund de securitatea de pe Heathrow, că vor cădea niște capete!

— N-am nici un dubiu, domnule.

— Cretini nenorociți! Dați fuga la domiciliul lor, în loc să trăncăniți! Întoarceți tot orașul pe dos, verificați toate hotelurile, descurcați-vă cum știți, dar, în noaptea asta, mi-i arestați, dacă mai țineți câtuși de puțin la slujbele voastre. Vă las până dimineată ca să mi-i găsiți, se aude?

Interlocutorul lui Sir Ashton și-a reînnoit scuzele și a promis să remedieze lucrurile, după usturătorul eșec al operațiunii pe care o condusese. Iar asta, în cel mai scurt timp.

Sensul giratoriu de la Concorde, Heathrow.

Fiatul 500 a oprit la marginea trotuarului. Șoferul s-a aplecat și a deschis portiera.

— De o oră mă tot învârtesc pe aici, a bombănit Walter, rabatând bancheta, ca să mă pot strecura în spate.

— N-ai găsit o mașină mai mică?

— Auzi, știi că ai tupeu? Mă pui să vin după voi la dracu-n praznic, într-un sens giratoriu, la o oră de nu se poate și, pe deasupra, tot tu bodogănești?

— Nu spuneam decât ce noroc avem că nu cărăm și bagaje după noi.

— Îmi închipui că, dacă ați fi avut, mi-ați fi dat întâlnire în fața terminalului, ca toți oamenii normali, în loc să mă puneți să vă aștept învârtindu-mă de zece ori în jurul lui.

— Vă mai ciorovăiți mult? Ne-a întrerupt Keira.

— Sunt încântat să te revăd, i-a răspuns Walter, întinzându-i mâna. Cum a decurs mica voastră călătorie?

— Rău! Acum mergem?

— Cu plăcere, dar unde?

Tocmai mă pregăteam să-i spun lui Walter să ne ducă la mine acasă, când am fost depășiți de două mașini ale poliției, cu toate sirenele urlând. De aceea, am socotit că ideea mea nu era tocmai nimerită. Oricare ne-ar fi fost dușmanii, aveam toate motivele să cred că îmi știau adresa.

— Prin urmare, unde mergem? S-a interesat Walter.

— N-am nici cea mai mică idee.

Walter a pornit pe autostradă.

— Pot să conduc, cu dragă inimă, toată noaptea, dar e cazul să ne gândim că va trebui să mai facem și plinul.

— E a ta mașinuța asta? A întrebat Keira. E tare drăgălașă.

— Îmi pare bine că-ți place, tocmai am cumpărat-o.

— Cu ce ocazie? L-am întrebat pe Walter. Parcă erai lefter.

— Păi, e chiar o ocazie. Și, pe urmă, delicioasa ta mătușă sosește vineri; de aceea, mi-am sacrificat ultimele economii, ca s-o pot plimba prin oraș așa cum trebuie.

— Elena te vizitează în weekendul ăsta?

— Da, ți-am mai spus despre asta, ai uitat?

— Noi am avut o săptămână puțin cam încărcată, i-am răspuns. Nu fi supărat pe mine dacă eram cu mintea în altă parte.

— Știu unde putem să mergem, a spus Keira. Walter, într-adevăr, ar fi de preferat să te oprești la o benzinărie, ca să faci plinul.

— Pot să vă întreb în ce direcție trebuie să mă îndrept? Vă atrag atenția că mâine, cel târziu, vreau să fiu înapoi. Am oră la frizer!

Keira a aruncat o privire spre țeasta pleșuvă a lui Walter.

— Da, știu, și-a dat el ochii peste cap. Dar e musai să mă descotorosesc de șuvița asta caraghioasă. Și, pe urmă, am citit azi-dimineață, în Times, că tipii cu chelie au o potență ce depășește standardele!

— Dacă ai o foarfecă, ți-o pot aranja chiar eu, pe loc, i-a propus Keira.

— Nici nu se pune problema; n-am să-mi sacrific părul care mi-a mai rămas decât în mâinile unui profesionist. Aveți de gând să-mi spuneți unde trebuie să vă duc?

— La St. Mawes, în Cornwall, a răspuns Keira. Acolo, vom fi la adăpost.

— La adăpost de ce anume? S-a interesat Walter.

Keira n-a scos o vorbă. I-am ghicit răspunsul la întrebarea pusă de el. L-am rugat pe Walter să mă lase la volan.

Profitând de cele șase ore de drum, i-am povestit toate peripețiile noastre din Rusia. S-a înspăimântat aflând ceea ce ni se întâmplase în Transsiberian și pe platoul Man-Pupu-Nyor. M-a întrebat de mai multe ori cine erau cei care voiseră să neucidă, dar, în privința asta, nu-i puteam spune mare lucru, fiindcă habar n-aveam. Singura mea certitudine era că dorința lor de a ne face rău ar fi fost motivată doar de obiectul pe care îl căutam.

Cât a durat drumul, Keira nu a scos o vorbă. În zori, când am ajuns la St. Mawes, ne-a pus să oprim în fața unui mic han de pe o străduță care urca spre cimitir.

— Aici, a spus ea.

L-a salutat pe Walter, a coborât din mașină și s-a îndepărtat.

— Când ne revedem? M-a întrebat Walter.

— Bucură-te de weekendul tău cu Elena și nu-ți face griji pentru noi. Cred că niște zile de odihnă ne vor face cât se poate de bine.

— E un loc liniștit, a spus Walter, uitându-se la fațada lui Victory. O să vă simțiți bine aici, sunt sigur.

— Sper.

— E teribil de dărâmată... mi-a spus Walter, arătând spre Keira, care urca pe jos străduța.

— Da, ultimele zile au fost deosebit de grele și, apoi, a fost foarte marcată de oprirea brutală a cercetărilor. Eram, cu adevărat, aproape de capăt.

— Dar sunteți în viață. Și asta este esențialul. Dați-le dracului de fragmente, trebuie să terminați cu chestia asta, v-ați asumat mult prea multe riscuri. E un miracol că ați scăpat cu fața curată.

— Walter, dacă ar fi fost vorba doar despre căutarea unei comori, lucrurile ar fi fost mult mai simple. Dar asta nu e o joacă de adolescenți. Reunind toate fragmentele, am fi făcut, probabil, o descoperire fără precedent.

— O să-mi vorbești iar despre steaua ta primordială? Ei bine, n-are decât să rămână acolo sus, la ea, pe cer, iar voi să fiți sănătoși aici, pe Pământ. Asta e tot ce-mi doresc.

— Walter, ești foarte generos, dar poate că am fi găsit un mijloc prin care să întrezărim primele momente ale Universului; am fi aflat, în sfârșit, de unde venim și cine au fost primii oameni care au populat planeta. Keira a nutrit speranța asta toată viața ei. Iar astăzi dezamăgirea îi este imensă.

— Atunci, fugi după ea, în loc să stai la palavre cu mine. Dacă lucrurile stau așa cum mi le-ai înfățișat, Keira are mare nevoie de tine. Ocupă-te de ea și uitați de cercetările voastre smintite.

Walter m-a strâns în brațe și și-a pus în funcțiune motorul Fiatului 500.

— Nu ești prea obosit ca să pornești iar la drum? L-am întrebat, plecându-mă spre portieră.

— De ce să fiu obosit? Am dormit la venire.

M-am uitat după mașina care se îndepărta pe cornișa paralelă cu malul mării, până când farurile din spate i-au dispărut după o casă de la celălalt capăt al satului.

Keira se făcuse nevăzută. Am urcat panta, în căutarea ei.

Sus, străduța se sfârșea în dreptul unui cimitir; grilajul acestuia întredeschis. Am intrat și am luat-o pe aleea centrală. Cimitirul din St. Mawes nu era prea mare. În el, se odihneau cel mult o sută de suflete. La capătul unei cărări, Keira îngenunchease lângă un zid pe care se cățarau crengile încolăcite ale unei glicine.

— Primăvara, face niște flori frumoase, mov, a spus Keira, fără să ridice capul.

Am privit mormântul. Poleiala de pe frunza aurie era aproape ștearsă, dar numele William Perkins încă se mai vedea.

— Jeanne o să se supere pe mine că te-am adus aici și ei nu i-am spus.

Am înconjurat-o cu brațul și am rămas lângă ea, în tăcere.

— Am străbătut o lume întregă, ca să-i arăt lui de ce sunt în stare, și tot ce am realizat a fost că m-am întors aici cu mâinile goale și cu inima grea. Cred că l-am căutat, întotdeauna, numai pe el.

— Sunt sigur că e mândru de tine.

— Nu mi-a spus-o niciodată.

Keira a șters praful de pe piatră și m-a luat de mână.

— Aș fi vrut să-l cunoști; era un om atât de pudic, atât de solitar spre sfârșitul vieții. Când eram mică, îl bombardam cu întrebări la care își dădea osteneala să-mi răspundă de fiecare dată. Dacă problema era prea dificilă, se mulțumea să zâmbească și mă lua la plimbare pe plajă. Seara, mă strecuram în vârful picioarelor și îl găseam la masa din bucătărie, cufundat în enciclopedia lui. A doua zi, la micul dejun, venea lângă mine și îmi spunea, parcă în trecut: Ieri, mi-ai pus o întrebare. Probabil că, între timp, am schimbat subiectul și am uitat să-ți dau răspunsul. Iată-l...

Keira s-a înflorat. Mi-am scos paltonul și am îmbrăcat-o cu el.

— Nu mi-ai povestit niciodată nimic din copilăria ta, Adrian.

— Pentru că sunt la fel de pudic ca tatăl tău. Și, pe urmă, nu-mi place să vorbesc prea mult despre mine.

Keira m-a condus la han. Sufrageria de la Victory era încă pustie. Patronul ne-a așezat la o masă de lângă vitrină și ne-a servit un mic dejun copios. Mi s-a părut că ghicesc o anumită complicitate între Keira și el. După aceea, hangiuul ne-a condus într-o cameră de la etaj, care dădea spre micul port din St. Mawes. Eram singurii lui clienți. Chiar și pe timp de iarnă, locul avea un farmec nebun. M-am dus la fereastră. Eram în timpul refluxului, iar vasele pescarilor zăceau într-o rână, pe țărm. Un bărbat se plimba pe plajă, ținându-și băiețelul de mână. Keira a venit lângă mine și s-a sprijinit în coate, de balustradă.

— Și mie îmi lipsește tata, i-am spus. Întotdeauna mi-a lipsit, chiar și atunci când trăia. Nu reușeam să comunicăm, era un bărbat de mare calitate, dar muncea prea mult ca să-și mai dea seama că are un copil. În ziua când a observat, tocmai plecasem de acasă. Am trecut foarte aproape unul pe lângă celălalt, dar fără să izbutim vreodată să ne vedem. Însă nu mă pot plânge. Mama mi-a oferit toată duioșia și toată dragostea din lume.

Keira m-a privit îndelung și m-a întrebat de ce am vrut să mă fac astrofizician.

— În copilărie, când eram la Hydra, mama și cu mine aveam un ritual înainte de culcare. Ne așezam alături, la fereastră, așa cum stăm noi acum, și priveam împreună cerul. Mama le născocea nume stelelor. Într-o seară, am întrebat-o cum s-a născut lumea, de ce se făcea ziuă în fiecare dimineață, dacă noaptea avea să vină întotdeauna. Mama s-a uitat la mine și mi-a spus: în Univers, câte vieți, tot atâtea lumi diferite; lumea mea a început în ziua când te-ai născut tu, în momentul când te-am ținut în brațe pentru prima oară. Încă din copilărie, visam să știu unde încep zorii.

Keira s-a întors spre mine și mi-a pus brațele în jurul gâtului.

— Ai să fii un tată minunat.

Londra

— Chiar de luni, o să-mi vând mașina, o să vă restitui banii și o să-mi cumpăr o pereche de cizme. La naiba cu acoperișul biroului meu, n-am de gând

să merg mai departe. N-am să fac nimic pentru a-i convinge să continue. Să nu vă mai bazați pe ajutorul meu. În fiecare dimineață, când mă văd în oglindă, mă simt murdar, fiindcă am trădat încrederea lui Adrian. Nu e nevoie să insistați, nimic din ce mi-ați putea spune n-o să mă facă să-mi schimb părerea. Ar fi trebuit să vă trimit la plimbare de multă vreme. Și, dacă intenționați să puneți ceva la cale pentru a-i îndemna s-o ia de la capăt, am să le spun totul, chiar dacă, de fapt, nu știu aproape nimic despre dumneavoastră.

— Vorbești singur, Walter? A întrebat mătușa Elena.

— Nu, de ce?

— Sunt sigură că murmurai ceva. Buzele parcă ți se mișcau singure. Stopul s-a făcut roșu. Walter a frânat și s-a întors spre Elena.

— Diseară, trebuie să dau un telefon important și îmi repetam textul.

— Nu e nimic grav?

— Nu, nu, te asigur, dimpotrivă.

— Nu-mi ascunzi nimic? Dacă, în viața ta, există altcineva – o femeie mai tânără, vreau să spun – pot să înțeleg, dar aș prefera să știu, asta-i tot.

Walter s-a apropiat de Elena.

— Nu-ți ascund absolut nimic, nu mi-aș îngădui să fac așa ceva. Și nu există nici o femeie pe care s-o consider mai seducătoare decât tine.

Imediat după această mărturisire, obrajii lui Walter, care începuse să se bâlbâie, s-au făcut roșii ca bujorul.

— Îmi place mult cum te-ai tuns acum, a răspuns mătușa Elena. Cred că e verde, iar cei din spate ne claxonează; ar trebui să demarezi. Sunt așa de fericită că mergem să vedem Palatul Buckingham! Crezi că avem vreo șansă s-o zărim pe regină?

— Poate, a răspuns Walter. Dacă o ieși din casă. Nu se știe niciodată...
St. Mawes.

Am dormit amândoi o mare parte din zi. Când am dat deoparte draperiile, cerul căpătase deja culorile apusului.

Eram morți de foame. Keira știa un salon de ceai, la câteva străzi de han; cu acest prilej, mi-a prezentat satul. Tot privind căsuțele albe, cățărare pe colină, m-am pomenit visând că, într-o zi, voi locui într-una din ele. Era posibil ca eu, care alergasem toată viața de-a lungul și de-a latul pământului, să mă așez, în cele din urmă, în acest sătuc din Cornwall? Îmi părea rău că Martyn și cu mine ne îndepărtaserăm. Cu siguranță că i-ar fi făcut plăcere să mă viziteze din când în când. Am fi mers la o bere, în port, și am fi depănat amintiri frumoase.

— La ce te gândești? M-a întrebat Keira.

— La nimic deosebit.

— Părei atât de departe. Parcă stabiliserăm că „între noi nu vor fi tăceri”.

— Dacă vrei să știi totul, mă întrebam ce-o să facem săptămâna viitoare și în celelalte care vor urma.

— Fiindcă ai o idee cu privire la ceea ce o să facem săptămâna viitoare?

— Niciuna!

— Eu am!

Keira s-a oprit în fața mea. Și-a lăsat capul într-o parte. Dacă face asta, înseamnă că vrea să-mi spună ceva important. Când vor să-ți dea o veste mare, unele persoane își iau un ton solemn; Keira își lasă capul într-o parte.

— Vreau să am o explicație cu Ivory. Dar am nevoie să-mi fii complice la o minciună...

— Ce fel de minciună?

— Vreau să-l fac să creadă că am reușit să plecăm din Rusia cu al treilea fragment.

— În ce scop? La ce ne-ar folosi?

— L-am face să mărturisească unde se află cel descoperit în Amazonia.

— Ne-a spus că nu știe.

— Moșneagul ăsta ne-a spus o droaie de lucruri, dar, mai ales, ne-a ascuns multe altele. Egorov n-a greșit prea tare când l-a acuzat că ne-a manipulat ca pe două marionete. Dacă îl facem să creadă că deținem trei fragmente, atunci n-o să reziste în fața dorinței de a completa acest puzzle. Sunt convinsă că știe mai multe decât vrea să mărturisească.

— Eu, unul, am ajuns să mă întreb dacă tu nu ești și mai manipuloare decât el.

— El este mult mai dotat decât mine și nu m-aș supăra să-mi iau o mică revanșă.

— Fie. Să ne închipuim că îl facem să creadă minciuna și să presupunem că ne spune unde este a patra bucată. Ar lipsi întotdeauna cea care se află îngropată undeva pe platoul Man-Pupu-Nyor, iar harta stelelor ar rămâne incompletă. Și, atunci, la ce bun atâta caznă?

— Ne putem reprezenta imaginea integrală chiar dacă, din puzzle, lipsește o piesă. Când descoperim resturi fosilizate, acestea sunt, de multe ori – ca să nu zic întotdeauna – incomplete. Dar, pornind de la un număr suficient de oseminte, ghicim ce elemente lipsesc și reușim să reconstituim scheletul, ba chiar întregul corp. Atunci, adăugând fragmentul lui Ivory la celelalte două pe care le avem, poate că vei înțelege ceea ce este de presupus că ne va dezvălui harta. Oricum, dacă n-ai de gând să-ți petreci tot restul vieții în sătucul ăsta, consacrându-te pescuitului, nu văd ce altă soluție ne rămâne.

— Curioasă idee!

Întoarsă la hotel, Keira a început prin a-și suna sora, cu care a stat mult la telefon. Nu i-a povestit nimic din ceea ce pățiserăm în Rusia; s-a mărginit să-i spună doar că suntem amândoi la St. Mawes și că, în curând, poate vine la Paris. Am preferat să le las să discute în liniște. Am coborât iar la barul hanului și, între timp, am comandat o bere. După o oră, a venit și Keira. Mi-am lăsat ziarul deoparte și am întrebat-o dacă a putut vorbi cu Ivory.

— El neagă categoric că ar fi avut vreun amestec cât de mic în cercetările noastre. Aproape că s-a considerat ofensat când am sugerat că și-ar fi bătut joc

de mine chiar din prima zi în care m-a cunoscut la muzeu. Părea sincer, dar asta nu înseamnă că m-ar fi convins.

— I-ai spus că am adus din Rusia un al treilea fragment?

Keira mi-a luat paharul de bere și a dat din cap, bându-l dintr-o înghițitură.

— Te-a crezut?

— A încetat imediat să-mi mai facă reproșuri și este nerăbdător să ne vadă.

— Și cum o să faci ca să susții minciuna, când o să ne întâlnim cu el?

— I-am spus că am pus obiectul într-un loc sigur și că nu i-l arăt decât după ce o să ne povestească mai multe despre fragmentul descoperit în Amazonia.

— Și ce ți-a răspuns?

— Că are el o idee cam pe unde s-ar afla, dar că nu știe cum să ajungă până la el. Mi-a propus să-l ajutăm ca să rezolve o enigmă.

— Ce fel de enigmă?

— Nu voia să-mi spună la telefon.

— O să vină aici?

— Nu, ne-a dat întâlnire, peste patruzeci și opt de ore, la Amsterdam.

— Cum vrei să ne ducem la Amsterdam? Eu n-am nici un zor să mă întorc la Heathrow. Dacă trecem iar frontiera, există riscul să fim arestați.

— Știu, i-am spus și lui ce ni s-a întâmplat. Ne-a recomandat să luăm feribotul pentru Olanda. El susține că, pe vas, când vii din Anglia, nu prea sunt controale.

— Și de unde luăm feribotul de Amsterdam?

— De la Plymouth. Până acolo, e un drum de o oră și jumătate cu mașina.

— Dar n-avem mașină.

— Există un autobuz. De ce ești așa de reticent?

— Cât durează traversarea?

— Douăsprezece ore.

— De asta mă temeam și eu.

Keira și-a luat o mutră îndurerată și m-a bătut, cu tandrețe, pe mână.

— De fapt, a adăugat, încurcată, nu sunt chiar feriboturi, ci, mai degrabă, cargouri. Majoritatea lor acceptă să ia pasageri, dar, ce mi-e cargoul, ce mi-e feribotul? Puțin ne pasă, nu?

— Din moment ce există o punte la prova, unde să pot muri din cauza răului de mare, timp de douăsprezece ore, cât durează traversarea, într-adevăr, puțin ne pasă!

Autocarul pleca la ora șapte dimineața. Hangiul ne pregătise sandviciuri pentru drum. Înainte de-a ne despărți, i-a promis Keirei că, atunci când va veni căldura, o să aibă grijă de mormântul tatălui ei. Spera să ne revadă și făgăduia să ne păstreze aceeași cameră, dacă îl anunțam din timp.

În portul Plymouth, ne-am dus la căpitanie. Ofițerul de port ne-a indicat un vas sub pavilion englez, care transporta mărfuri vrac și pleca, într-o oră, spre Amsterdam. Tocmai terminase încărcarea. Am fost trimiși la cheiul 5.

Comandantul ne-a cerut câte cinci lire sterline de persoană, în numerar. După ce am achitat suma, ne-a invitat să-l urmăm pe coridorul exterior, până în careu. Aveam la dispoziție o cabină, alături de cele destinate echipajului. I-am explicat că preferam să stau pe punte, la prova sau la pupa, în locul în care deranjam cel mai puțin.

— Cum doriți, dar o să fie al naibii de frig când vom înainta în larg, iar traversarea durează douăzeci de ore.

M-am întors spre Keira.

— Parcă spuseseseși că face douăsprezece ore, cel mult.

— O navă ultrarapidă poate că da, a intervenit căpitanul, izbucnind într-un hohot de râs. Dar pe o covată veche ca asta, rareori trecem de douăzeci de noduri, și asta cu un vânt favorabil. Dacă aveți rău de mare, stați afară! Nici nu poate fi vorba să-mi porcăiți vasul! Și puneți-vă ceva pe cap.

— Îți jur că nu știam nimic, mi-a spus Keira, încrucișându-și degetele la spate.

Vasul a ridicat ancora. Pe Marea Mânecii, nu prea a fost hulă, dar ploaia ne-a însoțit tot timpul călătoriei. Keira mi-a ținut companie mai bine de o oră, dar a trebuit să intre, fiindcă era, într-adevăr, prea frig. Ofițerul secund s-a milostivit de mine și și-a trimis ofițerul de pasarelă să-mi aducă o manta cerată și mănuși. Bărbatul a profitat de ocazie ca să pufăie o țigară și, pentru a-mi schimba gândurile, a început să stea de vorbă cu mine.

La bord, munceau treizeci de oameni: ofițeri, mecanici, șef de echipaj, bucătari, mateloți de punte. Ofițerul mi-a explicat că încărcarea vaselor care transportau mărfuri vrac era o operațiune foarte complexă, de care depindea securitatea călătoriei. În anii optzeci, o sută de nave ca aceasta se scufundaseră atât de rapid, încât nici un marinar n-a putut scăpa. Așa pieriseră, pe mare, cinci sute de oameni. Cel mai mare pericol care ne pândea era alunecarea încărcăturii. Atunci, vasul se dezechilibra, se culca pe o parte și se scufunda. Dispozitivele pe care le vedeam agitând grânele din cală erau menite să împiedice tocmai acest lucru. Dar asta nu era singura primejdie care ne păștea, a adăugat el, trăgând din țigară. Dacă un val prea înalt intra prin tambuchi¹⁹, greutatea apei, care se adăuga la cea a mărfurilor din cală, putea sparge coca în două. Și schema era aceeași: nava se scufunda în câteva clipe. În noaptea asta, Marea Mânecii era liniștită; dacă nu ne pomeneam, pe nepusă masă, cu vreo rafală de vânt, nu riscam deloc asemenea evenimente. Ofițerul de pasarelă și-a aruncat peste bord chiștocul și s-a întors la treburile lui, lăsându-mă de unul singur și bătut de gânduri.

Keira a venit de mai multe ori să vadă ce fac și m-a implorat să intru cu ea în cabină. Mi-a adus niște sandviciuri, pe care le-am refuzat, și un termos cu ceai. Pe la miezul nopții s-a dus la culcare, după ce mi-a repetat că e o prostie să rămân acolo și că o să văd eu ce-o să îndur. Înfășurat în pelerina

cerată, ghemuit la picioarele catargului, care avea în vârf o lumină de semnalizare, am ațipit, legănat de mișcarea etravei ce despica valurile.

Dis-de-diminează, Keira a venit să mă trezească. Eram lungit, cu brațele în lături, pe punte. Mi se cam făcuse foame însă de îndată ce am intrat în cambuză²⁰, mi-a pierit orice poftă de mâncare. Mirosul de pește și izul de grăsime rancedă se amestecau cu al cafelei. Mi-a venit să vomit și m-am repezit afară.

— Ceea ce vezi în depărtare este coasta olandeză, mi-a spus Keira, ivită lângă mine. Calvarul tău se apropie de sfârșit.

Estimarea ei era cu totul relativă, a mai trebuit să rabd încă patru ore, până când s-a auzit sirena de ceață, iar mașinile și-au redus viteza. Nava s-a îndreptat spre uscat și, puțin după aceea, a intrat pe șenalul ce ducea în portul Amsterdam.

Când vasul s-a oprit la chei, am părăsit bordul. Un ofițer vamal ne aștepta lângă pasarelă. După ce ne-a examinat la iuțea pașapoartele și ne-a controlat sacii de voiaj, în care nu aveam decât niște mărunțișuri cumpărate de la o prăvălie din St. Mawes, ne-a autorizat trecerea.

— Unde mergem? Am întrebat-o pe Keira.

— Să facem un duș!

— Și după aia? S-a uitat la ceas.

— Avem întâlnire cu Ivory, la ora 18:00, într-o cafenea...

A scos o hârtie din buzunar și a adăugat:

—... în piața Palatului Dam.

Amsterdam.

Am luat o cameră la Grand Hotel Krasnapolsky. Nu era cel mai ieftin din oraș, dar avea meritul de a se afla la cincizeci de metri de locul în care trebuia să ne întâlnim cu Ivory. Spre seară, Keira m-a luat în piața aceea mare, unde ne-am amestecat în mulțime. În fața Muzeului Madame Tussaud, se întindea o coadă lungă, câțiva turiști se ospătau pe terasa Europub, lângă niște încălzitoare cu gaz, dar Ivory nu era printre ei. Eu l-am zărit cel dintâi, când se îndrepta spre masa unde ne așezaserăm, chiar în spatele vitrinei.

— Sunt atât de fericit să vă revăd, a spus el, așezându-se. Ce călătorie!

Keira l-a primit cu răceală, iar bătrânul profesor a simțit imediat că nu pica tocmai bine.

— Ești supărată pe mine? A întrebat-o cu un aer ușor mucalit.

— De ce aș fi? N-am pățit altceva decât că era să ne prăvălim într-o prăpastie; eu, una, aproape că m-am înecat într-un fluviu și am stat câteva săptămâni într-o închisoare, pe banii statului chinez; s-a tras în noi, când călătoream cu trenul și am fost mătrășiți din Rusia de către un comando militar, care a ucis vreo douăzeci de oameni, sub ochii noștri. Vă scutesc de amănuntele cu privire la condițiile extreme în care am călătorit în lunile din urmă: avioane bulite, mașini rablagite, autobuze hârbutite, fără să las deoparte tractorașul pentru bagaje, unde m-am pomenit strivită între două valize Samsonite. Și, în timp ce ne alergați după cum aveți chef, presupunem că

așteptați liniștit, în apartamentul dumneavoastră călduț, să ne achităm de toate sarcinile astea împuțite! Când ați început să faceți mișto de mine? În ziua când m-ați primit în biroul dumneavoastră de la muzeu sau ceva mai târziu?

— Keira, a început Ivory, pe un ton sentențios, am mai discutat despre asta alaltăieri, la telefon. Greșești; poate că încă n-am avut ocazia să-ți explic totul, dar niciodată nu v-am manipulat! Dimpotrivă, v-am protejat mereu. Voi ați hotărât să începeți aceste cercetări! N-a trebuit să vă conving, ci m-am mărginit, pur și simplu, să vă semnalez anumite fapte. Cât despre riscurile la care ați fost expuși amândoi... Aflați că, pentru a-l repatria pe Adrian din China și pentru a te scoate pe dumneata din închisoare, am înfruntat, la rândul meu, o mulțime de pericole. Și mi-am pierdut un prieten foarte drag, care a plătit eliberarea voastră cu viața.

— Ce prieten? A întrebat Keira.

— Biroul lui era chiar în palatul de peste drum, a răspuns cu tristețe Ivory. De aceea v-am cerut să ne întâlnim aici... Ați adus, într-adevăr, din Rusia, un al treilea fragment?

— Îmi dai, îți dau, a precizat Keira. V-am spus că o să vi-l arăt după ce o să-mi spuneți totul despre cel descoperit în Amazonia. Dumneavoastră cunoașteți locul unde se află! Știu asta! Și nu încercați să mă convingeți că ar fi altfel!

— Se află în fața voastră! A oftat Ivory.

— Terminați cu ghicitorile astea, domnule profesor. Sunt sătulă de joacă, iar dumneavoastră m-ați jucat destul pe degete. Nu văd nici un fragment pe masă.

— Nu fi toantă, ridică ochii și uită-te în fața dumitale.

Privirile ni s-au îndreptat spre palatul care se înălța de cealaltă parte a pieței.

— Este în clădirea de acolo? A întrebat Keira.

— Da, am toate motivele să cred asta; dar unde, nu știu precis. Îl păstra prietenul meu care a murit, dar a luat cu el, în mormânt, cheia enigmei, care ne-ar fi îngăduit să-l găsim.

— Cum se face să sunteți atât de sigur? L-am întrebat, la rândul meu.

Ivory s-a plecat spre sacul de la picioarele lui, l-a deschis și a scos o carte groasă, pe care a pus-o pe masă. Coperta acesteia mi-a atras imediat atenția: era un foarte vechi manual de astronomie. L-am luat în mână și l-am răsfoit.

— E o lucrare magnifică.

— Da, a răspuns Ivory. Și este o ediție originală. Mi-a dăruit-o prietenul despre care am vorbit; țin mult la ea, dar uitați-vă mai ales la dedicația pe care mi-a făcut-o.

Am dat paginile înapoi și am citit cu voce tare mesajul scris cu stiloul pe pagina de gardă.

Știu că această lucrare o să-ți placă. Din ea nu lipsește nimic; aici ai să găsești totul, chiar și mărturia prieteniei noastre.

Al dumitale devotat partener de șah, Vackeers

— Soluția enigmei este ascunsă în aceste câteva cuvinte. Știi că Vackeers încerca să-mi spună ceva, căci fraza nu este, în nici un caz, anodină. Dar care este sensul ei, n-am idee.

— Și cum v-am putea ajuta noi? Nu l-am întâlnit niciodată pe acest Vackeers.

— Și vă rog să mă credeți că regret, l-ați fi apreciat mult, era un om de o inteligență rară. Dat fiind că această carte este un tratat de astronomie, mi-am spus că dumneata, Adrian, ai putea înțelege ceva de aici.

— Cartea are aproape șase sute de pagini, am făcut eu remarca. Dacă trebuie să găsec ceva în ea, n-o să fie o treabă de câteva ore. Un prim studiu aprofundat mi-ar cere câteva zile, dar n-aveți nici un alt indiciu, ceva care să ne ghideze? Nici măcar nu știm ce avem de căutat în această lucrare.

— Urmați-mă, a spus Ivory și s-a ridicat de la masă. O să vă duc într-un loc în care nimeni sau, mă rog, aproape nimeni nu are acces. Numai Vackeers, secretarul lui particular și cu mine știam de existența lui. Vackeers aflase că-i descoperisem ascunzătoarea, dar se prefăcea că nu știe. Această delicatețe era o mărturie a prieteniei lui, presupun.

— În dedicație nu vă spune tocmai chestia asta? A întrebat Keira.

— Ba da, a oftat Ivory. De-aia și suntem aici.

A plătit nota, iar noi l-am urmat în marea piață. Keira, care nu era deloc atentă la circulația din jur, abia a scăpat să nu fie lovită de un tramvai, deși vatmanul acționase de mai multe ori clopoțelul. Am tras-o deoparte în ultima clipă.

Am intrat în biserică pe ușa laterală, conduși de Ivory, și am traversat nava somptuoasă până la transept.

În timp ce admiram mormântul amiralului De Ruyter, un bărbat în costum sobru a venit lângă noi, în absidiolă.

— Mulțumesc că ai venit la întâlnire, a șoptit Ivory, ca să nu le deranjeze pe cele câteva persoane care se rugau.

— Erați singurul lui prieten, știu că domnul Vackeers ar fi dorit să răspund cererii dumneavoastră. Mă bizui pe totala dumneavoastră discreție; dacă aș fi descoperit, aș avea probleme serioase.

— Fii fără grijă, i-a răspuns Ivory, bătându-l prietenește pe umăr. Vackeers avea o mare stimă pentru dumneata, te aprecia enorm. Când îmi vorbea despre dumneata, simțeam în vocea lui... cum să spun... prietenie, da, exact, Vackeers îți acordase prietenia lui.

— Adevărat? A întrebat, pe un ton de o înduioșătoare sinceritate, bărbatul.

Apoi a scos o cheie din buzunar și a deschis o ușiță din fundul capelei. Am coborât pe o scară aflată chiar în spatele acesteia. După cincizeci de trepte, am ajuns pe un culoar lung.

— Subterana asta trece pe sub piața mare și ajunge direct în Palatul Dam, ne-a spus bărbatul. Pe măsură ce înaintăm, locul devine tot mai întunecos, așa că nu vă îndepărtați de mine.

Nu auzeam decât ecoul pașilor noștri și, pe măsură ce mergeam, lumina slăbea. În curând, ne-am pomenit în cea mai desăvârșită întunecime.

— Mai avem cincizeci de pași până să dăm iar de lumină, a spus ghidul nostru. Urmați jgheabul central, ca să nu vă poticniți. Știu, locul nu e prea plăcut, și mie mi-e groază să umblu pe aici.

În fața noastră, a apărut o nouă scară.

— Fiți atenți, treptele sunt lunecoase. Țineți-vă de funia de cânepă fixată de perete.

În capul scării, am dat iar de o ușă de lemn, întărită cu bare grele, de fier. Asistentul lui Vackeers a tras de două mânere groase și un mecanism a deschis zăvorul. Am pătruns într-o antecameră de la parterul palatului. În pardoseala albă, de marmură, erau gravate trei hărți imense. Una reprezenta emisfera occidentală, o a doua, emisfera orientală, iar a treia, o hartă stelară de o precizie stupefiantă. Am înaintat, ca să privesc mai de aproape. Încă nu mai avusesem ocazia să trec, dintr-un singur pas, de la Casiopeea la Andromeda. Era destul de amuzant să sari din galaxie în galaxie. Keira a tușit ușor, ca să mă cheme la ordine. Ivory și călăuza noastră mă priveau consternați.

— Pe aici, ne-a spus bărbatul în costum sobru.

A deschis o altă ușă. Am coborât din nou o scară, care ducea în subsolul palatului. Am avut nevoie de câteva clipe ca să ne acomodăm din nou cu semiîntunericul. În fața noastră, o rețea de pasarele trecea pe deasupra unui canal subteran.

— Suntem la verticala sălii mari, ne-a explicat bărbatul. Fiți atenți unde puneți piciorul, apa din canal este rece ca gheața și nu știu cât de adâncă.

S-a apropiat de o grindă și a apăsat pe o bară de susținere din fier forjat. Două scânduri au pivotat, deschizând o trecere ce ducea spre peretele din fund. Abia când te apropiai mai mult, puteai zări o ușă mascată în zidul de piatră, abia vizibilă din pricina întunecimii. Bărbatul ne-a introdus într-o încăpere. A aprins lumina. O masă de metal și un fotoliu reprezentau tot mobilierul camerei. Pe perete, era pus un ecran plat, iar pe masă, o tastatură de computer.

— Iată: mai mult, n-am cum să vă ajut, ne-a spus secretarul lui Vackeers. După cum puteți constata, aici nu e mare lucru.

Keira a aprins calculatorul; ecranul acestuia s-a luminat.

— Accesul este protejat, a spus Keira.

Ivory a scos din buzunar o hârtie și i-a întins-o.

— Încearcă acest cod. Am profitat de o partidă de șah, pe care am jucat-o la el acasă, și i l-am subtilizat.

Degetele Keirei au alergat pe tastatură, apoi au apăsat pe tasta de validare. Accesul în computerul lui Vackeers ne era permis.

— Și acum? A întrebat ea.

— Acum, habar n-am, i-a răspuns Ivory. Uită-te ce conține hard diskul, poate găsim ceva care să ne conducă la fragmentul respectiv.

— Harddiskul este gol, nu văd decât un program de comunicare. Acest computer trebuie să o fi fost folosit exclusiv pentru videoconferințe. Deasupra ecranului este o mică web-camera.

— Nu, e imposibil, a spus Ivory. Mai caută, sunt sigur că aici se află cheia enigmei.

— Îmi pare rău să vă contrazic, dar nu e nimic, nici o dată!

— Urcă pe rădăcină și copiază dedicația: Știi că această lucrare o să-ți placă. Din ea nu lipsește nimic; aici găsești totul, chiar și mărturia prieteniei noastre. Al dumatule devotat partener de șah, Vackeers.

Ecranul a afișat „comandă necunoscută”.

— E ceva în neregulă, a spus Keira. Uitați-vă, diskul e gol, totuși volumul este pe jumătate plin. Există niște date ascunse. Știți cumva dacă mai avea vreo altă parolă?

— Nu, nu-mi vine nimic în minte, a răspuns Ivory.

Keira s-a uitat la bătrânul profesor, s-a aplecat asupra tastaturii și a bătut „Ivory”. Pe ecran, s-a deschis o nouă fereastră.

— Cred că am găsit mărturia prieteniei despre care vă vorbea Vackeers, dar ne mai trebuie un cod.

— Nu-l am, a oftat Ivory.

— Gândiți-vă, gândiți-vă la ceva care vă lega pe unul de celălalt.

— Nu văd ce. Aveam atâtea lucruri în comun! Cum să aleg dintr-un noian de amintiri? Nu știu, încercă „Șah”.

Cuvintele „comandă necunoscută” au apărut din nou pe ecran.

— Mai căutați, a spus Keira, gândiți-vă la ceva mai sofisticat, un lucru la care doar voi doi vă puteați gândi.

Ivory a început să se plimbe de colo-colo, cu mâinile la spate, mormăind încet.

— Ar fi partida aia, pe care am jucat-o de vreo sută de ori...

— Ce partidă? L-am întrebat.

— O înfruntare celebră, care i-a pus față în față pe doi mari jucători din secolul al XVIII-lea: François André Danican Philidor și căpitanul Smith. Philidor era un foarte mare maestru șahist, probabil cel mai mare din epoca lui. A publicat o carte, Analiza jocului de șah, considerată multă vreme drept o lucrare de referință în acest domeniu. Încearcă să tastezi numele lui.

Accesul în computerul lui Vackeers ne era, în continuare, interzis.

— Povestiți-mi despre acest Danican Philidor, a cerut Keira.

— Înainte de a se stabili în Anglia, a continuat Ivory, juca în Franța, la Cafeneaua Régence, care era locul de întâlnire al celor mai importanți jucători de șah.

Keira a tastat „Régence” și „Cafeneaua Régence”... nu s-a întâmplat nimic.

— A fost elevul domnului de Kermeur, a adăugat Ivory. Keira a tastat „Kermeur”, fără succes.

Încă o dată, computerul ne-a refuzat accesul. Brusca, Ivory a ridicat capul.

— Philidor a devenit celebru când l-a bătut pe sirianul Philippe Stamma; nu, stai, adevărata notorietate și-a dobândit-o atunci când a învins, legat la ochi, într-un simultan cu trei adversari diferiți, care a avu loc la Clubul de Șah de pe St. James Street, din Londra.

Keira a tastat „St. James Street”. Computerul ne-a dat din nou șah... fără să fac vreun joc de cuvinte.

— Poate că nu suntem pe o pistă bună. Dacă ne-am ocupa de acest căpitan Smith? Sau, ce știi eu? Care e data nașterii ori a morții lui Philidor al dumneavoastră?

— Nu prea mai știi, pe Vackeers și pe mine ne interesa numai cariera lui de șahist.

— Când a avut loc, cu exactitate, partida dintre căpitanul Smith și amicul lui, Philidor? Am întrebat.

— La 13 martie 1790.

Keira a tastat secvența de cifre „13031790”. Și... am rămas stupefiați. Pe ecran a apărut o veche hartă cerească. Judecând după gradul său de precizie și după erorile pe care le vedeam, trebuie să fi datat din secolul al XVII-lea sau al XVIII-lea.

— Este absolut incredibil, a exclamat Ivory.

— E o gravură superbă, a intervenit Keira, dar tot nu ne indică unde se află ceea ce căutăm noi.

Bărbatul în costum sobru a ridicat capul.

— Asta e harta incrustată în holul palatului, la parter, a spus el, apropiindu-se de ecran. Mă rog, cu excepția câtorva detalii, seamănă mult cu aceea.

— Sunteți sigur? L-am întrebat.

— Trebuie să fi trecut peste ea de vreo mie de ori. Sunt în serviciul domnului Vackeers de zece ani, iar el îmi dădea întâlniri întotdeauna în biroul său de la etajul întâi.

— Și ce diferențe are aceasta? L-a întrebat Keira.

— Desenul nu este chiar același, liniile care leagă stelele între ele nu au aceeași poziție.

— Când a fost construit palatul? M-am interesat din nou.

— A fost terminat în 1655, mi-a răspuns bărbatul în costum sobru.

Keira a tastat imediat cele patru cifre. Harta afișată pe ecran a început să se rotească și... am auzit un zgomot surd, ce părea să vină dinspre tavan.

— Ce este deasupra noastră? A întrebat Keira.

— Burgerzaal, sala mare, unde sunt hărțile incrustate în pardoseala de marmură, ne-a explicat bărbatul.

Ne-am năpustit toți patru spre ușă. Bărbatul în costum sobru ne-a spus să avem grijă cum alergăm prin labirintul de grinzi aflate doar la câțiva centimetri de canalul subteran. După cinci minute, am ajuns în holul Palatului Dam. Keira s-a repezit la harta gravată în pardoseală, care înfățișa bolta cerească. Aceasta efectua o rotație lentă, în sensul opus acelor de ceasornic.

După ce a descris un semicerc, s-a imobilizat. Deodată, partea centrală s-a ridicat cu câțiva centimetri de la nivelul dalei. Keira a băgat mâna în spațiul apărut, de unde a scos, triumfătoare, al treilea fragment, asemănător celorlalte două, pe care le aveam noi.

— Vă implor, trebuie să punem totul la loc așa cum era, ne-a rugat bărbatul în costum sobru. Dacă mâine, când se deschide palatul, holul o să fie găsit în starea asta, pentru mine o să fie o nenorocire!

Dar ghidul nostru n-a trebuit să-și mai facă griji. Nici n-a rostit bine aceste cuvinte, că ascunzătoarea secretă a fost acoperită de capac, după care, a revenit la nivelul pardoselii, iar harta a început să se rotească în sens invers, până și-a recăpătat poziția inițială.

— Și acum, unde este al patrulea fragment, pe care l-ați adus din Rusia? Ne-a întrebat Ivory.

Am schimbat o privire cu Keira. Eram la fel de încurcați, și unul, și celălalt.

— Nu vreau să vă sâcâi, a insistat bărbatul în costum sobru, dar, dacă ați putea discuta despre toate astea în afara palatului, v-aș fi foarte recunoscător. Eu mai am de încuiat și biroul domnului Vackeers. În curând, gardienii își vor face rondul. Trebuie neapărat să plecați.

Ivory a apucat-o pe Keira de braț.

— Are dreptate, să ieșim de aici, a spus el. Pentru discuții, avem o noapte întreagă înaintea noastră.

Întorși la Hotelul Krasnapolsky, Ivory ne-a invitat în camera lui.

— M-ați mințit, nu-i așa? A spus, în timp ce închidea ușa. Oh, vă rog, nu mă luați de imbecil, v-am văzut eu mutrele pleoștite, adineauri. N-ați putut aduce din Rusia al patrulea fragment.

— Nu, într-adevăr, i-am răspuns plin de furie. Totuși, știam unde era, am fost chiar la câțiva metri de el, dar, cum nimeni nu ne spusese ce ne aștepta acolo – după cum avuseserăți mare grijă să nu ne avertizați nici despre înverșunarea celor care ne urmăresc de când ne-ați pus să alergăm după fragmentele astea – puțin a lipsit să nu fim omorâți. Acum, n-oți fi vrând să vă mai cerem și scuze!

— Sunteți doi iresponsabili! Venind aici, m-ați făcut să mut un pion care n-ar fi trebuit să înainteze decât în ultima clipă! Credeți că vizita noastră a trecut neobservată? Computerul în care am intrat aparține uneia dintre cele mai sofisticate rețele. La ora asta, zeci de informaticieni trebuie să-și fi avertizat șefii de secție că terminalul lui Vackeers s-a deschis de unul singur, în toiul nopții, și mă îndoiesc că și-o fi închipuit cineva că de vină este stafia lui!

— Dar cine-s oamenii ăștia, pentru Dumnezeu? I-am strigat în față lui Ivory.

— Potoliți-vă amândoi! Nu e momentul să vă încheiați socotelile, a intervenit Keira. N-o să rezolvați nimic dacă zbierați unul la celălalt. De fapt, nu v-am mințit chiar în toate privințele. Eu sunt aia care l-am rugat pe Adrian să vă facem o farsă. Am speranța că aceste trei fragmente ne vor dezvălui

suficiente elemente care să ne ajute, mai departe, în cercetările noastre. Prin urmare, în loc să vă ciorovăiți, ce-ați spune dacă le-am alătura?

Keira și-a scos pandantivul, iar eu am luat fragmentul din buzunarul meu și l-am desfăcut din batista care îl proteja. Apoi, le-am unit cu cel descoperit sub pardoseala Palatului Dam.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Trăiam tustrei o imensă dezamăgire. Lumina albăstruie, pe care speram atât de mult s-o vedem, n-a apărut. Ba, mai rău, atracția magnetică care apropiase, până acum, primele două fragmente, părea să fi dispărut. Nici măcar nu s-au sudat unele de celelalte. Erau inerte.

— Bună treabă! A bombănit Ivory.

— Cum e cu puțință? A întrebat Keira.

— Presupun că, tot făcându-ne de lucru cu ele, le-am epuizat, până la urmă, energia, i-am răspuns.

Ivory s-a retras în dormitorul lui, trântind ușa și lăsându-ne singuri în salonaș.

Keira a adunat fragmentele și m-a tras afară din cameră.

— Mi-e foame, mi-a spus pe culoar. Restaurant sau room-service?

— Room-service, i-am răspuns, fără să șovăi.

Keira se relaxa în baie. Eu pusesem fragmentele pe biroul din camera noastră și le observam, punându-mi zeci de întrebări pe secundă. Oare trebuia să le expunem iar la o sursă de lumină foarte puternică, pentru a le re-încărca? Ce energie ar putea să creeze din nou forța care le făcea să se atragă între ele? Simțeam prea bine că rațiunii mele îi scapă ceva. Am studiat mai îndeaproape fragmentul abia descoperit. Era triunghiular și semăna cu celelalte două; chiar și grosimea îi era absolut identică. L-am întors pe toate părțile. Deodată, un detaliu de pe muchia lui mi-a atras atenția. Era un șanțuleț ca un fel de brazdă, o creștătură orizontală și circulară. Regularitatea ei nu putea fi accidentală. Am apropiat din nou cele trei fragmente și le-am studiat mai bine secțiunea: creștătura se continua absolut perfect. Mi-a venit o idee; am deschis sertarul biroului, unde am găsit ceea ce căutam: un creion negru și un blocnotes. Am rupt o foaie, am pus pe ea fragmentele și le-am apropiat. Am început să le urmăresc bordura exterioară cu mina creionului. Când am dat deoparte fragmentele și am privit urma trasată pe hârtie, am descoperit trei sferturi din circumferința unui cerc perfect.

Am dat buzna în baie.

— Pune-ți halatul și vino încoace.

— Ce e? A întrebat Keira.

— Dă-i zor!

După câteva clipe, Keira a apărut cu un prosop legat în talie și cu un altul pe cap.

— Uite! I-am arătat desenul.

— Aproape că ai reușit să desenezi un cerc. E nemaipomenit, dar pentru asta m-ai scos din baie?

Am luat fragmentele și le-am pus la loc, pe hârtie.

— Nu vezi nimic?

— Ba da; lipsește, în continuare, unul!

— Dar asta e o informație al naibii de importantă! Până acum, n-am știut niciodată din câte fragmente este compusă harta, dar, uitându-mă la hârtia asta, chiar tu ai spus-o, este evident: nu mai lipsește decât unul singur, și nu două, cum am presupus noi multă vreme.

— Totuși, lipsește unul, Adrian. Iar cele pe care le deținem nu mai au nici o putere. Prin urmare, pot să mă întorc în baie până nu mi se răcește apa?

— Nu vezi nimic altceva?

— Îmi mai spui multe ghicitori? Nu, nu văd decât o urmă de creion, așa că spune-mi ce-i scapă inteligenței mele, vizibil inferioară inteligenței tale.

— Ceea ce este interesant la o sferă cerească nu este atât ceea ce ne arată, cât ceea ce nu ne arată, ceea ce trebuie să ghicim noi!

— Și ce înseamnă asta, mai pe limba mea?

— Dacă fragmentele nu reacționează, e din cauză că le lipsește un conductor, o a cincea piesă absentă din puzzle! Ele erau reunite de un inel, un fir care trebuie să fi transportat curentul.

— Dar, atunci, de ce luminau, înainte, primele două?

— Fiindcă acumulasera energie de la fulgere. Dar, tot lipindu-le, le-am epuizat rezervele. Funcționarea lor este elementară, bazată pe principiul aplicabil oricărei forme de curent: printr-un schimb de ioni pozitivi și ioni negativi, care trebuie să poată circula.

— Va trebui să mă luminezi ceva mai mult, eu nu știu nici măcar să schimb un bec, a spus Keira, așezându-se lângă mine.

— Curentul electric este o deplasare de electroni printr-un material conducător. De la cel mai puternic, la cel mai infim curent, cum este cel care îți parcurge sistemul nervos, totul nu este altceva decât un transfer de electroni. Dacă fragmentele noastre nu mai reacționează, înseamnă că lipsește acest conductor, care este tocmai a cincea piesă despre care îți vorbeam: un inel ce trebuie să fi înconjurat, cu siguranță, obiectul, în forma lui integrală. Cei care au disociat fragmentele trebuie să-l fi rupt și pe el. Acum, este necesar să găsim un mijloc prin care să fabricăm un conductor nou, astfel încât să se ajusteze perfect pe marginea fragmentelor, și sunt sigur că acestea își vor regăsi luminescența.

— Și cum putem fabrica inelul ăsta al tău?

— Făcând apel la un restaurator de sfere cerești! Cele mai frumoase au fost construite la Anvers, iar eu cunosc pe cineva de la Paris, care ne-ar putea informa.

— Îi spunem lui Ivory? M-a întrebat Keira.

— Fără să mai stăm pe gânduri. Și nu trebuie să-l pierdem deloc din vedere nici pe tipul ăla, care ne-a condus prin Palatul Dam. Ar putea să ne fie de mare folos, mai ales că eu nu știu nici un cuvânt în olandeză.

Am avut de muncit ceva până am convins-o pe Keira să facă primul pas. Ea l-a sunat pe Ivory și i-a declarat că vrem să-i aducem la cunoștință o

descoperire importantă. Bătrânul profesor se culcase deja, dar a acceptat să se dea jos din pat și ne-a rugat să venim în apartamentul lui.

I-am expus raționamentul meu, care a avut cel puțin efectul de a-i schimba proasta dispoziție. El prefera să nu-l caut pe anticarul din Marais, la care mă gândisem mai înainte, timpul ne presa, iar Ivory se temea că următoarele noastre necazuri n-aveau să mai întârzie mult. Dar era de acord cu ideea de a ne duce la Anvers; cu cât ne mișcăm mai iute, cu atât eram mai la adăpost. L-a sunat, în puterea nopții, pe secretarul lui Vackeers și l-a rugat să ne găsească un meșter în stare să restaureze un instrument astronomic foarte vechi. Secretarul i-a promis că se interesează și i-a propus să ne întâlnim a doua zi.

— N-aș vrea să fiu indiscretă, dar tipul ăsta are vreun nume sau măcar vreun prenume? A întrebat Keira. Dacă trebuie să ne vedem cu el mâine, aș vrea tare mult să știu cu cine stau de vorbă.

— Pentru moment, mulțumește-te cu numele Wim. Peste câteva zile, probabil că se va numi „AMSTERDAM”, și nu ne vom mai putea bizui pe el.

A doua zi, ne-am întâlnit din nou cu bărbatul căruia trebuia, așadar, să-i spunem Wim. Purta același costum și aceeași cravată din ajun. În timp ce luam o cafea la hotel, ne-a informat că n-aveam nevoie să plecăm la Anvers. La Amsterdam, exista o foarte veche ceasornicărie, iar proprietarul ei era considerat un descendent direct al lui Erasmus Habermel.

— Cine este Erasmus Habermel ăsta? A întrebat Keira.

— Cel mai renumit fabricant de instrumente științifice din secolul al XVI-lea, i-a răspuns Ivory.

— De unde știați? L-am întrebat, la rândul meu.

— În caz că v-a scăpat acest amănunt, sunt profesor. Iertați-mă că sunt instruit.

— Sunt încântată că ați abordat acest subiect, a intervenit Keira. De fapt, ce predați? E o întrebare pe care ne-am pus-o și Adrian, și eu.

— Sunt fericit să aflu marele interes pe care i-l purtați carierei mele, dar, spuneți-mi, căutăm un restaurator de instrumente astronomice vechi sau stăm toată ziua să vă dau detalii legate de activitatea mea profesorală? Bun... Vasăzică, ce spuneam despre Erasmus Habermel? De vreme ce Adrian pare mirat de erudiția mea, să-i dau chiar lui cuvântul, o să vedem dacă își știe lecția!

— Instrumentele ieșite din atelierele lui Habermel erau fără egal, atât în privința preciziei cu care erau executate, cât și a frumuseții, am început, biciuindu-l pe Ivory cu privirea. Singura sferă cerească atribuită lui, care a fost găsită, se află, dacă nu mă înșel, la Paris, în colecțiile Adunării Naționale. Habermel trebuie să fi avut legături strânse cu cei mai mari astronomi ai epocii lui, Tycho Brahe și asistentul său, Johannes Kepler, precum și cu marele ceasornicar elvețian Jost Bürgi. Se pare că ar fi lucrat și cu Gualterus Arsenius, al cărui atelier era la Louvain. În momentul mării epidemii de ciumă

neagră, din 1580, au fugit împreună din oraș. Asemănările stilistice dintre instrumentele lui Habermel și ale lui Arsenius sunt atât de evidente, încât...

— Bine, elevul Adrian ne-a spus lecția ca pe apă, m-a întrerupt, pe un ton sec, Ivory, dar nu suntem aici ca să-l ascultăm etalându-și știința. Ceea ce ne interesează este tocmai strânsa legătură dintre Habermel și Arsenius. Așadar, mulțumită lui Wim, am putut afla că unul dintre urmașii lui directi trăiește chiar în Amsterdam. De aceea, dacă nu vedeți nici un inconvenient, vă sugerez să punem capăt lecției și să mergem cât mai repede la el. Duceți-vă să vă luați paltoanele și, în zece minute, ne întâlnim în hol!

Keira și cu mine ne-am despărțit de Ivory și am plecat în camera noastră.

— Cum de știai toate chestiile alea despre Habermel? M-a întrebat Keira, în lift.

— Le-am tocit dintr-o carte cumpărată de la un anticar din Marais.

— Când?

— Atunci când m-ai părăsit cu atâta eleganță, ca să-ți petreci seara cu Max al tău, iar eu m-am culcat, dacă-ți mai aduci aminte, la hotel! Am citit toată noaptea!

Taxiul ne-a lăsat pe toți patru într-o ulicioară din orașul vechi. Ceasornicăria se afla în capătul unei fundături... Atelierul era înconjurat de o galerie mare, cu pereții de sticlă. Din curte, puteam vedea un bătrân aplecat asupra bancului de lucru. Acesta repara un ceas mare. Mecanismul pe care îl asambla cu o extremă minuțiozitate era alcătuit dintr-o cantitate impresionantă de piese minuscule, așezate într-o perfectă ordine, în fața lui. Când am deschis ușa, s-a auzit un clopoțel; bărbatul a ridicat capul. Purta niște ochelari surprinzători, care îi măreau ochii și-i dădeau aerul unui animal ciudat. Locul mirosea a lemn vechi și a praf.

— Cu ce vă pot ajuta? Ne-a întrebat.

Wim i-a explicat că aveam nevoie de cineva care să ne fabrice o piesă lipsă dintr-un aparat foarte vechi.

— Ce fel de piesă? A întrebat bărbatul, scoțându-și ochelarii ăia ciudați.

— Un cerc din alamă sau din cupru, i-am răspuns.

Bărbatul s-a întors spre mine și mi s-a adresat într-o engleză cu un vag accent germanic.

— Ce diametru?

— Nu vă pot spune cu precizie.

— Îmi puteți arăta acel aparat vechi pe care doriți să-l reparați?

Keira s-a apropiat de bancul de lucru. Bărbatul a ridicat brațele și a exclamat:

— Nu pe aici, nefericito, că îmi deranjezi toate piesele! Vino lângă masa asta, pe aici! A spus el, arătând spre mijlocul atelierului.

Nu mai văzusem niciodată atâtea instrumente astronomice la un loc. Anticarul din Marais s-ar fi îngălbenit de ciudă în fața acestor astrolabi, sfere, teodolite, sextante care se odihneau pe rafturi, așteptând să-și recapete tinerețea de altădată.

Keira a pus cele trei fragmente pe masa arătată de bătrânul artizan, le-a alipit și s-a tras înapoi cu un pas.

— Ce aparat straniu, a spus bătrânul. La ce folosește?

— E un gen de astrolab, i-am spus, ducându-mă spre el.

— Cu asemenea culoare? Și dintr-un asemenea material? N-am mai văzut niciodată așa ceva. Parcă ar aduce cu onixul, dar este cât se poate de clar că, aici, aveam altceva. Cine l-o fi făcut?

— N-avem idee.

— Sunteți niște clienți ciudați: nu știți cine l-a fabricat, nu știți din ce este făcut, nu știți nici măcar la ce folosește, dar vreți să-l reparați... Cum să reparați ceva dacă nu știți cum merge?

— Vrem să-l completăm, a intervenit Keira. Dacă-l priviți de aproape, puteți constata că, pe muchia fiecărui fragment, este un șanțuleț. Suntem siguri că, aici, se insera un inel, probabil un conductor care încercuia ansamblul.

— Poate, a răspuns bărbatul, căruia i se trezise curiozitatea. Să vedem, să vedem, a spus el, ridicând capul.

Din plafon, atârnavă o mulțime de unelte, legate cu niște sfori lungi.

— Aici, nici nu mai știu pe unde să-mi pun lucrurile, așa că trebuia să nascocesc ceva. Uite, exact asta căutam!

Meșterul a luat un compas mare, cu picioare telescopice, unite printr-un arc gradat. Și-a pus pe nas ochelarii și s-a aplecat din nou asupra celor trei fragmente.

— E amuzant! S-a mirat el.

— Ce anume? L-a întrebat Keira.

— Diametrul este de 31,4115 centimetri.

— Și ce-i așa de amuzant în chestia asta? S-a interesat ea.

— Este exact valoarea numărului Pi, înmulțită cu zece. Pi este un număr transcendent, nu știți? A întrebat bătrânul ceasornicar. Este raportul constant dintre suprafața unui disc și pătratul razei lui sau, dacă preferați, dintre circumferința unui cerc și raza acestuia.

— Când ni s-a predat la școală chestia asta, probabil că oi fi tras chiulul, a mărturisit Keira.

— Nu-i nici o nenorocire, a spus ceasornicarul. Dar n-am mai văzut niciodată un instrument care să aibă, cu atâta precizie, acest diametru. E foarte ingenios. Și nu aveți nici cea mai mică idee cu privire la utilitatea lui?

— Nu! Am răspuns eu, pentru a stăvili pornirile de sinceritate care o caracterizau pe Keira.

— Fabricarea unui cerc nu e o treabă prea complicată. Să zicem că aș putea realiza lucrarea, pentru două sute de florini, ceea ce reprezintă...

Bărbatul a deschis un sertar din care a scos un mic calculator.

—... nouăzeci de euro. Scuzați-mă, dar încă nu m-am obișnuit cu această nouă monedă.

— Când este gata? L-am întrebat.

— Mai întâi, am de terminat reparația ceasului la care lucram când ați venit dumneavoastră. Trebuie pus la loc, pe frontonul unei biserici, iar preotul mă sună aproape zilnic, ca să afle cum stau. Pe lângă el, mai am de reparat încă trei ceasuri de mână vechi. M-aș putea ocupa de obiectul dumneavoastră pe la sfârșitul lunii. Vă convine?

— O mie de florini, dacă vă apucați imediat de el! A spus Ivory.

— Sunteți chiar atât de grăbit? L-a întrebat artizanalul.

— Mai mult: dacă cercul este gata diseară, dublez suma, i-a răspuns Ivory.

— Nu, o mie de florini sunt absolut suficienți. Și, pe urmă, am rămas atât de rău în urmă cu lucrul, încât o zi în plus sau în minus... Veniți pe la ora șase.

— Am prefera să așteptăm aici, dacă nu vedeți vreun inconvenient.

— Măi să fie! Dacă nu mă deranjați de la lucru, de ce nu? La urma urmei, puțină tovărășie nu-mi poate face nici un rău.

Bătrânul meșter s-a pus imediat pe treabă. Și-a deschis sertarele, unul după altul, și a ales o tija de alamă care părea să-i convină. A studiat-o cu atenție, i-a comparat lățimea cu grosimea muchiei fragmentelor și ne-a anunțat că se potrivește. A pus tija pe bancul de lucru și a început s-o fasoneze. Cu ajutorul unei rulete, i-a crestat o brazdă pe una dintre fețe și, când a întors tija, ne-a arătat nervura formată pe cealaltă parte. Dexteritatea lui ne fascinasă pe toți trei. Artizanalul a verificat dacă tija se ajustează bine în șanțulețul de pe fragmente, a trecut din nou cu ruleta, mișcând-o înainte și înapoi, pentru a adânci urma trasată, și a luat un șablon legat cu un lăntișor. Cu ajutorul unui ciocănel mic de tot, a început să curbeze tija de alamă în jurul șablonului.

— Sunteți chiar urmașul lui Habermel? L-a întrebat Keira.

Bărbatul a ridicat capul și i-a zâmbit.

— Asta ar schimba ceva? A întrebat-o el.

— Nu, dar toate aparatele astea vechi din atelierul dumneavoastră...

— Dacă vreți să vă termin cercul, ar trebui să mă lăsați să-mi văd de lucru. După aceea, o să avem tot timpul să vorbim despre strămoșii mei.

Am rămas într-un colț, fără să scoatem o vorbă, mulțumindu-ne să-l urmărim pe artizanalul a cărui îndemănare ne fermeca. El a stat aplecat, timp de două ore, asupra bancului de lucru. În mâinile lui, uneltele se mișcau cu atâta precizie, de parcă ar fi fost instrumentele unui chirurg. Deodată, meșterul și-a răsucit taburetul și s-a întors spre noi.

— Cred că am terminat, ne-a anunțat el. Vreți să vă apropiați?

Ne-am aplecat și noi asupra bancului de lucru. Cercul era perfect.

Meșterul l-a lustruit cu o perie metalică, pusă în mișcare de un motoraș, și l-a șters cu o cârpă moale.

— Să vedem dacă obiectele dumneavoastră intră în el, a spus, luând primul fragment.

După aceea, l-a așezat pe el doilea și, apoi, pe al treilea.

— Este absolut evident că lipsește unul, dar am modelat cercul astfel încât cele trei fragmente să rămână solidare, cu condiția să nu le zgâlțâiți prea tare, bineînțeles.

— Da, lipsește unul, i-am răspuns, ascunzându-mi cu greu dezamăgirea. Contrar așteptărilor mele, nu se produsese nici un fenomen electric.

— Ce păcat, a continuat artizanul, mi-ar fi plăcut cu adevărat să văd aparatul complet. Este vorba chiar despre un soi de astrolab, nu?

— Exact, i-a răspuns Ivory, mințind cu nerușinare.

Bătrânul profesor a pus cinci sute de euro pe bancul de lucru al ceasornicarului și i-a mulțumit.

— După părerea dumneavoastră, cine l-a fabricat? A întrebat artizanul. Eu nu țin minte să mai fi văzut așa ceva.

— Ați făcut o treabă minunată, i-a răspuns Ivory. Aveți niște mâini de aur, am să vă recomand negreșit prietenilor mei care vor avea de restaurat vreun obiect prețios.

— Dacă nu sunt la fel de nerăbdători ca dumneavoastră, sunt bine-veniți, i-a spus ceasornicarul, în timp ce ne conducea spre ușa atelierului.

— Și acum, ni s-a adresat Ivory, când am ieșit în stradă, mai aveți vreo idee pentru care să-mi cheltuiesc banii? Eu n-am văzut nimic transcendent până acum!

— Avem nevoie de un laser, l-am anunțat. Un laser îndeajuns de puternic ca să reîncarce toate fragmentele cu energia care le este necesară pentru a proiecta harta. Cine știe dacă imaginea care va apărea, mulțumită celui de-al treilea fragment, nu ne va dezvălui ceva important.

— Un laser de mare putere... Numai atât? Și unde vreți să-l găsim? A întrebat Ivory, exasperat.

Wim, care nu scosese un cuvânt toată după-amiaza, a făcut un pas înainte.

— Este unul la Universitatea Virje – la LCVU – împărțit de departamentele de fizică, astronomie și chimie.

— LCVU? A întrebat Ivory.

— Laser Center of Virje University, i-a răspuns Wim. Profesorul Hogervorst este creatorul lui. Eu mi-am făcut studiile la această universitate și l-am cunoscut bine pe Hogervorst. A ieșit la pensie, dar pot să dau de el. Îl voi ruga să ne faciliteze accesul la instalațiile din campus.

— Ei bine, ce mai aștepți? L-a întrebat Ivory.

Wim și-a scos un carnetel din buzunar și a început să-l răsfoiască nervos.

— N-am numărul lui, însă am să sun la universitate. Sunt sigur că ei știu cum să-l contacteze.

A rămas vreo jumătate de oră la telefon, sunând, în diverse locuri, după profesorul Hogervorst. Apoi s-a întors spre noi cu un aer dezamăgit.

— Am reușit să-i gădesc numărul de acasă. N-a fost prea simplu. Din păcate, asistentul lui nu mi l-a putut da la telefon; Hogervorst e în Argentina, invitat la un congres, și nu se întoarce decât la începutul săptămânii viitoare.

Ceea ce a mers o dată, are toate șansele să mai meargă și a doua oară. Mi-am amintit de stratagema la care a recurs Walter în Creta, atunci când am vrut să ajungem la un echipament de același gen. Se recomandase ca membru al Academiei. Am luat celularul lui Ivory și mi-am sunat imediat amicul. El mi-a răspuns cu un glas lugubru.

— Ce s-a întâmplat? L-am întrebat eu.

— Nimic!

— Ba da, îmi dau seama prea bine că e ceva care nu merge! Walter, ce ai?

— Nimic, ți-am spus doar.

— Îmi permit să insist. Nu pari deloc în apele tale.

— M-ai sunat ca să-mi vorbești despre înot?

— Walter, nu fi copil. Tu nu te porți ca de obicei. Ai băut?

— Ei, și? Am dreptul să fac ce vreau, nu?

— E șapte seara, unde ești?

— În biroul meu!

— Și te-ai făcut criță la birou?

— Nu sunt criță, sunt doar nițel cherchelit. Of! Și nu-mi începe cu lecțiile tale de morală, că nu-s în stare să le ascult.

— N-aveam intenția să-ți fac morală, dar nu închid până nu-mi spui ce ai pățit!

S-a așternut tăcerea. În receptor, auzeam respirația lui Walter și, deodată, mi s-a părut că disting un plânset înăbușit.

— Walter, plângi?

— Și ce-ți pasă ție? Aș vrea să nu te fi întâlnit niciodată.

Nu știam ce anume îl adusese pe Walter într-un asemenea hal, dar observația lui m-a mâhnit nespus de mult. O nouă tăcere, un nou suspin. De data asta, Walter și-a suflat nasul cu zgomot.

— Îmi pare foarte rău, n-am vrut să spun asta.

— Dar ai spus-o. Ce ți-am făcut eu ca să fii atât de pornit împotriva mea?

— Tu, tu, tu, întotdeauna, numai tu! Toată ziua, Walter în sus, Walter în jos, sunt sigur că și acum m-ai sunat tot pentru că ai nevoie de un serviciu. Să nu-mi spui că voiai, pur și simplu, să afli ce mai fac!

— Totuși, de la începutul convorbirii, asta încerc să fac, dar degeaba!

A treia tăcere. Walter cugeta.

— E adevărat, a oftat el.

— Ai de gând să-mi spui odată ce te-a supărat așa?

Pierzându-și răbdarea, Ivory începuse să-mi facă semne. M-am îndepărtat și l-am lăsat în compania Keirei și a lui Wim.

— Mătușa ta a plecat înapoi, la Hydra. Nu m-am mai simțit niciodată în viața mea atât de singur, mi-a mărturisit Walter, cu un nou suspin.

— Ați avut un weekend plăcut? L-am întrebat, rugându-mă la Dumnezeu să fi fost, într-adevăr, așa.

— Chiar mai mult decât atât, fiecare moment a fost idilic. Ne-am simțit într-un acord desăvârșit.

— Păi, atunci, ar trebui să fii nebun de fericire. Zău dacă înțeleg!

— Îmi lipsește, Adrian. Nici nu-ți închipui cât îmi lipsește. N-am mai trăit niciodată ceva asemănător. Până s-o întâlnesc pe Elena, viața mea sentimentală era un pustiu semănat, pe ici, pe colo, cu câte o oază care, până la urmă, se dovedea a fi un miraj. Dar, cu ea, totul e adevărat, totul există.

— N-o să-i spun Elenei că ai comparat-o cu un pâlci de palmieri. Rămâne între noi. Promit.

Gluma asta probabil că l-o fi făcut să zâmbească. Simțeam, de acum, că dispoziția i se schimbase.

— Când trebuie să vă revedeți?

— N-am stabilit nimic, mătușa ta era teribil de tulburată când am condus-o la aeroport. Pe autostradă, cred că a plâns. Tu știi cât e de pudică: tot drumul, s-a uitat pe geam. Cu toate astea, vedeam prea bine că are inima grea.

— Și n-ați fixat o dată la care să vă întâlniți din nou?

— Nu, înainte să se urce în avion, mi-a spus că povestea noastră nu este rezonabilă. A mai adăugat că viața ei este alături de mama ta, la Hydra, unde are și magazinul, iar eu am viața mea la Londra, în biroul ăla sinistru, de la Academie. Ne despart două mii cinci sute de kilometri.

— Aoleu, Walter, tocmai tu, care mă tratai pe mine de împiedicat! Vasăzică, n-ai înțeles ce înseamnă vorbele ei?

— Că preferă să pună capăt poveștii noastre și să nu mă mai vadă niciodată, a spus Walter, hohotind de plâns.

Am lăsat să treacă furtuna; ca să-i vorbesc, l-am așteptat să se calmeze.

— Ba deloc! Mai că am țipat în receptor, ca să mă audă.

— Cum adică „ba deloc”?

— Este exact pe dos. Cuvintele ei însemnau: „Grăbește-te și vino după mine, pe insulă; o să te aștept în fiecare dimineață, la ora când intră în port primul vapor”.

A patra tăcere, dacă am socotit bine.

— Ești sigur? M-a întrebat Walter.

— Categorie.

— Cum așa?

— După câte știu, Elena e mătușa mea, nu a ta!

— Slavă Domnului! Chiar dacă aș înnebuni de dragoste, totuși n-aș putea flirta niciodată cu mătușă-mea, ar fi absolut indecent.

— Se înțelege de la sine!

— Adrian, ce trebuie să fac?

— Să-ți vinzi mașina și să-ți iei un bilet de avion pentru Hydra.

— Da' ce idee genială! A exclamat Walter, care își regăsise glasul pe care i-l cunoșteam.

— Mulțumesc, Walter.

— Acum închid, mă duc acasă, îmi pun deșteptătorul să sune la ora șapte și, mâine, mă duc la garajul de unde am luat mașina. De acolo, plec imediat la agenția de voiaj.

— Înainte de asta, aș vrea să-ți cer o mică favoare, Walter.

— Tot ce dorești.

— Îți mai amintești de mica noastră escapadă din Creta?

— Dacă-mi amintesc? Ce frumusețe de galop! Când mă gândesc, și acum mă apucă râsul. Dacă ți-ai fi văzut mutra, în momentul când l-am pus la pământ pe paznic...

— Eu sunt la Amsterdam și am nevoie să ajung la o instalație ca aia din Creta. Cea care mă interesează acum se află în campusul Universității Virje. Crezi că m-ai putea ajuta să pătrund acolo?

Ultima tăcere... Walter continua să cugete.

— Sună-mă după o jumătate de oră. O să văd ce pot face.

M-am întors lângă Keira. Ivory ne-a propus să cinăm la hotel. I-a mulțumit lui Wim pentru ajutor și i-a dat liber pentru restul serii. Keira a vrut să afle ce mai face Walter. I-am răspuns că e bine, foarte bine. În timpul mesei, i-am părăsit și am urcat în camera noastră. Telefonul lui Walter era ocupat. L-am sunat de mai multe ori; în cele din urmă, a răspuns.

— Mâine, la 9:30, aveți întâlnire în De Boelelaan, numărul 1081, la Amsterdam. Să fiți punctuali. Puteți folosi laserul timp de o oră, nici un minut în plus.

— Cum ai înfăptuit o asemenea minune?

— N-ai să mă crezi!

— Spune totuși!

— Am sunat la Universitatea Virje, am cerut să vorbesc cu responsabilul care asigură permanența și m-am dat drept președintele Academiei noastre. I-am spus că am nevoie să vorbesc urgent cu directorul lor general, pe care să-l deranjeze chiar și acasă, iar acesta din urmă să mă sune cât mai rapid. I-am dat numărul de la Academie, ca să se convingă că nu e o glumă, și numărul din biroul meu, ca să-i răspund eu însumi. Directorul facultății din Amsterdam, un profesor pe nume Ubach, a luat legătura cu mine, un sfert de oră mai târziu. I-am mulțumit călduros pentru că mă sunase la o oră atât de înaintată și l-am anunțat că doi dintre cei mai distinși savanți ai noștri se aflau chiar în acest moment în Olanda, că erau pe punctul de a încheia niște lucrări demne de Premiul Nobel și că aveau nevoie să folosească laserul lui, pentru a verifica o serie de parametri.

— Și a acceptat să ne primească?

— Da. Am mai adăugat că, în schimbul acestui mic serviciu, academia noastră va dubla numărul de studenți olandezi pe care îi va admite, iar el a fost de acord. Nu uita că vorbea totuși cu președintele Academiei Regale de Științe! M-am distrat de minune.

— Walter, cum să-ți mulțumesc?

— Mulțumește-i, mai ales, sticlei de bourbon pe care am pupat-o în bot în seara asta! Fără ea, n-aș fi fost în stare niciodată să-mi interpretez atât de bine rolul! Adrian, ai grijă de tine și întoarce-te iute! Și tu îmi lipsești, enorm de mult.

— Iar tu mie, la fel, Walter. Oricum, mâine îmi joc ultima carte. Dacă ideea mea nu funcționează, n-avem încotro, va trebui să ne lăsăm păgubași.

— Nu vă doresc așa ceva, deși, nu-ți ascund că, uneori, mi se întâmplă să nădăjduiesc tocmai asta.

După ce am închis, m-am întors să le dau vestea cea bună Keirei și lui Ivory.

Londra.

Ashton s-a ridicat de la masă pentru a răspunde la telefonul pe care i-l anunțase majordomul. Și-a cerut scuze de la invitați și s-a retras în biroul său.

— Cum stăm? A întrebat.

— Își petrec seara împreună, la hotelul lor. Am pus un om de veghe, într-o mașină, în caz că ar mai ieși în noaptea asta, dar nu cred să mai plece. Mâine-dimineață, mă întâlnesc iar cu ei și, cum aflu mai multe, vă sun.

— Nu care cumva să-i scapi din ochi.

— Vă puteți bizui pe mine.

— Nu regret că ți-am sprijinit candidatura: în noua duminică calitate, ai făcut treabă bună chiar din prima zi.

— Mulțumesc, Sir Ashton.

— Pentru puțin, AMSTERDAM. Îți urez o seară plăcută.

Ashton a pus receptorul în furcă, a închis ușa biroului și s-a întors la invitații lui.

Universitatea Virje, Amsterdam.

Ne-am întâlnit cu Wim la ora 9:25, în fața ușii ce ducea spre LCVU. Chiar dacă toată lumea de aici vorbea curent englezește, el avea să ne fie traducător, în caz de nevoie. Am fost primiți de directorul de cercetări, în persoană. Am rămas surprins de vârsta profesorului Ubach: trebuie să fi avut cel mult patruzeci de ani. Felul atât de sincer în care mi-a strâns mâna și lipsa lui de morgă mi-au insuflat imediat un sentiment de încredere. De la începutul acestei aventuri, nu avusesem prea des ocazia să întâlnesc o persoană atât de binevoitoare. De aceea, m-am hotărât să-i mărturisesc scopul experimentului pe care speram să-l putem duce la capăt mulțumită instalației din universitate. I-am explicat fără înconjur cum doream să procedez și ce rezultat mă așteptam să obțin.

— Vorbiți serios? M-a întrebat uluit. Trebuie să mărturisesc că, dacă nu ați fi fost recomandat de președintele Academiei dumneavoastră, personal, v-aș fi luat drept un iluminat. Și, dacă ceea ce îmi povestiți se adevărește, atunci înțeleg mai bine de ce mi-a pomenit de Premiul Nobel! Veniți cu mine, laserul nostru se află în fundul clădirii.

Keira s-a uitat la mine, intrigată, iar eu i-am făcut semn să nu comenteze. Am luat-o pe un culoar lung; directorul circula prin Universitate fără ca studenții și cercetătorii să se arate din cale afară de impresionați.

— Aici e, ne-a spus, și a format codul de acces pe un tablou de lângă o ușă dublă. Ținând cont de ceea ce mi-ați spus adineauri, prefer să lucrăm în echipă restrânsă, voi acționa eu însumi laserul.

Laboratorul era atât de modern, încât ar fi pălit de invidie toate centrele de cercetări din Europa. Aparatul pus la dispoziția noastră era gigantic. Îmi imaginam cât era de puternic și abia așteptam să-l văd la treabă.

Pe axa laserului se afla o șină. Keira m-a ajutat să instalez pe un sabot cercul care ținea fragmentele la un loc.

— Ce lățime are fasciculul de care aveți nevoie? A întrebat Ubach.

— Pi înmulțit cu zece, i-am răspuns.

Profesorul s-a aplecat asupra pupitrului și a introdus valoarea pe care i-o comunicasem. Ivory stătea lângă el. Laserul a început să se rotească încet.

— Ce intensitate?

— Cea mai mare cu putință!

— Obiectul o să se spargă într-o clipă; nu cunosc nici un material care să reziste la o asemenea intensitate.

— Aveți încredere în mine!

— Ești sigur că știi ce faci? Mi-a șoptit Keira.

— Am să vă rog să veniți în spatele paravanului de protecție, ne-a ordonat Ubach.

Laserul a început să țârâie; energia furnizată de electroni stimula atomii de gaz din tubul de sticlă. Între cele două oglinzi plasate la extremitățile acestuia, fotonii au intrat în rezonanță. Procesul s-a amplificat. De acum, era doar o chestiune de secunde până când fasciculul avea să devină îndeajuns de puternic ca să traverseze peretele semitransparent al oglinzii, iar eu aveam să știu, în sfârșit, dacă mă înșelasem sau nu.

— Sunteți pregătiți? A întrebat Ubach, la fel de nerăbdător ca noi.

— Da, a răspuns Ivory. Suntem mai pregătiți ca niciodată. Nici n-aveți idee cât timp am așteptat pentru a trăi un asemenea moment.

— Stați! Am strigat. Aveți un aparat foto?

— Avem ceva mult mai bun, a răspuns Ubach. De îndată ce laserul este pus în funcțiune, șase camere înregistrează – pe un câmp de o sută optzeci de grade – tot ceea ce se petrece în fața lui. Putem începe?

Ubach a apăsat o pârghie. Din aparat, a țâșnit un fascicul de o excepțională intensitate, izbind drept în cele trei fragmente. Inelul care le încercuia a intrat în fuziune, iar fragmentele au căpătat o culoare albastră atât de vie, cum Keira și cu mine nu mai văzuserăm până atunci. Suprafața acestora a început să sclipească; în fiecare secundă, luminiscenta le creștea tot mai mult și, deodată, pe zidul din fața laserului s-au imprimat miliarde de puncte. Toți cei din laborator au recunoscut uluitoarea imensitate a bolții cerești.

Spre deosebire de prima proiecție la care asistasem, Universul ce ni se înfățișa acum a început să se rotească în spirală, retrăgându-se lent în sine. Pe soclul lor, fragmentele se învârteau cu toată viteza, în interiorul inelului.

— Este magnific! A șoptit Ubach.

— Este chiar și mai mult decât atât, i-a răspuns Ivory, cu ochii înlăcrimați.

— Dar ce este? A întrebat directorul Universității. I-am răspuns:

— Desfășurarea celor dintâi clipe ale Universului.

Dar surprizele nu se terminaseră. Intensitatea luminoasă a fragmentelor sporea, viteza de rotație creștea și ea, fără oprire. Bolta cerească se încolăcea, în continuare, până când s-a imobilizat un scurt moment. Sperasem că avea să meargă până la capătul cursei sale, înfățișându-ne imaginea primei sclipiri de stea, a timpului zero, pe care dorisem atâta să-l descopăr, însă ceea ce priveam era de o cu totul altă natură. Imaginea proiectată se mărea, acum, văzând cu ochii. Unele stele dispăreau, parcă alungate spre marginile zidului, pe măsură ce avansam. Efectul vizual era impresionant, aveam senzația că ne plimbam printre galaxii și ne apropiam de una dintre ele, pe care am și recunoscut-o.

— Am intrat în Calea noastră Lactee, le-am spus vecinilor. Iar călătoria continuă.

— Încotro? A întrebat Keira, stupefiată.

Pe soclul lor, fragmentele se roteau tot mai repede, emițând un țuit strident. Steaua spre care se focaliza acum proiecția creștea tot mai mult și mai mult. În centru, a apărut Soarele nostru, urmat de Mercur.

Rapiditatea cu care se învârteau acum fragmentele era uluitoare, cercul care le reținea se topise de mult, dar se părea că nimic nu le mai putea disocia. Culoarea li s-a schimbat, devenind indigo. Mi-am îndreptat privirea din nou spre peretele din fața noastră. Avansam neabătut spre Terra, unde puteam deja recunoaște oceanele și trei dintre continente. Proiecția se centrase asupra Africii, care creștea sub privirile noastre. Coborârea spre estul continentului african era vertiginoasă. Zgomotul strident emis de fragmentele în rotație devenise aproape insuportabil. Ivory și-a astupat urechile. Ubach rămăsese cu mâinile pe pupitru, gata să oprească totul. Kenya, Uganda, Sudan, Eritreea și Somalia dispăruseră din câmpul vizual, iar acum înaintam spre Etiopia. Rotația fragmentelor a încetinit, iar imaginea a devenit mai clară.

— Laserul nu poate fi lăsat să funcționeze la o asemenea intensitate. Trebuie să ne oprim! Ne-a implorat Ubach.

— Nu, a urlat Keira. Priviți!

În centrul imaginii, apăruse un infim punct roșu. Pe măsură ce ne apropiam, roșul devenea mereu mai viu.

— Tot ceea ce vedem este filmat? Am întrebat.

— Tot, a răspuns Ubach. Acum, pot să opresc laserul?

— Mai stați puțin, l-a implorat Keira.

Țiuitul a încetat, fragmentele s-au imobilizat. Pe perete, punctul de un roșu scâpărător devenise fix. Cadrul imaginii se stabilizase. Fără să ne mai

ceară părerea, Ubach a apăsat pârghia, iar fasciculul laserului s-a stins. Proiecția a mai persistat pe perete câteva secunde și, apoi, a dispărut.

Eram uluiți, mai ales Ubach. Ivory nu mai scotea o vorbă. Privindu-l, am avut senzația că îmbătrânise subit, și asta nu pentru că, până acum, ar fi arătat mai tânăr, ci pentru că i se schimbaseră trăsăturile.

— De treizeci de ani visam la clipa asta, îți dai seama? Mi-a spus el. Dacă ai ști câte sacrificii am făcut pentru obiectele astea! Am jertfit până și viața singurului meu prieten. Ce ciudat! Ar trebui să mă simt ușurat, eliberat ca de o povară enormă, și totuși nu este așa. Aș vrea atât de mult să am cu câțiva ani mai puțin, să mai trăiesc până la sfârșitul acestei aventuri, să știu ce reprezintă, ce ne poate dezvălui punctul roșu pe care l-am văzut. Pentru prima oară în viață, mi-e frică de moarte. Mă poți înțelege?

S-a dus să se așeze pe un scaun și a oftat, fără să aștepte răspunsul meu. M-am întors spre Keira; ea stătea în picioare, fixând peretele, a cărui suprafață devenise din nou albă.

— Ce faci? Am întrebat-o.

— Încerc să-mi reamintesc momentele pe care abia le-am trăit. Acolo, a apărut chiar Etiopia. N-am regăsit reliefurile acestei regiuni, pe care o cunosc atât de bine, dar n-am visat, era Etiopia. Ai văzut și tu același lucru, nu?

— Da, ultima imagine era focalizată pe Cornul Africii. Ai putut identifica locul indicat de punctul ăla?

— Cu prea multă certitudine, nu. Am eu o idee în cap, dar nu știu dacă îmi reprezintă propriile dorințe ori este chiar realitatea.

— O să putem descoperi la iuțeală, i-am spus, întorcându-mă spre Ubach.

Apoi, am întrebat-o pe Keira:

— Unde este Wim?

— Cred că, pentru el, emoția a fost prea puternică. Nu s-a simțit bine și a ieșit la aer.

— Puteți să ne proiectați ultimele imagini înregistrate de camerele dumneavoastră de filmat? L-am rugat pe Ubach.

— Da, bineînțeles, mi-a răspuns acesta, ridicându-se. Trebuie doar să aprind proiectorul, iar prăpăditul ăsta de aparat o să înceapă să funcționeze când o să binevoiască.

Londra

— Cum stăm?

— Tocmai am asistat, aici, la ceva, pur și simplu, incredibil, a răspuns Wim.

Și AMSTERDAM i-a făcut lui Sir Ashton o descriere exhaustivă a evenimentelor care avuseseră loc în sala ce adăpostea laserul din Universitatea Virje. I-a povestit scena în cele mai mici detalii.

— Îți trimit niște oameni. Trebuie să terminăm cât mai urgent cu toate astea, până nu e prea târziu.

— Nu, îmi pare rău, dar, atât timp cât ei se află pe teritoriul olandez, această responsabilitate îmi revine doar mie. Voi interveni chiar eu, la momentul oportun.

— AMSTERDAM, ești cam nou în funcție ca să mi te adresezi pe tonul ăsta.

— Vă rog, Sir Ashton, intenționez să-mi asum pe deplin rolul, și asta fără nici un amestec al vreunei țări prietene sau al vreunui dintre reprezentanții săi. Știți regula: uniți, dar independenți! La el acasă, fiecare își conduce afacerile cum crede de cuviință.

— Te previn, cum trec de frontiera voastră, cum iau toate măsurile care stau în puterile mele ca să-i opresc.

— Îmi închipui că vă veți feri să avertizați consiliul în această privință. Vă sunt dator, de aceea, nu vă voi denunța, dar nici nu vă voi acoperi. După cum mi-ați atras atenția, sunt prea nou în această funcție pentru a risca să mă compromit.

— Nu ți-aș cere chiar atât de mult, a răspuns, pe un ton sec, Ashton. Dar nu te juca de-a ucenicul vrăjitor cu savanții ăștia, AMSTERDAM! Nu poți să-ți închipui cât de grave ar fi consecințele dacă și-ar atinge ținta, iar ei au ajuns deja prea departe. Ce ai de gând să faci, dacă tot îi ai în mână?

— Le confisc materialul și îi expulzez în țările lor.

— Și pe Ivory? Este cu ei, nu?

— Da, v-am spus doar. Ce vreți să-i fac? Nu-i putem imputa nimic, este liber să circule cum dorește.

— Aș vrea să-ți cer un mic serviciu; ia-o ca pe o modalitate de a-mi mulțumi pentru acest post de care pari atât de încântat!

Universitatea Virje.

Ubach pusese în funcțiune aparatul de proiecție suspendat de plafon. Imaginile de înaltă rezoluție, filmate de camere, fuseseră stocate în serverul universității. Aveam de așteptat câteva ore, până când erau procesate de computer. Keira și cu mine am cerut ca eforturile acestuia să fie îndreptate spre ultima secvență pe care o văzuserăm. Degetele lui Ubach au început să alerge pe tastatură, trimițând o serie de instrucțiuni către computerul central. Procesoarele grafice aveau să-și efectueze algoritmi, timp în care noi urma să așteptăm.

— Aveți puțină răbdare, ne-a liniștit Ubach. N-o să mai dureze mult. Dimineața, sistemul este mai lent, nu suntem singurii care îl solicităm.

Lentila proiecteurului a început, în sfârșit, să se însuflețească. Pe perete, au reapărut ultimele șapte secunde din procesul pe care ni-l dezvăluiseră fragmentele.

— Opriți-vă aici, vă rog, i-a cerut Keira lui Ubach.

Imaginea de pe perete a încremenit. Mă așteptasem să-și mai piardă din claritate, cum se întâmplă întotdeauna la un stop-cadru, dar n-a fost așa. Am înțeles mai bine de ce avuseserăm de așteptat atâta timp pentru a viziona ultimele șapte secunde. Rezoluția era atât de înaltă, încât cantitatea

informațiilor de procesat trebuie să fi fost colosală. Departe de a-mi împărtăși preocupările de ordin tehnic, Keira s-a apropiat de imaginea proiectată și a început s-o cerceteze cu atenție.

— Recunosc circumvoluțiunile astea, mi-a spus ea. Linia asta care șerpuiește, forma asta care seamănă cu un cap, linia asta dreaptă, pe urmă astea patru bucle... este o parte din fluviul Omo. Sunt aproape sigură, dar e ceva care nu se potrivește. Aici, a arătat Keira spre locul în care strălucea punctul roșu.

— Ce nu este în ordine? S-a interesat Ubach.

— Dacă asta e, cu adevărat, partea din Omo la care mă gândesc eu, pe imagine, aici, în dreapta, ar trebui să fie un lac.

— Recunoști locul? Am întrebat-o.

— Evident că-l recunosc, doar am petrecut aici trei ani din viață! Locul desemnat de punctul roșu este o câmpie minusculă, înconjurată de o zonă de subarboret, la marginea fluviului Omo. Era să facem niște săpături chiar aici, dar eram prea în nord, prea departe de triunghiul Ilemi. Ce-ți spun eu acum n-are nici un sens; dacă ăsta ar fi, cu adevărat, locul la care mă gândesc, aici ar trebui să apară lacul Dipa.

— Keira, fragmentele găsite de noi nu alcătuiesc numai o hartă. Împreună, ele formează un disc ce conține, probabil, miliarde de informații, chiar dacă, din păcate pentru noi, bucata lipsă avea pe ea tocmai secvența care mă interesa cel mai mult. Dar, pentru moment, nu contează. Acest disc-memorie ne-a proiectat o reprezentare a evoluției cosmosului, începând din primele sale clipe, până în epoca în care a fost înregistrat. Poate că, în acele vremuri de mult trecute, lacul Dipa încă nu exista.

Ivory a venit lângă noi, s-a apropiat de zid și a examinat cu atenție imaginea.

— Adrian are dreptate; acum, trebuie să obținem niște coordonate precise. Aveți, prin serverele dumneavoastră, vreo hartă detaliată a Etiopiei? L-a întrebat pe Ubach.

— Presupun că pot să găsesc una pe internet și s-o descarc.

— Atunci, vă rog să o faceți. Și încercați să vedeți dacă o puteți suprapune peste imaginea asta.

Ubach s-a întors la pupitrul lui. A descărcat harta pe care era reprezentat Cornul Africii și a făcut ce-i ceruse Ivory.

— Cu excepția unei ușoare devieri a patului fluviului, hărțile corespund aproape perfect! A declarat el. Care sunt coordonatele punctului?

— 5°10'2,67 latitudine nordică și 36°10'1"74 longitudine estică.

Ivory s-a întors spre noi.

— Știți ce vă rămâne de făcut... ne-a spus el.

— Trebuie să eliberăm laboratorul, a intervenit Ubach. Ca să vă pot îndeplini cererea, am decalat deja lucrările a doi cercetători. Nu-mi pare rău, dar nu mai pot ocupa sala mult timp.

Wim a intrat în încăpere chiar în momentul când Ubach stingea totul.

— Am pierdut ceva?

— Nu, a răspuns Ivory. Tocmai ne pregăteam să plecăm.

Și, în timp ce Ubach ne conducea spre biroul său, lui Ivory i s-a făcut rău. Îl apucase un fel de amețeață. Ubach a vrut să cheme un doctor, dar Ivory l-a rugat să n-o facă. Nu exista nici un motiv de îngrijorare, doar puțină oboseală, l-a asigurat el. Ne-a rugat să fim atât de amabili și să-l conducem la hotel. Acolo, după puțină odihnă, totul avea să meargă mai bine. Wim s-a oferit imediat să ne ducă.

Ajunși la Krasnapolsky, Ivory i-a mulțumit lui Wim și l-a invitat să vină după-amiază, ca să ia ceaiul împreună cu noi. Wim a acceptat invitația și a plecat. L-am sprijinit pe Ivory până în camera lui. Keira a dat deoparte cuvertura, iar eu l-am ajutat să se întindă pe pat. Ivory și-a pus mâinile pe piept și a oftat.

— Mulțumesc, ne-a spus el.

— Lăsați-mă să chem doctorul, nu fiți încăpățânat.

— Nu, nu. Dar mi-ați putea face un alt mic serviciu?

— Da, bineînțeles, a spus Keira.

— Atunci, duceți-vă la fereastră, dați puțin perdeaua de-o parte și spuneți-mi dacă imbecilul ăla de Wim a plecat cu adevărat.

Keira m-a privit intrigată și s-a executat.

— Da, mă rog, în fața hotelului nu e nimeni.

— Dar Mercedesul negru, cu ăia doi nătărăi în el, parcat chiar în față, mai e acolo?

— Într-adevăr, văd o mașină neagră, dar, de aici, nu vă pot spune dacă este ocupată.

— Este, crede-mă! A ripostat Ivory, ridicându-se dintr-o săritură.

— Ar trebuie să rămâneți lungit...

— N-am crezut nici o clipă în răul care îl apucase pe Wim adineauri și mă îndoiesc ca el să fi crezut în răul care m-a apucat pe mine, dar asta ne lasă ceva timp.

— Eu credeam că Wim este aliatul nostru, am spus uimit.

— Era, până când a fost promovat. Din dimineața asta, nu mai vorbim despre fostul asistent al lui Vackeers, ci despre omul care l-a înlocuit: Wim este noul lor AMSTERDAM. N-am timp să vă explic toate chestiile astea. Ștergeți-o în camera voastră și faceți-vă bagajele; între timp, eu vă procur biletele. Când sunteți gata, veniți înapoi la mine. Și, dați-i zor, trebuie să părăsiți orașul înainte să se închidă capcana, dacă nu cumva o fi deja prea târziu.

— Și unde să ne ducem? Am întrebat.

— Unde să vă duceți? În Etiopia, bineînțeles!

— Nici vorbă! E prea periculos. Dacă oamenii ăștia, despre care nu vreți să ne spuneți nimic, sunt pe urmele noastre, n-am să primejduiesc iar viața Keirei! Și nu încercați să mă convingeți că lucrurile n-ar fi așa!

— La ce oră pleacă avionul? S-a interesat Keira.

— Nu mergem acolo! Am insistat.

— Promisiunea e promisiune și, dacă sperai cumva că o să uit de ea, te-ai înșelat. Hai! Să ne grăbim!

O jumătate de oră mai târziu, Ivory ne scotea prin bucătăria hotelului.

— Nu vă pierdeți timpul prin holul aeroportului. Cum treceți de controlul pașapoartelor, duceți-vă prin magazine, dar separat. Nu cred că Wim să fie atât de inteligent încât să ghicească farsa pe care i-o facem, dar nu se știe niciodată. Și promiteți-mi că o să-mi dați vești de îndată ce puteți.

Ivory mi-a înmănat un plic și m-a pus să jur că n-o să-l deschid până nu decolăm. Și, în timp ce taxiul se îndepărta, ne-a făcut un mic semn amical.

La Aeroportul Schiphol, îmbarcarea s-a desfășurat fără nici o problemă. Am urmat sfaturile lui Ivory și ne-am așezat la o masă, într-o cafenea, ca să petrecem un moment tete-a-tete. Am profitat de ocazie și i-am spus Keirei despre mica mea conversație cu profesorul Ubach. La despărțire, îi cerusem o ultimă favoare: în schimbul promisiunii de a-l informa cu privire la felul în care evoluau cercetările, să păstreze cea mai mare tăcere asupra lor, până când aveam să le prezentăm într-o comunicare. El a acceptat; totodată, avea să păstreze înregistrările făcute în laboratorul lui și să-i trimită lui Walter o copie pe disc. Înainte de plecare, îl anunțasem pe acesta din urmă să țină sub cheie coletul care avea să sosească de la Amsterdam și să nu-l deschidă, sub nici un motiv, până nu ne întorceam noi din Etiopia. Mai adăugasem că, dacă ni se întâmplă ceva, avea mână liberă, putea dispune de el cum credea de cuviință. Walter refuzase să asculte ultimele mele recomandări. „Nici nu se poate pune problema să pățiți ceva”, spusese el, trântindu-mi telefonul în nas.

În timpul zborului, Keira a fost cuprinsă de remușcări: nu vorbise cu soră-sa. I-am promis că, după ce aterizăm, o sunăm împreună.

Addis-Abeba.

Aeroportul din Addis-Abeba mișuna de lume. După ce am scăpat de formalitățile vamale, am căutat chioșcul micii companii private ale cărei servicii le mai folosisem. Un pilot a acceptat să ne ducă la Jinka, în schimbul sumei de șase sute de dolari. Keira m-a privit speriată.

— Adrian, e o nebunie! Ești lefter, să mergem pe șosea.

— În clipa când își dădea ultima suflare, într-o cameră de hotel parizian, Oscar Wilde a declarat: „Mor deasupra mijloacelor mele”. De vreme ce ne îndreptăm spre cele mai rele belele, lasă-mă să dau și eu dovadă de aceeași demnitate!

Am scos din buzunar un plic care conținea un mic teanc de bancnote verzi.

— De unde provin acești bani? A întrebat Keira.

— Sunt un cadou de la Ivory. Mi-a dat plicul înainte să ne despărțim de el.

— Și tu l-ai acceptat?

— M-a pus să-i promit că n-o să-l deschid decât după ce decolăm. Doar nu era să-l arunc pe geam, de la altitudinea de zece mii de metri...

Am părăsit Addis-Abeba la bordul unui Piper. Aparatul nu zbura prea sus. Pilotul ne-a arătat o turmă de elefanți care migra spre nord. Puțin mai departe, în mijlocul unei vaste preerii, zburdau niște girafe. După o oră, avionul a început să coboare. Pista scurtă a aerodromului din Jinka a apărut în fața noastră. Roțile avionului au ieșit din carlingă și au făcut o mică săritură când au atins solul. Aparatul s-a oprit; apoi a făcut o întoarcere, la capătul pistei. Prin hublou, am zărit o liotă de copii care alergau spre noi. Așezat pe un butoi vechi, un băiețandru mai în vârstă decât ceilalți se uita la avionul care rula spre coșmelia acoperită cu paie ce servea drept terminal aeroportuar.

— Am impresia că-l recunosc pe omulețul ăsta, i-am spus Keirei, arătându-i-l cu degetul. El m-a ajutat să te gășesc, în ziua când am venit aici să te caut.

Keira s-a plecat spre hublou. Într-o clipă, ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Eu, una, sunt sigură că-l recunosc, mi-a mărturisit ea.

Pilotul a oprit motorul. Keira a coborât cea dintâi și a început să-și croiască drum prin roiul de copii care țipau și țopăiau în jurul ei, împiedicând-o să înainteze. Băiețandru s-a dat jos de pe butoi și a plecat.

— Harry! A urlat Keira. Harry, sunt eu.

Harry s-a întors și a înmărmurit. Keira a alergat la el, și-a trecut mâna prin părul lui ciufulit și l-a strâns la piept.

— Vezi, a spus ea, plângând, m-am ținut de cuvânt.

Harry a ridicat capul.

— Da' mult ți-a mai luat!

— Am făcut și eu ce-am putut, dar, acum, sunt aici, i-a răspuns ea.

— Prietenii tăi au reconstruit totul, șantierul e mai mare decât înaintea furtunii. De data asta, o să rămâi?

— Nu știu, Harry, nu știu nimic.

— Atunci, când pleci?

— Abia am venit și tu vrei deja să plec?

Băiețandru s-a desprins din îmbrățișarea Keirei și s-a îndepărtat. Eu am șovăit o clipă, apoi am fugit după el și l-am prins.

— Ascultă-mă, omulețule, n-a trecut o zi fără ca ea să vorbească despre tine, n-a fost o noapte în care să adoarmă fără să se gândească la tine. Nu crezi că pentru asta ar merita o primire mai frumoasă din partea ta?

— Acum, ea e cu tine. Atunci, de ce s-a întors? Pentru mine sau ca să sape din nou pământul? Duceți-vă la voi acasă, eu am treabă.

— Harry, tu poți să nu mă crezi, dar Keira te iubește. Da, chiar așa. Te iubește, și nici nu știi cât de mult i-ai lipsit. Nu-i întoarce spatele. Îți cer asta ca de la bărbat la bărbat, nu o respinge.

— Lasă-l în pace, a murmurat Keira, ajungând lângă noi. Fă ce vrei tu, Harry, eu o să înțeleg. Indiferent dacă îmi porți pică sau nu, dragostea mea pentru tine nu se va schimba cu nimic.

Keira și-a luat sacul și s-a îndreptat spre coșmelia cu acoperiș de paie, fără să mai privească în urmă. Harry a șovăit o clipă, apoi s-a așezat în calea ei.

— Unde te duci?

— Habar n-am, amice, încerc să dau de Eric și de ceilalți, am nevoie de ajutorul lor.

Băiețandrul și-a băgat mâinile în buzunar și a lovit o piatră cu piciorul.

— Mda, văd, a mormăit el.

— Ce vezi?

— Că nu te poți lipsi de mine.

— Asta, băiete, o știu din ziua în care te-am întâlnit.

— Vrei să te ajut să mergi acolo, așa-i?

Keira a îngenunchat și l-a privit drept în ochi.

— Aș vrea, mai întâi, să facem pace, a spus ea, deschizându-și brațele.

Harry a ezitat un moment, apoi i-a întins mâna, dar Keira și-a ascuns-o pe a ei la spate.

— Nu, vreau să mă îmbrățișezi.

— Acum, sunt prea bătrân pentru chestii de-astea, a spus el, cât se poate de serios.

— Da, dar eu nu. Mă iei în brațe odată sau nu?

— O să mă gândesc. Până atunci, vino cu mine, trebuie să dormiți și voi undeva. Și, mâine, o să-ți dau răspunsul.

— De acord, a spus Keira.

Harry mi-a aruncat o privire sfidătoare și a luat-o înainte. Ne-am luat sacii și l-am urmat pe drumul ce ducea în sat.

Un bărbat îmbrăcat cu un maiou de corp zdrențuit ieșise în fața căscioarei lui. Își amintea de mine și îmi făcea semne largi.

— Nu știam că ești atât de popular prin partea locului, m-a luat peste picior Keira.

— Poate fiindcă, prima oară când am venit, m-am prezentat ca unul dintre prietenii tăi...

Bărbatul care ne-a primit la el ne-a oferit două rogojini pe care să dormim și ceva de mâncare. În timpul mesei, Harry a rămas în fața noastră, fără s-o scape din ochi pe Keira. Apoi s-a ridicat brusc și s-a dus spre ușă.

— Mă întorc mâine, a spus, ieșind din casă.

Keira a ieșit repede afară, eu după ea, dar băiețandrul se îndepărta deja pe drum.

— Lasă-i puțin timp, i-am spus Keirei.

— Nu prea avem, mi-a răspuns ea, intrând, cu inima grea, în colibă.

În zori, am fost trezit de zgomotul unui motor care se apropia. Am ieșit în prag. Un nor de praf preceda o mașină 4x4. Vehiculul de teren a frânat în dreptul meu și i-am recunoscut imediat pe cei doi italieni care mă ajutaseră când am venit aici prima dată.

— Ce surpriză! Dar ce vă aduce din nou pe aici? M-a întrebat cel mai mătăhălos dintre cei doi, coborând din mașină.

Tonul lui, chipurile amical, a trezit în mine o oarecare neîncredere.

— Și eu, ca dumneavoastră! I-am răspuns. Dorul după locurile astea. Dacă ai venit aici o dată, cu greu poți rezista dorinței de-a te întoarce.

Keira a venit lângă mine, pe veranda casei, și și-a pus un braț în jurul meu.

— Văd că v-ați regăsit prietena, a spus al doilea italian, înaintând spre noi. Drăguță cum este, înțeleg de ce v-ați dat atâta osteneala.

— Cine sunt tipii ăștia? Mi-a șoptit Keira. Îi cunoști?

— N-aș merge chiar până acolo. I-am întâlnit când îți căutam tabăra și mi-au dat o mână de ajutor.

— Există cineva din regiunea asta care să nu te fi ajutat să mă găsești?

— Nu-i repezi, este tot ce îți cer.

Cei doi italieni s-au apropiat.

— Nu ne invitați să intrăm? A întrebat cel mai mătăhălos. Este devreme, dar e deja al naibii de cald.

— Nu suntem la noi acasă, iar dumneavoastră nu v-ați prezentat, i-a răspuns Keira.

— El este Giovanni, iar eu sunt Marco. Acum, putem intra?

— V-am spus, nu suntem la noi acasă, a insistat Keira pe un ton prea puțin afabil.

— Ei, haide, haide, a continuat cel care își spunea Giovanni. Și cu ospitalitatea africană ce facem? Ne-ați putea oferi nițică umbră și ceva de băut. Eu mor de sete.

Bărbatul care ne găzduise în cabana lui s-a ivit în prag și ne-a poftit pe toți înăuntru. A pus patru pahare pe o ladă, ne-a servit cu cafea și s-a retras: se ducea la câmp.

Numitul Marco se zgâia la Keira într-un fel care îmi displăcea profund.

— Sunteți arheolog, dacă-mi aduc bine aminte, i s-a adresat Keirei.

— Sunteți bine informat, i-a răspuns ea. Noi avem treabă; de altfel, ar trebui să plecăm.

— Hotărât lucru, nu sunteți deloc primitoare. Ați putea fi ceva mai amabilă; la urma urmei, noi l-am ajutat pe prietenul dumneavoastră să vă găsească, acum câteva luni, nu v-a spus?

— Ba da. Toată lumea de aici l-a ajutat să mă găsească, deși nu mă pierdusem deloc. Acum, scuzați-mă că sunt atât de directă, dar trebuie, cu adevărat, să plecăm, a spus ea sec, ridicându-se.

Giovanni a sărit și i-a tăiat calea. Eu m-am vârât imediat între ei.

— La urma urmei, ce vreți de la noi?

— Nimic, doar să stăm de vorbă cu voi, atâta tot. Pe aici, nu avem prea des ocazia să întâlnim europeni.

— Acum, că am schimbat câteva vorbe, lăsați-mă să trec, a insistat Keira.

— Așezați-vă la loc! A ordonat Marco.

— N-am obiceiul să primesc ordine, i-a răspuns Keira.

— Mi-e teamă că trebuie să vă schimbați obișnuințele. Stați jos și țineți-vă gura.

De data asta, grosolănia tipului depășise orice limită. Tocmai mă pregăteam să-l iau la scărmanat, când a scos un pistol din buzunar și l-a îndreptat spre Keira.

— Nu face pe eroul, a spus, ridicând piedica armei. Stați liniștiți și n-o să se întâmple nimic. În trei ore, sosește un avion. O să ieșim toți patru din coliba asta. O să mergeți cu noi până la el, fără să faceți prostii. O să vă imbarcați frumos, iar Giovanni o să vă escorteze. Vedeți, nu-i nici o filosofie!

— Și unde merge avionul acesta? Am întrebat.

— O să vedeți la timpul potrivit. Acum, fiindcă avem de omorât câteva ore, ce-ați zice dacă ne-ați povesti ce căutați aici?

— Doi nașparlii care ne amenință cu pistolul! I-a răspuns Keira.

— Asta are caracter! A rânjit Giovanni.

— Asta” se numește Keira, i-am răspuns. Nu e cazul să fii grosolan.

Am rămas așa, uitându-ne unii la alții, timp de două ore. Giovanni se scobea în dinți cu un chibrit, Marco, impasibil, o fixa pe Keira. În depărtare, a început să se audă zgomotul unui motor. Marco s-a dus pe verandă, să vadă ce se întâmplă.

— Două mașini 4x4 vin încoace, a spus el, când s-a întors. Stăm cuminți în casă, așteptăm să treacă această caravană și câinii nu latră deloc, e clar?

Tentația mea de-a acționa era foarte puternică, dar Marco își ținea arma îndreptată spre Keira. Mașinile se apropiau tot mai mult; apoi, frânele s-au auzit scrâșnind la câțiva metri de căscioară. Motoarele s-au oprit, portierele s-au deschis. Giovanni s-a apropiat de fereastră.

— Rahat! Sunt vreo zece tipi care vin spre noi.

Marco s-a ridicat și s-a dus lângă Giovanni, țintind-o în continuare pe Keira. Ușa colibei s-a deschis brusc.

— Eric, a șoptit Keira. N-am fost niciodată mai mulțumită să te văd.

— E vreo problemă? A întrebat colegul ei.

În amintirile mele, Eric nu era așa de forțos, dar eram încântat că mă înșelasem. Am profitat de faptul că Marco se întorsese și i-am tras un picior zdravăn între picioare. De felul meu, nu sunt violent, dar, când îmi vin dracii, să te ții. Cu răsuflarea tăiată, Marco a scăpat pistolul din mână, iar Keira i l-a trimis în celălalt capăt al camerei. Giovanni n-a mai avut timp să reacționeze, fiindcă i-am trântit un pumn drept în mutră, ceea ce a fost mai dureros pentru încheietura mâinii mele decât pentru falca lui. Marco se ridica deja, dar Eric l-a înhățat de guler și l-a lipit de perete.

— De-a ce vă jucați aici? Și ce-i cu această armă de foc? A zbierat Eric.

Dar Marco nu-i putea răspunde, atâta vreme cât Eric îl strângea de grumaz; de altfel, devenea din ce în ce mai livid, așa că i-am sugerat lui Eric să nu-l mai scuture așa, ca pe un sac, și să-l lase să-și mai tragă puțin sufletul.

— Stați! O să vă explic tot, s-a rugat Giovanni. Noi lucrăm pentru guvernul italian și avem misiunea să-i ducem pe apucații ăștia la frontieră. Nu intenționăm să le facem nici un rău.

— Da' ce-avem noi de împărțit cu guvernul italian? A întrebat Keira uluită.

— N-am nici o idee, domnișoară, și nici nu mă privește. Noi am primit niște instrucțiuni aseară și nu știm nimic altceva decât ceea ce v-am spus.

— Ați făcut vreo tâmpenie în Italia? A întrebat Eric, întorcându-se spre noi.

— Da' nici măcar n-am pus piciorul în Italia, tipii ăștia ne aburesc. Și cum știm noi că sunt chiar cine pretind că ar fi?

— V-am brutalizat cumva? Credeți că am mai fi stat aici, să batem apa în piuă, dacă am fi vrut să vă lichidăm? S-a justificat Marco, printre accesele de tuse.

— Așa cum ați făcut cu căpetenia satului, pe malul lacului Turkana? Am intervenit eu.

Eric a privit, rând pe rând, la Giovanni, Marco, Keira și apoi la mine. I-a spus unui om din echipa lui să aducă niște frânghii din mașină. Tânărul s-a executat și s-a întors cu niște chingi.

— Legați-i pe ăștia doi și hai s-o întindem de aici, a ordonat Eric.

— Ascultă, Eric, s-a opus unul dintre colegi, noi suntem arheologi, nu gabori. Și dacă oamenii ăștia sunt chiar niște oficiali italieni? De ce să atragem asupra noastră niște neplăceri?

— Fii pe pace, i-am spus. Am eu grijă de asta.

Marco a încercat să se împotrivească sortii care îl aștepta, dar Keira i-a luat arma de jos și i-a înfipt-o în pânțele, spunându-i:

— Eu sunt foarte stângace cu chestiile de genul ăsta. După cum a spus și colegul meu, noi nu suntem decât niște arheologi și nu prea ne pricepem să mânuim armele de foc.

În timp ce ea ținea arma îndreptată spre cei doi agresori, Eric și cu mine i-am așezat spate în spate și le-am legat mâinile și picioarele. Keira și-a băgat revolverul sub curea, a îngenuncheat și s-a apropiat de Marco.

— Știu eu că e nasol, vă recunosc chiar și dreptul de-a mă considera o lașă, fără să v-o pot reproșa, dar „asta” are să vă mai spună o ultimă chestie...

Și Keira i-a trăsniț un dos de palmă lui Marco, de l-a dat de-a rostogolul.

— Gata, acum putem pleca.

Am ieșit din casă, gândindu-mă la bietul om care ne găzduise: când se va întoarce acasă, va găsi doi oaspeți destul de prost dispuși...

Ne-am urcat într-una din mașinile 4x4. Harry ne aștepta pe bancheta din spate.

— Vezi că ai nevoie de mine? I-a spus Keirei.

— Puteți să-i mulțumiți, el ne-a dat de veste că aveți necazuri.

— Dar cum de ți-ai dat seama? L-a întrebat Keira pe Harry.

— Am recunoscut mașina. În sat, oamenilor nu le place deloc de ei. M-am apropiat de fereastră și am văzut ce se întâmplă. Atunci, m-am dus repede să-i chem pe prietenii tăi.

— Și cum de ai ajuns într-un timp atât de scurt la săpături?

— Keira, tabăra nu e departe de aici, a răspuns Eric. După plecarea ta, noi am deplasat perimetrul săpăturilor. Dacă vrei să știi, după moartea căpeteniei din sat, nu mai eram chiar bine-veniți în Valea Omo. Și, oricum, acolo unde săpai tu, n-am găsit nimic. Așa că, lipsa de siguranță a locului și lehamitea generală ne-au împins mai la nord.

— Ah, văd că deții, cu adevărat, controlul operațiunilor.

— Sper că n-ai de gând să-mi faci morală! Știi tu oare cât timp a trecut fără să primim nici o veste de la tine?

— Te rog, Eric, nu mă lua de tâmpită; deplasând perimetrul săpăturilor, ai șters orice urmă a lucrărilor mele și ți-ai atribuit paternitatea descoperirilor.

— Nici măcar nu mi-a trecut prin minte așa ceva! Cred că tu ești aia care ai o problemă cu ego-ul, Keira, nu eu. Acum, ne explici și nouă ce aveau italienii ăia cu voi?

Pe drum, Keira i-a povestit lui Eric toate aventurile noastre de după plecarea din Etiopia. I-a istorisit despre periplul din China și despre descoperirea pe care am făcut-o în insula Narcondam, a trecut sub tăcere sejurul ei din închisoarea Garther, i-a vorbit despre cercetările făcute pe platoul Man-Pupu-Nyor și despre concluziile la care a ajuns cu privire la epopeea sumerienilor. Nu s-a oprit nici asupra neplăcerilor din ultima noapte petrecută în Transsiberian, nici asupra episodului dureros al plecării noastre din Rusia, dar i-a descris, în cele mai mici detalii, surprinzătorul spectacol la care am asistat în fața laserului de la Universitatea Virje.

Eric a oprit mașina și s-a întors spre Keira.

— Da' ce tot spui acolo? O înregistrare cu primele clipe ale Universului, care ar avea vârsta de patru sute de milioane de ani? Și mai ce? Cum poate avansa asemenea absurdități o persoană atât de instruită cum ești tu? Și, mă rog, cine ți-a înregistrat discul? Tetrapodele din Devonian? E grotesc.

Keira n-a încercat să-i aducă lui Eric argumente; privirea ei m-a determinat să nu intervin.

Am ajuns în tabără. Mă așteptam ca oamenii din echipă s-o primească pe Keira sărbătorește, fericiți de revedere, dar n-a fost deloc așa. Parcă îi mai purtau pică pentru ceea ce se întâmplase în timpul călătoriei noastre la lacul Turkana. Dar Keira era o conducătoare înnăscută. A așteptat, răbdătoare, să se termine ziua. Când arheologii și-au lăsat treburile, ea s-a ridicat și i-a cerut fostei sale echipe să se adune, deoarece avea de făcut un anunț important. Se vedea că Eric este furios din pricina acestei inițiative, dar eu m-am apropiat de urechea lui și i-am reamintit că fondurile care le permiteau tuturor să facă săpăturile din Valea Omo îi fuseseră atribuite Keirei, și nu lui. Dacă Fundația Walsh ar fi aflat că fusese îndepărtată de la munca ei de cercetare, generoșii binefăcători din comitet ar fi putut reveni asupra hotărârii de a le plăti eforturile. Eric a lăsat-o să vorbească.

Keira a așteptat până când soarele a dispărut dincolo de orizont. După ce s-a întunecat îndeajuns, a luat cele trei fragmente și le-a alipit. Imediat, acestea și-au recăpătat culoarea albăstruie care ne fermecase și în alte dați. Efectul

produs asupra arheologilor întreaga, de departe, orice explicație pe care le-ar fi putut-o da Keira. Până și Eric era tulburat. Și, în timp ce întreaga adunare murmură, a fost primul care a aplaudat.

— Este un obiect foarte frumos, a spus el. Felicitări pentru acest încântător număr de magie! Dar colega voastră încă nu v-a spus totul. Ea ar vrea să ne convingă cum că aceste jucării luminoase au patru sute de milioane de ani! Nici mai mult, nici mai puțin!

Unii au râs în zeflema, alții nu. Keira s-a urcat pe o ladă.

— Oare există cineva dintre voi care să fi văzut la mine, în trecut, vreun semn oricât de mic că aș avea idei fanteziste? Atunci când ați acceptat această misiune în inima Văii Omo, când ați fost de acord să vă părăsiți luni de zile familia și prietenii, n-ați verificat cu cine porneați la drum? Există cineva dintre voi care să fi avut îndoiele în privința mea, înainte de a lua avionul? Credeți oare că m-am întors doar ca să vă fac să pierdeți vremea și să ajung de râsul vostru? Cine v-a ales, cine v-a solicitat, dacă nu eu?

— Ce aștepți, mai exact, din partea noastră? A întrebat Wolfmayer, unul dintre arheologi.

— Acest obiect cu particularități atât de stupefiante este, de asemenea, o hartă, a continuat Keira. Știu că pare greu de crezut, dar, dacă ați fi fost martori la ceea ce am văzut noi, nu v-ați mai fi revenit din uimire. În câteva luni, am învățat să-mi repun în discuție toate certitudinile. Și ce lecție de smerenie am primit! Această hartă ne indică punctul situat la 5°10'2,67 latitudine nordică și 36°10'1"74 longitudine vestică. Nu vă cer decât să-mi acordați încrederea voastră cel mult o săptămână. Vă propun să încărcăm tot echipamentul necesar într-una din mașinile astea 4x4 și să mergem acolo mâine, ca să începem niște săpături.

— Și ce să găsim? A protestat Eric.

— Încă nu știu nimic, a mărturisit Keira.

— Poftim! Marii noastre arheologe nu-i este de-ajuns că, din cauza ei, am fost izgoniți cu toții din Valea Omo; acum, mai vrea să băgăm în mă-sa și opt zile de lucru – când numai Dumnezeu știe cât de drămuț ne este timpul – ca să ne ducem cine știe pe unde și să căutăm cine știe ce! Dar de cine ne batem joc?

— Stai puțin, Eric, a intervenit Wolfmayer. În fond, ce avem de pierdut? Săpăm de o lună și, până acum, n-am găsit nimic concludent. Pe urmă, Keira are dreptate într-o privință: ea este cea care ne-a angajat. Presupun că nu și-ar lua riscul de a se face de râs, târându-ne după ea, dacă n-ar avea niște motive puternice.

— Fie! Dar tu îi cunoști motivele alea? S-a răzvrătit Eric. Nici nu e capabilă să ne spună ce speră să găsească. Voi știți cât costă o săptămână de lucru?

— Dacă faci aluzie la salariile noastre, nu cred că suma asta ar duce pe cineva la ruină, a intrat în discuție Karvelis, alt confrate. Și, apoi, după câte știu eu, Keira este cea care se îngrijește de bani. De când a plecat, ne facem că

plouă, dar ea este inițiatoarea acestei campanii de săpături. Nu văd de ce nu i-am acorda câteva zile.

Normand, unul dintre francezii din echipă, a cerut cuvântul.

— Coordonatele pe care ni le-a comunicat Keira sunt precise. Chiar dacă am extinde caroiajul pe încă cincizeci de metri pătrați, n-am avea nevoie să demontăm instalațiile de aici. Ne-ar ajunge câteva utilaje, ceea ce ar limita considerabil impactul unei săptămâni de suspendare a lucrului asupra săpăturilor în curs.

Eric s-a aplecat spre Keira și i-a cerut să stea de vorbă cu ea mai la o parte. Amândoi s-au îndepărtat cu câțiva pași.

— Bravo, văd că ți-ai păstrat puterea de convingere, aproape că sunt gata să te urmeze. La urma urmei, de ce nu? Dar încă nu mi-am spus ultimul cuvânt. Îmi pot pune în joc demisia. Îi pot obliga să aleagă între noi doi sau, dimpotrivă, să te susțină.

— Eric, spune-mi ce vrei. Am făcut un drum lung și sunt obosită.

— Orice am găsi, dacă găsim totuși ceva, vreau să împart cu tine meritele descoperirii. În toate lunile astea lungi, când tu o duceai bine mersi, în călătorie, eu am asudat sânge; or n-am făcut atâtea sacrificii aici, ca să mă văd redus la rolul de simplu asistent. Te-am înlocuit atunci când ne-ai lăsat baltă. De la plecarea ta, eu sunt cel care și-a asumat întreaga responsabilitate. Dacă ai regăsit o echipă sudată și operațională, mie mi-o datorezi, așa că n-am să-ți permit să apari pe un teren al cărui șef eu am fost în tot acest timp, ca să mă faci ajutor de băgător de seamă.

— Tu îmi vorbeai de ego adineauri? Ești epatant, Eric. Dacă vom face o descoperire importantă, meritul îi va reveni întregii echipe, alături de care vei fi citat și tu, îți promit eu. Și îți promite și Adrian care, crede-mă, va fi contribuit la ea mai mult decât oricine altcineva de aici. Acum, că ți-am dat aceste asigurări, pot conta pe sprijinul tău?

— Opt zile, Keira. Îți dau opt zile și, dacă rezultatul va fi un fâs, îți iei băgăjelul și amicul și o tăiați de aici.

— Te las pe tine să-i spui asta lui Adrian. Sunt sigur că o să moară de plăcere...

Keira s-a întors la noi și s-a urcat din nou pe ladă.

— Locul despre care vă spuneam este situat la trei kilometri vest de lacul Dipa. Dacă pornim la drum mâine-dimineață, în zori, ajungem acolo înainte de ora prânzului. Și, imediat, putem începe lucrul. Cei care vor să mă urmeze sunt bine-veniți.

Un nou murmur a străbătut adunarea. Karvelis a ieșit cel dintâi din rând și s-a postat în fața Keirei. Alvaro, Normand și Wolfmayer l-au urmat. Keira câștigase pariul. Curând după aceea, întreaga echipă s-a adunat în jurul ei și al lui Eric, care n-o slăbea nici cu un pas.

A doua zi, înainte de răsăritul soarelui, utilajul era deja încărcat. La primele ore ale dimineții, cele două vehicule 4x4 au părăsit tabăra. Unul era condus de Keira, iar celălalt, de Eric. După un drum de trei ore, am lăsat

mașinile la marginea unei pădurici, pe care am fost nevoiți s-o traversăm cărând echipamentul în cârcă. Harry mergea în frunte, tăind, cu lovituri de macetă, crengile care ne stânjeneau înaintarea. Am vrut să-l ajut, dar, sub pretextul că m-aș putea răni, mi-a spus să-i las lui grija asta.

Ceva mai departe, în fața noastră, a apărut luminișul despre care îmi vorbise Keira: o suprafață circulară, cu diametrul de opt sute de metri, situată într-o buclă a fluviului Omo și având o formă stranie, de craniu uman.

Karvelis, cu GPS-ul în mână, ne-a condus până în centrul luminișului.

— 5°10'2,67 latitudine nordică și 36°10'1"74 longitudine estică. Am ajuns, ne-a anunțat el.

Keira a îngenunchat și a mângâiat pământul.

— Ce călătorie incredibilă, pentru ca, în cele din urmă, să ne întoarcem tot aici! Mi-a spus. Dacă ai ști ce trac am!

— Și eu, i-am mărturisit.

Alvaro și Normand începuseră să traseze perimetrul săpăturilor, în timp ce restul echipei monta corturile, la umbra unor tufișuri uriașe. Keira i s-a adresat lui Alvaro:

— E inutil să extindeți caroiajul, concentrați-vă pe o zonă de cel mult douăzeci de metri pătrați. Săpătura trebuie făcută în adâncime.

Alvaro și-a strâns sfoara, urmând instrucțiunile Keirei. Pe la sfârșitul după-amiezii, fuseseră îndepărtați trei sute de metri cubi de pământ. Pe măsură ce lucrările înaintau, vedeam apărând o groapă. Soarele se apropia de asfințit, iar noi încă nu găsiserăm nimic. Din cauza întunericii, am oprit lucrul. A doua zi, devreme, l-am reluat.

La ora unsprezece, Keira a început să dea semne de nervozitate. M-am apropiat de ea.

— Mai avem înaintea noastră încă o săptămână.

— Adrian, nu cred că problema care se pune sunt zilele. Avem coordonate foarte precise; ele sunt corecte sau false, aici nu încap jumătățile de măsură. Și, pe urmă, utilajul de care dispunem nu ne permite să excavăm la o adâncime mai mare de zece metri.

— Unde suntem?

— La jumătatea drumului.

— Atunci, încă n-am pierdut nimic. Sunt sigur că, pe măsură ce săpăm, ne cresc și șansele.

— Dacă m-am înșelat, am pierdut totul, a oftat Keira.

— În ziua când mașina ni s-a prăvălit în apele Fluviului Galben, și eu credeam că am pierdut totul, i-am spus, îndepărtându-mă.

După-amiaza a trecut fără nici un alt rezultat. Keira se dusesese să se mai odihnească nițel, la umbra tufelor de ierburi. La ora 16:00, Alvaro, care dispăruse de o bună bucată de vreme în adâncul gropii pe care o săpa fără să se oprească, a scos un urlet de s-a auzit în toată tabăra. După câteva clipe, a răcnit și Karvelis. Keira s-a ridicat și a încremenit, ca tetanizată.

Am văzut-o, apoi, înaintând încet prin luminiș. Alvaro și-a arătat capul la marginea gropii. Zâmbea cum n-am mai văzut niciodată un bărbat să zâmbească. Keira și-a iuțit pașii, începând să alerge, până când un glăscior a chemat-o la ordine.

— De câte ori nu ni s-a spus să nu alergăm pe terenul săpăturilor? A muștrat-o Harry, ajungând lângă ea.

A luat-o de mână și a tras-o spre marginea gropii, unde se adunase toată echipa. În fundul săpăturii, Alvaro și Karvelis găsiseră niște oseminte. Oasele fosilizate alcătuiau o siluetă umană: echipa descoperise un schelet aproape intact.

Keira s-a dus lângă colegii ei și s-a așezat în genunchi. Osemintele se vedeau clar din pământul care le înconjura. De acum, aveau să mai treacă multe ore până să fie eliberat, din îmbrățișarea țărâniei, cel ce zăcea acolo.

— Mi-ai dat mult de furcă, dar, până la urmă, te-am găsit, a spus Keira, mângâind cu delicatețe craniul. Mai târziu, va trebui să te botezăm, dar, în primul rând, ne vei spune cine ești și, mai ales, ce vârstă ai.

— E ceva neclar, a intervenit Alvaro. N-am mai văzut niciodată niște oseminte umane fosilizate într-o asemenea măsură. Fără să fac un joc de cuvinte nesărat, scheletul ăsta este prea evoluat pentru vârsta lui.

Am tras-o pe Keira mai departe de ceilalți.

— Crezi că este cu puțință ca promisiunea pe care ți-am făcut-o să se fi realizat, iar osemintele astea să aibă chiar vechimea pe care o presupunem noi?

— Încă nu știu nimic; pare atât de improbabil, și totuși... Doar niște analize aprofundate ne vor permite să aflăm dacă un asemenea vis a putut deveni realitate. Dar pot să te asigur că, dacă lucrurile stau chiar așa, asta e cea mai mare descoperire cu privire la istoria umanității, care a fost făcută vreodată.

Keira s-a întors la săpătură, lângă colegii ei. La asfințit, lucrările s-au oprit. În dimineața următoare, au fost reluate, dar nimeni nu se mai gândea să numere zilele.

Totuși nu ajunsesem încă la capătul încercărilor. A treia zi, am avut parte de o surpriză și mai mare. Zi de zi, o vedeam pe Keira lucrând din zori până-n seară cu o minuțiozitate care depășea orice închipuire. Manevrând pensula întocmai ca o pictoriță poantilistă, elibera osemintele, milimetru după milimetru, din învelișul lor de pământ. Deodată, gestul i s-a oprit brusc. Keira cunoștea rezistența aceea ușoară de la capătul instrumentului său. Mi-a explicat că nu trebuia să insiste, ci să urmărească pe contur relieful ivit, pentru a-i percepe forma. De data asta, nu reușea să identifice obiectul care se desena sub pensula atât de fină.

— E foarte straniu, mi-a spus; pare a fi ceva sferic, poate o rotulă? Dar, în mijlocul toracelui? E cel puțin uimitor...

Căldura era insuportabilă. Din când în când, o picătură de sudoare, care i se prelingea pe frunte, uda praful de pe jos și, atunci, o auzeam ocărând.

Alvaro își terminase pauza. I-a propus să treacă în locul ei. Epuizată, Keira i l-a cedat, rugându-l să lucreze cu cât mai multe precauții.

— Vino, mi-a spus ea. Apa nu e departe, trebuie doar să traversăm păduricea. Am nevoie de o baie.

Malul fluviului Omo era nisipos. Keira s-a dezbrăcat și a plonjat fără să mă aștepte. Mi-am scos la iuțea hainele, m-am aruncat după ea și am luat-o în brațe.

— Peisajul este destul de romantic și se pretează numai bine la zbuguiala unor îndrăgostiți. Nu că mi-ar lipsi dorința, dar, dacă te mai zbânțui așa, nu vom întârzia să primim o vizită.

— Ce gen de vizită?

— Genul „crocodil înfometat”. Vino, nu trebuie să mai zăbovim în apă; voiam doar să mă răcoresc. Hai să ne uscăm pe mal și să ne întoarcem la săpături.

N-am aflat niciodată dacă povestea ei cu aligatori era adevărată sau doar un pretext delicat pentru a se întoarce la lucrările care o obsedau mai presus de orice. Când am ajuns la groapă, Alvaro ne aștepta sau, mai degrabă, o aștepta pe Keira.

— Ce dezgropăm noi, aici? A întrebat-o cu glasul scăzut, ca să nu-l audă ceilalți. Ai vreo idee?

— De ce faci mutra asta? Pari îngrijorat.

— Din cauza ăsteia, i-a răspuns Alvaro, întinzându-i ceva care semăna cu o mingiuță sau cu o bilă mare, din agat.

— Asta e chestia la care lucram înainte de a mă duce la scăldat? L-a întrebat Keira.

— Am găsit-o la zece centimetri de primele vertebre dorsale.

Keira a luat bila în mână și a șters-o de praf.

— Dă-mi puțină apă, a cerut ea, intrigată.

Alvaro a scos dopul ploștii sale.

— Stai, vino încoace, hai să ieșim din groapă.

— O să ne vadă toată lumea..., a șoptit Alvaro.

Keira a sărit afară, ascunzând bila în pumn. Alvaro a urmat-o.

— Toarnă ușor, i-a recomandat ea.

Nimeni nu le dădea atenție. De la depărtare, păreau doi colegi care se spală pe mâini.

Keira freca bila cu mare grijă, dezlipind sedimentele care o acopereau.

— Încă puțin, i-a cerut ea lui Alvaro.

— Ce drăcie o mai fi și asta? A întrebat arheologul, la fel de tulburat ca ea.

— Să coborâm din nou.

La adăpost de priviri, Keira a șters suprafața bilei și a privit-o mai de aproape.

— Este translucidă, are ceva înăuntru, a șoptit ea.

— Dă-mi să văd! A rugat-o Alvaro.

A luat bila în mână și a pus-o în bătaia soarelui.

— Uite, se distinge mai bine, parcă ar fi un fel de rășină, a constatat el. Crezi că era un pandantiv? Sunt complet dezorientat, n-am mai văzut niciodată așa ceva. Doamne Sfinte, Keira, ce vârstă are scheletul ăsta?

Keira a luat înapoi obiectul și a imitat gestul lui Alvaro.

— Poate că acest obiect ne va da răspunsul la întrebarea ta, i-a zâmbit ea confratelui său. Îți amintești de sanctuarul San Gennaro?

— Mai împrăpătează-mi, te rog, memoria, a rugat-o Alvaro.

— Sfântul Gennaro a fost episcop de Benevento și a murit, ca martir, în anul 300 și ceva, lângă Pozzuoli, pe timpul mării persecuții dezlănțuite de Dioclețian. Te scutesc de celelalte detalii care alimentează legenda acestui sfânt. Gennaro a fost condamnat la moarte de către Timoteu, proconsulul Campaniei. După ce a scăpat neatins de pe rug și după ce leii au refuzat să-l devoreze, a fost decapitat. Călăul i-a tăiat capul și un deget. Așa cum cereau uzanțele epocii, o femeie din familia lui i-a adunat sângele, cu care a umplut cele două mici vase ce-i serviseră la ultima slujbă. Corpul acestui sfânt era mutat deseori. La începutul secolului al IV-lea, când moaștele episcopului au ajuns la Antignano, ruda care păstrase fiolele le-a apropiat de rămășițele acestuia. Sângele uscat din recipiente s-a lichefiat. Fenomenul s-a repetat în 1492, când corpul a fost readus la Duomo San Gennaro, capela care i-a fost dedicată. De atunci, lichefierea sângelui său face obiectul unei ceremonii anuale, care se desfășoară în prezența arhiepiscopului de Napoli. În acea zi, napolitanii comemorează, în toată lumea, martiriul lui San Gennaro. Sângele uscat, păstrat în două fiole ermetice, este înfățișat miilor de credincioși. Aceștia privesc relicva sacră, care se lichefiază, iar uneori intră chiar și în fierbere.

— De unde știi asta? Am întrebat-o pe Keira.

— În timp ce tu îl citeai pe Shakespeare, eu îl citeam pe Alexandre Dumas.

— Și, la fel ca în cazul lui San Gennaro, această bilă translucidă să conțină oare sângele celui ce se odihnește aici?

— Este posibil ca materia roșie solidificată, pe care o vedem în interiorul bilei, să fie sânge. Iar dacă lucrurile ar sta chiar așa, am avea de-a face, în cazul de față, cu un miracol. Am putea afla aproape totul despre viața acestui om, vârsta lui, particularitățile lui biologice. Dacă i-am putea face ADN-ul să vorbească, n-ar mai păstra nici un secret față de noi. Acum, trebuie să ducem acest obiect într-un loc sigur și să-i analizăm conținutul într-un laborator specializat.

— Cui ai de gând să-i încredințezi această misiune? Am întrebat-o.

Keira mi-a aruncat o privire intensă, care îi dezvăluia intențiile.

— Nu fără tine! I-am răspuns, chiar înainte să deschidă gura. Nici nu se pune problema.

— Adrian, lui Eric nu i-o pot încredința și, dacă mi-aș părăsi pentru a doua oară colegii, ei nu mi-ar ierta-o.

— Mă doare în cot de colegii tăi, de cercetările tale, de schelet și chiar de bila asta! Dacă ai păți ceva, nici eu nu ți-aș ierta-o! De aici, nu plec fără tine! Nici chiar pentru cea mai importantă descoperire științifică din lume!

— Adrian, te rog!

— Ascultă-mă bine, Keira! Ceea ce am eu de spus îmi cere un efort imens și n-am să mă mai repet. Mi-am consacrat cea mai mare parte din viață scrutării galaxiilor, căutării unor urme infime lăsate de primele clipe ale Universului. Credeam că sunt cel mai bun din domeniul meu, cel mai avangardist, cel mai îndrăzneț, mă socoteam cel mai tare din parcare și eram mândru să fiu așa. Când am crezut că te-am pierdut, am stat nopți la rând cu ochii la cer, fără să-mi pot aminti măcar numele unei singure stele. Mă doare-n cot de vârsta acestui schelet, mi se rupe de ceea ce ne-ar putea dezvălui el despre specia umană; că are o sută de ani sau că are patru sute de milioane, mie mi-e perfect egal, dacă tu nu mai ești aici.

Uitasem cu desăvârșire de prezența lui Alvaro, care a tușit ușor, puțin cam stânjenit.

— Keira, nu vreau să mă amestec în treburile voastre, a intervenit el, dar, având în vedere descoperirea pe care tocmai ne-ai oferit-o, dacă te-ai întoarce după șase luni și ne-ai cere să facem o cursă în saci de cartofi, împrejurul lui Machu Picchu, pun pariu că toată lumea te-ar urma, în frunte cu mine.

Am simțit-o pe Keira ezitând, în timp ce privea la osemintele din groapă.

— Madre de Dios! A strigat Alvaro. După tot ce ți-a spus omul ăsta, tu preferi să-ți petreci nopțile lângă un schelet? Hai, valea de-aici și întoarce-te repede, ca să-mi spui ce conține bila asta de rășină!

Keira mi-a întins mâna, ca s-o ajut să iasă din groapă. I-a mulțumit lui Alvaro.

— Ți-am spus: valea! Cere-i lui Normand să te ducă la Jinka; poți să ai încredere în el, e discret. Celorlalți, le explic eu totul, după ce pleci.

În timp ce eu făceam bagajele, Keira s-a dus să stea de vorbă cu Normand. Din fericire, restul grupului plecase din tabără, ca să se răcorească în fluviu. Am trecut toți trei prin pădurice și, când am ajuns la mașină, Harry ne aștepta acolo, cu mâinile în sân.

— Iar aveai de gând să pleci fără să-mi spui la revedere? A spus, privind-o țintă pe Keira.

— Nu, de data asta, n-o să lipsesc decât câteva săptămâni. Mă întorc repede.

— De data asta, n-o să mă mai duc la Jinka, să te aștept. Nu te mai întorci, știu eu, i-a răspuns Harry.

— Dimpotrivă, Harry. Îți promit că n-am să te părăsesc niciodată. Data viitoare, te iau cu mine.

— N-am eu ce să fac în țara ta. Tu, care cauți întruna morți, ar trebui să știi că locul meu e acolo unde sunt înmormântați adevărații mei părinți. Pământul meu e aici. Acum, pleacă.

Keira s-a apropiat de Harry.

— Mă urăști?
— Nu, sunt trist și nu vreau să mă vezi tu că sunt trist, așa că pleacă.
— Și eu sunt tristă, Harry, trebuie să mă crezi. M-am întors o dată, o să mă întorc și a doua oară.
— Atunci, poate că o să mă duc la Jinka, dar numai din când în când.
— Îmi dai un sărut?
— Pe gură?
— Nu, Harry, nu pe gură, i-a răspuns Keira, pufnind în râs.
— Asta înseamnă că, de acum, sunt prea bătrân. Dar primesc să mă iei în brațe.

Keira l-a îmbrățișat pe Harry și l-a sărutat pe frunte, iar băiatul a luat-o la fugă spre pădure, fără să privească în urmă.

— Dacă totul merge bine, a spus Normand, ajungem la Jinka înaintea navetei poștale. Puteți să plecați cu ea; îl cunosc eu pe pilot. În felul ăsta, aterizați la Addis-Abeba tocmai la timp ca să luați avionul de Paris. Dacă nu, îl mai aveți pe cel de Frankfurt, care pleacă ultimul. Pe ăsta, sunt sigur că-l prindeți.

Pe drum, m-am întors spre Keira: mă muncea o întrebare.
— Ce-ai fi făcut dacă Alvaro nu mi-ar fi ținut partea?
— De ce mă întrebi?
— Pentru că, văzând cum te uitai ba la schelet, ba la mine, m-am întrebat care dintre noi doi îți place mai mult.
— Mă aflu în mașină; ăsta ar trebui să fie răspunsul, nu?
— Mda, am mormăit, întorcându-mi privirea spre drum.
— Ce-i cu „mda-ul” ăsta? Aveai vreo îndoială?
— Nu, nu.
— Dacă Alvaro n-ar fi intervenit, poate că aș fi făcut pe orgolioasa și aș fi rămas, dar, după zece minute de la plecarea ta, m-aș fi rugat de cineva să mă ia cu cealaltă mașină, ca să te ajung din urmă. Acum, ești mulțumit?

Paris.

Am gonit ca nebunii, ca să putem prinde avionul de Paris. Când ne-am prezentat la ghișeul Air France, imbarcarea era aproape pe sfârșite. Din fericire, rămăseseră zece locuri libere, iar o stewardesă binevoitoare a acceptat să ne treacă prin controlul de securitate, înaintea unei cozi lungi de pasageri care își așteptau rândul. Până să decoleze avionul, reușisem să dau două telefoane scurte, unul lui Walter, pe care îl deșteptasem în puterea nopții, iar celălalt lui Ivory, care nu dormea. Anunțându-le întoarcerea noastră în Europa, le-am pus, totodată, aceeași întrebare: unde puteam găsi cel mai competent laborator care făcea teste complexe de ADN?

Ivory ne-a chemat la el acasă, de îndată ce sosim. La ora șase dimineața, un taxi ne-a dus, de la Aeroportul Charles-de-Gaulle, în insula Saint-Louis. Ivory ne-a deschis în halat.

— Nu știam exact când o să ajungeți, ne-a întâmpinat el; somnul m-a furat, pe nebăgate de seamă, foarte târziu.

Ne-a invitat să-l așteptăm în salon și s-a dus în bucătărie, ca să ne facă o cafea. S-a întors cu o tavă și s-a așezat în fotoliul din fața noastră.

— Ei, ce-ați găsit în Africa? Voi sunteți de vină că n-am dormit. Mi-a fost imposibil să mai închid vreun ochi după ce m-ați sunat.

Keira a scos bila din buzunar și i-a înfățișat-o bătrânului profesor. Ivory și-a potrivit ochelarii și a examinat cu atenție.

— Este chihlimbar?

— Încă nu știu nimic, dar petele roșii din interior ar putea fi, probabil, sânge.

— Ce minunăție! Unde ați găsit-o?

— În locul pe care l-au indicat cu precizie fragmentele, i-am răspuns.

— Pe toracele unui schelet pe care l-am dezgropat, a continuat Keira.

— Dar asta e o descoperire de importanță majoră! A exclamat Ivory.

S-a dus la birou, a deschis un sertar și a scos o foaie de hârtie.

— Uite ultima traducere pe care am făcut-o după textul în limba ge'ez.

Citiți.

Am luat documentul pe care Ivory mi-l flutura pe sub nas și am citit cu voce tare:

Am disociat discul memoriilor, am încredințat magiștrilor coloniilor părțile pe care el le reunește. Sub trigoanele înstelate, să rămână tănuite umbrele infinității. Nimeni să nu știe unde se află hipogeul. Noaptea unuia este paznica originii. Nimeni să n-o deștepte; la reunirea timpurilor imagine, se va preciza încheierea ariei.

— Cred că, de acum, enigma își capătă întregul sens, nu-i așa? A spus bătrânul profesor. Mulțumită aranjamentelor lui Adrian, de la Virje, am făcut discul să vorbească, iar el ne-a indicat poziția unui mormânt.

Faimosul hipogeu, unde a fost, probabil, descoperit în mileniul al IV-lea. Cei care i-au înțeles importanța i-au disociat fragmentele și le-au dus în cele patru colțuri ale lumii.

— În ce scop? Am întrebat. Ce rost avea o asemenea călătorie?

— Păi, ca să nu găsească nimeni corpul pe care l-ați adus voi la lumina zilei, tocmai cel asupra căruia au găsit discul memoriilor. Noaptea unuia este paznica originii, a șoptit Ivory, făcând o grimasă.

Fața bătrânului devenise lividă, iar pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

— Nu vă simțiți bine? L-a întrebat Keira.

— I-am consacrat întreaga mea existență, voi l-ați găsit, în sfârșit, nimeni nu voia să mă creadă, mă simt foarte bine, în viața mea nu m-am simțit mai bine, a răspuns el, cu un rictus.

Bătrânul profesor și-a dus mâna la piept și s-a așezat din nou, alb ca hârtia, în fotoliu.

— Nu e nimic, a spus el. Doar puțină oboseală. Prin urmare, cum e?

— Ce anume? L-am întrebat.

— Măi să fie! Păi, scheletul!

— Complet fosilizat și ciudat de intact, a răspuns Keira, îngrijorată pentru starea lui Ivory.

Profesorul a gemut și s-a frânt în două.

— Eu chem Salvarea, a spus Keira.

— Nu chema pe nimeni, i-a ordonat profesorul. Vă spun eu că o să-mi treacă! Ascultați, avem foarte puțin timp. Laboratorul pe care îl căutați se găsește la Londra, v-am scris adresa pe blocnotesul care este la intrare. Fiți cu ochii în patru! Dacă află ei ce ați descoperit, n-or să vă permită să mergeți până la capăt; nu se vor da înapoi de la nimic. Îmi pare nespus de rău că v-am pus în pericol, dar e deja prea târziu.

— Cine sunt oamenii ăștia? L-am întrebat.

— Nu mai am timp să vă explic. Acum, avem de făcut ceva mai urgent. În sertarul secretérului meu aveți celălalt text. Luați-l, vă rog.

Ivory s-a prăbușit pe covor.

Keira a luat receptorul telefonului de pe măsuta joasă și a format numărul de la Salvare, dar Ivory a tras de fir și l-a smuls.

— Plecați de aici! Vă rog!

Keira a îngenunchat lângă el și i-a pus o pernă sub cap.

— Nici nu poate fi vorba să vă lăsăm așa, mă auziți?

— Te ador, ești și mai încăpățânată decât mine. N-aveți decât să lăsați ușa deschisă. Sunați la Salvare după ce plecați. Doamne, ce rău doare, a spus el, apăsându-și pieptul. Vă rog, continuați ceea ce nu mai pot face eu, veți ajunge la țintă.

— Ce țintă, Ivory?

— Scumpa mea, voi ați făcut cea mai senzațională descoperire din lume, o descoperire pentru care toți confrății vă vor gelozi. Ați găsit omul zero. L-ați găsit pe primul dintre noi, iar bila asta de sânge, pe care o aveți, va face dovada. Dar, veți vedea, dacă nu mă înșel, încă nu ați ajuns la capătul surprizelor. Al doilea text, cel din secretér, îi este deja cunoscut lui Adrian. Nu-l uitați; până la urmă, o să-l înțelegeți amândoi.

Ivory și-a pierdut cunoștința. Keira nu i-a ascultat ultimele recomandări. În timp ce eu scotoceam prin secretér, ea a chemat Salvarea, de pe mobilul meu.

Ieșind din clădire, ne făceam muștrări de conștiință.

— N-ar fi trebuit să-l lăsăm singur, acolo.

— Ne-a dat pe ușă afară...

— Ca să ne protejeze. Vino, urcăm din nou.

În depărtare, se auzea o sirenă care se apropia tot mai mult.

— Să-l ascultăm măcar de data asta, i-am spus Keirei. Hai să nu mai zăbovim.

Pe cheiul Orléans, venea un taxi. L-am oprit și i-am cerut să ne ducă la Gara de Nord. Keira s-a uitat la mine, uimită; i-am arătat foaia smulsă, chiar înainte de a pleca, din blocnotesul aflat în vestibulul lui Ivory. Adresa pe care o

notase în grabă era: Londra, British Society for Genetic Research, Hammersmith Grove, numărul 10.

Londra.

Walter, pe care îl anunțasem că sosim, a venit să ne ia de la gara St. Paneras. Ne aștepta cu mâinile la spate, jos, lângă scara rulantă.

— Parcă nu prea ești în toane bune, i-am spus când l-am văzut.

— Închipuie-ți că am dormit prost. Și te mai întrebi cine-o fi de vină!

— Îmi pare foarte rău că te-am sculat din somn.

— Voi doi nu arătați prea bine, ne-a spus la rândul lui, după ce ne-a privit cu atenție.

— Am petrecut noaptea în avion, și nici ultimele săptămâni n-au fost dintre cele mai odihnitoare. Bun, dacă am lua-o din loc? A întrebat Keira.

— Am găsit adresa pe care m-ați pus s-o caut, ne-a dat de veste Walter, conducându-ne spre taxiuri. Sper, cel puțin, că a meritat osteneala și nu mi-am stricat somnul degeaba.

— Nu mai ai mașinuța aia mică? L-am întrebat, în timp ce urcam în black-cab.

— Spre deosebire de unii, al căror nume n-am să-l pomenesc, eu ascult de sfaturile pe care mi le dau prietenii, mi-a răspuns el. Am vândut-o și, mai târziu, îți rezerv o surpriză. Pe Hammersmith Grove, numărul 10, i s-a adresat șoferului. Mergem la Societatea Engleză de Cercetări Genetice, ăsta e locul pe care îl căutați.

M-am hotărât să păstrez hârtia lui Ivory în buzunar și să nu-i povestesc despre ea lui Walter...

— Și? A întrebat el. Pot să știu și eu ce-o să facem acolo? Poate vreun test de paternitate?

Keira i-a arătat bila, pe care Walter a privit-o cu luare-aminte.

— Frumos obiect; ce e chestia asta roșie din mijlocul lui?

— Sânge, i-a răspuns Keira.

— Bleah!

Walter reușise să ne aranjeze o întâlnire cu doctorul Poincaro, șeful unității de paleo-ADN. „Academia Regală deschide multe uși, așa că de ce să nu profităm?”, ne-a spus el, poznaș. Mi-am permis să declin calitatea fiecăruia dintre voi. N-am lungit-o prea mult cu natura lucrărilor voastre, dar, ca să obțin o întrevvedere cu el, și încă într-un răstimp atât de scurt, am fost nevoit să-i dezvălui că veniți din Etiopia cu niște lucruri extraordinare, pe care trebuie să le analizați. Nu-i puteam spune mai mult, fiindcă Adrian s-a ferit să-mi dea până și cel mai mic amănunt.

— Avionul stătea să decoleze, aveam foarte puțin timp și, pe urmă, mi s-a părut că te sculasem din somn...

Walter mi-a aruncat o privire furioasă.

— Aveți de gând să-mi spuneți ce ați descoperit în Etiopia sau mă lăsați să mor prost? Cu câtă osteneală îmi dau pentru voi, am și eu dreptul să știu totuși câte ceva. Nu-s doar comisionar, șofer, factor poștal...

— Am găsit un schelet incredibil, i-a răspuns Keira, bătându-l, cu afecțiune, pe genunchi.

— Și numai pentru atât sunteți amândoi în halul ăsta? Pentru niște ciolane? Pesemne că, într-o viață anterioară, oți fi fost câini. De altfel, tu, Adrian, ai o mutră de spaniel. Nu crezi, Keira?

— Iar eu oi avea, după părerea ta, mutră de cocker? L-a amenințat ea, cu jurnalul.

— Nu-mi pune în gură vorbe pe care nu le-am rostit!

Taxiul s-a oprit în fața Societății Engleze de Cercetări Genetice. Clădirea era modernă și de o remarcabilă somptuozitate. Culoare lungi duceau spre laboratoare de analize superechipte: pipete, centrifuge, microscopie electronice, camere frigorifice... lista părea să continue la nesfârșit. În jurul acestor aparate moderne, un furnicar de cercetători în halate roșii lucra într-un calm impresionant. Poincaro ne-a dus să vizităm locurile, explicându-ne modul de funcționare a laboratorului.

— Lucrările noastre au numeroase utilizări științifice. Aristotel spunea: „Este viu ceea ce se hrănește, crește și pierde de la sine”. Noi am putea spune așa: „Este viu tot ceea ce cuprinde în sine un pachet de programe”. Un organism trebuie să fie în stare să se dezvolte, evitând dezordinea și anarhia, și, pentru a construi ceva coerent, are nevoie de un plan. Unde și-l ascunde viața pe al său? În ADN. Intrați în orice nucleu de celulă și veți găsi filamente de ADN care poartă toată informația genetică a unei specii, într-un imens mesaj codificat. ADN-ul este suportul eredității. Lansând vaste campanii de prelevări celulare, de la diverse populații de pe glob, am stabilit nebănuite linii de rudenie și am descoperit traseele marilor migrații ale umanității, de-a lungul timpului. Studiind ADN-ul a mii de indivizi, am putut decodifica procesul de evoluție ce a avut loc concomitent cu aceste migrații. ADN-ul transmite informația din generație în generație, programul evoluează și ne face să evoluăm. Noi descindem, cu toții, dintr-o singură ființă, nu-i așa? A porni înapoi, până la ea, înseamnă a descoperi sursele vieții. La inuiți, găsim legături ereditare cu popoarele din nordul Siberiei. În felul acesta, le arătăm și unora, și celorlalți de unde au pornit stră-stră-străbunicii lor... Dar noi studiem și ADN-ul insectelor și al vegetalelor. Recent, am putut face să vorbească frunzele unei magnolii cu o vechime de douăzeci de milioane de ani. Astăzi, știm să extragem ADN-ul chiar și de acolo, unde nu ne-am putea imagina că ar mai fi rămas nici măcar un picogram.

Keira a scos bila din buzunar și i-a întins-o lui Poincaro.

— Este chihlimbar? A întrebat el.

— Nu cred; mai degrabă, o rășină artificială.

— Cum adică artificială?

— E o poveste lungă. Puteți studia ce are în interior?

— Cu condiția să putem pătrunde în materia din care este alcătuit învelișul. Urmați-mă! Ne-a spus Poincaro, care se uita, din ce în ce mai intrigat, la bilă.

În laborator, domnea o penumbră roșiatică. Poincarno a aprins lumina și am auzit sfârâitul neoanelor din tavan. El s-a așezat pe un taburet și a strâns bila într-o mică menghină. A încercat să-i cresteze cu lama unui bisturiu suprafața, dar fără nici un rezultat. A dat deoparte menghina și a înlocuit-o cu un instrument având vârful de diamant, care n-a fost în stare nici măcar să zgârie bila. Schimbare de sală și de metodologie. De data asta, doctorul a atacat bila cu laserul, dar rezultatul n-a fost cu nimic mai mulțumitor.

— Bun, a spus el. La boală rea, leacuri pe măsură. Urmați-mă!

Am intrat într-un sas, unde Poincarno ne-a pus să îmbrăcăm niște combinezoane ciudate. Eram acoperiți din cap până-n picioare; nu rămăseseră pe dinafară nici ochelari, nici mănuși, nici calote, nici alte obiecte.

— Operăm pe cineva? Am întrebat din spatele măștii mele.

— Nu, dar trebuie să evităm ca eșantionul prelevat să fie contaminat fie și cu cel mai infim ADN străin, cu al dumneavoastră, de exemplu. Vom intra într-o încăpere sterilă. Poincarno s-a așezat pe un taburet, în fața unei cuve ermetice. A pus bila într-un prim compartiment al acesteia, pe care l-a închis. Apoi, și-a băgat mâinile în două manșoane de cauciuc și, după ce a curățat bila, a trecut-o în a doua cameră a cuvei, a pus-o pe un soclu și a deschis o mică valvă. Un lichid transparent a inundat compartimentul.

— Ce este? L-am întrebat.

— Azot lichid, a răspuns Keira.

— Minus 195,79° Celsius, a precizat Poincarno. Temperatura foarte scăzută a azotului lichid împiedică acțiunea enzimelor susceptibile să degradeze ADN-ul, ARN-ul sau proteinele pe care dorim să le extragem. Mănușile pe care le folosim ne izolează și ne feresc de arsuri. Cred că nu mai avem mult de așteptat până se va fisura bila.

Din păcate, nu s-a întâmplat nimic. Poincarno însă – din ce în ce mai intrigat – nu se lăsa.

— O să scad drastic temperatura, folosind heliu 3. Acest gaz îmi permite să mă apropiu de zero absolut. Dacă obiectul dumneavoastră rezistă la un asemenea șoc termic, n-am altă soluție decât să mă declar învins.

Poincarno a răsucit un mic robinet, fără să se petreacă vreun fenomen vizibil.

— Gazul nu se vede, ne-a spus el. Să așteptăm câteva secunde.

Walter, Keira și cu mine stăteam cu ochii pironiți la peretele de sticlă al cuvei, ținându-ne răsuflarea. Nu puteam accepta ideea de a rămâne neputincioși, după atâtea eforturi, în fața învelișului impenetrabil al unui recipient atât de mic. Dar, deodată, pe peretele translucid s-a ivit urma unui impact: bila purta striul unei fracturi infime. Poincarno și-a lipit ochiul de microscopul electronic și a manipulat un ac fin.

— Am prelevat eșantionul! A exclamat, întorcându-se spre noi. Vom putea face analizele. Asta ne va lua câteva ore; o să vă chem imediat ce vom avea un rezultat.

L-am lăsat în laborator și, după ce ne-am dezbrăcat de combinezoane, am ieșit din sasul steril.

I-am propus Keirei să ne ducem acasă. Ea mi-a amintit de avertismentele lui Ivory și m-a întrebat dacă era prudent s-o facem. Walter s-a oferit să ne găzduiască la el, dar aveam nevoie de un duș și de haine curate. Ne-am despărțit în stradă; Walter a luat metroul, ca să ajungă la Academie, Keira și cu mine ne-am urcat într-un taxi, în direcția Cresswell Place.

Casa era plină de praf, iar frigiderul, cât se poate de gol. Cearsăfurile din dormitor erau așa cum le lăsasem. Ne simțeam sfârșiți și, după ce am încercat să facem puțină ordine, am adormit unul în brațele celuilalt.

Ne-a trezit soneria telefonului. Am bâjbâit după aparat și am răspuns. Walter părea surescitat.

— Da' ce naiba faceți acolo?

— Închipește-ți că ne odihneam, iar tu ne-ai sculat. Suntem chit.

— Voi ați văzut cât e ceasul? Vă aștept de patruzeci și cinci de minute la laborator, așa că am făcut foarte bine că v-am sunat.

— Probabil că nu mi-am auzit mobilul. Ai vreun zor?

— Vezi bine că am! Doctorul Poincaro m-a sunat la Academie și mi-a cerut să vin urgent la laborator, dar refuză să-mi spună ceva, dacă nu sunteți și voi de față; așa că, îmbrăcați-vă și înființați-vă aici.

Walter mi-a închis telefonul în nas. Am trezit-o pe Keira și am informat-o că eram așteptați foarte urgent la laborator. Ea a sărit în pantaloni, și-a pus un pulover și, până să închid eu ferestrele, se și afla în stradă. Când am ajuns în Hammersmith Grove, se făcuse aproape șapte seara. Poincaro se plimba în sus și-n jos, pe holul pustiu al laboratorului.

— Da' mult v-a mai luat, a mormăit el. Veniți în biroul meu, trebuie să stăm de vorbă.

Ne-a poftit pe o bancă din fața unui perete alb, a tras draperiile, a stins lumina și a aprins un aparat de proiecție.

Primul diapozitiv pe care ni l-a prezentat parcă înfățișa o colonie de păianjeni adunați ciorchine pe pânza lor.

— Ceea ce am văzut este de o absolută absurditate. Trebuie să știu dacă nu cumva ați pus la cale o imensă înșelătorie sau o farsă de cel mai prost gust. Am acceptat să vă primesc azi-dimineață datorită calității dumneavoastră și în baza recomandărilor Academiei Regale, dar asta depășește orice limită și n-am să-mi pun în joc reputația doar ca să le confer o brumă de credibilitate unor impostori care mă fac să-mi pierd timpul.

Keira și cu mine nu reușeam să înțelegem deloc vehemența lui Poincaro.

— Ce ați descoperit? L-a întrebat Keira.

— Înainte de-a vă răspunde, spuneți-mi unde ați găsit bila asta de rășină și în ce împrejurări.

— În fundul unui mormânt situat la nord de Valea Omo. Stătea pe sternul unui schelet uman fosilizat.

— Imposibil, asta e o minciună!

— Ascultă, doctore, timpul meu e la fel de drămuț ca al dumitale și, dacă îți închipui că suntem niște impostori, n-ai decât! Adrian este un astrofizician al cărui renume nu mai are nevoie de confirmări; cât despre mine, am și eu unele merite, așa că, fii bun și spune-ne care sunt acuzațiile pe care ni le aduci!

— Domnișoară, chiar dacă mi-ați căptuși pereții biroului cu diplomele dumneavoastră, lucrurile tot nu s-ar schimba! Ce vedeți în această imagine? Ne-a întrebat, arătându-ne al doilea diapozitiv.

— Mitocondrii și filamente ADN.

— Da, într-adevăr; este exact așa.

— Și asta vă pune vreo problemă? Am intervenit eu.

— Acum douăzeci de ani, am reușit să prelevăm și să analizăm ADN-ul unei gărgărițe conservate în chihlimbar. Insecta provenea din Liban; a fost descoperită, așa cum era, înghițită de rășină, undeva între Jezzine și Dar el-Beida. Pasta pietrificată a păstrat-o neatinsă. Insecta avea o sută treizeci de milioane de ani. Vă închipuiți tot ceea ce am putut învăța din această descoperire care este, chiar și în ziua de azi, cea mai veche mărturie a existenței unui organism complex pe fața Pământului.

— Sunt încântat pentru dumneavoastră, dar ce ne privește pe noi? I-am spus eu.

— Adrian are dreptate, s-a băgat în vorbă și Walter. Eu încă nu văd care e problema.

— Problema, domnilor, a continuat, pe un ton sec, Poincaro, este că ADN-ul pe care mi-ați cerut să-l studiez s-ar părea că e de trei ori mai vechi, cel puțin asta ne arată spectroscopia. Ar putea avea chiar patru sute de milioane de ani!

— Dar e o descoperire fantastică, i-am spus, plin de entuziasm.

— Asta credeam și noi în după-amiaza asta, chiar dacă unii dintre confrății mei, pe care i-am chemat imediat, se îndoiau. Mitocondriile pe care le vedeți în a treia imagine sunt într-o stare atât de perfectă, încât au suscit unele întrebări. Dar, fie, să admitem că rășina asta atât de specială, pe care tot n-am putut-o identifica, le-a protejat atâta amar de vreme, lucru de care mă îndoiesc foarte tare. Acum, uitați-vă bine la diapozitivul acesta, e o mărire, la microscopul electronic, a imaginii precedente. Apropiați-vă de perete, vă rog, n-aș vrea sub nici un motiv să ratați spectacolul.

Keira, Walter și cu mine am făcut ceea ce ne-a rugat Poincaro.

— Prin urmare, ce vedeți?

— Este un cromozom X, primul om a fost o femeie! A anunțat Keira, vizibil zdruncinată.

— Da, este absolut clar că scheletul pe care l-ați găsit este, într-adevăr, al unei femei, și nu al unui bărbat; dar să nu credeți că sunt furios din cauza asta, eu nu sunt misogin.

— Mie tot nu-mi vine să cred, mi-a șoptit Keira. E fantastic, îți dai seama? Eva s-a născut înaintea lui Adam, a adăugat ea, zâmbind.

— Ego-ul bărbaților va primi o lovitură zdravănă, i-am răspuns eu.

— Aveți dreptate să glumiți, a continuat Poincaro, dar e ceva și mai nostim! Uitați-vă mai bine și spuneți-mi ce vedeți.

— Domnule doctor, n-am chef de ghicitori. Această descoperire este impresionantă; pentru mine, este încununarea unui deceniu de muncă și de sacrificii, așa că spuneți-ne ce vă supără! În felul ăsta, vom câștiga cu toții timp. Eu parcă înțelesesem că al dumneavoastră e foarte prețios.

— Domnișoară, descoperirea dumneavoastră ar fi extraordinară, dacă evoluția ar accepta principiul revenirii în urmă, dar știți la fel de bine ca mine că natura vrea să progresăm... nu să regresăm. Or cromozomii pe care îi vedem aici sunt cu mult mai sofisticăți decât ai dumneavoastră sau ai mei!

— Și decât ai mei? A întrebat Walter.

— Sunt mai evoluăți decât ai tuturor oamenilor aflați astăzi în viață.

— Ah! Ce vă face să spuneți asta? A insistat Walter.

— Pärticica de aici, pe care o numim alelă, niște gene localizate pe fiecare membru al unei perechi de cromozomi omologi. Aceștia au fost modificați genetic, și mă îndoiesc că un asemenea lucru era posibil acum patru sute de milioane de ani. Vreți să-mi explicați și mie cum ați procedat pentru a realiza farsa asta ori preferați să sesizez direct consiliul de administrație al Academiei?

Uluită, Keira s-a lăsat să cadă pe un scaun.

— În ce scop au fost modificați acești cromozomi? Am întrebat.

— Subiectul nostru de azi nu este manipularea genetică, dar am să vă răspund. Noi experimentăm acest gen de intervenție asupra cromozomilor cu scopul de a preveni bolile ereditare sau anumite cancere, precum și pentru a provoca mutații și a face față unor condiții de viață care evoluează mai rapid decât noi. Intervenția asupra genelor înseamnă, întru câtva, rectificarea algoritmului vieții, repararea unor dezordini, dintre care unele au fost provocate chiar de noi. Pe scurt, din punct de vedere medical, interesul nostru este fără limite, dar nu asta ne preocupă acum. Femeia pe care ați descoperit-o în Valea Omo nu poate să fi aparținut unui trecut îndepărtat și să aibă, totodată, în ADN-ul ei, elemente ale viitorului. Acum, spuneți-mi ce rost avea o asemenea înșelătorie! Voi doi vânați un Nobel și sperați să vă devin garant, trăgându-mă pe sfoară într-un mod atât de grosolan?

— Nu e nici o înșelătorie, a protestat Keira. Nu vă înțeleg suspiciunile, dar vă jur că noi n-am născocit nimic. Bila pe care ați analizat-o a fost scoasă din pământ alaltăieri, iar starea de fosilizare a osemintelor lângă care era nu putea fi contrafăcută. Credeți-mă! Dacă ați ști câte sacrificii am făcut ca să găsim scheletul acesta, nu v-ați mai îndoi nici o clipă de sinceritatea noastră.

— Vă dați seama ce-ar fi dacă v-aș crede? Vă imaginați toate implicațiile? A întrebat doctorul.

Poincaro își schimbase tonul și, dintr-odată, părea dispus să ne asculte. A aprins lumina și s-a așezat din nou la biroul lui.

— Asta înseamnă că Eva s-a născut înaintea lui Adam și, mai ales, că mama omenirii este cu mult mai bătrână decât ne închipuiam noi toți.

— Nu, domnișoară, nu numai asta. Dacă mitocondriile studiate au, cu adevărat, vârsta de patru sute de milioane de ani, asta presupune multe alte lucruri pe care complicele dumneavoastră, astrofizicianul, vi le-a explicat deja, de bună seamă; fiindcă îmi imaginez că, înainte de a veni aici, v-ați exersat numărul la perfecție.

— N-am făcut nimic de felul ăsta, am spus, ridicându-mă. Și despre ce teorie vorbiți?

— Ei, haide, nu mă luați drept mai ignorant decât sunt. Studiile pe care le facem în profesiile noastre concordă uneori, știți prea bine. Numeroși oameni de știință sunt pe părere că viața de pe Pământ ar putea fi rodul unui bombardament meteoritic, nu-i așa, domnule astrofizician? Iar teoria asta a început să fie susținută, cu și mai multă fermitate, de când, în coada unei comete, au fost descoperite urme de glicină²¹; cu siguranță că știți asta!

— Cum, în coada unei comete a fost găsită o plantă? A întrebat Walter, surprins.

— Nu, Walter, nu glicină de-aia. Glicina este cel mai simplu aminoacid, o moleculă esențială pentru apariția vieții. Sonda Stardust a prelevat-o din coada cometei Wild 2, atunci când aceasta a trecut la trei sute nouăzeci de milioane de kilometri de Pământ. Proteinele, care intră în alcătuirea tuturor organelor, celulelor și enzimelor organismelor vii, sunt formate din lanțuri de aminoacizi.

— Și, spre marea fericire a astrofizicienilor, această descoperire a venit să sprijine ideea că viața de pe Terra și-ar putea avea originea în spațiul cosmic, unde ar fi mai răspândită decât ne-am închipui. Nu exagerez cu nimic spunând asta, nu-i așa? Mi-a tăiat vorba Poincaro. Dar, de aici până la a voi să ne faceți să credem – prin intermediul unor mașinațiuni respingătoare – că Pământul ar fi fost populat cu ființe la fel de complexe ca noi...? Zău, asta e nebunie curată!

— Și ce ne sugerați? L-a întrebat Keira.

— V-am spus deja. Eva asta a voastră nu poate să aparțină trecutului și să fie, în același timp, purtătoare de celule modificate genetic. Numai dacă nu vreți să ne faceți cumva să înghițim gogoșa cum că primul om – în cazul de față, prima femeie – ar fi aterizat în Valea Omo, venind de pe altă planetă!

— Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, a intervenit Walter, dar, dacă i-ați fi spus străbunică-mii că o să ajungem de la Londra la Singapore în câteva ore, zburând la o înălțime de zece mii de metri, într-o cutie de conserve cu greutatea de cinci sute șazeci de tone, v-ar fi dat imediat pe mâna doctorului din satul ei, care v-ar fi băgat la balamuc în doi timpi și trei mișcări! Și nu mă refer aici nici la zborurile supersonice, nici la zborul pe Lună și, cu atât mai puțin, la sonda care s-a priceput să pescuiască aminoacizii ăia din coada unei comete, la trei sute nouăzeci de milioane de kilometri de Pământ! De ce o trebui ca tocmai oamenii cei mai savanți dintre noi să fie atât de lipsiți de imaginație?!

Walter, căruia îi sărise țandăra, se plimba de colo colo prin încăpere. În acel moment, nimeni n-ar fi îndrăznit să-l întrerupă. Brusc, s-a oprit și a întins un deget amenințător spre Poincaro.

— Voi, oamenii de știință, nu faceți altceva decât să vă băgați mereu degetul în ochi. Reconsiderați în permanență erorile egalilor voștri, asta când nu sunt chiar ale voastre; și să nu mă contraziceți, fiindcă n-am păr în cap de câte ori am făcut pe dracu-n patru ca să echilibrez bugete și să vă procur vouă banii necesari pentru a reinventa totul. Și totuși, de fiecare dată când se ivește o idee inovatoare, auzim același refren: imposibil, imposibil, imposibil! E absolut incredibil! Oare acum o sută de ani se putea gândi cineva la modificarea cromozomilor? Le-ar fi acordat cineva cel mai mic credit cercetărilor dumneavoastră, fie chiar și la începutul secolului al XX-lea? Administratorii mei, în nici un caz... Ați fi fost socotit, pur și simplu, un iluminat și nimic altceva. Doamnule doctor în inginerie genetică, eu îl cunosc pe Adrian de luni de zile și vă interzic, auziți, vă interzic să-l bănuți fie și de cea mai mică abatere. Omul ăsta care stă în fața dumneavoastră este de o cinste... vecină, uneori, cu prostia!

Poincaro ne-a privit, rând pe rând.

— Doamnule manager al Academiei de Științe, v-ați ratat cariera, ar fi trebuit să vă faceți avocat! Foarte bine, n-am să spun nimic consiliului de administrație, vom continua să studiem acest sânge. Voi confirma strict ceea ce am descoperit, atât și nimic mai mult. Raportul meu va menționa anomaliile și incoerențele pe care le va fi constatat și se va feri să emită chiar și cea mai mică ipoteză ori să sprijine vreo teorie. Sunteți liberi să publicați ce credeți de cuviință, dar vă veți asuma întreaga responsabilitate. Dacă citesc în comunicarea voastră cel mai mic cuvânt care să facă aluzie la mine sau care să mă citeze ca martor, vă voi da în judecată, este clar?

— Eu nu v-am cerut nimic de felul ăsta, i-a răspuns Keira. Dacă acceptați să certificați vârsta acestor celule, să atestați științific că au o vechime de patru sute de milioane de ani, e deja o contribuție enormă. Fiți pe pace, este mult prea devreme să ne gândim la publicarea vreunei lucrări. Să știți că suntem la fel de uluiți ca dumneavoastră de tot ceea ce am aflat și incapabili, momentan, să tragem vreo concluzie.

Poincaro ne-a condus la ușa laboratorului și ne-a promis că se va întâlni iar cu noi, peste câteva zile.

În seara aceea, ploaia cernea deasupra Londrei. Walter, Keira și cu mine ne-am pomenit pe trotuarul ud, în Hammersmith Grove. Era întuneric și frig, ziua ne istovise pe toți. Walter ne-a propus să cinăm în pub-ul din vecinătate. Ne-a fost peste mână să-l lăsăm singur.

Ne-am așezat la o masă de lângă vitrină. El ne-a pus o mie și o sută de întrebări despre călătoria noastră în Etiopia, iar Keira i-a povestit totul în cele mai mici detalii. Walter, captivat, a tresărit când ea a ajuns cu istorisirea la descoperirea scheletului. În fața unui public atât de sensibil, Keira își pregătea cu grijă efectele, iar prietenul meu s-a înfiorat de mai multe ori în cursul

povestirii. Walter avea o latură de copil mare, pe care ea i-o aprecia mult. Privindu-i în timp ce râdeau, am uitat de toate neplăcerile prin care trecusem în ultimele luni.

L-am întrebat pe Walter ce a vrut să spună adineauri, la Poincaro; dacă-mi aduc bine aminte, fraza exactă era: „Adrian este de o cinste vecină, uneori, cu prostia...”

— Am vrut să spun că tu o să plătești nota și în seara asta! A răspuns el, comandând o spumă de ciocolată. Și nu te bășica, a fost o figură de stil, folosită într-un scop nobil.

Am rugat-o pe Keira să-mi dea pandantivul ei, am scos celelalte două fragmente din buzunar și i le-am dat pe toate lui Walter.

— De ce mi le dai? Sunt ale voastre, mi-a spus el, jenat.

— Pentru că sunt de o cinste vecină, uneori, cu prostia. Dacă lucrările noastre vor ajunge să fie publicate într-un volum de ținută, în ceea ce mă privește, voi face asta în numele Academiei căreia îi aparțin și țin să-mi fii asociat. Poate că, așa, o să-ți repari, în sfârșit, acoperișul biroului. Până atunci, păstrează fragmentele la loc sigur.

Walter le-a băgat în buzunar. În privirile lui, am citit emoția.

Din această nemaipomenită aventură se născuse o dragoste așa cum nici nu bănuisem că ar putea exista și o prietenie adevărată. După ce îmi petrecusem cea mai mare parte a existenței exilat pe coclaurii cei mai neștiuți din lume, scrutând Universul pentru a găsi o stea îndepărtată, o ascultam, într-un pub din Hammersmith, pe femeia iubită, care conversa și râdea cu prietenul meu cel mai bun. Acum, în fapt de seară, îmi dădeam seama că ființele astea două, atât de apropiate de inima mea, îmi schimbaseră viața.

Fiecare dintre noi are în el ceva dintr-un Robinson așteptat de o lume nouă, pe care s-o descopere, și de un Vineri, pe care să-l întâlnească în cele din urmă.

Venise ora închiderii; noi am plecat ultimii. Tocmai atunci, trecea un taxi. I l-am lăsat lui Walter, Keira și cu mine aveam poftă să facem câțiva pași pe jos.

În urma noastră, firma pubului s-a stins. Hammersmith Grove era tăcută; în fundătură, nu se zărea nici țipenie. Gara cu același nume era la câteva străzi de aici. Cu siguranță că, prin împrejurimi, aveam să găsim noi un taxi.

Tăcerea a fost sfâșiată de zgomotul unui motor de camionetă; apoi, s-a ivit și vehiculul, din ascunzătoarea în care așteptase. Când a ajuns în dreptul nostru, s-a deschis portiera laterală, și patru bărbați cu cagulă au țâșnit afară. Nici Keira, nici eu n-am avut timp să pricepem ce ni se întâmpla. Am fost înhățați cu violență. Keira a scos un țipăt, dar era prea târziu; am fost aruncați în autoutilitară, care a demarat cu toată viteza.

Degeaba ne-am zbatut – eu reușisem să-l trântesc pe unul dintre atacatorii mei, iar Keira aproape că-i crăpase ochiul celui care încerca s-o lipească de podeaua mașinii – în cele din urmă, am fost legați fedeleș și ni s-a pus căluș în gură. Apoi, am fost legați la ochi și ni s-a dat să inhalăm un gaz

soporific. Pentru noi doi, asta a fost ultima amintire a unei seri care începuse totuși bine.

Loc necunoscut.

Când mi-am revenit, Keira stătea aplecată asupra mea. Zâmbetul îi era firav.

— Unde suntem? Am întrebat-o.

— N-am nici cea mai vagă idee.

M-am uitat în jur: patru pereți din beton, fără nici o ieșire, cu excepția unei uși blindate. Un neon difuza din plafon o lumină palidă.

— Ce s-a întâmplat? A întrebat Keira.

— N-am ascultat recomandările lui Ivory.

— Cred că am dormit mult.

— Ce te face să crezi asta?

— Barba ta, Adrian. Când am cinat cu Walter, erai proaspăt ras.

— Ai dreptate, trebuie să fim aici de multă vreme. Mi-e și foame, și sete.

— Și mie mi-e sete, a răspuns Keira. S-a dus la ușă și a bătut în ea.

— Dați-ne măcar apă! A strigat. N-am auzit nici un zgomot.

— Nu te obose. Or să vină ei, la un moment dat.

— Sau nu!

— Nu spune prostii, n-or să ne lase să crăpăm de sete și de foame în celula asta.

— N-aș vrea să te îngrijorez, dar n-am avut deloc impresia că gloanțele destinate nouă, în Transsiberian, ar fi fost de cauciuc. Dar de ce, de ce ne urăsc în halul ăsta? A gemut ea, așezându-se, din nou, pe jos.

— Din pricina descoperirii pe care ai făcut-o, Keira.

— Și cum justifică niște oseminte, oricât ar fi ele de vechi, o asemenea înverșunare?

— Dar nu este vorba de un schelet oarecare. Și nu cred că ai înțeles prea bine tulburarea lui Poincaro.

— Imbecilul ăla, care ne-a acuzat că am falsificat ADN-ul adus de noi ca să-l studieze!

— Exact cum am crezut! Nu ți-ai dat seama de importanța descoperirii tale.

— Nu e descoperirea mea, ci a noastră!

— Poincaro încerca să-ți explice dilema cu care l-au confruntat analizele. Toate organismele vii sunt compuse din celule – una singură, în cazul celor simple, sau peste zece milioane, în cazul omului – și toate celulele sunt construite după același model, pornind de la două materiale de bază: acizii nucleici și proteinele. Aceste cărămizi ce alcătuiesc organismele viului sunt, la rândul lor, rezultatul combinației chimice, în apă, a câtorva elemente: carbonul, azotul, hidrogenul și oxigenul. Iată niște certitudini în privința vieții. Dar cum a început totul? Aici, oamenii de știință au în vedere două scenarii. Primul: viața de pe Pământ a apărut după o serie de reacții complexe; al doilea: procesele generatoare de viață au fost declanșate de materiale care proveneau din spațiul

cosmic. Toate ființele vii evoluează, nu regresează. Dacă ADN-ul Evei tale etiopiene conține alele modificate genetic, corpul ei este, ca să zic așa, mai evoluat decât al nostru, ceea ce este imposibil, în afara cazului când...

— În afara cazului când ce?

— În afara cazului când Eva ta a murit pe Pământ, fără să se fi născut totuși aici...

— Așa ceva e de neconceput!

— Dacă Walter ar fi aici, l-ai înfuria.

— Adrian, eu nu mi-am petrecut zece ani din viață căutând veriga lipsă din lanțul evoluției umane pentru a ajunge, în cele din urmă, să le explic semenilor mei că primul om a venit dintr-o altă lume.

— La ora asta, undeva pe lângă Moscova, șase astronauți stau ferecați într-un cheson, pregătindu-se pentru o călătorie pe Marte. Asta nu-i vreo născocire de-a mea. La orizont, nu se află nici o rachetă; astăzi, nu vorbim decât despre un experiment, organizat de Agenția Spațială Europeană și de Institutul Rus de Cercetare a Problemelor Biomedicale, pentru a testa capacitatea omului de a călători în spațiu, pe distanțe mari. Încheierea acestui proiect, numit Marte 500, este prevăzută peste patruzeci de ani. Dar ce înseamnă patruzeci de ani în istoria omenirii? Șase astronauți vor porni spre Marte, în anul 2050, așa cum au făcut, cu o sută de ani mai devreme, primii oameni care au pășit pe Lună. Acum, imaginează-ți următorul scenariu: dacă unul dintre cei șase ar muri pe Marte, ce ar face, după părerea ta, ceilalți?

— I-ar mânca gustarea!

— Keira, te rog, fii serioasă două secunde!

— Îmi pare rău, faptul că sunt închisă într-o celulă mă face nervoasă.

— Încă un motiv ca să mă lași să-ți schimb gândurile.

— Nu știu ce ar face ăilalți. Presupun că l-ar înmormânta.

— Exact! Mă îndoiesc că ar dori să se întoarcă, aducând la bord un corp în descompunere. Prin urmare, îl înmormântează. Dar, sub praful de pe Marte, dau de gheață, ca în cazul mormintelor sumeriene de pe platoul Man-Pupu-Nyor.

— Nu chiar, m-a corectat Keira. E drept că sumerienii au fost înmormântați acolo, dar astfel de morminte de gheață sunt multe în Siberia.

— Atunci, ca în Siberia... în speranța că va veni o altă misiune, astronauții noștri îngroapă, alături de corpul tovarășului lor, o baliză și un eșantion din sângele acestuia.

— De ce?

— Din două motive distincte. Pentru ca mormântul să poată fi localizat, în ciuda furtunilor ce răvășesc zona, și pentru ca acela sau aceea care odihnește acolo să poată fi identificată cu certitudine... așa cum am făcut noi. Echipajul pleacă, așa cum au făcut și astronauții care au pășit pentru prima oară pe Lună. În ceea ce ți-am spus nu este nimic extravagant din punct de vedere științific; la urma urmei, într-un secol, n-am învățat decât să călătorim mai departe, în spațiu. Dar, între primul zbor al lui Ader, care a parcurs câțiva

metri mai sus de nivelul solului, și primul pas al lui Armstrong pe Lună, nu s-au scurs decât optzeci de ani. Progresul tehnic, cunoștințele pe care a trebuit să le dobândim, ca să trecem, de la acest mic zbor, la posibilitatea de a smulge o rachetă de mai multe tone de sub influența gravitației, sunt inimaginabile. Bun, să continuăm. Echipajul nostru s-a întors pe Pământ, iar tovarășul lor zace sub gheața de pe Marte. Universul nu se sinchisește de toate astea, el își vede de expansiunea lui, iar planetele sistemului nostru solar continuă să se învâртеască în jurul stelei lor, care le încălzește și le tot încălzește. În câteva milioane de ani, care nu înseamnă mult în istoria Universului, Marte se va încălzi, iar ghețurile subterane vor începe să se topească. Atunci, corpul congelat al astronautului nostru se va descompune. Se spune că, din câteva semințe, se naște o pădure. Ar fi fost de-ajuns ca niște fragmente de ADN aparținând corpului Evei etiopiene să se amestece cu apa, atunci când planeta noastră ieșea din perioada ei glaciară, pentru ca, pe Pământ, să înceapă procesul de însămânțare a vieții. Programul conținut de fiecare dintre celulele ei ar fi făcut restul și n-ar mai fi fost nevoie decât de încă vreo câteva sute de milioane de ani pentru ca evoluția să ducă la apariția unor ființe vii, la fel de complexe ca Eva, care a stat la originea lor... „Noaptea unuia este paznica originii”. Au existat niște oameni, înaintea noastră, care au înțeles ceea ce ți-am spus eu acum...

Neonul de deasupra noastră s-a stins. Rămăseserăm în cea mai adâncă beznă. Am luat mâna Keirei.

— Sunt aici. Nu-ți fie teamă, suntem împreună.

— Tu crezi în ceea ce mi-ai povestit, Adrian?

— Nu știu, Keira. Mă întrebi dacă un asemenea scenariu este posibil?

Răspunsul meu este „da”. Mă întrebi dacă este probabil? Având în vedere dovezile pe care le-am găsit, răspunsul este „de ce nu?”. Ca în orice anchetă sau ca în orice proiect de cercetare, trebuie să pornești de la o ipoteză. Încă din Antichitate, cei care au făcut marile descoperiri au fost întotdeauna cei care au avut umiliința de a privi lucrurile altfel. La colegiu, profesorul de științe ne spunea: „Pentru a descoperi, trebuie să ieși din propriul sistem. Din interior, nu se vede mare lucru, în orice caz, nimic din ceea ce se petrece afară”. Dacă am fi liberi și am publica astfel de concluzii în sprijinul dovezilor de care dispunem, am suscita diverse reacții, de la interes până la incredulitate; fără să mai punem la socoteală gelozia, care i-ar face pe numeroși confrăți să strige că asta este o erezie. Și totuși, sunt atâția oameni care au o religie, Keira, atâția oameni care cred în Dumnezeu, fără nici o dovadă a existenței Lui. Pornind de la ceea ce ne-au arătat fragmentele, osemintele descoperite la Dipa și extraordinarele revelații ale acestor analize ADN, avem dreptul să ne punem orice fel de întrebare cu privire la felul în care a apărut viața pe Pământ.

— Mi-e sete, Adrian.

— Și mie mi-e sete.

— Crezi că or să ne lase să murim în felul ăsta?

— N-am idee, dar chestia asta începe să se cam lungească.

— Se pare că e îngrozitor să mori de sete. După o vreme, limba începe să se umfle și te sufoci.

— Nu te gândi la asta.

— Ți pare rău?

— Că suntem închiși aici, da, însă absolut deloc pentru ceea ce am trăit împreună.

— Și totuși am găsit-o pe mama-mare a omenirii, a oftat Keira.

— Poți chiar să spui că ai găsit-o pe stră-străbunică-sa. Încă n-am avut ocazia să te felicit.

— Te iubesc, Adrian.

Am strâns-o pe Keira în brațe, i-am căutat buzele și am sărutat-o.

De la o oră la alta, eram tot mai sleiți de puteri.

— Walter trebuie să se fi alarmat.

— S-a obișnuit să ne tot vadă dispărând.

— N-am plecat niciodată fără să-l anunțăm.

— Poate că, de data asta, o să-și facă griji pentru soarta noastră.

— Nu numai el. Cercetările noastre nu vor fi fost zadarnice, știu asta, a șoptit Keira. Poincaro va continua să analizeze ADN-ul, echipa mea va aduce scheletul Evei.

— Tu chiar vrei s-o botezi așa?

— Nu, voiam s-o botez Jeanne. Walter a pus fragmentele la loc sigur, echipa de la Virje va studia înregistrarea. Ivory a deschis un drum, noi l-am urmat, alții vor continua fără noi. Mai devreme sau mai târziu, vor aduna toate piesele din acest puzzle.

Keira a tăcut.

— Nu mai spui nimic?

— Sunt atât de obosită, Adrian.

— Să nu adormi, rezistă.

— La ce bun?

Avea dreptate, era mai ușor să mori în somn.

Neonul s-a aprins din nou. N-aveam nici o idee cât timp trecuse de când ne pierduserăm cunoștința. Ochi mi se acomodau greu cu lumina.

În fața ușii, două sticle cu apă, batoane de ciocolată și biscuiți.

Am scuturat-o pe Keira, i-am umezit buzele și am legănat-o, implorând-o să deschidă ochii.

— Ai pregătit micul dejun? A murmurat ea.

— Da, cam așa ceva, dar să nu bei prea repede.

După ce și-a potolit setea, Keira s-a năpustit asupra ciocolatei; am împărțit biscuiții. Ne mai veniserăm puțin în puteri, iar obraji ei își recăpătaseră, întrucâtva, culorile.

— Crezi că s-au răzgândit?

— Știu la fel de puțin ca tine, să așteptăm.

Ușa s-a deschis. Au intrat, mai întâi, trei bărbați cu cagulă; al treilea, cu capul descoperit, îmbrăcat într-un costum de tweed foarte bine croit, s-a oprit în fața noastră.

— Sus și urmați-mă! Ne-a ordonat acesta.

Am ieșit din celulă și am luat-o pe un coridor lung.

— Aici, ne-a spus bărbatul. Astea sunt dușurile personalului. Faceți-vă toaleta, aveți nevoie. Când veți fi gata, oamenii mei vă vor escorta până la mine în birou.

— Am putea ști cu cine avem onoarea? L-am întrebat.

— Ești arogant, îmi place, a răspuns bărbatul. Mă numesc Edward Ashton. Pe curând.

Deveniserăm, din nou, aproape prezentabili. Oamenii lui Ashton ne-au escortat printr-un somptuos domeniu, situat în plină câmpie englezească. Pivnița în care fuseserăm închiși se afla la subsolul unei clădiri din apropierea unor sere întinse. Am străbătut o grădină remarcabil de bine întreținută, am urcat treptele unui peron și am fost introduși într-un salon imens, cu pereții lambrisați.

Sir Ashton ne aștepta așezat la o masă.

— Mi-ați dat mult de furcă.

— Reciproca este la fel de valabilă, i-a răspuns Keira.

— Vad că nici dumneata nu ești lipsită de umor.

— Nu găsesc nimic hazliu în tot ceea ce am avut de îndurat din cauza dumneavoastră.

— N-aveți decât să v-o reproșați vouă înșivă; cu atât mai mult, cu cât v-am trimis destule avertismente. Dar se pare că nimic nu vă putea hotărî să renunțați la cercetările voastre.

— Și de ce ar fi trebuit să renunțăm? Am întrebat.

— Dacă era după mine, n-ați mai fi ajuns să-mi puneți întrebarea asta, dar nu sunt singurul care decide.

Sir Ashton s-a ridicat și s-a dus la biroul lui. A apăsat pe un comutator și lambriurile ce ornau pereții circulari ai încăperii s-au dat deoparte, descoperind vreo cincisprezece ecrane, care s-au luminat simultan. Pe fiecare dintre ele a apărut chipul unui individ. L-am recunoscut imediat pe omul de legătură din Amsterdam. Bărbații și femeile s-au prezentat, fiecare, sub numele unui oraș: ATENA, BERLIN, BOSTON, ISTANBUL, CAIRO, MADRID, MOSCOVA, NEW DEHLI, PARIS, PEKIN, ROMA, RIO, TEL-AVIV, TOKYO.

— Da' cine sunteți dumneavoastră? A întrebat Keira.

— Reprezentanții oficiali ai fiecărei țări din care venim. Suntem însărcinați cu dosarul care vă privește.

— Ce dosar? Am întrebat, la rândul meu.

Singura femeie din această adunare ni s-a adresat cea dintâi. S-a prezentat cu numele Isabel și ne-a pus o întrebare ciudată.

— Dacă ați avea dovada că Dumnezeu nu există, sunteți siguri că oamenii ar vrea s-o vadă? Și v-ați gândit bine ce consecințe ar avea răspândirea

unei asemenea vești? Pe această planetă, două miliarde de ființe omenеști trăiesc sub pragul sărăciei. Jumătate din populația globului supraviețuiește, lipsită de orice fel de mijloace de trai. V-ați întrebat oare ce anume ține în picioare o lume atât de strâmbă, atât de dezechilibrată? Speranța! Speranța într-o forță superioară și binevoitoare, speranța într-o viață mai bună, după moarte. Puteți numi această speranță cum doriți: Dumnezeu sau credință.

— Scuzați-mă, doamnă, dar oamenii s-au tot omorât între ei în numele Domnului. Dacă li s-ar aduce dovada că Dumnezeu nu există, ar fi eliberați, odată pentru totdeauna, de ura pe care și-o poartă unii altora. Uitați-vă câți dintre noi au fost uciși de războaiele religioase, câte victime mai provoacă ele și acum, an de an, câte dictaturi se întemeiază pe religie!

— Oamenii n-au avut nevoie să creadă în Dumnezeu pentru a se omori între ei, ci pentru a supraviețui, pentru a face acele lucruri pe care le cere de la ei natura, pentru a asigura continuitatea speciei lor, a replicat Isabel.

— Animalele fac asta și fără să creadă în Dumnezeu, i-a întors-o Keira.

— Dar omul este singura ființă vie de pe acest pământ, care are conștiința propriei morți, domnișoară. Este singurul căruia îi este frică de ea. Știți de când există primele semne ale religiozității?

— Acum o sută de mii de ani, lângă Nazaret, niște Homo Sapiens au înhumat, probabil pentru prima oară în istoria omenirii, rămășițele unei femei de vreo douăzeci de ani. La picioarele ei se odihnea corpul unui copil de șase ani. Cei care au descoperit mormântul au mai găsit în jurul scheletelor multă vopsea ocru și numeroase obiecte rituale. Cele două corpuri erau așezate în poziția celui care se roagă. La suferința ce însoțea pierderea unei ființe apropiate se grefase necesitatea imperioasă de a onora moartea..., a încheiat Keira, care citase, cuvânt cu cuvânt, lecția lui Ivory.

— O sută de mii de ani, a repetat Isabel. O mie de veacuri de credință... Dacă i-ați aduce lumii dovada științifică a faptului că nu Dumnezeu a creat viața de pe Pământ, această lume s-ar distruge. Un miliard și jumătate de ființe omenеști trăiesc într-o mizerie intolerabilă, inacceptabilă, insuportabilă. Ce bărbat, ce femeie și ce copil în suferință și-ar accepta condiția, dacă n-ar avea speranța? Cine i-ar opri să-și ucidă aproapele și să înșface tot ceea ce le lipsește, dacă, în conștiință, n-ar avea sădită credința într-o ordine transcendentă? Religia a ucis, dar, în același timp, a și salvat vieți; le-a dat atâta putere celor mai dezmoșteniți dintre oameni! Nu puteți stinge o asemenea lumină. Pentru voi, oamenii de știință, moartea este necesară, celulele noastre mor pentru ca altele să trăiască, noi murim pentru a lăsa loc celor ce trebuie să ne urmeze. Nașterea, dezvoltarea și, apoi, moartea sunt în firea lucrurilor, dar, pentru cei mai mulți oameni, moartea este o etapă spre o altă lume, o lume mai bună, unde vor avea tot ceea ce n-au avut aici, unde vor fi așteptați de toți cei pe care i-au pierdut. Voi n-ați cunoscut foamea sau setea și nici sărăcia; voi ați avut șansa de a vă înfăptui visele, oricare v-ar fi fost meritele. Dar v-ați gândit oare la cei care n-au avut acest noroc? Ați fi atât de cruzi încât să le spuneți că suferințele lor de pe Pământ n-au avut alt scop decât evoluția?

Am înaintat spre ecrane, pentru a-i înfrunța pe judecătorii noștri.

— Această jalnică ședință mă duce cu gândul la cea pe care trebuie s-o fi suportat Galileu. Omenirea a aflat, în cele din urmă, ceea ce voiau să ascundă inchișitorii de pe vremea lui. Și totuși, Pământul n-a încetat să se învârtască! Ba dimpotrivă! Când omul, eliberat de spaimile sale, s-a hotărât să înainteze spre orizont, orizontul a fost cel care s-a tras înapoi din fața lui. Ce am fi noi astăzi, dacă bigoții de ieri ar fi reușit să interzică adevărul? Cunoașterea face parte din evoluția omului.

— Dacă v-ați face cunoscute descoperirile, a doua zi s-ar înregistra sute de mii de morți din lumea a patra, iar în prima săptămână, milioane din lumea a treia. În săptămâna următoare, ar începe cea mai mare migrație a omenirii. Un miliard de ființe înfometate ar porni pe mări și ar străbate continentele pentru a pune stăpânire pe tot ceea ce le lipsește. Fiecare ar încerca să trăiască în prezent ceea ce plănuiuse pentru viitor. A cincea săptămână ar marca începutul primei nopți.

— Și, dacă descoperirile noastre sunt atât de redutabile, de ce ne-ați mai eliberat?

— Nu aveam intenția s-o facem, până când n-am aflat, din conversația pe care ați purtat-o în celulă, că nu sunteți singurii care știu secretul. Dispariția voastră bruscă i-ar face pe oamenii de știință din anturajul vostru să vă continue lucrările. De acum, numai voi îi mai puteți opri. Sunteți liberi să plecați și singuri în fața deciziei pe care o veți lua. De la descoperirea fisiunii nucleare, niciodată n-au mai purtat un bărbat și o femeie o asemenea responsabilitate pe umerii lor.

Ecranele s-au stins unul după altul. Sir Ashton s-a ridicat și a venit spre noi.

— Mașina mea vă stă la dispoziție. Șoferul vă va duce la Londra.

Londra.

Am stat câteva zile în casă. Keira și cu mine nu mai fuseserăm niciodată atât de tăcuți. Cum deschidea vreunul gura ca să spună câteva cuvinte – niște banalități – cum și-o închidea la loc. Walter îmi lăsase un mesaj pe robot, furios că dispăruserăm fără să-i dăm vreo veste. Își închipuia că eram la Amsterdam sau că ne întorseserăm în Etiopia. Am încercat să dau de el, dar mi-a fost imposibil să-l găsesc.

Atmosfera din Cresswell Place era apăsătoare. Surprinsesem o convorbire telefonică între Jeanne și Keira, care nu reușea să stea de vorbă nici cu soră-sa. Am hotărât să schimbăm aerul și s-o duc la Hydra. Puțin soare nu putea să ne facă decât cel mai mare bine.

Grecia.

Naveta de Atena a ajuns în port la ora zece dimineața. De pe chei, o puteam vedea pe mătușa Elena. Încinsă cu un șorț, vopsea din nou, în albastru – cu o pensulă mare – fațada magazinului.

Am pus jos valizele și m-am dus spre ea, voind să-i fac o surpriză, când... din prăvălie a ieșit Walter, înțolțit cu șorțul lui în carouri și purtând o pălărie

caraghioasă și niște ochelari de soare de două ori mai mari decât i-ar fi trebuit pentru fața lui. Cu mistria în mână, râcăia lemnul, cântând în gura mare și cumplit de fals melodia din Zorba Grecul. Ne-a zărit și s-a întors spre noi.

— Da' unde naiba ați fost? Ne-a spus, repezindu-se în calea noastră.

— Am fost închiși în pivniță! I-a răspuns Keira, luându-l în brațe. Ne-a fost dor de tine, Walter.

— Da' ce învârtești la Hydra în mijlocul săptămânii? N-ar trebui să fii la Academie? L-am întrebat.

— Când ne-am văzut la Londra, ți-am spus doar că mi-am vândut mașina și că-ți pregătesc o surpriză. Dar tu nu mă ascuți niciodată!

— Ba îmi aduc aminte foarte bine, am protestat. Însă nu mi-ai spus care era surpriza.

— Ei bine, m-am hotărât să-mi schimb locul de muncă. I-am încredințat Elenei tot ceea ce a mai rămas din micile mele economii și, după cum poți constata, punem din nou pe picioare magazinul. O să mărim suprafața de prezentare a mărfurilor și sper ca, în sezonul viitor, s-o fac pe Elena să-și dubleze cifra de afaceri. Vezi vreun inconvenient?

— Sunt încântat că mătușa mea și-a găsit, în fine, un gestionar fără egal, care s-o ajute, am spus bătându-mi prietenul pe umăr.

— Ar trebui să urci la mama ta, trebuie să fie deja la curent cu sosirea voastră, o văd pe Elena la telefon...

Kalibanos ne-a împrumutat doi măgari (d-ăia „rapizi”, după cum ne-a spus el). Mama ne-a primit așa cum se cuvine pe insulă. Seara, fără să ne ceară părerea, a organizat o mare petrecere, acasă. Walter și Elena stăteau alături, ceea ce, la masa mamei mele, însemna că sunt mult mai mult decât niște simpli vecini.

La sfârșitul mesei, Walter ne-a convocat, pe Keira și pe mine, pe terasă. A scos din buzunar un pachetel – învelit într-o batistă și legat cu o sfornică – și ni l-a înmănat.

— Fragmentele astea sunt ale voastre. Eu am întors pagina. De acum, Academia de Științe este de domeniul trecutului; viitorul meu se află în fața voastră, a spus el, deschizându-și brațele în fața mării. Faceți cu ele ce credeți de cuviință. Ah, un ultim lucru! V-am lăsat o scrisoare pe noptieră. Este pentru voi, dar aș prefera să mai așteptați până s-o citiți. Să zicem, o săptămână-două...

Apoi, s-a întors și s-a dus la Elena.

Keira a luat pachetelul și s-a dus să-l pună bine, în noptieră.

A doua zi, de dimineață, Keira m-a rugat să merg cu ea la golfulețul unde ne scăldaserăm când venise prima dată aici. Ne-am instalat la capătul digului lung, de piatră, care înaintează în mare. Keira mi-a întins pachetelul și m-a privit țintă. Ochii îi erau plini de tristețe.

— Sunt ale tale. Știu ce reprezintă pentru noi doi această descoperire; n-am idee dacă oamenii ăia spun adevărul și dacă temerile lor sunt întemeiate, nu mă simt în stare să judec lucrurile astea. Tot ce știu eu este că te iubesc.

Dacă hotărârea de a dezvălui ceea ce am aflat ar duce fie și la moartea unui singur copil, n-aș mai putea să te privesc în ochi și nici să trăiesc lângă tine, deși m-aș sfârși de dorul tău. De multe ori, în cursul acestei incredibile călătorii, ai spus că hotărârile ne revin amândurora. Așa că ia fragmentele și fă cu ele ce vrei. Indiferent ce vei decide, eu îl voi respecta mereu pe omul care ești.

Mi-a pus pachetul în mână și s-a îndepărtat, lăsându-mă singur.

După plecarea Keirei, m-am apropiat de barca zăcând culcată pe o parte în nisipul de pe malul golfulețului, am împins-o în apă și am vâslit spre larg.

Când am ajuns la vreo milă de coastă, am desfăcut cordeluța cu care era legată batista lui Walter și m-am uitat îndelung la fragmentele din ea. În fața ochilor mei, au început să defileze imagini desfășurate pe mii de kilometri. Priveam din nou lacul Turkana, insula din mijlocul lui, templul din vârful muntelui Hua Shan, mănăstirea din Xian, al cărei lama ne salvase viețile, auzeam huruitul avionului ce survolase Birmania; revedeam orezăria unde ne refăcuserăm plinul de benzină, sosirea la Port Blair, ocheada mucalită pe care ne-o aruncase pilotul și escapada cu vaporul în insula Narcondam; vizitam încă o dată Pekinul, închisoarea Garther, Parisul, Londra și Amsterdamul, Rusia și platoul înalt Man-Pupu-Nyor; zăream iar minunatele culori ale Văii Omo și chipul lui Harry. Și, în fiecare dintre aceste amintiri, cel mai frumos peisaj era, întotdeauna, chipul Keirei. Am desfăcut batista...

În timp ce mă apropiam de țarm, a început să-mi sune mobilul.

— Ați luat o hotărâre înțeleaptă, pentru care vă mulțumim, a declarat Sir Ashton.

— Dar, de unde știți, abia am...

— De când ați plecat, puștile noastre au fost îndreptate fără încetare asupra voastră. Poate că, într-o zi... dar, crede-mă, e prea devreme, mai avem încă atâtea progrese de făcut!

I-am închis lui Ashton telefonul în nas. Turbat de furie, mi-am aruncat mobilul în mare; m-am întors acasă călare pe măgar.

Keira mă aștepta pe terasă. I-am dat batista lui Walter, de-acum goală.

— Cred că ar fi foarte încântat dacă i-ai da-o înapoi chiar tu.

Keira a împăturit batista și m-a tras spre camera noastră.

Prima noapte.

Toată casa dormea. Keira și cu mine am ieșit cu mii de precauții, ca să nu facem zgomot, înaintam tiptil spre măgari, pe care voiam să-i dezlegăm. Mama a apărut în ușă, apoi a venit lângă noi.

— În anotimpul ăsta, e o adevărată nebunie să vă duceți la plajă. Luați măcar prosoapele astea, nisipul e ud și o să răciți.

Ne-a mai întins și două lanterne, după care a plecat. Ceva mai târziu, stăteam pe malul apei. Era Lună plină. Keira și-a pus capul pe umărul meu.

— N-ai nici o părere de rău? M-a întrebat.

M-am uitat la cer și m-am gândit din nou la Atacama.

— Fiecare om este alcătuit din miliarde de celule. Pe această planetă, suntem miliarde de oameni, iar numărul nostru crește tot mai mult. Universul este populat cu miliarde de miliarde de stele. Dar dacă acest Univers, căruia credeam că-i cunosc marginile, este, la rândul lui, doar o părticică infimă dintr-un ansamblu și mai mare? Dacă Pământul nostru este doar o celulă din pânțele unei mame? Nașterea Universului este asemănătoare cu nașterea fiecărei vieți: același miracol care se reproduce, de la infinitul mare la infinitul mic. Îți închipui ce călătorie neasemuită ar fi să urci până în ochiul acestei mame și să vezi, prin irisul ei, acel ceva care ar fi lumea noastră? Viața este un program incredibil.

— Da, Adrian, dar cine a elaborat acest program atât de perfect?

Epilog.

Iris s-a născut după nouă luni. Nu am botezat-o, dar, când a împlinit un an – chiar în ziua în care am dus-o pentru prima oară în Valea Omo, unde l-a întâlnit pe Harry – mama ei și cu mine i-am dăruit un pandantiv.

Nu știu ce va alege să facă în viață, dar dacă, atunci când va fi mare, va veni să mă întrebe ce reprezintă obiectul ciudat de la gâtul ei, îi voi citi vechiul text pe care mi l-a încredințat un bătrân profesor.

Există o legendă care spune că un copil aflat în pânțele mamei cunoaște totul despre misterul Creației, de la începutul lumii până la sfârșitul timpului. La naștere, un mesager trece pe deasupra leagănului său și-i pune un deget pe buze, ca să nu dezvăluie niciodată taina care i-a fost încredințată: taina vieții. În urma degetului care șterge pe vecie amintirile copilului, rămâne un semn. Acest semn îl au toți oamenii, deasupra buzei superioare; toți, în afară de mine.

În ziua în care m-am născut, mesagerul a uitat să mă viziteze, de aceea, eu îmi amintesc totul...

SFÂRȘIT

1 Pat – termen folosit în șah, când regele, ultima piesă rămasă în joc, nu se mai poate deplasa fără să intre în pozi? Ie de „? Ah”. Patul face ca partida să fie nulă.

2 Sarong – haină tradițională din Asia, ca un fel de fustă lungă, purtată și de bărbați, și de femei.

3 În orig.: gueze (fr.) – limbă liturgică a bisericii din Etiopia.

4 Pelasgi – conform tradiției grecești, aceștia au fost primii locuitori ai Greciei, înainte de sosirea indo-europenilor.

5 Ader, Clément (1841-1925) – inginer francez, precursor al aviației. În 1890, a construit un aparat cu care a putut decola și zbura câteva zeci de metri deasupra solului.

6 În orig.: magistere – (aici) demnitatea de mare maestru al unui ordin religios militar; autoritate.

7 Surse: Susan Anton, New York University; Alison Brooks, George Washington University; Peter Forster, University of Cambridge; James F. O'Connell, University of Utah; Stephen Oppenheimer, Oxford; Spencer Wells, National Géographic Society; Ofer Bar-Yisef, Harvard University. (N.a.)

8 Beauce – câmpie din bazinul parizian.

9 Pâine cu ciocolată – produs de patiserie în formă pătrată, din foietaj identic cu al cornului și cu umplutură de ciocolată.

10 Scone (engl.) – biscuiți din făină de grâu sau ovăz.

11 Alac (*Triticum spelta*) – grâu dintr-o specie cu bobul îmbrăcat. A fost cultivat din epoca preistorică.

12 Aparatcic (rus., fam.) – cuvânt care denumea un funcționar sau un activist plătit al aparatului de partid sovietic, având cel mai adesea o conotație peiorativă.

13 Provodnița (rus.) – însoțitoare de vagon.

14 Dacea (rus.) – vilă la țară.

15 Corect: tvarog (rus.) – brânză de vaci.

16 Pirojok (rus.) – pateu, plăcintă.

17 Onega – lac, râu și golf din nord-vestul Rusiei.

18 Buriști – populație asiatică.

19 Tambuchi – deschizătură în puntea unei nave, prevăzută cu un capac sau cu o construcție ca o gheretă, care o apără de intemperii și care permite accesul în încăperile de sub punte.

20 Cambuză – bucătăria de pe o navă.

21 Glicină sau glicol-aminoacid – constituentul esențial al proteinelor.